

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2002/C 115 E/001)	E-2649/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Justering af Urban-initiativet i Rom (supplerende svar)	1
(2002/C 115 E/002)	E-0862/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Mund- og klovsyge	2
(2002/C 115 E/003)	P-1594/01 af Luckas Vander Taelen til Kommissionen Om: Gare du Luxembourg i Bruxelles og fri bevægelighed for tjenesteydelser (supplerende svar)	3
(2002/C 115 E/004)	E-1606/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Ændringer af antallet af studerende på de højere uddannelser	4
(2002/C 115 E/005)	P-1615/01 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: En regering bør have ret til at forhindre statsejede udenlandske virksomheder i at overtage sine privatiserede virksomheder	5
(2002/C 115 E/006)	E-1667/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Fælles bestemmelser for beskyttelse af nye plantesorter	6
(2002/C 115 E/007)	E-1683/01 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Utryghed i Sydafrika — Mord på medlemmer af det portugisiske samfund	8
(2002/C 115 E/008)	E-1684/01 af Marit Paulsen til Kommissionen Om: Malaria vaccine	9
(2002/C 115 E/009)	E-1749/01 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Meddelelse om EU-interne investeringer	10
(2002/C 115 E/010)	E-1750/01 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: EU-interne investeringer	11
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1749/01 og E-1750/01	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/011)	E-1790/01 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Traditionelle AVS-bananleverandører	12
(2002/C 115 E/012)	E-1811/01 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Et indre elektricitetsmarked og fri konkurrence	13
(2002/C 115 E/013)	E-1820/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Nyt atomkraftværk i Temelin	14
(2002/C 115 E/014)	E-1826/01 af Kyösti Virrankoski til Kommissionen Om: Plastmateriale, som anvendes i tandplejen	15
(2002/C 115 E/015)	E-1830/01 af Lousewies van der Laan til Rådet Om: Anerkendelse af ægteskab og skridt til ligebehandling	16
(2002/C 115 E/016)	E-1833/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Politik vedrørende udviklingsstøtte og børns rettigheder	17
(2002/C 115 E/017)	E-1893/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Afvikling af arbejderne i kystområdet ved Pilos og Evrotas-deltaet	18
(2002/C 115 E/018)	E-1929/01 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Sporing af dyr i Europa	19
(2002/C 115 E/019)	E-1930/01 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af freelanceoversættere	20
(2002/C 115 E/020)	E-1939/01 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Bjergstammer i Vietnam	21
(2002/C 115 E/021)	E-1966/01 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Kommissionens repræsentation i Wien	21
(2002/C 115 E/022)	E-1968/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Supplerende tilsyn med forsikringsselskaber	23
(2002/C 115 E/023)	E-1977/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Ørkendannelsen og dens indvirkning på planetens liv	23
(2002/C 115 E/024)	E-2002/01 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Evalueringssystem for projekter vedrørende udviklingslandene	25
(2002/C 115 E/025)	E-2005/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Krisen i den nye økonomi og risici for sparene	25
(2002/C 115 E/026)	E-2007/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Tilbagegivelse af ejendom til flygtninge fra Giulia, Istria og Dalmazia	27
(2002/C 115 E/027)	E-2023/01 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Amerikansk undersøgelse om opfordring af børn til utugt via Internettet	28
(2002/C 115 E/028)	E-2032/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: EF-medlemskab af UPOV	30
(2002/C 115 E/029)	E-2042/01 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Ændret forslag til Rådets direktiv om ret til familiesammenføring	30
(2002/C 115 E/030)	E-2045/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forbud mod Dydspartiet i Tyrkiet	31
(2002/C 115 E/031)	E-2083/01 af Francisca Sauquillo Pérez del Arco til Kommissionen Om: Humanitær bistand til Makedonien og Kosovo	32
(2002/C 115 E/032)	E-2099/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Kommerciel kloning af præmierede husdyr og utilstrækkelig lovgivning for dyrevelfærd	33
(2002/C 115 E/033)	E-2159/01 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Foranstaltninger til forebyggelse af misbrug i forbindelse med indførelsen af euroen	35

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/034)	E-2187/01 af Bernard Poignant til Kommissionen Om: Censur på biblioteker	35
(2002/C 115 E/035)	E-2189/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den portugisiske del af højhastighedstogforbindelsen mellem Galicien og Portugal	36
(2002/C 115 E/036)	E-2193/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Oprettelse af en offentlig virksomhed i Spanien, der skal købe våben og lease dem til centralregeringen for således at undgå bogføring af denne investeringsudgift	37
(2002/C 115 E/037)	E-2205/01 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Valg i Albanien uden observatører fra Europa-Parlamentet	38
(2002/C 115 E/038)	E-2206/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Importstøtte til Usbekistan	38
(2002/C 115 E/039)	E-2209/01 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Kommissionens bestræbelser på at opklare PerryLux-sagen	39
(2002/C 115 E/040)	E-2214/01 af Brian Simpson til Kommissionen Om: Bilfabrikanter nægtelse af at give selvstændige bilreparatører tekniske oplysninger	40
(2002/C 115 E/041)	E-2224/01 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Nederlandsk statsstøtte til den amerikanske computervirksomhed SCI System	41
(2002/C 115 E/042)	E-2232/01 af Torben Lund til Kommissionen Om: Stråforkortende kemikalier	42
(2002/C 115 E/043)	E-2234/01 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Eksport af kød- og benmel/oksekødimport	43
(2002/C 115 E/044)	E-2237/01 af Caroline Lucas til Rådet Om: EU's forbindelser med Colombia/EU's bistandsprogram til fremme af fredsprocessen	43
(2002/C 115 E/045)	E-2256/01 af Richard Balfe til Rådet Om: Tilbagelevering af Aksum-obelisken til Etiopien	45
(2002/C 115 E/046)	E-2257/01 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Det Europæiske Indvandrerforum	45
(2002/C 115 E/047)	E-2266/01 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande	46
(2002/C 115 E/048)	E-2267/01 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande	47
(2002/C 115 E/049)	E-2268/01 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande	47
(2002/C 115 E/050)	E-2269/01 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande	47
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2266/01, E-2267/01, E-2268/01 og E-2269/01 .	47
(2002/C 115 E/051)	E-2270/01 af Pierre Jonckheer til Kommissionen Om: Kulminedrift i åbne brud i det nordlige Palencia (Alto Carrión-distriktet, Spanien)	48
(2002/C 115 E/052)	E-2272/01 af Armando Cossutta til Rådet Om: Fælles holdning vedrørende Cuba	49
(2002/C 115 E/053)	P-2505/01 af Fernando Fernández Martín til Rådet Om: EU's forbindelser med Cuba	49
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2272/01 og P-2505/01	50
(2002/C 115 E/054)	E-2273/01 af Bart Staes til Rådet Om: Udenrigspolitikken over for Makedonien	50

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/055)	E-2274/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Fremgangsmåden ved tilbagebetaling af beløb, som fejlagtigt er blevet udbetalt til Nederlandene fra EU's fonde	52
(2002/C 115 E/056)	E-2280/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Et tilfælde af kogalskab i Grækenland	53
(2002/C 115 E/057)	E-2284/01 af David Martin til Kommissionen Om: Gåselever (foie gras) — tvangsfodring af ænder	54
(2002/C 115 E/058)	E-2285/01 af David Martin til Kommissionen Om: Gåselever (foie gras) — tvangsfodring af ænder	55
(2002/C 115 E/059)	E-2286/01 af David Martin til Kommissionen Om: Foie gras — tvangsfodring af ænder	55
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2284/01, E-2285/01 og E-2286/01	55
(2002/C 115 E/060)	E-2292/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Permanent økonomisk efterslæb i Østeuropa som følge af en historisk betinget opgavefordeling inden for et fælles marked	55
(2002/C 115 E/061)	E-2296/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Import af forurennet kød i Grækenland	57
(2002/C 115 E/062)	E-2304/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Danske foranstaltninger gældende fra 2003 over for indførsel af frugt og grønt, som indeholder rester af plantebeskyttelsesmidler, der er forbudte i Danmark	58
(2002/C 115 E/063)	E-2307/01 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Schengen-aftalen, artikel 75, transport af medicin	60
(2002/C 115 E/064)	E-2310/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Nationale foranstaltninger med henblik på mærkning af vin	60
(2002/C 115 E/065)	E-2322/01 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Direktiv om plantebeskyttelsesmidler	61
(2002/C 115 E/066)	E-2356/01 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Biludlejning	62
(2002/C 115 E/067)	E-2359/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Consorzio Polieco til genanvendelse af polyethylen-affald	63
(2002/C 115 E/068)	E-2362/01 af Amalia Sartori, Stefano Zappalà, Raffaele Lombardo, Mario Mauro, Renato Brunetta og Mario Mantovani til Kommissionen Om: Genanvendelse af polyethylen-affald	64
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2359/01 og E-2362/01	65
(2002/C 115 E/069)	E-2361/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Euroen og forhøjelse af afgifterne for brug af pengeautomater i Italien	65
(2002/C 115 E/070)	E-2373/01 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Særlige modtagelsesforanstaltninger for tjetjenske flygtninge, der lever under umenneskelige forhold både i Tjetjenien og i Ingusjetien	66
(2002/C 115 E/071)	E-2375/01 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Situationen i Nordkorea	67
(2002/C 115 E/072)	E-2376/01 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Manglende anerkendelse af grænsearbejdere i nederlandske private sygeforsikringer	68
(2002/C 115 E/073)	E-2386/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Annuiteter	69
(2002/C 115 E/074)	E-2389/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Sundhedspleje	70

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/075)	E-2391/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Komitologi	71
(2002/C 115 E/076)	E-2393/01 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Vold forøvet af sortklædte demonstranter på G8-mødet i Genova og et italiensk parlamentsmedlems aktive deltagelse	72
(2002/C 115 E/077)	E-2394/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Forberedelse af åbningen af tunnelen under Mont Blanc for lastvognstrafik uden tilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger	73
(2002/C 115 E/078)	E-2400/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Marokkansk pres for nedsættelse af mindstealderen for indgåelse af ægteskab til 15 år for kvinder med indfødsret i en EU-medlemsstat	74
(2002/C 115 E/079)	E-2407/01 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Impulsradiotransmissioner	75
(2002/C 115 E/080)	E-2411/01 af Armin Laschet til Kommissionen Om: EF-forordning 1408/71 og EF-forordning 118/97	76
(2002/C 115 E/081)	E-2413/01 af James Nicholson til Kommissionen Om: Undertrykkende lovgivning mod kristne i Turkmenistan	78
(2002/C 115 E/082)	E-2420/01 af Baroness Sarah Ludford til Kommissionen Om: Angivelse af merværdiafgift	78
(2002/C 115 E/083)	E-2422/01 af Michiel van Hulten og Ieke van den Burg til Kommissionen Om: Gennemførelse af ESF i Nederlandene 1994-1996	79
(2002/C 115 E/084)	E-2423/01 af Michiel van Hulten og Ieke van den Burg til Kommissionen Om: Gennemførelse af ESF i Nederlandene 1994-1996	80
(2002/C 115 E/085)	E-2424/01 af Michiel van Hulten og Ieke van den Burg til Kommissionen Om: Gennemførelse af ESF i Nederlandene 1994-1996	81
(2002/C 115 E/086)	E-2425/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Gruppe af indbyggere, det er vanskeligt at forsikre som følge af udelukkelsesklausuler i forbindelse med sygeforsikringer	82
(2002/C 115 E/087)	P-2428/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af kemiske våben i Tyrkiet og Irak og Den Europæiske Unions fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik	83
(2002/C 115 E/088)	E-2434/01 af Esko Seppänen til Rådet Om: Regeringers holdning til kloning af mennesker	84
(2002/C 115 E/089)	E-2444/01 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Skovbrande	84
(2002/C 115 E/090)	E-2450/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Forskellige vurderinger i sagen om uberettiget udbetalte midler og den uventede tilbagesøgning af nederlandske ESF-midler	86
(2002/C 115 E/091)	E-2451/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Hvordan man er nået frem til og omfanget af tilbagesøgningen af støtten til ESF-projekter i Nederlandene i perioden 1994-96	87
(2002/C 115 E/092)	E-2452/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Forhandlinger om uberettiget udbetalte midler og tilbagesøgning af nederlandske ESF-midler	89
(2002/C 115 E/093)	E-2453/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: En vurdering af nederlandske ESF-udgifter, hvor regnskabsføringen har været ukorrekt	89
(2002/C 115 E/094)	E-2455/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Nedlæggelse af den første sveile til jernbanelinjen Ferrol-Tui og højhastighedsforbindelsen fra Galicien til Portugal og til centrum af Europa	90

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/095)	E-2466/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Højhastighedstogforbindelse fra Galicien til centrum af Europa via Frankrig	91
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2455/01 og E-2466/01	91
(2002/C 115 E/096)	E-2457/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Arbejdsløshed og fattigdom i Den Europæiske Union	92
(2002/C 115 E/097)	E-2460/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Europæiske virksomheders afskedigelser og flytning af industrielle aktiviteter og arbejdspladser til virksomheder i mindre udviklede lande	93
(2002/C 115 E/098)	P-2472/01 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: PMWS-virus hos svin	94
(2002/C 115 E/099)	E-2473/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Aktiviteterne i OLAF	95
(2002/C 115 E/100)	P-2475/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i udvindingsindustrien	96
(2002/C 115 E/101)	E-2480/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Losjagt i Sverige	97
(2002/C 115 E/102)	P-2484/01 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Chardon LL (GMO)	98
(2002/C 115 E/103)	E-2489/01 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Kommissionsdokumenter vedrørende affæren i sikkerhedstjenesten	99
(2002/C 115 E/104)	E-2491/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Udsendelse af stråling fra mobiltelefoner	99
(2002/C 115 E/105)	E-2493/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Korruption	100
(2002/C 115 E/106)	E-2495/01 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Elektromagnetiske felter	101
(2002/C 115 E/107)	P-2510/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Støtte til børn, der er ramt af en sjælden sygdom	102
(2002/C 115 E/108)	P-2512/01 af Louisewies van der Laan til Kommissionen Om: Mund-og klovtsyge: revision af EU's ikke-vaccinationspolitik	103
(2002/C 115 E/109)	E-2513/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Ukontrolleret bortskaffelse af animalsk affald i Grækenland	105
(2002/C 115 E/110)	E-2515/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Svar på skriftlig forespørgsel P-2140/99	106
(2002/C 115 E/111)	E-2516/01 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Slagtning af dyr uden anvendelse af rygmarvsstødere	108
(2002/C 115 E/112)	E-2518/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Spild af penge til reklame for mønter og sedler, der fra 2002 bliver obligatoriske betalingsmidler	109
(2002/C 115 E/113)	P-2533/01 af Theodorus Bouwman til Kommissionen Om: Fortolkningen af bestemmelserne vedrørende Den Europæiske Socialfond i EU's medlemsstater og undersøgelser udført af Kommissionen af ESF-projekternes gennemførelse i medlemsstaterne	110
(2002/C 115 E/114)	E-2541/01 af Ioannis Soulidakis til Kommissionen Om: Genetablering af det ødelagte vej- og jernbanenet	111
(2002/C 115 E/115)	E-2543/01 af Ioannis Soulidakis til Kommissionen Om: Genetablering af forbindelsen mellem de græske elektricitetsnet og EU	112

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/116)	E-2549/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte til genoprettelse af naturområder i Mijas	113
(2002/C 115 E/117)	E-2550/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Diskrimination mod udenlandske indsatte i fængsler i EU	114
(2002/C 115 E/118)	E-2553/01 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Foranstaltninger til at bringe EU-institutionerne tættere på borgerne	115
(2002/C 115 E/119)	E-2558/01 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Sundhedsrisici på grund af manglende kontrol af smørfedt	116
(2002/C 115 E/120)	E-2559/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: EU's bidrag til løsning af problemet med ventelister i det nationale sundhedsvæsen	118
(2002/C 115 E/121)	E-2586/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: EU-bestemmelser til fremme af behandling af syge i andre medlemslande med henblik på reduktion af ventelister	118
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2559/01 og E-2586/01	119
(2002/C 115 E/122)	E-2560/01 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Mangelfuld elektricitetsforsyning i Spanien — regulering af markedet og konsekvenser for forbrugerne	119
(2002/C 115 E/123)	E-2564/01 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Europæisk politiindsatsstyrke	120
(2002/C 115 E/124)	E-2565/01 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: EU's narkotikapolitik og tilfældet Grækenland	121
(2002/C 115 E/125)	E-2566/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Elendige hygiejneforhold på det centrale kødmarked Rendi i Grækenland	122
(2002/C 115 E/126)	P-2573/01 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Udbud af »Europe by Satellite«	123
(2002/C 115 E/127)	E-2574/01 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Tilrettelægning af strategier til udvikling af den økonomiske konkurrencedygtighed på regionalt plan	124
(2002/C 115 E/128)	P-2581/01 af Torben Lund til Kommissionen Om: Chlorpropham	125
(2002/C 115 E/129)	E-2585/01 af Juan Ojeda Sanz til Kommissionen Om: Direkte forbindelse mellem borgerne og Den Europæiske Union	126
(2002/C 115 E/130)	E-2587/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Europæisk informationskampagne om den europæiske kræftkodeks	127
(2002/C 115 E/131)	E-2588/01 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Opfyldningsarbejde i Vigo-fjorden (ría de Vigo) i Galicien (Spanien)	128
(2002/C 115 E/132)	E-2589/01 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Miljødelæggelse i naturparken Los Tilos på Gran Canaria	129
(2002/C 115 E/133)	P-2592/01 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Europæisk kontrol af ulovlige visa og opholdstilladelser udstedt af Italien	130
(2002/C 115 E/134)	E-2596/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Grænseoverskridende supermarkedskoncerns overtrædelse af lovbestemmelser, kollektive arbejdsoverenskomster og generelle anstændighedsnormer	131
(2002/C 115 E/135)	E-2601/01 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Fare for forbrugeren på grund af inficeret kød	132
(2002/C 115 E/136)	E-2604/01 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Forordning om emballage — diskriminering over for drikkevareemballage	133
(2002/C 115 E/137)	E-2606/01 af María Rodríguez Ramos og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Salg af mælk i Frankrig	134

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/138)	E-2612/01 af Bernd Lange til Kommissionen Om: EU-institutionens energipolitik	135
(2002/C 115 E/139)	E-2629/01 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Distribuering af spansk mælk i Frankrig	136
(2002/C 115 E/140)	E-2639/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Information om euroen	136
(2002/C 115 E/141)	E-2643/01 af Yasmine Boudjenah til Kommissionen Om: Genève-konventionen om flygtninges retsstilling	137
(2002/C 115 E/142)	E-2646/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Begrænsninger af handelen af svinefedt	138
(2002/C 115 E/143)	E-2648/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Lovligheden af Kommissionens forskelsbehandlingsdirektiver	139
(2002/C 115 E/144)	E-2653/01 af Frank Vanhecke til Kommissionen Om: Bekæmpelse af terrorisme	140
(2002/C 115 E/145)	E-2661/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Effektiviteten af Det Europæiske Fællesskabs ikke-vaccinations-politik til bekæmpelse af mund- og klovsyge	141
(2002/C 115 E/146)	E-2663/01 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Offentligt udbud i Italien og mafiaen	142
(2002/C 115 E/147)	E-2671/01 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Udvidelsen af Barcelonas lufthavn og indvirkningen på miljøet	143
(2002/C 115 E/148)	P-2673/01 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Foranstaltninger til beskyttelse af muslimerne i EU mod racistisk vold	145
(2002/C 115 E/149)	P-2675/01 af Jorge Moreira Da Silva til Kommissionen Om: Aftale mellem Portugal og Spanien om vandpolitiske foranstaltninger	145
(2002/C 115 E/150)	E-2678/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Regionalstøtte i Italien	146
(2002/C 115 E/151)	E-2682/01 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Udtalelse fra direktøren for De Forenede Nationers Narkotikaprogram (UNDCP)	147
(2002/C 115 E/152)	E-2702/01 af Mario Mauro til Kommissionen Om: EU's politik for en bæredygtig turisme	148
(2002/C 115 E/153)	E-2710/01 af Rolf Linkohr til Kommissionen Om: Nettoimportbehovet for korn	149
(2002/C 115 E/154)	E-2717/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Ny blyfri benzin og beskyttelse af forbrugerne i Italien	150
(2002/C 115 E/155)	E-2729/01 af Albert Maat, Reimer Böge og Dorette Corbey til Kommissionen Om: Eksport af sæd til tredjelande	151
(2002/C 115 E/156)	E-2730/01 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Nye oplysninger om gasfordampningsanlægget i Mugardos	152
(2002/C 115 E/157)	E-2731/01 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Udvidelse af Ferrol Havn (yderhavnen)	152
(2002/C 115 E/158)	E-2739/01 af Jorge Moreira Da Silva til Kommissionen Om: Fodgængeres rettigheder	154
(2002/C 115 E/159)	E-2753/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Datomærkning af æg	154
(2002/C 115 E/160)	E-2754/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Nedsættelse af bøden til firmaet Flécharde	155

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/161)	E-2755/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Frihandelen med verdens 48 fattigste lande	156
(2002/C 115 E/162)	E-2777/01 af Samuli Pohjamo til Kommissionen Om: Finlands overholdelse af komplementaritetsprincippet i forbindelse med EU's strukturfonde	156
(2002/C 115 E/163)	E-2781/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Nye sikkerhedsforanstaltninger i lufthavne	157
(2002/C 115 E/164)	E-2790/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Luftfartens problemer og Olympic Airways	158
(2002/C 115 E/165)	E-2793/01 af Manuel Medina Ortega til Kommissionen Om: Støtte til søtransporten til De Kanariske Øer	159
(2002/C 115 E/166)	E-2798/01 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Luftfartssikkerhed	159
(2002/C 115 E/167)	E-2799/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Overtrædelser af miljøbestemmelserne i Sierra de Fontcalent (Alicante, Spanien)	160
(2002/C 115 E/168)	E-2800/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Bebyggelse på øen Tabarca i Alicante-provinsen (Spanien), — et område af fællesskabsbetydning og særligt fuglebeskyttelsesområde	161
(2002/C 115 E/169)	E-2801/01 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Beskyttelse af typiske fødevarerproduktioner og strategi for opretholdelsen af det europæiske landbrug	162
(2002/C 115 E/170)	P-2805/01 af Franz Turchi til Kommissionen Om: Projekter, der finansieres som led i Kultur 2000-programmet	163
(2002/C 115 E/171)	E-2808/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Strukturel overskridelse af fristen for besvarelse af ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler med 46,05 %	164
(2002/C 115 E/172)	E-2813/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Skibbrud i den Sicilianske Kanal: bjærgning af druknede	165
(2002/C 115 E/173)	E-2818/01 af Jean Lambert til Kommissionen Om: Studielån til britiske studerende med bopæl i udlandet	166
(2002/C 115 E/174)	E-2823/01 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Transgene laks	167
(2002/C 115 E/175)	E-2832/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Manglende udbetaling af løn til lærere ved de offentlige erhvervsuddannelsesinstitutioner og den anden fællesskabsstøtteramme	168
(2002/C 115 E/176)	P-2836/01 af Dirk Sterckx til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktiv 92/57/EØF om midlertidige eller mobile byggepladser	169
(2002/C 115 E/177)	E-2840/01 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Udnyttelse af bibliografiske data inden for lægemiddelforskningen	170
(2002/C 115 E/178)	E-2842/01 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Madrid-konventionen	172
(2002/C 115 E/179)	E-2844/01 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Motorvejen Aosta-Milano	172
(2002/C 115 E/180)	E-2846/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Amerikansk embargo mod tunfisk fra Spanien	173
(2002/C 115 E/181)	E-2847/01 af Ari Vatanen til Kommissionen Om: Øget kapacitet på forbindelsen Mosel/Saône-Rhône	174
(2002/C 115 E/182)	E-2849/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Oprettelse af pseudo-institutioner og særlige forhold mellem projektgennemfører og revisor i forbindelse med kontrol med anvendelse af ESF-midler i Limburg (Nederlandene)	175

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/183)	P-2854/01 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Godkendelse af det hormonforstyrrende stof vinclozolin som pesticid	176
(2002/C 115 E/184)	E-2856/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Overtrædelsesprocedure imod Grækenland i forbindelse med gennemførelsen af den fælles markedsordning for bomuld	177
(2002/C 115 E/185)	E-2857/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Opdeling af de enkelte bomuldsproducenters produktion i hhv. støtteberettiget og ikke støtteberettiget produktion	177
(2002/C 115 E/186)	E-2864/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Beskyttelse af olivenolieproduktion	178
(2002/C 115 E/187)	E-2867/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Kommissionens projekt for at styrke idrætten	180
(2002/C 115 E/188)	E-2869/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: EU's godkendelse af den spanske-marokkanske aftale om arbejdskraft	180
(2002/C 115 E/189)	E-2870/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Leve- og arbejdsvilkår for andalusiske daglejere under den franske vinhøst	181
(2002/C 115 E/190)	E-2877/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Offentlig støtte til Ryanair i Charleroi lufthavn	182
(2002/C 115 E/191)	E-2941/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Offentlig støtte til Ryanair i lufthavnen ved Charleroi	183
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2877/01 og E-2941/01	183
(2002/C 115 E/192)	P-2878/01 af Sir Robert Atkins til Kommissionen Om: Finansiell støtte til Sabena	184
(2002/C 115 E/193)	P-2879/01 af Gerard Collins til Kommissionen Om: Det Forenede Kongeriges gennemførelse af direktiv 73/239/EØF	184
(2002/C 115 E/194)	E-2881/01 af Torben Lund til Kommissionen Om: Hårfarvemidler og forfærdelige sundhedsmæssige følgevirkninger	185
(2002/C 115 E/195)	E-2883/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Lovligheden af sprøjtning af afgrøder af insektgiften Lebaycid på Korfu	187
(2002/C 115 E/196)	E-2888/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Lufthavnsprojektet i Castellón (Spanien)	187
(2002/C 115 E/197)	P-2892/01 af James Fitzsimons til Kommissionen Om: Import af kød fra Argentina	188
(2002/C 115 E/198)	E-2894/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Overskridelse af de oprindeligt anslåede omkostninger i forbindelse med bygningen af Attika-vejen	189
(2002/C 115 E/199)	E-2899/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Fiskeri med drivgarn	189
(2002/C 115 E/200)	E-2902/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Klage vedrørende anvendelsen af fællesskabsmidler i forbindelse med sammenlægning af landbrugsjord	190
(2002/C 115 E/201)	E-2903/01 af Gunilla Carlsson til Kommissionen Om: Belgisk statsstøtte til Sabena	191
(2002/C 115 E/202)	E-2910/01 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Prisforhøjelser hos mobiltelefonudbyderen Viag Interkom på grund af omstillingen til euro	192
(2002/C 115 E/203)	E-2915/01 af Pere Esteve til Kommissionen Om: Forpligtelse til offentlig tjeneste ifølge forordning (EF) 2408/92	192
(2002/C 115 E/204)	E-2922/01 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Sikkerhed til søs	193

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/205)	E-2923/01 af Antonios Trakatellis og Ioannis Averoff til Kommissionen Om: Overtrædelse af fællesskabsretten ved ulovlig tilbageholdelse af EU-støtte, Den Græske Landbrugsbank ATE's praksis samt forsinket støtteudbetaling	194
(2002/C 115 E/206)	E-2928/01 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Overtrædelse af FFH-direktivet og naturbeskyttelsesdirektivet som følge af udvidelse af Donau i Thundorf og mellem Staubingen og Vilshofen (Bayern)	195
(2002/C 115 E/207)	E-2933/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Kontrol i forbindelse med BSE i Grækenland foretaget af inspektører fra Kommissionen	196
(2002/C 115 E/208)	P-2945/01 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Oplysninger vedrørende indvandringen i Grækenland og foranstaltninger mod ulovlig tildeling af europæisk statsborgerskab	197
(2002/C 115 E/209)	E-2951/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Gibraltars udelukkelse fra forslagene om et fælles europæisk luftrum	198
(2002/C 115 E/210)	E-2952/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Konkurrence mellem flyselskaber og statsstøtte	198
(2002/C 115 E/211)	E-2957/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Vandforsynings- og kloakeringsprojekt i Halkida	199
(2002/C 115 E/212)	E-3044/01 af Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Samhørighedsfonden og Halkidas kommunale vandforsynings- og kloakeringsselskab	199
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2957/01 og E-3044/01	200
(2002/C 115 E/213)	E-2959/01 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Støtte til organisationer, som arbejder med mentalt syge eller yder psykogeriatrisk assistance	200
(2002/C 115 E/214)	E-2963/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Euro-Middelhavsafale mellem EU og Egypten	201
(2002/C 115 E/215)	E-2969/01 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Overtrædelser af fællesskabsretten i forbindelse med indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler i Grækenland	202
(2002/C 115 E/216)	E-2970/01 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Liberalisering af posttjenesterne i Grækenland	203
(2002/C 115 E/217)	P-2976/01 af Winfried Menrad til Kommissionen Om: Arbejdstagerkamre i Østrig, Luxembourg og to tyske delstater	206
(2002/C 115 E/218)	P-2977/01 af Werner Langen til Kommissionen Om: Leverancer af mousserende vin til Grækenland og Italien	206
(2002/C 115 E/219)	E-2979/01 af Winfried Menrad til Kommissionen Om: Tærskelværdier for anvendelse af direktivet om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg	207
(2002/C 115 E/220)	P-2982/01 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Tilstedeværelse af alfa-benzopyrener i olie fremstillet af olivenmask	208
(2002/C 115 E/221)	P-2984/01 af Carlos Coelho til Kommissionen Om: Life-projektet for naturbevaring »Natura 2000-nettet på halvøen Setúbal/Sado«	210
(2002/C 115 E/222)	P-2996/01 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Legitimationspapirer	211
(2002/C 115 E/223)	P-3010/01 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Identitetskort til europæiske borgere bosiddende i Belgien	211
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-2996/01 og P-3010/01	211
(2002/C 115 E/224)	E-3006/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Urimelige mælkekvoter	212

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/225)	E-3017/01 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Kommerciel, seksuel udnyttelse af børn	212
(2002/C 115 E/226)	E-3023/01 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Kommissionens planer vedrørende anerkendelse og ombytning af hjemvendte emigranternes kørekort	213
(2002/C 115 E/227)	P-3024/01 af Albert Maat til Kommissionen Om: Ødelæggelse af et nederlandsk slagteri i Frankrig	214
(2002/C 115 E/228)	E-3029/01 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Sikkerhedsmæssige rammer i kvarteret for Den Europæiske Unions institutioner i Bruxelles	215
(2002/C 115 E/229)	E-3033/01 af Carlos Coelho til Kommissionen Om: Fortegnelse over tjenestemænd i Kommissionen fordelt på nationalitet og kategori	216
(2002/C 115 E/230)	E-3037/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Håndbagage i fly	217
(2002/C 115 E/231)	E-3038/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Historiebøger	217
(2002/C 115 E/232)	E-3042/01 af Frank Vanhecke til Kommissionen Om: Sprogkrav ved indsendelse af projekter til Kommissionen	217
(2002/C 115 E/233)	E-3045/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Livreddere	218
(2002/C 115 E/234)	E-3057/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Kontrol med fremstilling og import af medicinsk udstyr	218
(2002/C 115 E/235)	E-3059/01 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Afskaffelse af tilskud til opdræt af kamptyre på grundlag af ny viden	220
(2002/C 115 E/236)	E-3062/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Fremme af integration af og fremtidsperspektiver for romabørn gennem et tilstrækkeligt udbud af undervisning i deres eget sprog og egen kultur	221
(2002/C 115 E/237)	P-3070/01 af Chantal Cauquil til Kommissionen Om: Døde delfiner i EU's farvande	222
(2002/C 115 E/238)	E-3093/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Anvendelse af midler fra fællesskabsfonden for forskning og oplysning inden for tobak	223
(2002/C 115 E/239)	E-3095/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Prostitutionsnetværk	224
(2002/C 115 E/240)	E-3096/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiver vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen	224
(2002/C 115 E/241)	E-3101/01 af Struan Stevenson, Niels Busk, Ian Hudghton, Albert Maat, Catherine Stihler, Elspeth Attwooll, Brigitte Langenhagen, James Nicholson, Robert Sturdy og Neil Parish til Kommissionen Om: Kullerfiskeri	225
(2002/C 115 E/242)	P-3106/01 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Undersøgelse af EBA-initiativets indvirkning	226
(2002/C 115 E/243)	E-3109/01 af Chris Davies til Kommissionen Om: Fremgangsmåde ved tildeling af støtte fra Den Europæiske Socialfond til universiteter	227
(2002/C 115 E/244)	P-3118/01 af Emilia Müller til Kommissionen Om: Leader+	227
(2002/C 115 E/245)	E-3123/01 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Direktiv 98/34 — notifikation 2001/0267/NL	228

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(2002/C 115 E/246)	P-3133/01 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Rådets forordning (EF) nr. 925/1999 om registrering og anvendelse i Fællesskabet af visse typer civile subsoniske jetflyvemaskiner	229
(2002/C 115 E/247)	P-3134/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Følgerne af offentlig finansiering af foranstaltninger til BSE-bekæmpelse og -forebyggelse	230
(2002/C 115 E/248)	E-3138/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Forbud mod drivgarn i EU	231
(2002/C 115 E/249)	E-3139/01 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Rejsedagpenge til Kommissionens tjenestemænd	232
(2002/C 115 E/250)	P-3142/01 af Gary Titley til Kommissionen Om: Statsstøtteforordninger og små og mellemstore virksomheder (smv'er)	233
(2002/C 115 E/251)	E-3148/01 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Fiskeri	233
(2002/C 115 E/252)	E-3154/01 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Brud på konkurrencelovgivningen	234
(2002/C 115 E/253)	E-3158/01 af Massimo Carraro og Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Airbus	235
(2002/C 115 E/254)	E-3161/01 af Bertel Haarder til Kommissionen Om: Danmarks rolle i bekæmpelsen af seksuel udnyttelse af børn	236
(2002/C 115 E/255)	E-3164/01 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Domme for hvidvaskning af penge	237
(2002/C 115 E/256)	E-3169/01 af Sergio Berlato til Kommissionen Om: Illoyal konkurrence i den europæiske akvakultursektor	237
(2002/C 115 E/257)	P-3173/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmers erhvervelse af forhåndsviden om en tjenestelig undersøgelse af mulige uregelmæssigheder	238
(2002/C 115 E/258)	E-3202/01 af Graham Watson til Kommissionen Om: Genopretning af luftfartsindustrien efter terrorangrebene den 11. september	239
(2002/C 115 E/259)	E-3203/01 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Overdragelse af virksomhedsgren fra firmaet Ericsson til gruppen El.Man	240
(2002/C 115 E/260)	P-3253/01 af Jan Wiersma til Kommissionen Om: Rudko Kawczynski, aktiv i romabevægelsen	241
(2002/C 115 E/261)	E-3259/01 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Anvendelse af det occitanske sprog under de olympiske vintersportslege i Torino i 2006	241
(2002/C 115 E/262)	P-3263/01 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Fællesskabsfonden for råtokak	242
(2002/C 115 E/263)	E-3268/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Den europæiske konvention om erstatning til ofre for voldsforbrydelser	245
(2002/C 115 E/264)	P-3274/01 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Akvakulturudviklingsplaner i Irland	245
(2002/C 115 E/265)	E-3279/01 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Fritagelsesordning for medicinudgifter	247
(2002/C 115 E/266)	E-3289/01 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Støtte til tobaksproducenter	248
(2002/C 115 E/267)	E-3292/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Eventuel forskelsbehandling af kvinder ved udformningen af den svenske arbejdsskadeforsikring	248

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 115 E/268)	E-3294/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Sveriges undtagelser med hensyn til foder	249
(2002/C 115 E/269)	E-3301/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Harmonisering af gasflasker	250
(2002/C 115 E/270)	E-3304/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Salmonella i kød importeret til Sverige	250
(2002/C 115 E/271)	E-3309/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Fejl og forsømmelser inden for de græske socialforsikringsorganisationer	251
(2002/C 115 E/272)	P-3320/01 af Jorge Moreira Da Silva til Kommissionen Om: Anerkendelse af eksamensbeviser i medicin i Den Europæiske Union	252
(2002/C 115 E/273)	E-3323/01 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: Forslag til ændringer i forordningen om veterinærmedicinske produkter	253
(2002/C 115 E/274)	E-3330/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Tildeling af EU-støtte	254
(2002/C 115 E/275)	P-3340/01 af Albert Maat til Kommissionen Om: Lukning af Wärtsilä	254
(2002/C 115 E/276)	E-3344/01 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Hvervet som bjergfører	255
(2002/C 115 E/277)	E-3353/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Direkte tildeling af projekter i Grækenland	256
(2002/C 115 E/278)	E-3355/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Elendige hygieeneforhold på det centrale kødmarked Rendi i Grækenland	257
(2002/C 115 E/279)	E-3434/01 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: Fabrikanten af lammende eller bedøvende våben anvender CE-mærket	257
(2002/C 115 E/280)	E-3491/01 af Jean Lambert til Kommissionen Om: CE-standardmærker og stun-våben	258
(2002/C 115 E/281)	E-3591/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Virksomheden Luís Elvas og tekstil- og beklædningssektoren i Portugal	259
(2002/C 115 E/282)	P-0204/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Elektrochokudstyr	259

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2002/C 115 E/001)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2649/99
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Justering af Urban-initiativet i Rom

Kan Kommissionen under henvisning til tidligere forespørgsel E-0568/99⁽¹⁾ og på baggrund af kommissionsmedlem Wulf-Mathies' svar herpå af 3. maj 1999 oplyse:

1. om den har sænket bevillingerne på grund af de voksende forsinkelser?
2. om Rom Kommune siden slutningen af april har indhentet noget af det forsømte og indgået forpligtelser for 70 % af midlerne således om forudset af Kommissionen?
3. om det ville være muligt at få forelagt et sammenligningsgrundlag fra de øvrige medlemsstater?
4. hvorledes den endelige balance ser ud?

⁽¹⁾ EFT C 370 af 21.12.1999, s. 63.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier**

(31. oktober 2001)

Der er ikke foretaget reduktion af bevillingerne til fællesskabsinitiativprogrammet for byområder (Urban) i Rom i perioden 1994-1999. Efter de seneste oplysninger, som de italienske myndigheder har fremlagt, er Rom kommune pr. 31. december 1999 nået op på et forpligtelsesniveau, der svarer til det samlede beløb, der er afsat til dette initiativ. Da de ansvarlige myndigheder har frist til den 31. december 2001 til at supplere udbetalingerne fra strukturfondene for denne programmeringsperiode, kan der på dette tidspunkt endnu ikke opstilles en endelig opgørelse for Urban.

Nedenstående tabel viser, hvor langt man på nuværende tidspunkt er kommet med at gennemføre Urban-programmet i de forskellige medlemsstater for samme periode.

(i euro)

	Forpligtelser	Annullering af forpligtelser	Udbetalinger
Belgien	16 310 343	0	10 773 350
Danmark	1 382 000	- 156 000	948 000
Tyskland	98 793 000	- 63 000	78 492 000
Grækenland	34 117 000	0	6 868 429
Spanien	218 147 000	0	160 074 400
Frankrig	68 440 647	- 512 245	47 649 453

	Forpligtelser	Annullering af forpligtelser	Udbetalinger
Irland	12 574 617	0	10 059 694
Italien	120 368 000	0	99 828 800
Luxembourg	429 000	- 122 000	214 500
Nederlandene	21 735 190	0	15 474 153
Østrig	12 968 260	0	10 374 608
Portugal	44 951 788	0	38 936 653
Finland	5 858 340	- 246 108	4 359 200
Sverige	3 284 000	0	2 627 200
Det Forenede Kongerige	93 321 000	0	54 308 400

(2002/C 115 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0862/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(22. marts 2001)

Om: Mund- og klovsyge

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke af EU's handelspartnere der for nylig har haft klart dokumenterede tilfælde af mund- og klovsyge i deres kvæddyrbestand?
2. Hvilke foranstaltninger er der truffet for at sikre, at der ikke importeres inficeret kød til EU?
3. Hvornår blev Kommissionen første gang klar over, at der var udbrudt mund- og klovsyge i Sydafrika, og hvornår indførte den foranstaltninger, som skulle dæmme op for smittefaren?
4. Hvad skyldes forsinkelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. juli 2001)

Rådets direktiv 72/462/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg, svin, får og geder samt fersk kød og kødprodukter fra tredjelande⁽¹⁾ indeholder de grundlæggende dyresundhedsbetingelser i forbindelse med import. Efter rådgivning fra Den Stående Veterinærkomité er der blevet vedtaget en række særlige kommissionsbeslutninger på grundlag af dette direktiv om særlige dyresundhedsmæssige betingelser og bestemmelser om udstedelse af veterinærcertifikat for de pågældende dyr og produkter.

Rådets beslutning 79/542/EØF af 21. december 1976⁽²⁾ indeholder en liste over de tredjelande, hvorfra medlemsstaterne tillader indførsel af kvæg, svin og fersk kød samt andre produkter omhandlet i Rådets direktiv 72/462/EØF. Hvad angår mund- og klovsyge er det kun lande i Sydamerika og det sydlige Afrika, der er relevante med hensyn til kød og kødprodukter. Der er fastsat særlige regler for import fra landene på listen, hvor der enten er udbrud af mund- og klovsyge i dele af landet, og/eller hvor der foretages vaccinationer. Det er ikke tilladt at importere husdyr fra de pågældende lande til Fællesskabet.

Der er fastsat dyresundhedsmæssige betingelser og bestemmelser om udstedelse af veterinærcertifikat i Kommissionens beslutning 93/402/EØF af 10. juni 1993 om sundhedsmæssige betingelser og udstedelse af sundhedscertifikat ved indførsel af fersk kød fra bestemte lande i Sydamerika⁽³⁾ og i Kommissionens beslutning 1999/283/EF af 12. april 1999 om dyresundhedsmæssige betingelser og udstedelse af veterinærcertifikat ved indførsel af fersk kød fra visse afrikanske lande⁽⁴⁾.

Ifølge disse gælder der følgende i forbindelse med mund- og klovsyge:

- For at kødet fra slagtedyrene kan eksporteres til Fællesskabet, skal de bedrifter/områder, de kommer fra, have været fri for mund- og klovsyge i en vis periode.
- Det skal være godtgjort at udbening og modning af kød foregår på en måde, der sikrer, at eventuel mund- og klovsygevirus destrueres ved denne proces. Dette har gennem de sidste 30 år vist sig at være effektivt.

Desuden gennemfører Kommissionen (Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret) besøg på stedet for at sikre, at bestemmelserne gennemføres korrekt.

Der blev konstateret udbrud på en svinebedrift i nærheden af Durban i Sydafrika den 17. september 2000, og Kommissionen blev informeret den 18. september 2000. Sydafrikas veterinærmyndigheder sendte en detaljeret rapport, som blev modtaget den 20. september 2000, og som blev videresendt til medlemsstaternes veterinærchefer.

Skønt det i forvejen ikke er tilladt at importere svinekød fra Sydafrika, blev udstedelse af veterinærcertifikat for alt fersk kød af modtagelige arter automatisk straks suspenderet, da de sydafrikanske veterinærmyndigheder ikke længere kunne underskrive veterinærcertifikatet i Kommissionens beslutning 1999/283/EF.

Der var ingen forsinkelse.

⁽¹⁾ EFT L 302 af 31.12.1972.

⁽²⁾ EFT L 146 af 14.6.1979.

⁽³⁾ EFT L 179 af 22.7.1993.

⁽⁴⁾ EFT L 110 af 28.4.1999.

(2002/C 115 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1594/01
af Lukas Vander Taelen (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. maj 2001)

Om: Gare du Luxembourg i Bruxelles og fri bevægelighed for tjenesteydelser

Forundersøgelserne vedrørende Gare du Luxembourg i Bruxelles i forbindelse med projektet med D4- og D5-bygningerne på Place du Luxembourg har De Belgiske Statsbaner (SNCB) betroet konsortiet AEL-GROUP T-Tractabel. SNCB er som ejer bygherre for renoveringen af banegården og har søgt Hovedstadsregion Bruxelles, Ixelles Kommune, om byggetilladelse i forbindelse med renoveringen (ansøgning af 28. april 1998).

Rådets direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾ af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler skal overholdes af alle ordregivende myndigheder ifølge Rådets direktiv 71/305/EØF⁽²⁾ af 26. juli 1971, og enhver hindring for den fri bevægelighed for tjenesteydelser bør undgås.

Kan Kommissionen bekræfte, at SNCB har udbudt såvel forundersøgelserne som renoveringen af Gare du Luxembourg i licitation i overensstemmelse med reglerne i direktiv 92/50/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 185 af 16.8.1971, s. 5.

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. januar 2002)

Som det fremgår af de oplysninger, de belgiske myndigheder og de berørte parter har fremsendt, har SNCB ikke undertegnet undersøgelseskontrakten om renovering af Gare de Luxembourg i Bruxelles, for så vidt som denne er indgået mellem SA Forum Leopold (en privat bygherre) og Tractabel. Det er korrekt, at

SNCB var til stede, da kontrakten blev indgået. SNCB deltog imidlertid som ejer af grunden for at give de firmaer, der forestår undersøgelserne, visse tekniske oplysninger om adgangen til banegården. SNCB deltog hverken som ordregivende myndighed eller som bygherre og bidrager heller ikke til finansieringen af undersøgelserne.

Da der er tale om en kontrakt, der er indgået mellem to privatretlige juridiske personer, og som SNCB ikke var del af, fandt Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler ⁽¹⁾ ikke anvendelse i den konkrete sag.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

(2002/C 115 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1606/01
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(1. juni 2001)

Om: Ændringer af antallet af studerende på de højere uddannelser

Universiteterne i Europa har i de seneste år kunnet registrere et gradvist fald i antallet af immatrikulerede studerende og det i en sådan grad, at flere universiteter allerede har oplevet en negativ vækst.

Hidtil har dette fald haft størst indvirkning på de uddannelser, som især berører den offentlige sektor, men i fremtiden kan det også ramme undervisningssektoren.

Situationen afspejler det faldende fødselstal og en ændret indstilling til erhvervsuddannelse hos de unge, som universitetsuddannelsernes indhold ikke længere imødekommer.

Kan Kommissionen bekræfte, at dette fænomen forekommer inden for uddannelsessystemerne i samtlige medlemsstater? Anser Kommissionen det i bekræftende fald for nødvendigt at lægge større vægt på erhvervsuddannelserne for de studerende, som ønsker at udøve et bestemt fag? Hvis den nævnte tendens bekræftes, hvordan vil Kommissionen da gennemføre en omstilling af universiteterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(3. september 2001)

Kommissionens statistiske analyse på europæisk plan er foretaget på grundlag af tilgængelige statistikker fra Eurostat. Eurostats nyeste oplysninger om antal indskrevne studerende ved de højere læresteder vedrører studieåret 1998/99.

Eurydice-rapporten »Key data on education in Europe 1999/2000« udkom i 2000 og var baseret på statistikker fra Eurostat. Den dækker perioden 1975-1997 og er den sidste nye undersøgelse af antal studerende ved højere læresteder i hele Europa. Eurydice-undersøgelsens mest slående resultat er, at der er sket en fordobling på 20 år af antallet af studerende på de højere uddannelser. Stigningen har været særlig hurtig i Grækenland, Spanien, Irland og Portugal, mens antallet af studerende på de højere uddannelser i Frankrig og Nederlandene ser ud til at falde en smule.

Eurostat-tallene for antal studerende ved højere læresteder i studieåret 1998/99 bekræfter den stigende tendens, endog for Frankrigs vedkommende, som havde oplevet en nedgang.

Antallet af studerende på de højere uddannelser afhænger i meget høj grad af de forskellige medlemsstaters uddannelsessystem på dette område. Mængden af studerende påvirkes f.eks. af udvælgelsesprocedurer og adgangsbegrænsning. En af grundene til at udføre uafhængige udvælgelsesprocedurer er hensynet til arbejdsmarkedets behov, men der er også mange andre faktorer.

Endelig udgør de seneste tendenser inden for højere uddannelse i Europa til at fremme livslang læring og mere åbenhed blandt de højere læreanstalter over for behovene hos nye typer af studerende en udfordring for både de højere uddannelsesinstitutioners struktur og deres adgangsbetingelser. Et af resultaterne af denne udvikling kan blive et øget antal studerende ved Europas højere læreanstalter.

På baggrund heraf kan Kommissionen derfor ikke bekræfte de tendenser, som det ærede medlem nævner. Men under alle omstændigheder vil Kommissionens foranstaltninger til fremme af livslang læring, eLearning og forbindelsen mellem uddannelse og beskæftigelse bidrage til at gøre de højere læreanstalter mere åbne over for samfundet og erhvervslivet.

(2002/C 115 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1615/01

af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen

(28. maj 2001)

Om: En regering bør have ret til at forhindre statsejede udenlandske virksomheder i at overtage sine privatiserede virksomheder

Er denne gengivelse af en kommissærs standpunkt også den korrekte gengivelse af Kommissionens standpunkt med hensyn til »fornyset nationalisering af privatiserede virksomheder ved udenlandske overtagere af virksomheder«?

Mener Kommissionen, at det ikke bør være tilladt for en offentlig tjeneste i en EU-medlemsstat at overtage en offentlig tjeneste i en anden medlemsstat, som er privatiseret og som fortsat til dels er i offentlig eje i den pågældende medlemsstat (enten i form af aktie majoriteten eller ved et andet ejerforhold) og på hvilket retsgrundlag i Amsterdam-traktaten baserer Kommissionen i bekræftende fald sit standpunkt?

Hvis Kommissionen ikke deler denne opfattelse, hvilke muligheder har den så for at korrigere en medlemsstat, som i så fald uberettiget ud fra disse argumenter standser et grænseoverskridende sammenslutning eller fusion og er Kommissionen i så fald rede til konkret at gribe ind over for en sådan medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne Frederik Bolkestein

(5. november 2001)

1. En fællesskabsretlig ramme, der er egnet til at behandle andre medlemsstaters selskabers erhvervelse af kapitalinteresser i bl.a. privatiserede selskaber, er beskrevet af Kommissionen i meddelelsen fra 1997 om visse juridiske aspekter ved EU-interne investeringer (!).

2. Det særlige spørgsmål vedrørende andre medlemsstaters selskabers erhvervelse af kapitalandele i privatiserede selskaber, der helt eller delvis ejes af disse andre medlemsstater, er blevet bragt på bane i forbindelse med den igangværende liberaliseringsproces, særlig den asymmetriske åbning af Fællesskabets energimarkeder.

Kommissionen stod den 20. juni 2001 for en drøftelse, der bekræftede principperne i meddelelsen fra 1997, samtidig med at visse aspekter blev gjort klarere.

3. Det blev gentaget, at direkte investeringer er omfattet af bestemmelserne om frie kapitalbevægelser og om fri etableringsret.

Da der er tale om to grundlæggende frihedsrettigheder i EF-traktaten, er de eneste tilladte undtagelser dem, der udtrykkeligt og udtømmende er fastsat i traktaten, samt dem, der kan udledes af Domstolens retspraksis, nemlig undtagelser, der er begrundede i tvingende samfundsmæssige hensyn, for så vidt som de trufne foranstaltninger overholder principperne om, at der ikke må udøves forskelsbehandling, og at de skal stå i rimeligt forhold til øjemedet. På baggrund heraf bekræftede Kommissionen den holdning, der blev indtaget ved behandlingen af et konkret tilfælde, hvor den i den allerførste privatiseringsfase anlagde den betragtning, at navnlig en midlertidig begrænsning af offentlige virksomheders kapitalandele under hensyn til ganske bestemte økonomiske og politiske formål og på bestemte betingelser, der skal være objektive, ikke indebære forskelsbehandling og være fastsatte på forhånd, er i overensstemmelse med traktaten.

Kommissionen konkluderede, at den fortsat vil gå ud fra meddelelsen fra 1997, når den skal undersøge de hindringer, bl.a. i form af særrettigheder, som medlemsstaterne lægger i vejen for de frie kapitalbevægelser og den frie etableringsret, dog under hensyn til de afgørelser, Domstolen måtte træffe i de sager, der ligger for på dette område. Kommissionen vil som institution fortsat udnytte de beføjelser, den er tillagt af traktaten, som vogter af lovligheden i Fællesskabet.

4. Under samme drøftelse konstaterede Kommissionen imidlertid efter at have fastslået, at de frie kapitalbevægelser og den frie etableringsret er grundlæggende frihedsrettigheder, som finder umiddelbar anvendelse ifølge traktaten, at åbningen af energimarkederne i de fleste medlemsstater er foregået i en hurtigere takt end fastsat i direktiverne, og at den har medført mulige konkurrenceforvridninger mellem virksomhederne.

Kommissionen anlagde den betragtning, at situationen indebærer, at konkurrencereglerne og statsstøttere reglerne anvendes strengt, også på kerneenergiområdet; endvidere er det nødvendigt at fremskynde Rådets og Parlamentets vedtagelse af den anden liberaliseringspakke; i tilfælde af at vedtagelsen af pakken forsinkes, er det nødvendigt at anvende artikel 86, særlig stk. 3, for at der kan rettes direktiver eller beslutninger til medlemsstaterne med henblik på at fjerne mulige konkurrenceforvridninger og samtidig opretholde forpligtelserne til tjeneste i samfundets økonomiske interesse; og endelig må der hurtigt findes en løsning på det problem vedrørende tariffastsættelse i samhandelen mellem medlemsstater og udvikling af infrastrukturer, der er til hinder for en effektiv åbning af markederne.

Derimod berettiger nævnte forvridninger ikke anvendelse af princippet om gensidighed eller af gengældelsesforanstaltninger mellem medlemsstaterne, idet sådanne begreber er fremmede for traktaten og navnlig for principperne for det indre marked. Det blev nemlig indskærpet, at liberalisering ikke indebærer nogen forpligtelse til privatisering. Mens liberaliseringen skrider frem på Kommissionens initiativ, bl.a. gennem harmonisering, står det fortsat medlemsstaterne frit for at privatisere deres virksomheder eller ej. Når først valget er truffet, finder traktatens bestemmelser imidlertid fortsat anvendelse.

(¹) EFT C 220 af 19.7.1997.

(2002/C 115 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1667/01

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: Fælles bestemmelser for beskyttelse af nye plantesorter

Det er meget vigtigt, at de nye medlemsstater overtager Fællesskabets bestemmelser om beskyttelse af nye plantesorter senest ved tiltrædelsen og uden overgangsperioder. Med hensyn til beskyttelse af sorterne kan der dog opstå en situation, som er til skade for det indre markeds funktion. Det vil i visse nye medlemsstater være muligt at forædle plantesorter, som nyder godt af den nationale beskyttelse i andre EU-stater, uden at der skal betales licensgebyr, hvilket medfører konkurrencefordrejninger og hæmmer det indre markeds funktion.

1. Kommissionen bedes oplyse, hvilke resultater der hidtil er blevet opnået ved tiltrædelsesforhandlingerne med henblik på rettighederne til planteforædling. Kan Kommissionen på grundlag heraf give garanti for, at nye sorter, der opføres i EU's sortsregister, som allerede er blevet afvist af ansøgerlandene på grund af de nationale retsakter, dog vil opnå beskyttelse?

2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke muligheder der findes, således at der i de fremtidige nye medlemsstater kan ydes beskyttelse for de sorter, som er beskyttet i de nuværende medlemsstater i henhold til den nationale lovgivning, men som ved gennemførelsen af forordning 2100/94 (¹) på trods af undtagelsesbestemmelsen i artikel 116 ikke kunne opføres i EU's sortsregister?

3. Er Kommissionen som et led i tiltrædelsesforhandlingerne rede til at give de sorter, som kun nyder beskyttelse i ansøgerlandene, mulighed for optagelse i EU's sortsregister, som kan sammenlignes med undtagelsesbestemmelsen i artikel 116 i forordning 2100/94, og på den betingelse, at der fastlægges en særlig frist herfor efter den officielle tiltrædelsesdato, og at nye medlemsstater overtager EU's sortsliste og EU's sortsregister i sin helhed på tidspunktet for deres tiltrædelse?

(¹) EFT L 227 af 1.9.1994, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(17. september 2001)*

I EU findes der følgende beskyttelse af plantesorter:

- EF-sortsbeskyttelse i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse, som ændret ved forordning af 25. oktober 1995 ⁽¹⁾
- sortsbeskyttelse i den nationale lovgivning i 13 af de nuværende medlemsstater i EU.

EU's sortsbeskyttelse har samme virkning inden for hele EU's område, mens virkningen af den nationale sortsbeskyttelse er begrænset til den pågældende medlemsstats område.

Det er forbudt med en kumulativ beskyttelse i form af EF-sortsbeskyttelse samtidig med en national sortsbeskyttelse i en medlemsstat.

Med optagelsen af nye medlemsstater, og hvis der ikke kommer undtagelsesbestemmelser eller overgangsperiode, vil virkningen af EF-sortsbeskyttelsen, der er givet inden tiltrædelsen, automatisk blive udvidet til at dække de nye medlemsstaters område, og forbuddet mod kumulativ beskyttelse ville ligeledes finde anvendelse her.

Det problem, som det ærede medlem henviser til vedrørende dyrkning af sorter inden for et område i EU, hvor der ikke er nogen beskyttelse, var allerede blevet konstateret efter starten på det fælles sortslistesystem, som er blevet oprettet i fællesskabslovgivningen om handel med frø og plantemateriale, og som har været en af grundene til oprettelsen af et EF-sortsbeskyttelsessystem.

1. Anmodninger om undtagelsesbestemmelser fra EF-sortsbeskyttelsessystemet eller om overgangsperioder i forbindelse med gennemførelsen heraf skal i givet fald bekendtgøres af kandidatlandene under tiltrædelseskonferencen som forhandlingspunkter i deres dokumenter.

Ikke alle kandidatlandene er nået så langt i forberedelsen af tiltrædelsen til EU, så de kan fremlægge et forhandlingsdokument om kapitlet vedrørende landbrug.

I øjeblikket har man modtaget 11 dokumenter med kandidatlandenes standpunkter vedrørende den veterinære og fytosanitære del af kapitlet om landbrug, og ni kandidatlande har afgivet en klar erklæring om, at de accepterer fællesskabslovgivningen inden for området sortsbeskyttelse, og at de ikke vil anmode om undtagelsesbestemmelser eller overgangsperioder vedrørende gennemførelsen heraf.

Under forbehold af resultatet af forhandlingerne om anmodninger om midlertidige undtagelsesbestemmelser på linje med de bestemmelser, der blev vedtaget under artikel 116 i forordningen om EF-sortsbeskyttelse for den første fase af systemet, vil alle sorter, der er beskyttet i henhold til EF-systemet, automatisk blive beskyttet i de nye medlemsstater, når de tiltræder, uanset om de har været omfattet af en procedure for national beskyttelse i disse lande eller ej.

Denne geografiske udvidelse af beskyttelsen ville ikke gælde for de sorter, der er beskyttet i henhold til national sortsbeskyttelse i en eller flere af de nuværende medlemsstater, selv hvis de er medtaget på en af de fælles sortslistes, der er udarbejdet af Kommissionen.

2. Nationale sortsbeskyttelsessystemer i nuværende eller fremtidige medlemsstater falder ikke ind under EU's ansvarsområde, og Kommissionen kan derfor ikke fastslå, hvilke muligheder der findes for at beskytte plantesorter i hver ny medlemsstat med hensyn til sorter, der i øjeblikket er beskyttet i de nuværende medlemsstater.

3. Kommissionen har allerede givet mulighed for, at sorter, der i øjeblikket kun er beskyttet i kandidatlandene, får adgang til EF-sortsbeskyttelse. Vilkårene ville kunne sammenlignes med vilkårene i den undtagelsesbestemmelse, der er fastsat i artikel 116, stk. 1, og stk. 2, i forordningen om EF-sortsbeskyttelse.

(¹) EFT L 258 af 28.10.1995.

(2002/C 115 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1683/01

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: Utryghed i Sydafrika — Mord på medlemmer af det portugisiske samfund

Den måde, som afslutningen af apartheidstyret og hele overgangen til demokrati gennemførtes på i Sydafrika, samt de demokratiske institutioners funktion i de seneste år har nydt almindelig anerkendelse på internationalt plan, således som det kommer til udtryk i beundringen for og værdsættelsen af Nelson Mandela som person og forbillede. Det skal på ingen måde anfægtes.

Men i de seneste år har en bølge af voldskriminalitet, som tilsyneladende er forbundet med akutte sociale problemer, skabt alvorlige forstyrrelser i det sydafrikanske samfund og i særlig voldsom grad ramt medlemmer af det portugisiske samfund i landet, som navnlig ernærer sig som mindre forretningsdrivende.

Sidste uge blev endnu en mindre portugisisk forretningsdrivende, Noel Bernardo Nunes, 65 år gammel, som havde boet 40 år i Sydafrika, myrdet i Cape Town. Siden årets begyndelse er et dusin portugisere blevet myrdet, og i løbet af de sidste fire år er ifølge pressen 388 portugisere døde som ofre for den voldskriminalitet, som navnlig har ramt området omkring Johannesburg.

Den berettigede bekymring, som disse hændelser har vakt i det portugisiske samfund, førte for nogle måneder siden til demonstrationer i gaderne med krav om passende beskyttelse. En række misforståelser og en fejlagtig opfattelse i dele af den sydafrikanske regering førte imidlertid til en beklagelig polemik om dette initiativ. Sagen er politisk set klart ømtålelig, men det vigtigste er, at der træffes effektive foranstaltninger, som kan yde passende beskyttelse af menneskers sikkerhed og liv.

Disse portugisiske borgere er også borgere i Den Europæiske Union, som har udmærkede muligheder for at protestere over for de sydafrikanske myndigheder, og som desuden kan tilbyde den nødvendige bistand.

Kommissionen bedes på den baggrund oplyse følgende: Følger Kommissionen forværringen af voldskriminaliteten i Sydafrika, som har ført til mord på så mange portugisere og givet anledning til berettiget bekymring? Hvilke foranstaltninger har den truffet eller agter den at træffe i den forbindelse over for den sydafrikanske regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(7. september 2001)

Europa-Kommissionen følger udviklingen, også i kriminaliteten, i Sydafrika nøje. Kommissionen mener, at den høje kriminalitet er en trussel for sydafrikanske borgere og for de udlændinge, herunder EU-borgere, der lever i landet. Den er også bange for, at kriminaliteten kan skade landets rygte i udlandet og begrænse udenlandske investeringer og have en dårlig indflydelse på økonomien i det hele taget.

Kommissionen har ved flere uformelle lejligheder givet udtryk for sine synspunkter over for de sydafrikanske myndigheder, enten i forbindelse med besøg fra Sydafrika eller gennem sin delegation i Pretoria.

Selv om det nuværende flerårige vejledende program ikke fokuserer på kriminalitetsforebyggelse, er Kommissionen overbevist om, at bedre sociale og økonomiske forhold vil have en positiv indflydelse på kriminaliteten. EU's udviklingspolitik bidrager til dette. Kommissionen har tidligere ydet støtte til to programmer, der støtter den sydafrikanske politistyrke, og det ene af disse programmer løber fortsat.

Der vil blive sendt en kort beskrivelse af det igangværende program til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat.

(2002/C 115 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1684/01
af Marit Paulsen (ELDR) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: Malariavaccine

I oktober 1999 spurgte jeg Kommissionen, om den som led i bistandspolitikken kunne stille forslag om, at EU's medlemsstater bestiller en malariavaccine hos medicinalfirmaerne og forpligter sig til at betale en vis pris for et parti.

Kommissionen svarede, at der krævedes kreativitet og nye partnerskaber for at slå bro over de enorme forskelle mellem de menneskelige behov, den videnskabelig indsats og markedsudbyttet, at der i Fællesskabet var indledende drøftelser om sådanne tiltag, for så vidt angår en AIDS-vaccine til udviklingslandene, og at »en lignende strategi kunne og burde tilpasses til bekæmpelsen af malaria«. Kommissionen påpegede desuden, at Fællesskabet i øjeblikket sammen med et medicinalfirma som demonstration finansierer et klinisk forsøg i Gambia.

Ifølge Kommissionen befandt Fællesskabet sig da — i november 1999 — på et indledende stadium af en sådan strategi. Der er nu gået halvandet år, på det seneste har debatten været præget af AIDS og medicinalvirksomhedernes aktiviteter i Sydafrika. Vil Kommissionen derfor venligst oplyse, hvad den anførte diskussion om en AIDS-vaccine har ført til, hvilke foranstaltninger man på grundlag af dette resultat har truffet, for så vidt angår en malariavaccine, og hvilke resultater demonstrationsprojektet i Gambia har ført til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(3. september 2001)

Der er gjort betydelige fremskridt med forskningen i malariavaccine siden det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1790/99⁽¹⁾. Med støtte fra Fællesskabet er 14 potentielle vacciner blevet nærmere undersøgt. Dette arbejde udgør en stor del af den globale indsats på området. Generaldirektoratet for Forsknings program om livskvalitet og dets internationale samarbejdsprogrammer råder nu over kraftigt forøgede midler beregnet til udvikling af malariavaccine og andre lægemidler til malariabekæmpelse. Det forventes, at der ved afslutningen af Fællesskabets femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (F&U) vil der være anvendt over 30 mio. EUR alene på forskning i malaria. Desuden er der etableret en række integrerede »klynger« af forskningskonsortier, der indbefatter de større europæiske virksomheder, der fremstiller vaccine. Det europæiske initiativ vedrørende malariavaccine (EMVI) har udnyttet dette EF-forskningspotentiale. EMVI er en reaktion på en almen erkendt flaskehals inden for den offentligt finansierede vaccineforskning, hvorved F&U-indsatsen hyppigt standser ved den sene før-kliniske fase og ikke bevæger sig ind i nogen klinisk afprøvning som følge af mangel på midler og teknisk knowhow.

Fællesskabets støtte til det afrikanske netværk for afprøvning af malariavaccine (AMVTN) udgør en enestående mulighed for at kæde Kommissionens indsats sammen med partnere mod syd. Dette netværk sammenkæder langsigtede og igangværende investeringer i udvikling af malariavaccine sammen med kapacitetsopbygning i udviklingslandene. Det særlige partnerskab mellem EMVI og AMVTN, der blev indgået med henblik på at få potentielle lovende vacciner befordret videre i udviklingsforløbet, har gjort hele denne indsats betydelig mere troværdig. AMVTN, der ejes af udviklingslandene, udgør en særdeles gunstig chance for gennem de kommende år at videreudvikle og vurdere malariavaccinens effektivitet og virkning ude i marken.

AMVTN er nu i færd med at udvikle forsøgsområder, på grundlag af et forudgående omfattende epidemiologisk grundlæggende arbejde, der er blevet udført af tre afrikanske lande med støtte fra Fællesskabet og medlemsstaterne. Den nuværende bestræbelse på at blive etableret som retlig instans under tanzanisk jurisdiktion er en vigtig forudsætning for at kunne spille en aktiv rolle ved at understøtte udbredelsen af kliniske afprøvningsforsøg i denne region.

Efter en positiv evaluering af en potentiel malariavaccine, der er blevet anvendt på voksne, er man inden for rammerne af det af Fællesskabet finansierede Gambia-projekt nu i færd med at gennemføre forsøg med sikkerhed, tolerans, immunogenicitet og beskyttelseeffektivitet hos børn, der bor i endemiske områder.

Den nuværende forskning og udvikling af HIV-vacciner har vist, at nye vaccinationsforsøg kan fungere ved anvendelse af dyr. Dette indbefatter forsøg, der er gennemført inden for den private sektor (Merck, Glaxo Smith Kline) og under den igangværende EF-finansierede projektklynge Eurovac i partnerskab med Aventis/Pasteur. Der er nu indledt forsøg med mennesker for at tilvejebringe den nødvendige sikkerhed, og de første resultater kan forventes i 2002-2003. Fællesskabet finansierer også det forberedende arbejde med henblik på forsøg i Kina og Tanzania. Også her er de europæiske konsortier på forkant med udviklingen med hensyn til denne forskning.

I Kommissionens handlingsprogram: »Hurtigt indgreb mod HIV/AIDS, malaria og tuberkulose inden for rammerne af fattigdomslempelse«⁽¹⁾, som blev godkendt af Rådet (generelle anliggender) den 14. maj 2001, og i Kommissionens forslag om særprogrammer til gennemførelse af EF's rammeprogram for forskning 2002-2006⁽²⁾ har Kommissionen foreslået oprettet en europæisk klinisk forsøgsplatform (ECTP) som en fællesaktivitet for såvel medlemsstaterne som Fællesskabet med det formål at støtte bekæmpelsen af HIV/AIDS, malaria og tuberkulose i udviklingslandene. ECTP får tre hovedopgaver: at støtte netværksarbejde og sammenkobling af nationale forsøgsaktiviteter, at styrke forsøgsinfrastrukturen i endemiske lande og endelig at sponsorere EF's egne forsøgsaktiviteter.

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000.

⁽²⁾ KOM(2001) 96 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2001) 279 endelig udg.

(2002/C 115 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1749/01

af José García-Margallo y Marfil (PPE-DE) til Kommissionen

(15. juni 2001)

Om: Meddelelse om EU-interne investeringer

I 1997 vedtog Kommissionen en fortolkende meddelelse⁽¹⁾ om EU-interne investeringer, som den ikke forelagde hverken Parlamentet eller Rådet. Formålet med denne meddelelse var ifølge kommissær Bolkestein at vise de nationale myndigheder, hvordan Kommissionen fortolker traktatens bestemmelse om kapitalbevægelser og fri etableringsret.

I formandskabets konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Stockholm hedder det, at Kommissionen også vil overvåge, at de virksomheder, som endnu har monopolstatus på deres nationale marked, ikke drager urimelig fordel af denne situation.

Parlamentet har for nylig vedtaget en beslutning (PE 303.051), hvori det opfordrer Kommissionen til ikke at bruge ovennævnte meddelelse som grundlag for sine overtrædelsesprocedurer, og til omgående at fremsætte forslag om et direktiv til erstatning af denne meddelelse.

Hvornår agter Kommissionen at fremsætte forslag om dette direktiv?

⁽¹⁾ EFT C 220 af 19.7.1997, s. 15.

(2002/C 115 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1750/01**af José García-Margallo y Marfil (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. juni 2001)

Om: EU-interne investeringer

I 1997 vedtog Kommissionen en fortolkende meddelelse⁽¹⁾ om EU-interne investeringer, som den ikke forelagde hverken Parlamentet eller Rådet. Formålet med denne meddelelse var ifølge kommissær Bolkestein at vise de nationale myndigheder, hvordan Kommissionen fortolker traktatens bestemmelse om kapitalbevægelser og fri etableringsret.

I formandskabets konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Stockholm hedder det, at Kommissionen også vil overvåge, at de virksomheder, som endnu har monopolstatus på deres nationale marked, ikke drager urimelig fordel af denne situation.

Agter Kommissionen at tage denne anvisning fra mødet i Stockholm som fortolkningskriterium til at løse de endnu uafklarede tilfælde i energisektoren (Hidrocarbónico og Montedison)?

⁽¹⁾ EFT C 220 af 19.7.1997, s. 15.

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-1749/01 og E-1750/01**

(13. november 2001)

1. Hvad angår spørgsmålet om EU-interne investeringer og dets generelle sammenhæng, henviser Kommissionen til svaret på W.G. Van Velzens⁽¹⁾ skriftlige forespørgsel P-1615/01.

Med udgangspunkt i debatten, der sluttede den 20. juni 2001, er det muligt at give følgende svar på de to mere specifikke spørgsmål, som er blevet stillet af det ærede medlem:

2. Hvad angår beslutningen, hvori Parlamentet opfordrede Kommissionen til at fremsætte forslag om et direktiv til erstatning af meddelelsen af 1997, minder Kommissionen om, at det i nærværende tilfælde drejer sig om grundlæggende frihedsrettigheder i EF-traktaten, som finder direkte anvendelse, nemlig princippet om frie kapitalbevægelser og den fri etableringsret.

Som Domstolen flere gange har haft lejlighed til at bekræfte, kræver denne type bestemmelser ikke, at der vedtages nogen form for gennemførelsesforanstaltning, eftersom der er tale om klare og ubetingede bestemmelser. Ikke desto mindre kunne gennemførelsesforanstaltninger vise sig at være nyttige, når det drejer sig om at »lette« udøvelsen af de grundlæggende rettigheder i de tilfælde, hvor forskelle i de nationale lovgivninger udgør en hindring. De direktiver, som foreslås i beslutningen, snarere begrænser end letter udøvelsen af disse rettigheder, hvilket er i strid med EF-retten. I øvrigt kan EU-institutionerne i henhold til konsolideret retspraksis ikke selv begrænse udøvelsen af de traktatfæstede grundlæggende rettigheder.

Som led i dens beføjelser (EF-traktatens artikel 211) nøjes Kommissionen til gengæld ikke kun med at indbringe de medlemsstater, som overtræder reglerne, for Domstolen, men tager også ofte kontakt til nationale myndigheder og virksomheder for at oplyse dem om, hvordan den fortolker traktatens bestemmelser (hvilket naturligvis er underlagt EF-domstolens kontrol) med henblik på at mindske risikoen for divergerende juridiske fortolkninger og herved forsøge at forebygge overtrædelser.

Meddelelsen af 1997 blev vedtaget inden for rammerne af Kommissionens specifikke kompetence og under hensyntagen til den direkte retsvirkning af bestemmelserne vedrørende frie kapitalbevægelser og den fri etableringsret.

Under disse omstændigheder og eftersom den direkte retsvirkning af bestemmelserne ikke kræver, at der vedtages nogen form for gennemførelsesforanstaltning, har Kommissionen med henblik på at redegøre for sin holdning besluttet at indlede en dialog med Parlamentet som svar på beslutningen, hvori Kommissionen opfordres til at fremsætte forslag om et direktiv vedrørende begrænsninger i de EU-interne investeringer.

3. Hvad angår formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Stockholm i marts 2001, konstaterede Kommissionen under debatten, at der i de fleste lande var blevet gjort hurtigere fremskridt i forbindelse med åbningen af energimarkederne, end direktiverne kræver, og at der som følge heraf vil kunne opstå konkurrenceforvridninger mellem virksomhederne.

Kommissionen fandt, at denne situation kræver en streng overholdelse af konkurrencereglerne og statsstøttere reglerne, hvilket også gør sig gældende for kerneenergi. Hertil kommer en fremskyndelse af Rådets og Parlamentets vedtagelse af den anden liberaliseringspakke. Hvis pakken ikke bliver vedtaget til tiden, finder artikel 86 og især stk. 3, eventuelt anvendelse. Denne artikel går ud på, at der rettes direktiver eller beslutninger til medlemsstaterne med henblik på at eliminere eventuelle konkurrenceforvridninger, samtidig med at forpligtelserne til tjeneste i almen økonomisk interesse bevares. Endelig kræves der en hurtig løsning på prisproblemerne i samhandelen inden for EU og problemerne med hensyn til udviklingen af infrastrukturen, hvilket er til hinder for en effektiv åbning af markederne.

Kommissionen konkluderede til gengæld, at den bekymring, som blev udtrykt på Det Europæiske Råds møde i Stockholm, ikke må give anledning til en ensidig adfærd fra medlemsstaternes side i strid med EF-traktatens grundlæggende rettigheder.

(¹) Se side 5.

(2002/C 115 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1790/01

af **Fernando Fernández Martín (PPE-DE)** til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: Traditionelle AVS-bananleverandører

Som følge af de aftaler, der er indgået dels mellem EU og USA, dels mellem EU og Ecuador om importsystemet for bananer til Fællesskabet, vil yderligere 100 000 tons »dollarbananer« blive importeret til EU fra den 1. juli 2002.

Dette nye system gør det mere nødvendigt for de traditionelle AVS-leverandører hurtigt at forbedre deres konkurrenceevne på markedet.

EU vedtog i 1999 foranstaltninger vedrørende faglig og finansiel bistand til de traditionelle AVS-leverandører (Rådets forordning (EF) nr. 856/1999 (¹) og Kommissionens forordning (EF) nr. 1609/1999 (²)) med henblik på at forbedre deres konkurrenceevne og lette overgangen til den planlagte liberalisering af markedet i 2006.

Disse foranstaltninger er indtil videre ikke blevet iværksat, og det kan skade den indsats, vores AVS-partnere har ydet for at tilpasse sig markedets nye betingelser.

Kan Kommissionen forklare grunden til denne forsinkelse, og kan den oplyse, hvilke foranstaltninger den vil træffe for at indhente forsinkelsen og muliggøre en udbetaling af bistanden?

(¹) EFT L 108 af 27.4.1999, s. 2.

(²) EFT L 190 af 23.7.1999, s. 14.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(7. november 2001)

Det skal bemærkes, at der i anden fase af den nye ordning for bananimport til EU (og indtil 1. januar 2006) overføres en ny mængde på 100 000 ton fra toldkontingent »C« til toldkontingent »B«. Det nye kontingent »C« bliver udelukkende forbeholdt producenterne i landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene), og hvorvidt den nye forordning (¹) vedtages, vil afhænge af, om Verdenshandelsorganisationen (WTO) tillader en undtagelse fra artikel XIII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT). Den nye forordning fastsætter nemlig, at der indtil 1. januar 2006 opretholdes et toldkontingent for bananer, der udelukkende er forbeholdt producenterne i AVS-landene, hvilket strider mod artikel XIII i GATT.

Indtil nu er Rådets forordning (EF) nr. 856/1999 af 22. april 1999 om fastlæggelse af en særlig ramme for bistand til traditionelle AVS-bananleverandører⁽²⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 1609/1999 af 22. juli 1999⁽³⁾ om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 856/1999 blevet gennemført på følgende måde:

- Kommissionen afsatte på sit 1999-budget, nærmere betegnet konto B7-8710 — »Bistand til AVS-landenes bananproducenter«, et beløb på 45 mio. EUR til finansiering af projekter, der har relation til den »særlige ramme for bistand til traditionelle AVS-bananleverandører«, der blev oprettet ved ovennævnte forordninger. På de følgende budgetter blev der afsat henholdsvis 44,475 mio. EUR for år 2000 og 44,000 mio. EUR for år 2001. Ifølge det foreløbige budgetforslag for 2002 er beløbet 45 mio. EUR.
- For 1999 blev der indgået aftaler om finansiering af projekter for i alt 44,500 mio. EUR med ni af de 12 lande, der i forordningerne anses for at være »traditionelle AVS-bananleverandører«. To af de 12 (Madagaskar og Somalia) fremlagde hverken projekt eller langsigtet strategi og opfyldte dermed ikke reglerne for at deltage i ordningen. Deres tildelinger blev fordelt på de andre. Det tolvte land (Kap Verde) kunne ikke komme i betragtning på grund af administrative forsinkelser. Dette lands tildeling på 0,5 mio. EUR blev således ikke anvendt. Alt i alt afsatte de ni lande, der havde undertegnet aftaler, 77 % af bevillingerne til forbedring af konkurrenceevnen i deres banansektorer og 23 % til diversificering.
- For 2000 blev der indgået 10 aftaler til et samlet beløb af 44,075 mio. EUR. Af samme grund som nævnt ovenfor kunne Madagaskar og Somalia stadig ikke komme i betragtning, og deres tildelinger blev fordelt på de andre, bortset fra et beløb på 0,400 mio. EUR, der blev anvendt til finansiering af projektovervågningskontrakter. Det blev muligt for Kap Verde at slutte sig til de ni lande, der havde fået tildelt midler over 1999-budgettet, og endda få delvis kompensation for det beløb, der ikke var blevet anvendt i 1999. For de 10 aftalers vedkommende tilsammen blev 73 % af budgetterne anvendt til forbedring af konkurrenceevnen i banansektoren og 27 % til diversificering.
- Med hensyn til år 2001 er de nye projekter stadig ved at blive behandlet.

På nuværende tidspunkt beløber de faktiske udbetalinger sig til i alt 3,345 mio. EUR. Dette tal skal ses på baggrund af, at de første aftaler først blev underskrevet af Kommissionen i. august 2000 og af modtagerlandene mellem september 2000 og februar 2001. Der har været mange juridiske problemer i forbindelse med indgåelsen af disse aftaler. For da der er tale om et nyt tiårigt program med 12 modtagerlande, som kan gøre de nødvendigt at udarbejde 120 aftaler, har Kommissionen måttet udforme et så enkelt og ensartet system, som de gældende regler giver mulighed for. På signatarlandenes side var de endelige modtageres status meget forskellig fra land til land, idet der f.eks. blandt modtagerne var såvel ét statsejet produktionsselskab i Surinam som tusinder af små familiebrug på Windward-øerne.

⁽¹⁾ KOM(2001) 477 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 108 af 27.4.1999.

⁽³⁾ EFT L 190 af 23.7.1999.

(2002/C 115 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1811/01

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: Et indre elektricitetsmarked og fri konkurrence

Den spanske regering hævder, at den har liberaliseret elektricitetssektoren, og oven i købet inden fællesskabsbestemmelserne kræver det, men denne erklæring er langt fra i overensstemmelse med sandheden. Elektricitetsproducenterne er stadigvæk de samme som i den periode, der var præget af oligopoli. Heller ikke inden for markedsføringen er der tegn på fri konkurrence, da markedet kun har ændret sig med omkring 1,5 % i forhold til den tidligere situation. Og ikke nok med det. De spanske elektricitetsvirksomheder får tillige generøse erstatninger for overgangen til fri konkurrence, de såkaldte CTC, som forbrugerne betaler over deres månedlige regninger, og som beregnes på baggrund af en vurdering af aktiverne, som markedet senere foretager en gennemgribende udligning af. Under et møde for

nylig i Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål ændrede Mario Monti, medlem af Kommissionen, sit oprindelige standpunkt, som gik imod den spanske regerings indgriben i form af veto mod adgang til markedet for udenlandske virksomheder med offentlig kapital, og viste sig nu pludselig forstående over for denne holdning.

Kan Kommissionen i denne sammenhæng oplyse, på hvilken måde denne afgørelse indvirker på konkurrencen på markedet for offentlige aktier, som en anden virksomhed ønsker at erhverve?

Hvis årsagen til at nægte franske, tyske og portugisiske virksomheder adgang til at deltage i virksomheder fra andre europæiske lande er, at disse får offentlig støtte, kan de CTC, som de spanske elektricitetsvirksomheder modtager, så ikke også betragtes på denne måde?

Ville det for at fremskynde liberaliseringen af elektricitetssektoren ikke være mere effektivt, hvis der blev iværksat andre foranstaltninger end dem, den spanske regering har vedtaget, og som forhindrer virkeliggørelsen af det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. oktober 2001)

Kommissionen er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 295 (tidligere artikel 222) neutral med hensyn til, om virksomheder er offentlige eller private. I forbindelse med konkurrencereglerne tages der således ikke hensyn til, om en virksomhed er offentlig, når denne beslutter at erhverve en anden virksomhed.

I EF-traktaten og i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93) ⁽¹⁾ opstilles der nøjagtige regler, for så vidt angår medlemsstaternes forpligtelser og Kommissionens beføjelser vedrørende statsstøtte. Reglerne giver ikke en medlemsstat mulighed for at forhindre, at en anden medlemsstats offentlige virksomheder erhverver andele i virksomheder i førstnævnte medlemsstat, under påskud af at nævnte offentlige virksomheder angiveligt har modtaget statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92), stk. 1. Der er således ikke noget retligt problem i forbindelse med det ærede medlems spørgsmål.

Som svar på det ærede medlems tredje spørgsmål skal Kommissionen henvise til pressemeddelelsen af 20. juni 2001 ⁽²⁾, hvori der står, at Kommissionen på mødet den 20. juni 2001 havde lejlighed til på ny at omtale nødvendigheden af, at Ministerrådet og Parlamentet vedtager forslagene fra marts 2001 om fuldstændig liberalisering af Fællesskabets energimarkeder. I den anledning understregede Kommissionen, at den var fast besluttet på at sikre den fuldstændige gennemførelse af traktatens konkurrenceregler i energisektoren.

⁽¹⁾ EFT L 83 af 27.3.1999.

⁽²⁾ IP/01/872.

(2002/C 115 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1820/01 af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(21. juni 2001)

Om: Nyt atomkraftværk i Temelin

Kommissionen er uden tvivl bekendt med, at der siden oktober 2000 ifølge pressen har vist sig ikke mindre end 18 skader på det nye tjekkiske atomkraftværk i Temelin, som har indledt fasen med tekniske prøver.

Har Kommissionen kendskab til disse skaders art?

Kan den bekræfte, at sikkerhedsnormerne i dette kraftværk er på samme niveau som i Unionen?

Kan den i modsat fald oplyse, hvilke initiativer den agter at tage for at beskytte Unionens borgere mod de risici, der er forbundet med for lave sikkerhedsnormer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günther Verheugen*(1. august 2001)*

Kommissionen har kendskab til de hændelser på Temelin-kernekræftværket som det ærede medlem henviser til. Hændelser på kernekræftværker klassificeres ifølge international praksis på grundlag af den såkaldte INES-skala (International Nuclear Events Scale). Ved den kontrol af driftssikkerheden som for nylig blev foretaget en gruppe udsendt af Den Internationale Atomenergiorganisation, konstateredes det at der i indberetningssystemet på Temelin-kernekræftværket opereres med en tilstrækkelig lav tærskel. I henhold til INES-skalaen kunne 15 af hændelserne klassificeres som INES 0, og ingen som INES 1 og højere. Kommissionen er ikke bekendt med at det skulle være nødvendigt at bringe en anden klassificering i anvendelse.

Erfaringer fra driften viser også at antallet af hændelser ligger relativt højere under den indledende afprøvning af en ny reaktor. Hændeshyppigheden falder sædvanligvis efter denne fase. Det er beklageligt at de automatiske og manuelle nedlukninger der har været på Temelin-kernekræftværket i den indledende fase, i pressen er blevet beskrevet som uheld, idet nedlukning er en foranstaltning der netop skal umuliggøre kernekraftsuheld.

Ansvar for driften af kernekræftværk ligger hos operatøren, der overvåges af landets atomenergimyndighed. Rådets gruppe for atomenergi, der handler på Fællesskabets vegne, har netop udarbejdet en rapport om nuklear sikkerhed i forbindelse med udvidelsen. Ekspert fra Kommissionen har deltaget i udarbejdelsen af denne rapport. Kommissionen vil i sine foranstaltninger over for ansøgerlandene søge at holde dem fast på iværksættelse af anbefalingerne i nævnte rapport, idet den yder dem bistand hertil.

*(2002/C 115 E/014)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1826/01****af Kyösti Virrankoski (ELDR) til Kommissionen***(22. juni 2001)*

Om: Plastmateriale, som anvendes i tandplejen

Den 18. oktober 1999 stillede jeg et skriftligt spørgsmål, som omhandlede anordninger til kontrol af »biddet« fremstillet af PVC, som anvendes ved retning af børns og unges tænder, og som indeholder sundhedsfarlige DOP-forbindelser.

Kommissionen oplyste i sit svar E-2053/99⁽¹⁾, at den ville indhente yderligere oplysninger hos bl.a. de finske myndigheder, og at den om nødvendigt ville anmode det videnskabelige udvalg om en udtalelse. Hvad har Kommissionen foretaget sig i anledning af den nævnte forespørgsel?

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000, s. 124.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(18. september 2001)*

Som anført i Kommissionens svar på det ærede medlems spørgsmål E-2053/99 vedrørende brug af phtalater i tandplejen⁽¹⁾ har man fået yderligere oplysninger fra de finske myndigheder (det nationale agentur for lægemidler) og Eucomed (European Confederation of Medical Devices Associations).

De finske myndigheder bekræftede, at de har lavet en detaljeret undersøgelse af phtalater, som anvendes i anordninger, som bruges i tandplejen, herunder phtalaternes migrationsmønstre. Som grundlag for evalueringen af toksikologien og risikoen i forbindelse med brugen af phtalater i tandplejen brugte det finske agentur for lægemidler udtalelsen fra Kommissionens Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø.

De finske myndigheders konklusion er, at børn og unges eksponering for phtalater hidrørende fra anordninger, som anvendes i tandplejen, er mindre end de størst tilladte eksponeringsniveauer (det samlede daglige indtag), som er fastlagt i udtalelsen fra Kommissionens Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø om phtalater i legetøj af blødt PVC. Denne konklusion dannede grundlag for det finske agentur for lægemidlers beslutning om ikke at forbyde brugen af phtalater i anordninger, som anvendes i tandplejen.

Supplerende oplysninger, som man har fået fra Eucomed, bekræfter også det finske agentur for lægemidlers konklusioner.

På baggrund af at den finske vurdering af phtalater i anordninger, som bruges i tandplejen, fulgte udtalelsen fra Kommissionens Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø om phtalater i legetøj af blødt PVC, og på grundlag af Kommissionens egen analyse af den finske rapport samt i fraværet af nye beviser, synes der på nuværende tidspunkt ikke at være grund til at søge yderligere videnskabelig rådgivning i forbindelse med denne sag. Kommissionen fortsætter med at følge udviklingen vedrørende phtalater anvendt i tandplejen og andre medicinske sammenhænge med henblik på at vende tilbage til sagen, hvis der fremkommer beviser, som retfærdiggør dette.

(¹) EFT C 203 E af 18.7.2000.

(2002/C 115 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1830/01
af Lousewies van der Laan (ELDR) til Rådet
(27. juni 2001)

Om: Anerkendelse af ægteskab og skridt til ligebehandling

EF-domstolen har for nylig i en dom om registreret partnerskab fastslået, at ægteskab generelt defineres som en forening af to personer af forskelligt køn. Nederlandene har som bekendt for nylig givet homoseksuelle borgere mulighed for at indgå borgerligt ægteskab, men i øjeblikket er Nederlandene det eneste land i verden, der har gjort det.

Dommen om registreret partnerskab har skabt en vis forvirring om, hvordan Rådets fortolkning vil blive. Kan Rådet bekræfte, at alle dets gifte ansatte vil blive behandlet ens uanset deres seksuelle orientering eller deres partners køn? Kan Rådet desuden oplyse, hvilke skridt der bliver taget med hensyn til at sikre ligebehandling af gifte og ugifte ansatte, herunder ansatte med et registreret partnerskab, der ikke er et ægteskab?

Svar

(17. december 2001)

I sin dom af 31. maj 2001 i de forenede sager C-122/99 P og C-125/99 P D og Kongeriget Sverige mod Rådet fastslog Domstolen, at begrebet »ægteskab« som omhandlet i vedtægten skal fortolkes i overensstemmelse med en selvstændig fællesskabsdefinition.

Idet Domstolen i dommens præmis 34 lagde til grund, »at begrebet ægteskab ifølge den definition, som anerkendes af samtlige medlemsstater, betegner en forening af to personer af forskelligt køn«, bekræftede den Rettens dom (sag T-264/97 af 28. januar 1999), hvorefter fællesskabsbegreberne »ægteskab« og »ægtefælle« udelukkende omhandler forhold, som er baseret på ægteskab i udtrykkets traditionelle forstand« (præmis 26 i denne dom).

Rådet finder ikke, at Nederlandenes vedtagelse af en lov, der giver personer af samme køn mulighed for at indgå borgerligt ægteskab, anfægter denne definition af begrebet ægteskab i vedtægtens forstand, som er fastlagt under hensyn til gældende nationale retsregler i samtlige medlemsstater, eftersom Nederlandene, som det ærede parlamentsmedlem selv nævner, er den eneste medlemsstat, der har vedtaget en sådan lov.

Rådet fastslår, at de nugældende bestemmelser i vedtægten tager sigte på gifte personer, og at spørgsmålet om en eventuel udvidelse af disse bestemmelser til at omfatte ugifte personer også vil blive taget op på interinstitutionelt plan i forbindelse med reformen af vedtægten.

(2002/C 115 E/016)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1833/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(22. juni 2001)

Om: Politik vedrørende udviklingsstøtte og børns rettigheder

Endnu en gang har den internationale presse gjort offentligheden opmærksom på den dramatiske, vedvarende og utrolige situation for millioner af børn i verden (man taler om det skræmmende tal på 210 millioner), som allerede fra ganske små er tvunget til at udføre utroligt tunge og hårde arbejder. Selv om problemet vedrørende børnearbejde stadig er et socialt problem i visse medlemsstater, så har det dog i talrige lande uden for Europa antaget et uacceptabelt omfang.

Den Europæiske Union har følgelig i hvert fald en moralsk forpligtelse til i det mindste med ord til enhver tid at kæmpe for børnenes rettigheder, og anvende de midler, der står den til rådighed for at bekæmpe denne sørgelige virkelighed, som, og det er ikke bare ord, ødelægger millioner af børns værdighed og liv.

1. Kan Kommissionen således oplyse, om den rent faktisk er i stand til at gøre støtteplanerne og hjælpeprogrammerne til disse såkaldte udviklingslande samt handelsaftaler afhængig af, at bestemmelserne vedrørende overholdelse af menneskerettighederne i de pågældende lande, som i det mindste på papiret altid bliver indføjet i disse tilfælde, rent faktisk finder anvendelse.

2. Kan Kommission under alle omstændigheder finde en måde til at træffe foranstaltninger til fordel for de ulykkeligt stillede børn i disse lande, nemlig gennem hjælpeprogrammer og særlige projekter, der er beregnet på at skabe de rigtige forudsætninger for, at dette triste problem, som børnearbejdet er, i det mindste bliver bremsset?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(3. september 2001)

Kommissionen støtter stærkt verdenssamfundets bestræbelser på at afskaffe børnearbejde ud over verden. Kommissionen støtter i denne forbindelse især arbejdet i Den Internationale Arbejdsorganisation — ILO vedtog i 1999 en konvention om forbud mod de værste former for børnearbejde. Den 15. september 2000 understregede Kommissionen sin støtte af ILO's indsats mod børnearbejde ved at vedtage en henstilling til medlemsstaterne om at ratificere denne nye konvention. Kommissionen har også støttet bestræbelser på internationalt plan på at bekæmpe børnearbejde, senest på det 57. møde i FN's Menneskerettighedskommission.

Siden 1992 har alle samarbejdsaftaler mellem EU og tredjelande indeholdt en klausul om definition af menneskerettighederne, herunder børns rettigheder, som et »væsentligt element« i aftalen. Dette gælder også grundlæggende arbejdstagerrettigheder som omhandlet i de otte grundlæggende ILO-konventioner. I en nylig meddelelse fra Kommissionen om menneskerettighederne slås det fast, at menneskerettighedsbestemmelserne ikke skal ses som noget negativt element eller nogen straf, men snarere bidrage til at fremme dialog og positive foranstaltninger. Den politiske dialog med tredjelande åbner mulighed for at fremhæve betydningen af respekt for børns rettigheder. Kommissionen vil fortsat være meget opmærksom på Europa-Parlamentets synspunkter med hensyn til anvendelse af menneskerettighedsklausulen.

I henseende til udviklingsbistand er der en klar mulighed for at drøfte håndhævelsen af de grundlæggende arbejdstagerrettigheder med modtagerlandene. Det sker allerede ved udarbejdelsen af landestrategidokumenterne og under drøftelserne med regeringerne om strategidokumenterne vedrørende fattigdomslempelse. Blandt andre redskaber kan nævnes specifikke foranstaltninger til at styrke kapaciteten i de relevante ministerier, således at regeringerne kan udforme, iværksætte og håndhæve national arbejdslovgivning, der bringer den internationale konsensus om principperne og rettighederne i de grundlæggende ILO-konventioner i praktisk anvendelse og dermed letter ratificering og gennemførelse, og at opbygge realistiske overvågningsmekanismer.

Blandt andre foranstaltninger til at eliminere børnearbejde kan nævnes effektive og tidsbundne programmer for afskaffelse af de værste former for børnearbejde gennem forebyggelse, beskyttelse og rehabilitering, adgang til gratis kvalitetsuddannelse og, når og hvor det er egnet, adgang til

erhvervsuddannelse for alle børn, større overblik over børnearbejde gennem udvidet indsamling, analyse og udbredelse af data, større bevidsthed om børns ret til beskyttelse mod økonomisk udnyttelse og kravet om en målrettet indsats mod de værste former for børnearbejde. Der er ydet støtte til bekæmpelse af børnearbejde i forbindelse med det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (EIDHR). Der blev finansieret flere projekter via 2000-budgettet, herunder støtte af tjenestefolk i Togo, børnearbejdere i landbruget i Egypten og organisationer, der bekæmper børnearbejde i Latinamerika. Fremme af børns rettigheder er udvalgt som et prioriteret emne for finansiering via 2001-budgettet for EIDHR, og man er i øjeblikket ved at lægge sidste hånd på projektudvælgelsen.

Cotonou-aftalen af 2000 mellem EU og 77 AVS-stater er et vigtigt skridt i retning af fremme af de grundlæggende arbejdstagerrettigheder i bilaterale aftaler, og den indeholder en specifik bestemmelse om handel og arbejdsstandarder. Kommissionens vigtigste tiltag til bekæmpelse af børnearbejde er dens arbejde for udryddelse af fattigdom, særlig i de afrikanske lande.

(2002/C 115 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1893/01

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Afvikling af arbejderne i kystområdet ved Pilos og Evrotas-deltaet

Som led i fællesskabsprogrammet Life-Natur godkendte Kommissionen gennemførelsen af programmet for beskyttelsesforanstaltninger for Natura 2000-områderne Pilos og Evrotas-deltaet af en varighed på tre år fra den 1. december 1997. Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Hvad er størrelsen af det samlede beløb, der blev stillet til rådighed fra fællesskabsbudgettet til disse projekter? Hvor stort et beløb er hidtil blevet udnyttet, og hvilken del af projekterne er blevet gennemført for dette beløb?
2. Er Kommissionen tilfreds med udviklingen i projekterne, og hvis ikke, hvem bærer så ansvaret for forsinkelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. september 2001)

LIFE-Natur-projektet for »iværksættelse af forvaltningsplaner for Pylos-lagunen og Evrotas-deltaet« indledtes den 1. april 1997 og afsluttedes den 31. december 2000. Det gennemførtes af et partnerskab af forskellige organisationer under det græske ornitologiske selskabs overordnede ansvar og med støtte fra det græske ministerium for miljø, fysisk planlægning og offentlige arbejder. Som led projektet gennemførtes der en række aktioner med henblik på at bevare og genetablere de to lokaliteter, der fra græsk side er blevet foreslået medtaget i Natura 2000-nettet (Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾).

Det samlede godkendte budget til projektet var på 1 513 420 EUR, herunder et fællesskabsbidrag på i alt 70 % (1 059 394 EUR). I henhold til de oplysninger, Kommissionen har fået forelagt, tegner de gennemførte aktioner sig for et samlet beløb på 1 359 477 EUR. Forskellen på 153 943 EUR i forhold til det godkendte budget skyldes hovedsagelig udsvingene i vekselkursen for euro i forhold til den græske drakme mellem projektets indledning og afslutning samt den manglende fuldførelse af én af aktionerne i projektet (renovering af den ydre facade til en gammel pumpestation i Pylos, som nu er omdannet til en videnskabelig arbejdsstation/informationscenter).

Som helhed blev projektet afsluttet med godt resultat og har haft en betydelig demonstrationsmæssig værdi. Af vigtige resultater kan især nævnes genetablering af vådområder, innovative aktioner, udarbejdelse af de lovgivningsmæssige rammer for den langsigtede beskyttelse af de to lokaliteter og skabelse af synergi

med diverse interessenter. Visse forsinkelser, som resulterede i en tre måneders forlængelse af projektets varighed, samt den manglende afslutning af det ovennævnte arbejde hænger sammen med de langvarige administrative procedurer i forbindelse med indhentning af de nødvendige tilladelser til visse arbejder i Pylos-området. Yderligere informationer om projektet kan fås ved henvendelse til det netsted, der er oprettet til formålet (Internetadresse: <http://ornithologiki.gr/life/pylos-evrotas/>), eller direkte fra støtte-modtageren (adresse: Emm. Benaki 53, GR-10681 Athen, tlf.-fax: ++30-1-3811271).

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 115 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1929/01
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen

(29. juni 2001)

Om: Sporing af dyr i Europa

Der er anslået 334 mio. dyr i EU og gennemsnitlig 20 000 transporter mellem EU-landene om måneden, hvilket indebærer en potentiel risiko for, at sygdomme og smitte spredes, og for at der begås bedragerier. Mener Kommissionen, at de eksisterende ordninger for overvågning af dyrenes sundhed og velfærd er tilstrækkelige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. september 2001)

Sporing af dyr er af afgørende betydning for kontrollen med smitsomme sygdomme og deres eventuelle spredning, ved at man hurtigt og nemt kan fastslå, hvorfra dyret eller kadaveret kommer, og hvor det har været under transporten i EU.

Med henblik på en sikring af dyrs sporing er der blevet udarbejdet specifik fællesskabslovgivning om identifikation og registrering af dyr:

- Rådets direktiv 92/102/EØF af 27. november 1992 om identifikation og registrering af dyr (¹)
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1760/2000 af 17. juli 2000 om identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 (²)
- Rådets direktiv 64/432/EØF af 26. juni 1964 om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin (³), hvor der er fastlagt bestemmelser for oprettelse af databaser til registrering af alt kvæg og alle flytninger af kvæg samt registrering af alle svinebedrifter og flytninger af svin.

Som støtte for sporingen af levende dyr, der transporteres mellem medlemsstaterne, findes der endvidere et krav om, at oprindelsesmedlemsstaten, der udstedte sundhedscertifikatet, samme dag skal give meddelelse til de centrale myndigheder i den modtagende medlemsstat og de lokale myndigheder på bestemmelsesstedet om de dyr, som fremsendes. Dette krav er fastlagt i Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (⁴). For at lette udvekslingen af disse informationer har Kommissionen indført et edb-baseret kommunikationsnet, ANIMO, der forbinder veterinærmyndighederne i medlemsstaterne.

Kommissionen har hidtil ment, at fællesskabslovgivningen om systemerne til overvågning af sundhed og trivsel har været tilstrækkelige til sporing af dyr. Men efter krisen omkring mund- og klovesygdommen vil der komme en meget grundig gennemgang af alle de faktorer, der har medvirket til udbruddet af sygdommen, ligesom man vil undersøge, hvilke foranstaltninger der kan gennemføres for at forbedre systemerne.

(¹) EFT L 355 af 5.12.1992.

(²) EFT L 204 af 11.8.2000.

(³) EFT B 121 af 29.7.1964.

(⁴) EFT L 224 af 18.8.1990.

(2002/C 115 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1930/01
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen

(29. juni 2001)

Om: Forskelsbehandling af freelanceoversættere

Freelanceoversættere er i sagens natur ad hoc-arbejdere, der hyres, når der er behov for dem, dvs. fra den ene dag til den anden. De er ikke omfattet af jobsikkerhed eller varig pension. På grund af disse og andre væsentlige forskelle var det nødvendigt at ændre bestemmelserne for personalet og indføje en række undtagelser i forbindelse med freelance-arbejdskraft. Aldersgrænsen blev der dog ikke indført nogen undtagelse for. Den gælder fortsat og indebærer en urimelig forskelsbehandling af freelance-personalet, ligesom den skaber alvorlige problemer for institutionernes tolketjenester.

Er Kommissionen enig i, at den må overholde sine egne principper? (Forslag til Rådets direktiv om en generel ramme for ligebehandling i forbindelse med ansættelse og beskæftigelse (500PC0652) og artikel 13 i chartret).

Mener Kommissionen ikke, at den ved at udelukke personer, som den tidligere har beskæftiget, alene på grund af deres alder handler i strid med sin forpligtelse til at fjerne alle former for jobdiskrimination i EU?

Hvilke skridt vil Kommissionen træffe for omgående at rette op på denne diskriminerende politik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. oktober 2001)

Det ærede medlem henviser til de vilkår, der gælder for freelance-tolke, der nu rekrutteres af Kommissionen som hjælpetolke. Disse tolke repræsenterer i øjeblikket ca. 50 % af det samlede antal personer, der benyttes i forbindelse med konferencetolkning.

En særlig aftale, som er undertegnet af repræsentanter for det anerkendte organ — Den internationale sammenslutning af konferencetolke — International Association of Conference Interpreters (AIIIC), og som anvendes af alle EU-institutioner for alle tolke, indeholder specifikke regler for arbejdsvilkår for og aflønning af dette personale, herunder adgang til uddannelse ved institutionerne. Kommissionen betaler endvidere bidrag til pensions- og sygekasser, der vælges af den enkelte tolk, henholdsvis ca. 100 EUR eller 4 EUR pr. arbejdsdag.

Det ærede medlem henviser til relevant EU-lovgivning, nemlig Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv⁽¹⁾, der støtter princippet om ikke-forskelsbehandling, bl.a. på grund af alder. Det fastsættes udtrykkelig i direktivet, at det ikke berører de nationale bestemmelser om fastsættelse af pensionsalder. For Kommissionens personale er den obligatoriske pensionsalder fastsat i personalevedtægten og tilsvarende bestemmelser findes i medlemsstaterne inden for det offentlige. EU-lovgivningen er derfor ikke overtrådt.

Med vedtagelsen af Rådets forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 628/2000 af 20. marts 2000 om ændring af forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 259 af 1968 om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber⁽²⁾ gælder der samme vilkår for rekruttering og aflønning for konferencetolke, der er ansat af Kommissionen, som for dem, der er ansat af Parlamentet som hjælpepersonale. Afsnit III i betingelser for beskæftigelse af andre tjenestemænd gælder derfor for hjælpetolke, og i artikel 74 i samme afsnit hedder det, at den retlige pensionsalder for hjælpetolke er 65 år. Det er derfor på grund af juridiske forhold, at Kommissionen ikke kan gøre en undtagelse.

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000.

⁽²⁾ EFT L 76 af 25.3.2000.

(2002/C 115 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1939/01**af Olivier Dupuis (TDI) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: Bjergstammer i Vietnam

I februar 2001 indsatte den vietnamesiske regering tanks, helikoptere og over 13 regimenter soldater i Vietnams centrale højland for at nedkæmpe kristne bjergstammers demonstrationer. Disse indfødte bjergstammer protesterede mod arrestationen mod to af deres kirkelige ledere såvel som mod mange års religiøs forfølgelse og konfiskering af deres forfædres jord. International Commission of Jurists (den australske sektion) udgav i februar 2000 en rapport, hvori den konkluderede, at Vietnam siden 1975 havde gjort sig skyldig i alvorlige krænkelse af menneskerettighederne i forhold til disse bjergfolk i form af tortur, vilkårlige arrestationer, steriliseringskampagner, som krænker kvindernes rettigheder, tvangsforflyttelser og ekspropriering af deres traditionelle landområder og stigende krænkelse af religionsfriheden.

Det rapporteres, at den indfødte bjergbefolkning nu udsættes for terror fra sikkerhedsstyrkernes side. Situationen er blevet så uholdbar, at bjergstammerne flygter til Cambodja, og Amnesty International, Human Rights Watch, Refugees International og FN's flygtningehøjkommissær kræver hasteforanstaltninger til beskyttelse af disse befolkninger, eftersom Vietnam har udbudt »dusører« for at fange og tilbagelevere dem. I juni 2001 er området fortsat ramt af undtagelsestilstand og medie-blackout. Vietnam har endvidere afspærret regionen i et forsøg på at tilbageholde flygtninge.

Har Rådet allerede behandlet rapporterne om menneskerettighedskrænkelserne over for bjergbefolkningen i Vietnams centrale højland og den humanitære krise, der kan opstå, hvis større dele af bjergbefolkningen tvinges til at flygte? Har Rådet gjort tilvejebringelse af bistand til og samhandel med Vietnam betinget af, at den vietnamesiske regering overholder de internationale menneskerettighedsbestemmelser?

Svar

(17. december 2001)

EU tager jævnligt menneskerettighedssituationen op i samtalerne med den vietnamesiske regering. Trojkaen fra EU-missionerne i Hanoi gav for nyligt på et møde vedrørende menneskerettighederne udtryk for bekymring over situationen i bjergene i det centrale Vietnam. Samarbejdsaftalen fra 1995 mellem Det Europæiske Fællesskab og Vietnam omfatter en menneskerettighedsklausul, der afspejler, hvor stor vægt EU lægger på at fremme menneskerettighederne i sine forbindelser med tredjelande, og menneskerettighederne blev drøftet på mødet i Det Blandede Udvalg EU-Vietnam den 6. november 2001. Rådet mener, at den bedste måde at forbedre menneskerettighedssituationen på er dialog, og det har ikke på nuværende tidspunkt i sinde at stille betingelser hverken for samarbejdet med Vietnam eller for handelen mellem Europa og Vietnam.

(2002/C 115 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1966/01**af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(5. juli 2001)

Om: Kommissionens repræsentation i Wien

Den østrigske fagforening for privatansatte lønmodtagere informerede med en skrivelse af 3. december 1999 Kommissionen om, at der i Kommissionens repræsentation i Østrig i årevis har været beskæftiget talrige medarbejdere, der aflønnes på honorarbasis, hvilket er i modstrid med de sociale og arbejdsretlige forskrifter. De pågældende ansatte er derved blevet påført personlige tab (ingen løn under ferier eller kontorlukning mellem jul og nytår, ufuldstændig indbetaling af forsikringsbidrag, etc.).

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange medarbejdere, der siden 1995 har været berørt af eller berøres af disse forhold, samt for hver enkelt ansat også oplyse perioderne for vedkommendes ansættelse?

Kan Kommissionen oplyse, hvornår den af repræsentationen i Wien er blevet informeret om disse ansættelsesforhold samt, hvilke skridt den har taget for at bringe denne ureglementerede situation til ophør?

Kan Kommissionen desuden oplyse, hvilke skridt den har taget eller har til hensigt at tage for at kompensere for de finansielle tab, der er opstået for de berørte?

Desuden blev Kommissionen af fagforeningen informeret om, at de berørte efter egne oplysninger havde måttet underskrive honorarbilag for arbejdsopgaver, som de aldrig havde udført, åbenbart for at skjule det forhold, at der blev beskæftiget ikke-registreret arbejdskraft, og så betalingerne kunne konteres på troværdige budgetposter. Det skal have været almindelig praksis, at de ikke-registrerede ansatte, når der var besøg fra Bruxelles, blev opfordret til midlertidigt at forlade repræsentationens lokaler. Formålet hermed har vel også været at skjule eksistensen af sådanne ansættelsesforhold.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget for at undersøge disse beskyldninger? Kan Kommissionen især oplyse, hvornår bedrageribekæmpelseskontoret, OLAF, blev informeret om beskyldningerne?

Er Kommissionen nu villig til at fremsende Parlamentets Budgetkontroludvalg en kopi af den revisionsrapport, som dens egen finanskontrol udarbejdede i tilslutning til et kontrolbesøg den 7.-11. juni 1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. oktober 2001)

I forbindelse med de påstande, som er blevet fremsat af den østrigske fagforening Gewerkschaft der Privatangestellten (GPA) i et brev til formanden af 3. december 1999, ønsker Kommissionen at henvise Herbert Bösch til det svar, som allerede den 10. maj 2000 blev givet på dette brev. I svaret gør Kommissionen opmærksom på, at den kun har kendskab til et enkelt tilfælde, hvor der har været en tvist vedrørende et ansættelsesforhold mellem en udenforstående og repræsentationen i Østrig.

Kommissionen gør ligeledes opmærksom på, at der efter den såkaldte »ubådsundersøgelse«, som blev foretaget i 1998/1999 i alle Kommissionens afdelinger, og hvis resultater er blevet meddelt Parlamentet, er blevet truffet alle de foranstaltninger, som er nødvendige for at sætte en stopper for anvendelsen af eksternt personale, som ikke er forenelig med de gældende regler. Repræsentationen i Østrig har også følgelig modtaget de nødvendige instruktioner.

Hvad angår en eventuel kompensation for finansielle tab, kan Kommissionen kun bekræfte, at den retter sig efter retsbeslutninger i tvister om ansættelsesforhold mellem udenforstående og repræsentationen i Østrig.

Hvad angår mistanken om, at der skulle være foregået økonomiske uregelmæssigheder for at skjule, at der er blevet ansat eksternt personale på vilkår, der er uforenelige med de gældende regler, kan Kommissionen kun konstatere, at GPA ikke har kunnet forelægge beviser for sine påstande. Enhver oplysning, som Herbert Bösch måtte sidde inde med, kunne vise sig at være nyttig for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF). OLAF oplyser, at den rent faktisk modtog visse oplysninger den 18. juni 2001, at den modtog oplysninger fra Kommissionens finanskontrol den 30. juli 2001, og at den indledte en undersøgelse den 7. august 2001.

Kommissionen bekræfter ligeledes, at den indvilger i at tilsende Parlamentets Budgetkontroludvalg (COCOBU) den revisionsrapport om repræsentationen i Wien, som blev udarbejdet af dens egen finanskontrol i 1999, under hensyntagen til bilag III til rammeaftalen, og hvis den formelt bliver bedt om at fremsende rapporten.

(2002/C 115 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1968/01**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(5. juli 2001)

Om: Supplerende tilsyn med forsikringsselskaber

Kommissionen har sendt en åbningsskrivelse til Grækenland for manglende gennemførelse i den græske lovgivning af direktiv 98/78/EF⁽¹⁾ om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe. Dette skulle have været sket inden den 1. januar 2001.

1. Har Grækenland svaret på denne åbningsskrivelse?
2. Af hvilke årsager er dette direktiv ikke blevet gennemført i Grækenland?

⁽¹⁾ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. september 2001)

1. I henhold til punkt 1 i artikel 11 i Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe skulle nævnte direktiv have været gennemført i alle medlemsstater inden den 5. juni 2000. Ifølge punkt 2 i samme artikel skulle bestemmelserne om direktivets gennemførelse have fundet anvendelse første gang på tilsynet med regnskaber for det regnskabsår, der begyndte den 1. januar 2001 eller i løbet af dette kalenderår. De græske myndigheder har hidtil ikke svaret på åbningsskrivelsen af 8. august 2000 og heller ikke på den begrundede udtalelse af 29. december 2000. Kommissionen besluttede derfor den 28. marts 2001 at indbringe sagen for Domstolen i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169).

2. I betragtning af at de græske myndigheder ikke har svaret, er Kommissionen ikke i besiddelse af de oplysninger, det ærede medlem anmoder om.

(2002/C 115 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1977/01**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. juli 2001)

Om: Ørkendannelsen og dens indvirkning på planetens liv

I anledning af Verdensdagen for Bekæmpelse af Ørkendannelse har FN på ny advaret mod de frygtelige konsekvenser af dette fænomen. Tabet af frugtbar jord og den faldende produktivitet i landbruget som følge af tørke og ørkendannelse tvinger hvert år mange tusinde mennesker til at forlade deres hjem på jagt efter ny landbrugsjord, som kan sikre deres overlevelse. Inden for det seneste år har flere hundrede tusinde mennesker måttet flytte i Østafrika, Amerika og Sydeuropa, samtidig med at adskillige hundrede millioner hektar skov er blevet ødelagt af brand.

Med henblik på at imødegå de alvorlige konsekvenser af tørke og tabet af frugtbar jord vedtog man for syv år siden FN-konventionen om bekæmpelse af ørkendannelse, som har sat mange udviklingslande i stand til at indføre nationale handlingsplaner med henblik på at koordinere deres indsats.

I praksis er tilvejebringelsen af de nødvendige finansielle midler til bekæmpelse af tørke og ørkendannelse imidlertid fortsat en stor hindring.

Hvilke finansieringsmuligheder har Kommissionen til rådighed for en effektiv bekæmpelse af dette fænomen, som ikke kun berører fattige eller mindre udviklede lande, og især med henblik på en effektiv implementering af konventionen? Har den oplysninger om, hvordan fænomenet vil påvirke landskabet på det europæiske kontinent i de kommende år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(14. september 2001)

EU har været part i konventionen til bekæmpelse af ørkendannelse siden 1998. Selv før den dato havde EF allerede i lang tid støttet programmer og projekter, der søger at rette op på problemerne med tørlandsområder over hele verden. I perioden 1990-1999 blev der bevilget et bidrag på omkring 1,1 mia. EUR til mere end 600 udviklingsprojekter i tørlandsområder i Afrika, Asien og Latinamerika. Den nordlige Middelhavsregion drog også i væsentlig grad fordel af midler fra EU til Kommissionens samarbejdsaktiviteter.

For udviklingslandenes vedkommende er projekterne blevet finansieret via Den Europæiske Udviklingsfond (EUF-Lomé-konventionen), de forhåndenværende midler i forbindelse med Euro-Middelhavsafalterne (MEDA) og aftalerne med Asien og Latinamerika (ALA). Der er også finansieret specifikke projekter via budgetposterne Miljø og tropeskove (nu omfattet af forordningerne (EF) nr. 2493/2000 og 2494/2000)⁽¹⁾. Desuden er der finansieret forskningsprojekter som led i rammeprogrammerne for forskning og teknologisk udvikling i EU, især gennem det internationale samarbejdsprogram (INCO-programmet).

For de vest- og østeuropæiske landes vedkommende er der finansieret projekter, der er møntet på eller er relevant for ørkendannelsesfænomenet, og dette er sket gennem det finansielle instrument for miljøet (LIFE), ordningen for faglig bistand til Samfundet af Uafhængige Stater (det tidligere Sovjetunionen), TACIS, og specifikke forskningsprogrammer, især gennem miljøforskningsprogrammet, såsom Medalus, Archaeomedes, EFEDA, EPOCH, som er direkte møntet på problemet omkring ørkendannelse. Forskning inden for ørkendannelse og jordbundsforringelse vil blive højt prioriteret i komponenten vedrørende bæredygtig udvikling og global ændring i EU's rammeprogram. Der er også mange projekter, der finansieres som led i regionalpolitikken (Interreg) og den fælles landbrugspolitik, der er relevante. Der findes en detaljeret opgørelse over alle disse projekter i en offentlig rapport, der blev udarbejdet af Kommissionen i 2000 i en konventionssammenhæng, og denne rapport sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Desuden vil det som led i programmet Interreg III for perioden 2000-2006 og efter forslag fra de interesserede regioner være muligt at lade medlemsstater og tredjelande i Middelhavsområdet samfinansiere samarbejdsprojekter til bekæmpelse af ørkendannelsen. De forslag til transnationale programmer, der ligger til godkendelse i Kommissionen, indeholder projekter inden for dette område.

I fremtiden vil den væsentligste finansiering af bekæmpelsen af ørkendannelsen uden for EU i overensstemmelse med EU's udviklingspolitik fortsat ske med generelle støttemidler (EUF, ALA, MEDA). Midlerne vil blive bevilget på baggrund af de nationale handlingsprogrammer mod ørkendannelse, som fremlægges af landene selv i deres strategipapir for fattigdomsbekæmpelse og landestøttestrategien i forbindelse hermed. Særlige budgetposter såsom Miljø og tropeskove vil selvfølgelig fortsat kunne bruges til finansiering af konkrete projekter, i princippet på et tilsvarende niveau.

I EU indeholder det 6. miljøprogram, som for tiden drøftes i Parlament og Rådet, et forslag om en tematisk strategi med hensyn til jordbundsforhold, som bl.a. skal omfatte jordbundsforringelse og ørkendannelse. I forbindelse med udvidelsen blev der aftalt et nyt bilag til ørkendannelseskonventionen for Central- og Østeuropa på parternes sidste konference. Dette skulle bidrage til at skabe sammenhængende rammer for fremtidige aktiviteter i regionen.

⁽¹⁾ EFT L 288 af 15.11.2000.

(2002/C 115 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2002/01
af Concepción Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(6. juli 2001)

Om: Evalueringssystem for projekter vedrørende udviklingslandene

Der henvises til Europa-Parlamentets beslutning om De Forenede Nationers tredje konference om de mindst udviklede lande (B5-0246/2001), hvori det i punkt 33 »anmoder i den forbindelse medlemsstaterne, de internationale organisationer og Kommissionen om at tage hensyn til begreberne fredsskabelse, fredsopbygning og fredsbevarelse i hver eneste fase af planlægning, gennemførelse og evaluering af programmer i lande, der netop har overstået en væbnet konflikt, eller som stadig må håndtere problemer med fordrevne eller flygtninge som følge af sådanne konflikter«. Der henvises samtidig til betydningen af horisontal gennemførelse af fredsskabelses- og fredbevarelsesforanstaltninger. Kan Kommissionen forklare, hvilke foranstaltninger den har truffet eller påtænker at træffe i forbindelse med punkt 33 i Europa-Parlamentets beslutning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(6. september 2001)

Kommissionen er i færd med at gennemføre mange af de forslag og henstillinger, som den har forelagt i sin seneste meddelelse om konfliktforebyggelse⁽¹⁾. Nogle af henstillingerne vedrører lande, hvor der har været konflikter eller som befinder sig i en situation umiddelbart efter en konflikt sådan som de lande, det ærede medlem nævner. Efter meddelelsen om sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling⁽²⁾ overvejer Kommissionen nu at træffe en række foranstaltninger, som kan gøre koordineringen mellem donorerne lettere og skabe større fleksibilitet og hurtighed i forbindelse med tilvejebringelse af midler, så den kan forbedre sine bidrag i situationer efter konflikter.

En af de vigtigste henstillinger i meddelelsen om konfliktforebyggelse er, at der i højere grad bliver taget hensyn til denne dimension (og således også fredsskabende, fredsopbyggende og fredsbevarende aspekter) i Kommissionens strategier over for partnerlande og i samarbejdsprogrammerne med andre lande. Den igangværende revision af landestrategipapirer for alle samarbejdspartnerlande er en lejlighed til at gøre dette.

For lande i konflikt vil landestøttestrategien fokusere på Fællesskabets rolle i forbindelse med fredsskabelse og konfliktløsning. Kommissionen vil, hvor det er nødvendigt, engagere sig endnu mere i aktiviteter, som støtter demokratiske institutioner, civilsamfundet, reform af sikkerhedssektoren samt specielt rehabiliteringsprogrammer og demobiliserings-, afvæbnings- og reintegreringsprogrammer, når det drejer sig om lande, som befinder sig i en situation efter en konflikt. Den vil også rette større opmærksomhed mod situationen for børn, der er berørt af krig.

Andre henstillinger i meddelelsen sigter mod at øge effektiviteten af aktioner, som er rettet mod specifikke konfliktårsager (narkotikahandel, spredning af håndvåben, konfliktskabende diamanter osv.), EU's evne til at reagere hurtigt på optræk til konflikter og det internationale samarbejde med alle EU's partnere (partnerlande, ikke-statslige organisationer, internationale organisationer).

⁽¹⁾ KOM(2001) 211 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 153 endelig udg.

(2002/C 115 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2005/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(6. juli 2001)

Om: Krisen i den nye økonomi og risici for sparere

De konkursbegæringer, der er indgivet af amerikanske højteknologivirksomheder, har også haft følgevirkninger i Europa. I Italien er situationen særlig opsigtsvækkende, fordi der ud over de knappe garantier for

aktionærsparerne er tendens til, at mange konsulenter forvalter virksomhedsanliggender lige fra noteringen på børsen og på denne måde tjener betydelige kommissionssalærer og derefter præsenterer sig som omstruktureringseksperter og som markedsanalytikere med det formål at finde en køber til den virksomhed, der er i økonomiske vanskeligheder.

I USA ville en sådan interessekonflikt blive fordømt på det kraftigste. Endelig bevirker det forhold, at nye virksomheder inden for de nye teknologier forsvinder igen, at konkurrencen aftager, og at dominerende stillinger styrkes med en heraf følgende mangelfuld beskyttelse af forbrugerne. Hvilke initiativer agter Kommissionen, som uden tvivl er bekendt med den ovenfor beskrevne situation, at tage for at forhindre, at sparerne straffes yderligere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. oktober 2001)

Det ærede medlems spørgsmål berører adskillige aspekter, der er omfattet af fællesskabslovgivningen.

I princippet findes der ingen form for økonomisk garanti, når man køber aktier (heller ikke i USA). En person, der investerer i aktier, løber altid en risiko for tab.

Ikke desto mindre er den lovgivningsmæssige beskyttelse af spareren og aktieejeren gennem flere år blevet gradvis forstærket på fællesskabsplan⁽¹⁾.

Hvad angår oplysninger om virksomhederne og om de udbudte værdipapirer er der vedtaget en række ensartede tekster om de oplysninger, der som et minimum skal fremlægges ved første notering og gennem virksomhedens levetid på børsen. Disse tekster er for nylig blevet kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 vedrørende betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs samt oplysninger, der skal offentliggøres om disse værdipapirer⁽²⁾.

Med hensyn til de oplysninger, der skal fremlægges ved børsintroduktionen, har Kommissionen for nylig vedtaget et forslag om prospekterne⁽³⁾. Dette forslag omhandler en harmonisering og forbedring af de krævede oplysninger. Anvendelsesområdet dækker vækstpapirer i den nye økonomi, da disse ikke er omfattet af den nugældende fællesskabslovgivning.

Samme fremgangsmåde planlægges anvendt med hensyn til virksomhedernes forpligtelse til løbende og periodisk at give oplysninger, når de først har fået adgang til handelen på det regulerede marked. Kommissionen iværksatte i øvrigt en offentlig høring om dette emne den 17. juli 2001.

Med hensyn til handelsforbindelserne mellem en mægler og kunden («regler for god forretningsskik») agter Kommissionen at fremsætte forslag om ændring af direktivet om investeringsservice for at forbedre de små investorers situation. Kommissionen er for øjeblikket i gang med en offentlig høring om dette emne.

Endelig har Kommissionen for nylig vedtaget et forslag til direktiv om markedsmissbrug⁽³⁾, som bl.a. forbyder en praksis, der forhindrer markederne i at fungere gnidningsløst, herunder udbredelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Desuden er der i fællesskabsretten også fastsat bestemmelser om bl.a. investeringsselskabers konkurs⁽⁴⁾.

Hver enkelt medlemsstat har i øvrigt tilsynsinstanser, både for så vidt angår konkurrence (i Italien: l'Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato og la Banca d'Italia) og for så vidt angår børstransaktioner (i Italien: la Consob).

Det skal sluttelig nævnes, at Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt råder over tilstrækkelige oplysninger til at kunne påvise, at det har nogen virkning på eventuelt dominerende stillinger, at nye virksomheder inden for den nye teknologi går konkurs.

(¹) Jf. navnlig: Rådets direktiv 89/298/EØF af 17. april 1989 om samordning af kravene ved udarbejdelse af, kontrol med og udstedelse af det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden, EFT L 124 af 5.5.1989 — Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer, EFT L 141 af 11.6.1993 — Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsforskrifterne vedrørende insider-handel, EFT L 334 af 18.11.1989.

(²) EFT L 184 af 6.7.2001.

(³) EFT C 240 E af 28.8.2001.

(⁴) Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs, EFT L 160 af 30.6.2000.

(2002/C 115 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2007/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(6. juli 2001)

Om: Tilbagegivelse af ejendom til flygtninge fra Giulia, Istria og Dalmazia

For nogle dage siden demonstrerede i tusindvis af flygtninge fra Giulia, Istria og Dalmazia foran Kroatens og Sloveniens konsulater i New York, for at kræve tilbagegivelse af, eller i det mindste en rimelig erstatning for, den ejendom, som de blev tvunget til at efterlade som følge af de traktater, hvorved Italien afstod en del af Venezia Giulia, Istria og Dalmazia til den daværende forbundsrepublik Jugoslavien.

Dette er et vigtigt spørgsmål, som der må tages hensyn til med henblik på EU's udvidelse, og som, i det mindste for så vidt angår Kroatien, føjer sig til spørgsmålet om den manglende anerkendelse af sproglige mindretal (det italienske er det største). De italienske flygtninge, der forlod disse områder, foretog ikke blot et nationalt valg, men også et valg, der betød frihed, den selvsamme frihed, som Kroatien og Slovenien for nylig har kæmpet for.

1. Har Kommissionen kendskab til dette spørgsmål?
2. Om ikke den anser det for ønskeligt at finde en løsning på problemet med henblik på en længe ventet og længe ønsket historisk forsoning og en gensidig anerkendelse af andre tiders menneskelige lidelser?
3. Om ikke den mener, at alle de lande, der har anmodet om tiltrædelse af EU bør mindes om de værdier og principper, der siden Unionens oprettelse har inspireret dens medlemsstater, lige fra menneskerettigheder og andre grundlæggende rettigheder såsom ejendomsretten, der på uretfærdig vis krænkedes af tidligere tiders diktatorstyrers eksproprierings- og nationaliseringsforanstaltninger?
4. Om ikke den mener, at Unionen efter så lang tids tavshed bør undersøge, hvad den kan gøre for disse befolkninger, der som følge af totalitarisme og afståelser af territorier gennemtvunget ved internationale traktater var nødt til at forlade deres respektive lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(10. september 2001)

1. Kommissionen er bevidst om, at Anden Verdenskrig har efterladt en tung arv til borgerne i Italien og landene i det tidligere Jugoslavien.
2. De pågældende lande har bestræbt sig på at rette op på arven fra fortiden ved bilaterale aftaler og andre former for samarbejde, og takket være dette samarbejde findes der nu mange positive bilaterale forbindelser mellem de implicerede lande. Det tættere samarbejde, som Slovenien og Kroatien har indgået med EU, og som er blevet stadfæstet i Europaaftalen mellem Fællesskabet og Slovenien og stabiliserings- og associeringsaftalen mellem EU og Kroatien, der blev paraferet den 14. maj 2001, har bidraget til at skabe en ny ramme, hvor dette samarbejde kan styrkes, også på regionalt plan, og arven fra Europas historie kan behandles på en konstruktiv og retfærdig måde.

3. Kommissionen påpeger hvert år i sine periodiske rapporter om kandidatlandenes fremskridt mod tiltrædelse, at landene må opfylde de tiltrædelseskriterier, som blev fastlagt på Det Europæiske Råd i København i 1993, specielt de politiske kriterier, som kræver, at kandidatlandene skal have opnået »institutionel stabilitet, som garanterer demokrati, retsstatsforhold, menneskerettigheder og respekt for og beskyttelse af mindretal«. Disse periodiske rapporter er blevet fremsendt til Parlamentet og offentliggjort. De næste rapporter ventes at blive fremsendt i november 2001.

4. For så vidt angår Slovenien er det fastsat i bilag XIII til Europaaføten, at statsborgere i EU, som i tre år har haft fast bopæl på Republikken Sloveniens nuværende område, på gensidigt grundlag har ret til at erhverve fast ejendom. Kommissionen overvåger omhyggeligt gennemførelsen af bilag XIII, som supplerer Sloveniens nationale lovgivning om tilbagegivelse af ejendom, der er blevet nationaliseret af myndighederne i den tidligere socialistiske forbundsrepublik Jugoslavien. For Kroatiens vedkommende har fuld overholdelse af menneskerettighederne og beskyttelse af mindretal altid været et vigtigt element i EU's bilaterale forbindelser med dette land, og dette punkt er systematisk blevet overvåget af Kommissionen i dens årlige rapporter. Dette princip blev endvidere stadfæstet for nylig i stabiliserings- og associeringsaføten, som markerer et vigtigt skridt i Kroatiens tilnærmelse til EU. Aftalen indeholder også en bestemmelse, der giver EU-statsborgere ret til at erhverve fast ejendom i Kroatien på lige fod med kroatiske statsborgere efter en overgangsperiode på fire år, dog undtaget landbrugsarealer og områder, der er omfattet af loven om miljøbeskyttelse.

(2002/C 115 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2023/01

af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Amerikansk undersøgelse om opfordring af børn til utugt via Internettet

Agter Kommissionen at træffe nogen foranstaltninger med henblik på at behandle de seneste resultater af nogle amerikanske undersøgelser, hvoraf det fremgik, at ét ud af fem børn, som regelmæssigt surfer på Internettet, er blevet kontaktet af fremmede med henblik på sex mindst én gang inden for det sidste år. Undersøgelserne tyder på, at hverken internetfiltre eller forældres kontrol med børnenes brug af Internettet mindeskede sandsynligheden for, at et barn blev opfordret til utugt af en fremmed på Internettet. Da Internettet er verdensdækkende, er det lidet sandsynligt, at disse tendenser optræder isoleret i USA. Agter Kommissionen derfor at foretage en tilsvarende europæisk forskning, der bygger på de amerikanske resultater? Kan Kommissionen endvidere se, at sådanne undersøgelser gør det nødvendigt, at der træffes yderligere foranstaltninger inden for dette område på europæisk plan, som er baseret på STOP og Daphne programmerne og det nyligt vedtagne initiativ fra det svenske formandskab vedrørende bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi? I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger er planlagt for fremtiden?

Den vigtigste undersøgelse, jeg henviser til er følgende: Kimberly J. Mitchell, PhD; David Finkelhor, PhD; Janis Wolak, JD, »Risk Factors for and Impact of Online Sexual Solicitation of Youth«. Journal of the American Medical Association, Vol 285, No. 23, June 20, 2001.

Der foreligger også en tilsvarende rapport fra Pew Internet and American Life Project. Denne bliver meget snart offentliggjort i sin fulde længde.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(12. oktober 2001)

Kommissionen har iværksat en række initiativer for at beskytte mindreårige mod de risici, der er forbundet med internettet. Forskellige oplysninger og undersøgelser som den, det ærede medlem nævner, bekræfter, at de initiativer, der er truffet på EU-plan og på det tekniske plan, bør suppleres af foranstaltninger, der træffes af andre myndigheder og organer, blandt andet lokalt.

På EU-plan gives der som led i handlingsplanen om sikker brug af internet⁽¹⁾ 25 mio. EUR i tilskud over fire år til projekter under tre hovedoverskrifter:

- hotlines til at anmelde ulovligt indhold og ulovlige kontakter
- brug af filtre for at give forældre bedre kontrol
- øget kendskab til sikker brug af internet.

Efter indkaldelse af forslag:

- finansieres der hotlines i 11 lande
- finansieres i alt 13 projekter om at forbedre filtreringen og klassificeringen af indholdet
- er der finansieret ni projekter om forbedring af kendskabet i et stort geografisk område (alle medlemsstater med undtagelse af Luxembourg, Norge og Island).

Der er planer om at offentliggøre endnu en indkaldelse af forslag om oplysningsinitiativer ved udgangen af oktober 2001.

Disse initiativer udgør tilsammen et effektivt middel til at støtte retshåndhævelsen i forbindelse med ulovlige aktiviteter og kan benyttes af forældre, som vil beskytte deres børn mod indhold, som ikke er ulovligt, men som de finder skadeligt for børn.

Kommissionen har desuden oprettet et websted <http://www.saferinternet.org>, hvor man kan abonnere på det månedlige nyhedsbrev for alle, der er interesseret i at øge kendskabet til sikker brug af internettet. Nyhedsbrevet indeholder ud over nyheder en detaljeret beskrivelse af aktiviteterne i forbindelse med EU-støttede projekter. Sjette nummer af nyhedsbrevet blev udsendt i september 2001.

Kommissionen afholdt for nylig en workshop om sikrere brug af den nye interaktive teknologi. Man drøftede blandt andet problemer i forbindelse med nye fænomener som chat og peer-to-peer filoverførsler. Den endelige rapport, som indeholder henstillinger, kan findes på <http://www.saferinternet.org/resources/reports.asp>.

I forbindelse med STOP-programmet har der været projekter om børnelokkere på internettet, f.eks. Dublin City Universitys CAIR Report. Projekter om dette emne kan også modtage støtte under Stop II-programmet, der netop er blevet vedtaget. Evalueringen af projekterne er endnu ikke afsluttet. Der er også stillet penge til rådighed under Daphne-programmet i dette regnskabsår til at støtte informationskampagner og kampagner for skærpelse af bevidstheden, samt til forebyggende foranstaltninger i forbindelse med pædofili og seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug af børn. Evalueringen af projekter inden for dette område foregår i øjeblikket.

Endelig er Rådet i færd med at drøfte Kommissionens forslag til en rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi⁽²⁾, herunder børnepornografi på internettet. Under disse drøftelser vil man også inddrage den udtalelse, Parlamentet vedtog den 11. juni 2001. Formålet med udkastet til rammeafgørelse er at nå frem til fælles definitioner af og fælles straffe for straffelovsovertrædelserne seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. I henhold til udkastet til rammeafgørelse skal medlemsstaterne sende Rådets Generalsekretariat og Kommissionen de tekster, de vedtager for at gennemføre rammeafgørelsen i national lovgivning. På grundlag af disse oplysninger vil Rådet vurdere, om medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterleve rammeafgørelsen. Denne vurdering vil samtidig gøre det muligt at afgøre, om der er behov for yderligere initiativer for at foretage en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes strafferetlige regler for at bekæmpe seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

⁽¹⁾ EFT C 92 af 1.4.1999.

⁽²⁾ EFT C 62 E af 27.2.2001.

(2002/C 115 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2032/01**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: EF-medlemskab af UPOV

I øjeblikket har De Europæiske Fællesskaber observatørstatus ved møderne i Den Internationale Union til Beskyttelse af Plantenyheder (UPOV). I april 1998 blev UPOV-traktaten fra 1991 ratificeret, hvilket giver mulighed for, at regeringsorganisationer i lighed med De Europæiske Fællesskaber får mulighed for medlemskab af UPOV.

Er Kommissionen bekendt med, at Udvalget for Sortsbeskyttelse i sin protokol fra mødet den 1. og 2. juli 1998 fastslog, at UPOV beskæftiger sig med spørgsmål, der henhører under såvel de nationale staters som medlemskabernes ansvarsområde, og at alle EU's medlemsstater har understreget betydningen af, at Fællesskaberne tiltræder UPOV?

Er Kommissionen enig i disse erklæringer?

Har Kommissionen derfor planer om inden længe at forelægge et forslag om at ændre Fællesskabets observatørstatus til fuldt UPOV-medlemskab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. september 2001)

Kommissionen bekræfter, at Den Internationale Union til Beskyttelse af Plantenyheder (UPOV) arbejder med bl.a. sortsrettigheder, der er en særlig form for intellektuel ejendomsret i forbindelse med nye plantesorter. Da Fællesskabets systemer til sortsbeskyttelse eksisterer side om side med de nationale systemer til sortsbeskyttelse i de fleste medlemslande, behandler UPOV ganske rigtigt emner, der både hører under Fællesskabets og de nationale myndigheders kompetenceområder. Dette blev bekræftet på mødet i Det Stående Udvalg for Sortsbeskyttelse den 1.-2. juli 1998.

Kommissionen kan også bekræfte vigtigheden af Fællesskabets tiltrædelse af UPOV-konventionen som understreget af alle medlemsstater ved samme møde.

Kommissionen henviser i sit arbejdsprogram for 2001 til et forslag til Rådets beslutning om godkendelse af Fællesskabets tiltrædelse af UPOV-konventionen⁽¹⁾. Forslaget vil sandsynligvis foreligge i endelig form inden udgangen af oktober 2001, når det er blevet klarlagt, hvilke finansielle og andre konsekvenser Fællesskabets tiltrædelse af UPOV-konventionen vil få.

⁽¹⁾ KOM(2001) 28 endelig udg.

(2002/C 115 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2042/01**af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Ændret forslag til Rådets direktiv om ret til familiesammenføring

I henhold til artikel 3, stk. 2, i det ændrede forslag til Rådets direktiv om ret til familiesammenføring⁽¹⁾ finder forslaget ikke anvendelse på visse grupper af tredjelandsstatsborgere. I forslagens artikel 3, stk. 2, litra b, udelukkes tredjelandsstatsborgere, der nyder midlertidig beskyttelse i en medlemsstat; i artikel 3, stk. 2, litra c, udelukkes tredjelandsstatsborgere, der har fået tilladelse til at opholde sig i en medlemsstat på grundlag af subsidiaire former for beskyttelse.

Hvilken forskel er der ifølge Kommissionen mellem midlertidig beskyttelse i en medlemsstat og subsidiaire beskyttelse i en medlemsstat?

⁽¹⁾ EFT C 62 E af 27.2.2001, s. 99, (KOM(2000) 624 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(4. oktober 2001)

De to beskyttelsesordninger, midlertidig beskyttelse og subsidiær beskyttelse, er to forskellige ordninger, der vedrører forskellige situationer og forskellige persongrupper.

»Midlertidig beskyttelse«, som defineret i Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandards for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf⁽¹⁾, indebærer en procedure af ekstraordinær karakter. Den benyttes i situationer med massetilstrømning, eller hvor der er overhængende fare for massetilstrømning af fordrevne personer fra tredjelande, som ikke kan vende tilbage til deres hjemland, hvor der ydes umiddelbar og midlertidig beskyttelse til sådanne personer, især hvis der også er risiko for, at asylsystemet ikke kan håndtere denne tilstrømning, uden at det går ud over effektiviteten, til gavn for de berørte personer og andre personer, der anmoder om beskyttelse.

»Subsidiær beskyttelse« (der også er defineret i forslaget til Rådets direktiv⁽²⁾ (KOM(2001)...) om fastsættelse af minimumsstandards for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge i henhold til konventionen af 1951 om flygtninges retsstilling og 1967-protokollen til denne, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse) indebærer en form for international beskyttelse af personer, der ikke er berettiget til flygtningestatus, men som af anden grund har behov for international beskyttelse.

Midlertidig beskyttelse er derfor forbeholdt situationer med massetilstrømning. Det er en ekstraordinær foranstaltning, hvor der umiddelbart ydes beskyttelse til de berørte personer. Den udløses af Ministerrådet (ved kvalificeret flertal) efter forslag fra Kommissionen. Den gælder et år med mulighed for automatisk forlængelse i yderligere to 6-månedersperioder. Rådet kan træffe afgørelse om endnu en forlængelse på højst et år. Hvis situationen i hjemlandet tillader det, kan Rådet beslutte, at den midlertidige beskyttelse skal bringes til ophør. Midlertidig beskyttelse har ikke nogen indflydelse på opnåelse af flygtningestatus under Genève-konventionen, og forslaget til Rådets direktiv fastsætter adgang til den normale asyl-procedure, hvis de berørte personer ønsker det.

Personer, der indrømmes midlertidig beskyttelse, vil få opholdstilladelse, relevante informationer, arbejdstilladelse, bolig, ydelser på social-, sundheds- og uddannelsesområdet. Der er mulighed for familiesammenføring for medlemmer af den nærmeste familie.

Modsat den midlertidige beskyttelse er subsidiær beskyttelse ikke forbeholdt særlige situationer og kan indrømmes personer, som har ansøgt om international beskyttelse, som ikke opfylder kriterierne for opnåelse af flygtningestatus i 1951-flygtningekonventionen, men for hvem det alligevel er fastslået, at de har behov for international beskyttelse.

(¹) EFT L 212 af 7.8.2001.

(²) Foreligger endnu ikke.

(2002/C 115 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2045/01**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Forbud mod Dydspartiet i Tyrkiet

Den 22. juni traf den tyrkiske forfatningsdomstol afgørelse om, at Dydspartiets (Fazilet Partisi) virksomhed skulle forbydes, partiets ejendom beslaglægges og visse af dets medlemmer fratages deres politiske rettigheder for en periode på fem år.

1. Er denne afgørelse truffet af et land, der har ansøgt om EU-medlemskab, i overensstemmelse med Fællesskabets regelværk, København-kriterierne og forpligtelserne som led i partnerskabsaftalen?

2. Hvad agter Kommissionen at foretage sig med henblik på at udsende et klart budskab til Tyrkiet om, at dets forpligtelse til at opfylde de bindende løfter, det har aflagt som ansøgerland, ikke kan forblive tomme ord?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(7. september 2001)*

Kommissionen erkender, at Forfatningsdomstolens afgørelse om, at Fazilet-partiet forbydes, er i overensstemmelse med den tyrkiske forfatning, men nærer betænkeligheder ved denne afgørelses betydning for den demokratiske pluralisme og ytringsfriheden.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på formandskabets erklæring på Unionens vegne fra juni 2001, hvori det understreges, at Domstolens afgørelse tydeligt viser, at »det er nødvendigt, at Tyrkiet kommer videre med de politiske reformer for at kunne gennemføre de prioriterede områder i tiltrædelsespartnerskabet«.

Kommissionen overvåger løbende i lyset af de politiske Københavnskriterier udviklingen med hensyn til den forfatningsreform, der drøftes af det tyrkiske parlament, bl.a. hvad angår overholdelse af bestemmelserne om forbud mod politiske partier. I den sammenhæng lægger den særlig stor vægt på det nødvendige i at efterleve de europæiske standarder, navnlig de »retningslinjer for forbud mod og opløsning af politiske partier og tilsvarende foranstaltninger«, som Europarådets Venedig-kommission vedtog i december 1999.

*(2002/C 115 E/031)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2083/01****af Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE) til Kommissionen***(13. juli 2001)*

Om: Humanitær bistand til Makedonien og Kosovo

Er det rigtigt, at Kommissionen vil begrænse den humanitære bistand til befolkningen i Makedonien til fødevarehjælp? Har den i lyset af krigssituationen og dennes følger for de fordrevne og flygtningene til hensigt at etablere en omfattende plan for humanitær bistand?

Ifølge visse oplysninger er De Europæisk Fællesskabers Kontor for Humanitær Bistand i Kosovo i færd med at lukke, trods det at situationen er forværret som følge af de tilstrømmende flygtninge, der flygter fra konflikten i Makedonien. Har Kommissionen planer om at yde humanitær bistand til Kosovo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(27. september 2001)*

Lige siden krisen i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM) begyndte, har Kommissionens Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) via sine partnerorganisationer søgt at hjælpe ofrene — såvel indenlandske flygtninge i FYROM som personer flygtet til Kosovo — ved at dække deres humanitære behov på tre måder:

- ved at dele ud af de katastrofeberedskabslagre som er blevet opbygget efter krisen i Kosovo, i stor udstrækning med finansiering af ECHO. Dette arbejde er i FYROM blevet varetaget af Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC), og i Kosovo af FN's organisationer.
- ved at udvide det program som Kommissionens Kontor for Humanitær Bistand varetager i FYROM således at man kan dække nye behov. Nævnte program tog ved krisens begyndelse kun sigte på to kategorier, nemlig personer flygtet til udlandet (fra Kosovo-krisen) samt særligt udsatte befolkningsgrupper. Programmets målsætning er blevet udvidet og ændret således at det nu også tager højde for indenlandske flygtninges behov. Kommissionens Kontor for Humanitær Bistand er i gang med at gennemføre projekter i FYROM til et samlet beløb på 5,4 millioner EUR. Der er afsat et ekstrabeløb på 600 000 EUR, og man er nu i gang med at indgå kontrakter med kontorets partnerorganisationer herom. Det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat vil få tilsendt en redegørelse med nærmere oplysninger om de enkelte sektorer.
- ved at gribe ind over for krisen i Kosovo. I 2001 er der blevet afsat 12,5 millioner EUR til arbejdet i Kosovo: i maj 2001 blev der indgået kontrakter med to NGO'er for et beløb på 520 000 EUR om levering af bistand i form af non-food artikler til flygtninge fra FYROM. Hertil kommer at Kommissionen på baggrund af det stigende antal flygtninge og revisionen af FN's konsoliderede appel for Sydøsteuropa for 2001 den 31. juli 2001 traf hastebeslutning om at afsætte et beløb på 1,5 millioner EUR med følgende formål: at støtte familier som i mere end tre måneder huser flygtninge i

Kosovo, at hjælpe flygtninge med non-food artikler, at sørge for vaccination af flygtningenes børn mod de mest almindelige sygdomme, og at sørge for bedre sundhedspleje for vordende mødre før, under og efter fødslen. Disse programmer gennemføres af De Forenede Nationers flygtningekommissariat (UNHCR) og af De Forenede Nationers Børnefond (Unicef). Den samlede bevilling til Kosovo for 2001 bliver således på 14 millioner EUR.

Kontorets nedtrapning af hjælpen til Balkan-områder, der begyndte i 2000 med lukningen af kontorer og afviklingen af arbejdet i Kroatien, og Bosnien og Hercegovina, bygger på to forudsætninger: at de mest presserende behov for humanitær bistand skal dækkes, og at der iværksættes andre ordninger som giver større mulighed for at støtte udviklingsprocessen. I Kosovo har man dækket de behov for humanitær bistand som Kosovo-krisen var anledning til, og udviklingen af denne provins støttes af Kommissionen via det europæiske genopbygningsagentur. Også inden for De Forenede Nationers mission i Kosovo (UNMIK) har man nedtrappet den oprindelige bistand der under ledelse af FN's flygtningekommissariat blev ydet som led i søjle 1 foranstaltningerne til afhjælpning af humanitære problemer, i takt med at behovene blev mindre og bedre kunne varetages af andre instanser i den midlertidige regering. I samme forbindelse kan det nævnes at kontorets støtte i forbindelse med Kosovo-krisen vil blive afviklet i år, og at det lokale kontor vil blive lukket. Kommissionens Kontor for Humanitær Bistand fra kontoret i Skopje vil fortsætte med at overvåge situationen og følge med i gennemførelsen af de resterende projekter med sigte på flygtninge fra FYROM.

For så vidt angår spørgsmålet om Kommissionens opstilling af en detaljeret støtteplan for FYROM, kan det anføres at humanitær bistand på baggrund af de nuværende forhold i FYROM, fortsat vil være en grundlæggende — om end begrænset — del af en sådan plan. Det kan også nævnes at Kommissionen har foregrebet iværksættelsen af en langt større og mere omfattende bistandspakkeløsning, idet den i maj 2001 overførte et beløb på 2,5 millioner EUR fra udrykningsordningen til reparation og genopførelse af boliger der var blevet ødelagt under konflikten, ud fra ønsket om at iværksætte en tillidsskabende foranstaltning til støtte for de lokale myndigheders bestræbelser på at afhjælpe virkningerne af kampene på den uskyldige civilbefolkning, uanset etnisk oprindelse.

Kommissionen har også til hensigt at bistå FYROM med gennemførelsen af den rammeaftale der blev indgået mellem landets politiske ledere den 13.8.2001. Man er i færd med at forberede formidlingen af yderligere støtte via CARDS-programmet der tager sigte på genopførelse af boliger, udvikling af de lokale infrastrukturer og gennemførelse af tillidsskabende foranstaltninger⁽¹⁾. Det er også muligt at der kan udbetales yderligere makrofinansiel bistand, og Kommissionen vil sammen med Verdensbanken afholde et donormøde når rammeaftalen er gennemført i et passende omfang.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2666/2000 af 5. december 2000 om bistand til Albanien, Bosnien-Hercegovina, forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, og om ophævelse af forordning (EF) 1628/96 og om ændring af afgørelse (EØF) nr. 3906/89 og (EØF) nr. 1360/90 og afgørelse 97/256/EF og 1999/311/EF — EFT L 306 af 7.12.2000.

(2002/C 115 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2099/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Kommerciel kloning af præmierede husdyr og utilstrækkelig lovgivning for dyrevelfærd

1. Er Kommissionen bekendt med den artikel, der blev bragt i »New Scientist« den 19. maj 2001 vedrørende kloning af præmierede husdyr? Er den klar over, at kloningsvirksomheder i USA laver et større antal kopier af højt præmierede køer og tyre, og at præmierede avlsdyr i nogle tilfælde kan klones for halvdelen af den pris, som et dyr produceret med traditionelle metoder ville koste?

2. Er Kommissionen klar over, at det efter mange eksperters mening er af afgørende betydning, at der gennemføres kontrollerede forsøg på landbrugsbedrifter med kvægkloning til fødevareproduktion, inden der gives nogen tilladelse til kommerciel produktion?

3. Er den endvidere klar over de farer, der er forbundet med det tab af genetisk diversitet, som vil være resultatet af skabelsen af hjorder af klonet kvæg, med uoverskuelige konsekvenser med hensyn til sygdom og den heraf følgende stigning i unødige lidelser, for ikke at tale om de negative kommercielle følger for landmændene? Er den klar over, at der for hvert tilsyneladende sunde og levedygtige klonede dyr fødes

mange døde eller vanskabte dyr, og at selv de klonede dyr, der ser ud til at være sunde, ikke nødvendigvis er det, på grund af den utilstrækkelige forskning og erfaring på området?

4. Er den bekendt med den artikel i tidsskriftet »Theriogenology« (nr. 51, s. 1451), som citeres i den nævnte artikel i »New Scientist«, og som indeholder detaljerede oplysninger om talrige fejlslagne kloningsforsøg, der er resulteret i stærkt deforme og syge dyr?

5. Er den i lyset af ovenstående omstændigheder enig i, at såvel den beskyttelse (af forbrugerne), der gives i forordningen om nye levnedsmidler, som den beskyttelse (af dyr), der er indeholdt i den eksisterende dyrevelfærdslovgivning, er utilstrækkelig?

6. Er den enig i, at den kloningsproces, som dette spørgsmål omhandler, udelukkende bør finde sted i forsøgslaboratorier under den strengest muligt kontrol, og at produkterne heraf bør forment adgang til det kommercielle marked, indtil vi har fuldt kendskab til konsekvenserne? Er den enig i, at der er behov for et nyt direktiv med dette formål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. oktober 2001)

Kommissionen prioriterer beskyttelse af landbrugsdyr.

Kommissionen er bestemt bekendt med den teknologiske udvikling inden for kloning af landbrugsdyr og den virkning, som teknologien kan få både med hensyn til dyrevelfærd og forbrugerbeskyttelse, men også med hensyn til de besparelser, der fremover kan ligge i dyreudvælgelse.

Det er navnlig velkendt, at denne teknologi på sit nuværende udviklingstrin stadig indebærer stor risiko for uheldige udfald og lidelser hos dyr, som overlever indtil fødslen.

Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik sagde i sin udtalelse nr. 9, som blev offentliggjort den 28. maj 1997, og som omhandler de etiske aspekter ved kloning,

at kloning af landbrugsdyr kan vise sig at indebære medicinske, landbrugsmæssige og økonomiske fordele. Det hedder videre, at det kun er acceptabelt at klonе landbrugsdyr, når mål og metoder er etisk begrundede, og kloningen foregår under etiske forhold, hvilket bl.a. indebærer, at man har pligt til at undgå eller minimere dyrs lidelser, for ubegrundede eller urimelige lidelser er uacceptable.

Gruppen anfører også, at man skal være opmærksom på at bevare genetisk diversitet hos landbrugsdyr og sikre offentlighedens ret til beskyttelse mod risici og adgang til tilstrækkelige informationer.

Kloning til videnskabelige formål omfattes af Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål⁽¹⁾. Direktivet skal snart revideres, og i den forbindelse vil der blive taget hensyn til de særlige dyrevelfærdsproblemer, der er knyttet til kloning.

Der findes allerede fællesskabsbestemmelser om beskyttelse af dyr på landbrugsbedrifter, under transport og ved slagtning. Bestemmelserne revideres regelmæssigt. Endvidere findes der allerede planer, og der føres også drøftelser om en række væsentlige nye initiativer, som vil forbedre de eksisterende foranstaltninger. Fællesskabet deltager endvidere i Den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, og Den europæiske konvention om beskyttelse af slagtedyr.

I henhold til Rådets direktiv 98/58/EF af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål⁽²⁾, må dyr kun holdes til landbrugsformål, forudsat at det under hensyntagen til deres art med rimelighed kan forventes, at det ikke er til skade for deres sundhed og velfærd. Endvidere hedder det, at der ikke må anvendes avl eller avlsmetoder, der påfører eller kan påføre de berørte dyr lidelser eller skade.

I tillæg til bestemmelserne om dyrevelfærd sørger Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser⁽¹⁾ for beskyttelse af forbrugernes sundhed. Nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser må ikke markedsføres uden tilladelse. I henhold til artikel 1, stk. 2, litra f) skal levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som har været genstand for en fremstillingsproces, der ikke er gængs, underkastes en fuldstændig sikkerhedsvurdering, hvis deres næringsværdi, metabolisme eller indhold af uønskede stoffer påvirkes.

⁽¹⁾ EFT L 358 af 18.12.1986.

⁽²⁾ EFT L 221 af 8.8.1998.

⁽³⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

(2002/C 115 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2159/01

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Foranstaltninger til forebyggelse af misbrug i forbindelse med indførelsen af euroen

I perioden umiddelbart op til indførelsen af euroen frygter de europæiske forbrugere især, at dette vil medføre prisstigninger.

Den største bekymring er, at de handlende vil benytte overgangen til euroen til at hæve deres priser, når tallene rundes op. Frygten for at blive snydt breder sig mere og mere.

Mener Kommissionen ikke, at der for at dæmpe denne frygt hos forbrugerne i forbindelse med indførelsen af den nye europæiske møntenhed bør indføres en adfærdskodeks om dette spørgsmål, herunder tvangsforanstaltninger, således at forbrugerne med sindsro og uden frygt for eventuelle forseelser fra visse handlendes side kan bruge den nye valuta?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(8. oktober 2001)

Kommissionen er enig i det ærede medlems analyse. Den tilskyndede derfor den 2. april 2001 til indgåelse af en aftale på europæisk plan, der går ud på, at de handlende frivilligt forpligter sig til »ikke at udnytte overgangen til euroen til at foretage skjulte prisforhøjelser« og »til med al magt at sikre, at deres priser som helhed forbliver faste i forbindelse med disses omregning til euro«. Aftalen omhandler anvendelse af det fælles slagord »ny valuta, faste priser«. Til dato har Spanien, Frankrig og Italien vedtaget gennemførelsesforanstaltninger eller lignende aftaler. Den europæiske aftale kan også finde anvendelse uden nationale gennemførelsesforanstaltninger. I almindelighed følger Kommissionen nøje spørgsmålet om prisstabilitet, og den bidrager til Euro-gruppens drøftelser desangående.

Tvangsforanstaltningerne kan kun gå på overtrædelse af de europæiske regler om omregning i tilfælde af dobbelt prisskiltning. Prisfastsættelsen er og bliver fri. Det er op til forbrugersammenslutningerne at gøre opmærksom på eventuelle forsyndelser, således at disse kan underkastes straffeforanstaltninger på markedet.

(2002/C 115 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2187/01

af Bernard Poignant (PSE) til Kommissionen

(23. juli 2001)

Om: Censur på biblioteker

Bøgerne er historiens smeltedigel. Kamp mod glemselen, tilvejebringelse af kulturel mangfoldighed og en åben indstilling er allesammen grunde til, at alle bør have adgang til bøgerne. Bibliotekerne er derfor steder, hvor mangfoldigheden af samlede og enkelte værker bør være repræsenteret. Bibliotekerne bør garantere fuldstændig upartiskhed og neutralitet.

Beskyttelse af bibliotekerne mod censur er enhver borgers pligt. Imidlertid har man i en årrække kunnet være vidne til mere eller mindre åbenlys censur af værker på kommunale biblioteker, især hvis de pågældende kommuner har været styret af det yderste højre. Det er tilfældet i nogle franske byer.

Har Kommissionen allerede i sine retsakter taget hensyn til disse urimeligheder? Forekommer problemet også i andre medlemsstater? Har EU allerede reageret på disse overgreb? Vil Kommissionen i benægtende fald tage initiativ til en indsats til støtte for de biblioteker i EU, som ligger under for denne usikkerhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(11. oktober 2001)

Kommissionen er bekymret over den situation, det ærede medlem omtaler med hensyn til censur af bøger på kommunale biblioteker i visse franske byer. Den råder imidlertid ikke over tilstrækkelige oplysninger på dette område, hverken for Frankrig eller for de andre medlemsstater.

I henhold til EF-traktatens artikel 6 (tidl. artikel 3 C), stk. 2, skal Unionen overholde de grundlæggende rettigheder, der er garanteret i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de Grundlæggende frihedsrettigheder, og som de fremgår af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle fællesskabsretsprincipper. Ytrings- og informationsfrihed er blandt disse generelle principper. Chartret om Den Europæiske Unions grundlæggende rettigheder, der blev højtideligt proklameret i Nice den 7. december 2000, omhandler ligeledes i sin artikel 11 principperne om ytrings- og informationsfrihed.

Imidlertid henhører medlemsstaternes interne lovgivning eller bestemmelser vedrørende censur af kommunale bibliotekers bøger ikke under fællesskabsrettens anvendelsesområde. Kommissionen kan derfor hverken tage stilling til dette problem eller — som det ærede medlem foreslår — tage initiativ til en indsats til støtte for de pågældende biblioteker.

Men hvis den pågældende situation udgør en krænkelse af en rettighed eller en frihed, kan spørgsmålet forelægges Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, når de nationale klagemuligheder er udtømt.

(2002/C 115 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2189/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. juli 2001)

Om: Den portugisiske del af højhastighedstogforbindelsen mellem Galicien og Portugal

Kommissionen sagde i sit svar på spørgsmål H-0530/01 ⁽¹⁾, der blev stillet på Parlamentets plenarmøde den 4. juli 2001, at den nøje følger med i planlægningsfaserne for højhastighedsbanen i Portugal. Den omfatter den atlantiske jernbaneakse, som indgår i det prioriterede projekt nr. 8, og som skal bidrage til kontinuitet og interoperabilitet i de spansk-portugisiske forbindelser.

Svaret på mit spørgsmål kommer på et tidspunkt, hvor den portugisiske regering allerede stiller spørgsmålstegn ved karakteren af denne jernbanelinje og endda ved selve anlægningen af den.

I betragtning af at strækningen Lissabon-La Coruña faktisk indgår i det prioriterede projekt nr. 8, som omfatter et begrænset antal projekter, der skal være genstand for en ganske særlig opmærksomhed fra Unionens side, og at dette projekt på afgørende vis har indvirkning på den økonomiske udvikling i Galicien, hvilke initiativer har Kommissionen da taget over for den portugisiske og spanske regering og over for den galiciske regionalregering for at sikre, at denne jernbanelinje som planlagt anlægges inden 2007?

⁽¹⁾ Skriftlig svar af 3.7.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(27. september 2001)*

Som Kommissionen allerede har fremført i sine svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsler E-1046/01 ⁽¹⁾ og E-2030/01 ⁽²⁾, vil den fremsætte forslag til reviderede retningslinjer for det transeuropæiske transportnet. I forbindelse hermed vil der i bilag III blive medtaget en række nye »specifikke« projekter. I den hvidbog om den europæiske transportpolitik, som Kommissionen vedtog den 12. september 2001 ⁽³⁾, oplyses det netop, at et af de planlagte projekter vedrører interoperabiliteten i det iberiske højhastighedstognet på grundlag af de nationale planer for sådanne jernbaneforbindelser. I den spanske plan er bl.a. medtaget jernbanelinjerne i Galicien, således som de er aftalt mellem den spanske centralregering og den galiciske regionalregering, bl.a. forbindelsen mellem La Coruna, Vigo og den portugisiske grænse.

Kommissionen har allerede optaget kontakt til de portugisiske myndigheder for at henlede deres opmærksomhed på fordelene ved kontinuitet og interoperabilitet i de spansk-portugisiske jernbaneforbindelser på en akse, der indgår i det prioriterede projekt nr. 8. Efter anmodning fra de spanske og portugisiske myndigheder har Kommissionen endvidere allerede bevilget finansiell støtte under det transeuropæiske transportnet til udførelse af arbejder og undersøgelser med henblik på moderniseringen af den eksisterende jernbanelinje, i afventning af anlæggelsen af aksen Porto-Vigo.

⁽¹⁾ EFT C 340 E af 4.12.2001, s. 155.

⁽²⁾ EFT C 93 E af 18.4.2002, s. 49.

⁽³⁾ KOM(2001) 370.

(2002/C 115 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2193/01**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen***(23. juli 2001)*

Om: Oprettelse af en offentlig virksomhed i Spanien, der skal købe våben og lease dem til centralregeringen for således at undgå bogføring af denne investeringsudgift

Den spanske regering er i færd med at forberede denne finansieringsordning til køb af tanks og skibe, således at den offentlige virksomhed leaser våbnene til hæren for at undgå at opføre hele udgiften på budgettet i indkøbsåret. Bortset fra de virkninger, som denne ordning har for opfattelsen af statens beføjelser og myndighed, mener Kommissionen da, at denne finansieringsordning er i overensstemmelse med de regler for budgetstabilitet, som medlemsstaterne skal opfylde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(8. oktober 2001)*

Alle medlemsstater har som led i »stabilitets- og vækstpakten« forpligtet sig til at efterleve den mellemfristede målsætning om en budgetsaldo tæt på balance eller i overskud ⁽¹⁾. Denne målsætning om budgetstabilitet er baseret på offentlige regnskaber i henhold til det europæiske regnskabssystem (ESA-95). Dette system omfatter detaljerede bestemmelser for, hvorledes leasingtransaktioner skal behandles (bilag II: »leje og leasing af varige forbrugsgoder«).

Det vides endnu ikke, inden for hvilken sektor det offentlige selskab vil blive klassificeret. Det ser dog ud til, at den omtalte transaktion kan falde under definitionen »finansiell leasing«. I henhold til denne definition yder udlejer lejer et lån, der giver denne mulighed for at købe et varigt forbrugsgode, som han bliver den faktiske ejer af. Det varige forbrugsgode behandles, som om det ejes af lejer fra leasingperiodens start. Som følge heraf bliver hele hovedstolen bogført som en ikke-finansiell udgift ved kontraktens indgåelse, medens rentebetalinger bogføres hvert år. Det er naturligvis først muligt at foretage en indgående evaluering af transaktionen, når der foreligger mere detaljerede oplysninger om denne.

⁽¹⁾ EFT C 236 af 2.8.1997.

(2002/C 115 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2205/01
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(23. juli 2001)

Om: Valg i Albanien uden observatører fra Europa-Parlamentet

Kan Kommissionen i lyset af situationen i Albanien, hvor afholdelsen af virkelige frie og demokratiske valg under deltagelse af hele befolkningen stadig er en illusion, oplyse, hvorfor der ikke blev udsendt valgobservatører fra Europa-Parlamentet til anden valgrunde (en meget delikat fase på grund af gentagne påstande om valgsvindler og indblanding fra politiet)? Efter hvilke kriterier udvalgte man de valgsteder, som observatørerne blev designet til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(14. september 2001)

Beslutningen om eventuelt at sende observatører fra Parlamentet for at udøve kontrol med den anden runde af valget i Albanien er alene truffet på Parlamentets eget initiativ. Kommissionen har ingen beføjelse over sådanne afgørelser i Parlamentet.

For at sikre en passende opfølgning af hele valgproceduren i Albanien er der under Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder (ODHIR) under Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) oprettet en international mission for valgobservatører. Denne mission består af et betydeligt antal internationale valg eksperter, observatører på lang og kort sigt, medlemmer af Europarådets parlamentariske udvalg og, under første valgrunde, medlemmer af Parlamentet. Kommissionen mener, at denne mission udøver sit mandat på passende vis.

Kommissionen har ikke nøjagtigt kendskab til, hvilke kriterier der anvendes for udsendelsen af observatører fra OSCE og ODHIR til de forskellige valgsteder. I denne forbindelse har Kommissionen fuld tillid til den bredt anerkendte ekspertise og knowhow i OSCE og ODHIR.

(2002/C 115 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2206/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. juli 2001)

Om: Importstøtte til Usbekistan

Varer fra den centralasiatiske republik Usbekistan pålægges ved importen til Den Europæiske Union en afgift på 10,5 %. På trods heraf kan virksomheder i Usbekistan i lighed med virksomheder i Bangladesh, Burma og Cambodja anvende den såkaldte GSP-formular A. Med henblik på fuldt ud at støtte den socio-økonomiske udvikling i Usbekistan ville det være hensigtsmæssigt, om alle aspekter af GSP-formular A, herunder fritagelse for importafgifter, finder anvendelse på importen af varer fra denne centralasiatiske republik til Den Europæiske Union.

1. Hvorfor finder alle aspekter af GSP-formular A, herunder fritagelse for importafgifter — i lighed med ordningen for varer fra Bangladesh, Burma og Cambodja — ikke anvendelse på importen af varer fra Usbekistan?

2. Er Kommissionen rede til at lade alle aspekter af GSP-formular A, herunder fritagelse for importafgifter, finde anvendelse på importen af varer fra Usbekistan i betragtning af denne centralasiatiske republiks alvorlige socio-økonomiske situation? I benægtende fald hvorfor nægter Kommissionen at anvende alle aspekter af GSP-formular A, herunder fritagelse for importafgifter, på importen af varer fra Usbekistan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy*(10. september 2001)*

Usbekistan er modtager af EU's generelle præferenceordning (GSP) og er således omfattet af de toldpræferencer, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 2820/98 af 21. december 1998 om anvendelse af et flerårigt arrangement med toldpræferencer for perioden 1. juli 1998 til 31. december 2001⁽¹⁾. Præferenceadgang til markedet i EU gælder kun for varer, der har oprindelse i lande, som er indrømmet toldpræferencer, og der skal forelægges et bevis på varernes oprindelse i form af et oprindelsescertifikat, formular A. Forsendelser, der er ledsaget af et oprindelsescertifikat formular A, er omfattet af alle fordele under GSP.

Der indrømmes imidlertid forskellige ordninger under GSP, og den mest gunstige af disse tildeles kun til de mindst udviklede lande (LDC), der er anerkendt som sådanne af FN på grundlag af kriterier som lav indkomst, svage menneskelige ressourcer og et lavt niveau af økonomisk diversificering⁽²⁾. Bangladesh, Cambodja og Myanmar står på FN's liste over de mindst udviklede lande. Man har dog trukket GSP-fordelene tilbage i Myanmar's tilfælde.

Usbekistan er ikke et LDC-land og er derfor kun berettiget til de generelle ordninger under GSP. Det har ret til samme fordele som alle andre lande, der er omfattet af disse ordninger.

⁽¹⁾ EFT L 357 af 30.12.1998.

⁽²⁾ <http://www.unctad.org/en/pub/ldcprofiles2001.en.htm>.

(2002/C 115 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2209/01**af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen***(24. juli 2001)*

Om: Kommissionens bestræbelser på at opklare PerryLux-sagen

I punkt 14 i beslutningen af 14. april 2001 om gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 1998 (A5-0112/2001) opfordrede Europa-Parlamentet Kommissionen til:

- at afklare, hvorfor den i den såkaldte PerryLux-sag ved de belgiske domstole hidtil ikke har optrådt i rollen som medsagsøger og derfor ikke har adgang til sagsakterne
- straks også at påtage sig rollen som medsagsøger i Belgien, således som den allerede i længere tid har gjort det i den tilsvarende sag ved de luxembourgske domstole.

Kan Kommissionen oplyse:

1. hvem der har bestemt, at den ikke fra begyndelsen skulle optræde som medsagsøger i Belgien, således som den havde gjort det i Luxembourg?
2. hvad begrundelsen var?
3. hvornår den fulgte Parlamentets opfordring til omsider at påtage sig rollen som medsagsøger?
4. hvornår Kommissionen anmodede de belgiske myndigheder om adgang til sagsakterne, og om denne anmodning blev imødekommet?
5. om den allerede har haft aktindsigt, og om der i givet fald er fundet noget, der kunne tyde på, at tjenestemænd i Kommissionen eller tidligere kommissionsmedlemmer har handlet ukorrekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer*(4. oktober 2001)*

Det er korrekt, at Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt optræder som sagsøger i den sag, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen vil imidlertid gerne understrege, at Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) foretager en meget nøje opfølgning af sager, der behandles af både det luxembourgske og det belgiske retssystem.

OLAF vil i givet fald til sin tid — som led i den opfølgning, kontoret foretager — fremkomme med de oplysninger, der er nødvendige for, at Kommissionen kan påtage sig rollen som sagsøger. Indtil videre ønsker Kommissionen at respektere OLAF's uafhængighed som led i kontorets operationelle opgaver.

(2002/C 115 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2214/01

af Brian Simpson (PSE) til Kommissionen

(24. juli 2001)

Om: Bilfabrikanter nægtelse af at give selvstændige bilreparatører tekniske oplysninger

Er Kommissionen bekendt med, at de største bilfabrikanter nægter at give selvstændige bilreparatører i Det Forenede Kongerige oplysninger om udstyr og tekniske aspekter for at sikre, at deres biler kun kan repareres af autoriserede værksteder?

Vil Kommissionen snarest muligt foretage en undersøgelse af denne praksis, som synes at udgøre en handelshindring og bevirker, at mindre selvstændige bilreparatører må opgive erhvervet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. oktober 2001)

Det ærede medlem henvises til det svar, Kommissionen den 9. juli 2001 sendte ham på et brev, der omhandler basalt set samme emne som dette svar.

Kommissionen er godt klar over, at uafhængige værksteder, som ønsker at reparere moderne biler, står over for visse problemer. Biler indeholder i stigende grad komplekse elektroniske systemer, som kun kan analyseres ved hjælp af mærke- eller modelspecifikke tekniske specifikationer og fejlfindingsudstyr.

Som det ærede medlem muligvis er klar over, falder eksklusive og selektive distributionsnet for biler i øjeblikket inden under gruppefritagelsesforordning (EF) nr. 1475/95⁽¹⁾. Da denne forordning blev vedtaget, var biler ikke så komplekse rent teknologisk, og det var ikke så vigtigt at have adgang til specialiseret fejlfindingsudstyr, som det er i dag.

I henhold til artikel 6, stk. 1, nr. 12, i forordning (EF) nr. 1475/95 skal bilfabrikanterne give reparatører uden for salgsnettet adgang til tekniske oplysninger, som er nødvendige for reparation eller vedligeholdelse af motorkøretøjer. Selv når disse oplysninger er beskyttet af fabrikantens immaterialrettigheder, eller der er tale om hemmelig, væsentlig og identificeret knowhow, må de ikke tilbageholdes på en diskriminerende eller uberettiget måde.

Fabrikanten kan afkræve uafhængige værksteder en rimelig betaling for sådanne tekniske oplysninger. Denne betaling må dog ikke være diskriminerende eller sættes urimeligt højt.

Forordning (EF) nr. 1475/95 er naturligvis ikke den eneste retsakt, der har betydning for dette spørgsmål. I visse tilfælde, hvor det pågældende udstyr skal anvendes til kontrol med indbyggede systemer til begrænsning af forureningen, kan Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/69/EF af 13. oktober 1998 om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 70/220/EØF⁽²⁾ også være relevant. I dette direktiv fastslås det, at fabrikanten senest tre måneder efter at have givet en autoriseret forhandler eller et værksted inden for Fællesskabet reparationsinformationer skal stille disse informationer (herunder alle senere ændringer og tilføjelser) til rådighed mod passende, ikke-diskriminerende vederlag for alle aktører på markedet for reparationer.

Forordning (EF) nr. 1475/95 udløber i september 2002, og Kommissionen er i færd med at revidere anvendelsen af konkurrencereglerne i denne sektor. Som led i revisionen foretog den sidste år en vurdering af, hvordan gruppefritagelsesforordning (EF) nr. 1475/95 har fungeret, siden den blev vedtaget i 1995.

Kommissionen konkluderede i sin rapport, som kan findes på internettet⁽³⁾, at ikke alle mål med gruppefritagelsen var nået, blandt andet ikke med hensyn til uafhængige værksteders adgang til tekniske oplysninger.

Kommissionen undersøger nu omhyggeligt alle relevante forhold for at skabe rammerne for bildistribution efter 2002. Adgang til tekniske oplysninger og fejlfindingsudstyr er et særligt vigtigt spørgsmål i denne forbindelse. Det ser især ud til, at manglende adgang til sådant udstyr i praksis kan udelukke uafhængige værksteder fra et stadigt større segment af markedet for reparationer, hvilket skader konkurrencen. Der skal imidlertid tages andre hensyn, blandt andet til bilfabrikanterne og fabrikanterne af det pågældende fejlfindingsudstyr.

Kommissionen har netop bedt det uafhængige konsulentfirma Arthur Andersen om at foretage en undersøgelse af virkningen af mulige lovgivningsscenarier for alle de berørte parter. Konsulentfirmaet skal især undersøge spørgsmålet om adgang til fejlfindingsudstyr og tekniske oplysninger.

Det ærede medlem kan være forsikret om, at Kommissionen vil tage hensyn til alle relevante faktorer, inden den beslutter, hvordan man skal gribe dette spørgsmål an i forbindelse med ordningen for distribution af biler efter 2002.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1475/95 af 28. juni 1995 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer, EFT L 145 af 29.6.1995.

⁽²⁾ EFT L 350 af 28.12.1998.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/competition/car_sector/distribution/eval_reg_1475_95/report/.

(2002/C 115 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2224/01

af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen

(24. juli 2001)

Om: Nederlandsk statsstøtte til den amerikanske computervirksomhed SCI System

Kommissionen er i færd med at undersøge den nederlandske statsstøtte til den amerikanske computervirksomhed SCI System. Ifølge forlydender i den nederlandske avis, *Financieel Dagblad*, af 9. juli i år skal de nederlandske myndigheder have givet Kommissionen ukorrekte og utilstrækkelige oplysninger.

1. Har Kommissionen kendskab til den nævnte artikel i *Financieel Dagblad*, og kan den bekræfte, at i det nederlandske materiale til Kommissionen vedrørende SCI mangler der en post på 800 000 hfl. i overvågningsomkostninger, som skulle være betalt af provinsen Friesland?

2. I fald denne post mangler, hvad vil Kommissionen da gøre for at undersøge, om artiklen i den omtalte nederlandske avis er korrekt?

3. Dersom de nederlandske myndigheder har givet Kommissionen ukorrekte og utilstrækkelige oplysninger om statsstøtten til den amerikanske computervirksomhed SCI System, hvilke følger vil det så få for forbindelserne til Kommissionen, og hvilke skridt vil Kommissionen eventuelt tage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. oktober 2001)

Kommissionen har kendskab til den omtalte avisartikel.

Sagen, som spørgsmålet vedrører, har været undersøgt af Kommissionen. Kommissionen indledte proceduren efter artikel 88, stk. 2, ved en beslutning, der blev truffet den 6. februar 1999⁽¹⁾. Den endelige beslutning blev truffet 13. februar 2001⁽²⁾.

Kommissionens undersøgelser blev indledt, da der blev fremsat påstand om, at der var ydet forskellige former for statsstøtte, som overskred de godkendte ordninger. Kommissionen anmodede derefter de nederlandske myndigheder om oplysninger om støtten til SCI Systems.

De nederlandske myndigheder var oprindelig af den opfattelse, at nogle af foranstaltningerne, herunder betalinger til sikkerhedstjenester (778 552 NLG), ikke indebar statsstøtte. Der blev dog fremlagt detaljerede oplysninger, også om sikkerhedstjenesterne. Kommissionen har derfor tillid til, at dens endelige beslutning er baseret på alle relevante oplysninger i sagen. Kommissionen konkluderede, at betalingen af sikkerhedstjenesterne indebar støtte, der var uforenelig med reglerne, og den er derfor blevet tilbagebetalt af virksomheden.

(¹) EFT C 144 af 22.5.1999.

(²) EFT L 186 af 7.7.2001.

(2002/C 115 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2232/01

af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(26. juli 2001)

Om: Stråforkortende kemikalier

Vil Kommissionen svare på, om der på EU-niveau eller på nationalt plan i et eller flere medlemslande findes forbud mod, eller om der er initiativer på vej til at forbyde, landbrugets anvendelse af stråforkortende kemikalier?

Hvis ikke EU er på vej med lovforslag på dette område, agter man da at tage initiativ hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. oktober 2001)

I Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler er der fastsat regler om markedsføring og anvendelse af plantebeskyttelsesmidler (¹). Det er fastsat, at plantebeskyttelsesmidler ikke kan markedsføres i Fællesskabet, medmindre de forinden er blevet godkendt af den medlemsstat, på hvis område de skal markedsføres. Direktivets anvendelsesområde omfatter markedsføring og anvendelse af vækstregulatorer, og medlemsstaterne har, siden direktivet trådte i kraft i juli 1993, skullet anvende disse regler, navnlig direktivets artikel 4, når de udsteder godkendelse til særlige anvendelsesformål.

På EU-niveau findes der ingen specifikke forskrifter, der forbyder anvendelse af plantebeskyttelsesmidler som vækstregulatorer i korn, og der er heller ikke nogen aktuelle planer om at indføre sådanne.

Hvad det nationale plan angår, er Kommissionen bekendt med lovgivningen i Sverige. På mødet den 16. juni 2000 i Den Stående Komité for Plantesundhed og under behandlingen af Kommissionens direktiv 2000/50/EF af 26. juli 2000 om optagelse af et aktivt stof (prohexadion-calcium) i bilag I til Rådets direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (²), afgav Sverige følgende erklæring:

I Sverige har det ikke siden 1987 været tilladt at anvende plantevækstregulatorer i korn, undtagen i rug, hvor der for øjeblikket ikke findes sorter med kort strå (modstandsdygtige over for nedslag). Disse bestemmelser bygger på en generelt restriktiv national holdning til anvendelsen af alle agrokemiske produkter og er også i overensstemmelse med Rådets resolution om det femte miljøhandlingsprogram (³). Vi nærer også frygt for, at en tilladelse til plantevækstregulatorer indirekte vil øge risikoen for kvælstofeutrofiering.

(¹) EFT L 230 af 19.8.1991.

(²) EFT L 198 af 4.8.2000.

(³) EFT C 150 af 31.5.1993.

(2002/C 115 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2234/01
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(26. juli 2001)

Om: Eksport af kød- og benmel/oksekødsimport

De skriver i Deres svar på min skriftlige forespørgsel E-0804/01 ⁽¹⁾ følgende: Selv om tallene for eksporten af forarbejdet animalsk protein fra Fællesskabet til landene i Central- og Østeuropa fremgår af de tilgængelige statistikker, er det vanskeligt nøjagtigt at anslå, hvor store mængder foder indeholdende sådanne produkter der eksporteres.

Da det er vanskeligt at anslå det nøjagtige omfang af eksporten af foder indeholdende animalsk protein, vil jeg gerne have oplyst, hvor store mængder forarbejdet animalsk protein der eksporteres fra Fællesskabet til landene i Central- og Østeuropa, hvilket fremgår af de tilgængelige statistikker.

Den videnskabelige styringskomité gennemfører en løbende vurdering af BSE-risikoen i tredjelande og har forelagt et dossier, som også indeholder eksporttallene.

Har Kommissionen mulighed for at sende mig dette dossier? I bekræftende fald beder jeg Kommissionen sende det til mig.

I svaret på min forespørgsel E-0804/01 skriver Kommissionen, at disse resultater blev offentliggjort på Internettet? På hvilken Internetadresse kan man finde disse resultater?

Kommissionen har i sit svar på min forespørgsel E-0804/01 helt undladt at besvare nogle spørgsmål.

I forventning om, at Kommissionen denne gang besvarer mine spørgsmål, tillader jeg mig at stille dem endnu en gang:

- Hvor mange kreaturer hhv. hvor mange t oksekød importeres der i EU fra landene i Central- og Østeuropa om året?
- Hvor mange kreaturer hhv. hvor mange t oksekød importeres der konkret til de enkelte medlemsstater?

⁽¹⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 41.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. oktober 2001)

Kommissionen sender tallene vedrørende eksporten af forarbejdede animalske proteiner til landene i Central- og Østeuropa direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. Som det fremgår af besvarelsen af det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-0804/01, findes tallene også på Internettet for de medlemsstater og de tredjelande, for hvilke Den Videnskabelige Styringskomité har foretaget en vurdering af den geografiske BSE-risiko. Disse rapporter er offentliggjort på følgende internetadresse: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc/outcome_en.html#reports.

Kommissionen sender endnu en gang direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat statistikkerne om importen af kvæg og oksekød fra landene i Central- og Østeuropa til medlemsstaterne.

(2002/C 115 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2237/01
af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Rådet

(26. juli 2001)

Om: EU's forbindelser med Colombia/EU's bistandsprogram til fremme af fredsprocessen

Kommissionen er tidligere blevet anmodet om at garantere, at EU's bistand holdes fuldstændig adskilt fra Plan Colombia. Spørgsmålet er imidlertid, om det er muligt at kanalisere europæiske midler gennem »Fondo de Inversiones para la Paz«, som er Plan Colombia-programmets fond. Kan Rådet forklare, hvordan

de europæiske midler kanaliseres, og hvilke kriterier der er opstillet for at sikre gennemsigthed samt lokale og ikke-statslige aktørers deltagelse i udformningen, gennemførelsen og overvågningen af projekterne?

Hvornår vil EU forelægge Europa-Parlamentet den første offentlige beretning om den halvårige vurdering af fredsprocessen, og vil denne beretning omfatte en uafhængig vurdering af den colombianske regerings menneskerettighedspolitik med særlig vægt på de foranstaltninger, der er truffet for at bekæmpe paramilitære grupper og deres økonomiske bagmænd?

En række rapporter viser, at sprøjtning fra luften med amerikansk militær støtte forårsager alvorlige menneskerettighedskrænkelser som f.eks. tvangsflytninger og skader på folkesundheden og miljøet. Hvordan vil EU, der har et ansvar for at beskytte menneskerettighederne overalt i verden, i sin politiske dialog med USA gøre det klart, at den colombianske regering ikke respekterer menneskerettighederne i det omfang, det må være påkrævet for at modtage militær støtte?

Et af de prioriterede mål i EU's bistandspakke er at sikre et større engagement fra civilsamfundets side — hvilke mekanismer vil der blive oprettet for at garantere en flydende dialog mellem Kommissionen og Rådet og den colombianske og europæiske ikke-statslige sektor? Hvad vil der blive gjort for at forbedre informationsudvekslingen med den ikke-statslige sektor?

Svar

(17. december 2001)

1. Rådet følger til stadighed udviklingen i situationen i Colombia tæt. Det har allerede flere gange, navnlig under debatten mellem Parlamentet og kommissær Poul Nielson og den svenske statssekretær Lars Danielsson den 31. januar 2001, haft lejlighed til at orientere Europa-Parlamentet om, hvordan det stiller sig til fredsprocessen i Colombia og til EU's hjælpeprogram. Rådet er rede til at orientere Parlamentet løbende om dette spørgsmål.
2. På tredje internationale møde til støtte for fredsprocessen i Colombia den 30. april 2001 i Bruxelles fremlagde EU sit program for støtte til fredsprocessen i Colombia. Programmet vil fokusere på at fremme og beskytte respekten for menneskerettighederne, den humanitære folkeret og de grundlæggende frihedsrettigheder, forbedre lokalbefolkningernes levevilkår, tilskynde til substitutionsafgrøder og beskytte biodiversiteten og støtte gennemførelsen af strukturreformer, der giver næring til konflikten. Øget indflydelse fra det civile samfunds side er bl.a. en af prioriteterne i programmet.
3. Programmet, der beløber sig til over 330 mio. EUR, finansieres dels af femten medlemsstater dels over EF-budgettet. De mekanismer, der sædvanligvis gælder for medlemsstaternes og Kommissionens samarbejde, er bestemmende for, hvordan midlerne anvendes, og sikrer, at der er åbenhed herom, og bl.a. at det civile samfund deltager effektivt i projekterne. Rådet sørger på forskellige niveauer og i samarbejde med Kommissionen for at samordne de forskellige projekter, der iværksættes.
4. Rådet har på menneskerettighedsområdet gentagne gange kraftigt fordømt de alvorlige, fortsatte krænkelser af menneskerettighederne i Colombia. Det har opfordret alle parter i konflikten til at sætte en stopper for voldshandlingerne, respektere menneskerettighederne og efterleve den humanitære folkeret. Rådet har også noteret sig den colombianske regerings indsats for at begrænse de paramilitære gruppers aktiviteter og har forpligtet den til at træffe yderligere foranstaltninger.
5. Hvad angår spørgsmålet om sprøjtning fra luften har Rådet haft lejlighed til at tilkendegive EU's holdning over for de colombianske myndigheder og navnlig give udtryk for tvivl om, hvor effektiv foranstaltningen er. Det har opfordret colombianerne til at tage initiativer i forbindelse med den uafhængige, internationale overvågning af sprøjtning fra luften på grundlag af de mekanismer, som de colombianske myndigheder har indført. Det har også gjort de colombianske myndigheder opmærksom på risikoen for, at sprøjtning fra luften påvirker nuværende og kommende samarbejdsprojekter negativt. EU har haft lejlighed til at give udtryk for sin overbevisning om, at substitution af afgrøder er den mest effektive måde at bekæmpe produktion af ulovlige afgrøder på.
6. Endelig har Rådet i dialogen med USA gentagne gange haft lejlighed til at forelægge Den Europæiske Unions stilling til alle aspekter af fredsprocessen i Colombia samt til at udveksle informationer om situationen i landet.

(2002/C 115 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2256/01**af Richard Balfe (NI) til Rådet**

(3. august 2001)

Om: Tilbagelevering af Aksum-obelisken til Etiopien

I henhold til artikel 37 i den italienske fredsaftale, der trådte i kraft i september 1947, skulle Italien returnere alt krigsbytte fra Etiopien inden for 18 måneder. Endvidere blev det i den italiensk-etiotiske aftale fra 1997 fastsat, at Aksum-obelisken, der efter ordre fra Mussolini blev taget som krigsbytte i 1937 og opstillet i Rom til minde om »Marchen mod Rom«, skulle returneres i 1997. Vil Rådet på baggrund af ovennævnte drøfte spørgsmålet om tilbagelevering af obelisken med det italienske udenrigsministerium og anmode det om at oplyse, hvornår dette løfte kan forventes indfriet?

Vil Rådet endvidere anmode ministeriet om at udtale sig om tilbageleveringen af andre genstande, der blev taget som krigsbytte fra Etiopien, og især om, hvornår de etiopiske nationale arkiver fra perioden før krigen, som nu er indlemmet i de italienske statsarkiver, samt den etiopiske flyvemaskine »Tsehai« fra før krigen, som befinder sig på det italienske luftfartsmuseum, vil blive returneret?

Svar

(17. december 2001)

De særlige spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser vedrørende Aksum-obelisken og andre etiopiske kulturværdier i Italien, henhører ikke under fællesskabskompetencen og skal snarere tages op bilateralt mellem de etiopiske og de italienske myndigheder.

Rådet er sig imidlertid bevidst, at de kulturelle spørgsmål har stor betydning i samarbejdet mellem Afrika og Den Europæiske Union. Der er en særlig henvisning til problematikken omkring tilbagelevering af kulturværdier i handlingsplanen fra Kairo, som blev udarbejdet på baggrund af topmødet mellem Afrika og Europa den 3.-4. april 2000 i Kairo:

Vi giver tilsagn om at lægge vægt på kulturelt samarbejde mellem Afrika og Europa som et integrerende aspekt af udviklingen.

Med hensyn til stjålne eller ulovligt eksporterede kulturværdier har vi noteret os de afrikanske staters bekymring og beder højtstående embedsmænd i den biregionale gruppe om at behandle de retlige og praktiske konsekvenser af yderligere foranstaltninger på dette område og at udarbejde en rapport, der skal vurderes på ministerplan som led i opfølgningsmekanismen inden for en rimelig tid.⁽¹⁾

Spørgsmålet om stjålne eller ulovligt eksporterede kulturværdier blev taget op igen generelt på midtvejsmødet på ministerplan mellem EU og Afrika den 11. oktober 2001 i Bruxelles, der indgår som led i den proces, der blev indledt i april 2000 i Kairo.

⁽¹⁾ Dok. 7678/00, punkt 125, s. 15.

(2002/C 115 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2257/01**af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Det Europæiske Indvandrerforum

I november 2000 indstillede Kommissionen støtten til Det Europæiske Indvandrerforum under budgetpost A-3040, fordi der var blevet konstateret uregelmæssigheder i forvaltningen af denne støtte.

Det Europæiske Indvandrerforums personale, som ikke er ansvarligt for disse uregelmæssigheder, er nu uden beskæftigelse og har ikke fået løn for flere måneders arbejde og heller ingen erstatning for uberettiget afskedigelse.

Det er klart, at Det Europæiske Indvandrerforum er en lovlig og fuldstændig uafhængig organisation, og at Kommissionen derfor ikke på nogen måde er ansvarlig for, hvad den eller andre organisationer, der modtager støtte fra Den Europæiske Union, indgår af forpligtelser. Det er imidlertid rigtigt, at disse organisationer kan eksistere takket være EU-midler, og at personalet, der ikke er ansvarlig for fejl og forsømmelser eller misbrug af midler, befinder sig i en meget prekær situation, når der, som i dette eller andre nylige tilfælde som f.eks. IRELA, opdages uregelmæssigheder i forvaltningen af dem, og Kommissionen ser sig nødtaget til at indstille støtten. Da det drejer sig om almennyttige organisationer af international karakter, vil det være praktisk taget umuligt for disse arbejdstagere en dag at gøre deres rettigheder gældende ved en domstol.

Mener Kommissionen ikke i betragtning af denne situation, at Den Europæiske Union ikke kan sidde med hænderne i skødet og se på en sådan social uretfærdighed? Er Kommissionen ved at undersøge, hvordan denne type situationer kan imødegås? Hvad mener Kommissionen om muligheden for at indføre en ordning, hvorved der frigives de nødvendige midler til, at de berørte arbejdstagere kan få de beløb, de har til gode, samt en passende erstatning? Kan dette lade sig gøre ud fra retlige og budgetmæssige hensyn? Vil Kommissionen være rede til at fremsætte et sådant forslag over for budgetmyndigheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(10. oktober 2001)

Kommissionen er fuldt ud bekendt med den situation, som det ærede medlem omtaler, og deler bekymringen med hensyn til den vanskelige situation, som Det Europæiske Indvandrerforums personale befinder sig i.

Som nævnt i forespørgslen er Det Europæiske Indvandrerforum imidlertid en uafhængig organisation, og Kommissionen er på ingen måde ansvarlig for dets finansielle forpligtelser, heller ikke over for dets personale. Det skal dog anføres, at det tidligere personale har mulighed for at gøre krav gældende over forummet i henhold til det retssystem, som det er etableret under.

Da Kommissionen ikke har nogen retlig forpligtelse til at intervenere, vil det ikke være berettiget at anmode budgetmyndigheden om at foretage betalinger i dette tilfælde, som heller ikke ville have fundet sted i andre tilsvarende tilfælde.

Kommissionen beklager, at de berørte er bragt i en meget vanskelig situation. Den er imidlertid af den opfattelse, at dens revisions- og kontrolprocedurer for tildeling af støtte normalt er tilstrækkelige til at undgå, at sådanne situationer opstår. Kommissionen finder det derfor ikke hensigtsmæssigt at indføre en ordning af den type, der foreslås af det ærede medlem.

(2002/C 115 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2266/01

af Gordon Adam (PSE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget og agter at tage for at sikre, at de restriktioner, EU-ansøgerlande har pålagt importen fra de EU-medlemsstater, som har haft eller stadig har udbrud af mund- og klovsyge, ikke er mere vidtgående end de restriktioner, der er fastsat i beslutning 2001/356/EF⁽¹⁾ som ændret eller i andre relevante EU-beslutninger?

⁽¹⁾ EFT L 125 af 5.5.2001, s. 46.

(2002/C 115 E/048)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2267/01
af Gordon Adam (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande

Kan Kommissionen bekræfte, at den i overensstemmelse med Europaaftalerne og associeringsaftalerne vil sikre, at de foranstaltninger til beskyttelse af veterinær- og plantesundheden, som EU-ansøgerlande har truffet i forbindelse med deres import fra EU-medlemsstater af varer af animalsk eller vegetabilsk oprindelse, udelukkende har strengt videnskabelige årsager og ikke giver sig udslag i vilkårlig forskelsbehandling eller skjulte handelsrestriktioner?

(2002/C 115 E/049)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2268/01
af Gordon Adam (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den tager over for ansøgerlande, der gennemfører foranstaltninger i modstrid med de indgåede aftaler, enten vedrørende mund- og klovsyge eller på lignende områder som f.eks. BSE?

(2002/C 115 E/050)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2269/01
af Gordon Adam (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Mund- og klovsyge — handelsproblemer med EU-ansøgerlande

Kan Kommissionen bekræfte, at EU-ansøgerlandenes indfrielse af deres forpligtelser i henhold til såvel Europaaftalerne som associeringsaftalerne stadig er et grundlæggende element i den styrkede førtiltrædelsesstrategi?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-2266/01, E-2267/01, E-2268/01 og E-2269/01**

(27. september 2001)

De fællesskabsbeslutninger, der er truffet med henblik på at skabe sikkerhed inden for veterinær- og plantesundhedsområdet, udgør en integreret del af gældende fællesskabsret. Tiltrædelsesforhandlingerne er baseret på princippet om kandidatlandenes inkorporering af gældende fællesskabsret i national lovgivning. Efter tiltrædelsen vil sidstnævnte være bundet af denne lovgivning, herunder sikkerhedslovgivning, f.eks. bestemmelserne om mund- og klovsyge og bovin spongiform encephalopati (BSE). Samtlige kandidatlande er gået ind for dette princip. Desuden fastholder Kommissionen, at kandidatlandene skal skride til en gradvis integration af gældende fællesskabsret i førtiltrædelsesperioden.

I førtiltrædelsesperioden styres forbindelserne mellem Fællesskabet og kandidatlandene af associeringsaftalerne. I denne forbindelse såvel som i forbindelse med forskellige internationale fora har Kommissionen rejst spørgsmålet om de undertiden ekstreme restriktive foranstaltninger, der iværksættes af kandidatlandene. Kommissionen gør, hvad den kan, for at disse foranstaltninger ikke går ud over de forebyggende foranstaltninger, der er truffet af Fællesskabet. Kommissionen bekræfter, at de foranstaltninger, der skal træffes af kandidatlandene, ikke bør udgøre vilkårlig forskelsbehandling eller skjulte handelsrestriktioner. I denne henseende udgør associeringsaftalerne et grundlæggende element i førtiltrædelsesstrategien. Kommissionen har til hensigt at følge denne vej. Endvidere leverer Kommissionen ved sine hyppige kontakter til veterinærmyndighederne i kandidatlandene regelmæssige oplysninger om den seneste udvikling i medlemsstaterne og om de iværksatte foranstaltninger.

(2002/C 115 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2270/01**af Pierre Jonckheer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Kulminedrift i åbne brud i det nordlige Palencia (Alto Carrión-distriktet, Spanien)

I distriktet Alto Carrión (Guardo i Palencia) har mineselskabet Unión Minera del Norte S.A. (Uminsa), der tilhører den erhvervsdrivende Victorino Alonso fra León, i år 2000 og 2001 anmodet om i alt 600 hektar til at drive minedrift i åbne brud fordelt på seks projekter de næste tre år under påskud af, at underjordisk minedrift er urentabel. Distriktet Alto Carrión udgør størstedelen af 16 % af skovarealet i det øde provins Palencia. Det er naturligt levested for den brune bjørn, urhøns, kristtorn og andre beskyttede arter i henhold til direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ og 92/43/EØF⁽²⁾ og ligger ved siden af naturparken »Parque Natural de Fuentes Carrionas y Fuente Cobre«, der har nummer LIC — 414 011 i Natura 2000-nettet. Der er blevet foretaget en vurdering af miljøvirkningerne af disse projekter, men der er blevet gjort opmærksom på betydelige uregelmæssigheder og en forsætlig og bevidst mangel på teknisk og videnskabelig stringens med henblik på at forkleje de ulykkesvangre virkninger for flora, fauna, jordbund, atmosfære, vandløb, landskaber, beskæftigelse og befolkning.⁽³⁾

Det er allerede umuligt at genoprette levestederne og den biologiske mangfoldighed i de berørte områder. Det er kommet så vidt med nedbrydningen af miljøet, fordi myndighederne i den autonome region Castilla y León og andre implicerede lokale organer⁽⁴⁾ åbenlyst har set gennem fingre med denne udvikling. Disse organer har desuden nægtet organisationen Plataforma Comarcal Antidesmontes de Guardo (Palencia) adgang til miljøoplysninger og har dermed overtrådt direktiv 90/313/EØF⁽⁵⁾.

Hvordan vil Kommissionen retfærdiggøre ødelæggelse af dette distrikts biologiske mangfoldighed og fremtid, når minesektoren er forudbestemt til at forsvinde i løbet af kort tid? Mener Kommissionen ikke, at Spanien overtræder EU's regler og politik for bevarelse af miljøet og navnlig af skovområder og dermed krænker direktiv 79/403/EØF, 92/43/EØF, 90/313/EØF, 91/156/EØF⁽⁶⁾ om affald og 97/11/EF⁽⁷⁾ om vurdering af virkningerne på miljøet? Hvad agter Kommissionen at gøre for at forhindre denne økologiske katastrofe?

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ Det bør desuden fremhæves, at kvaliteten af kul fra åbne brud er så dårlig, at den giver 35 % mere aske med den deraf følgende forøgelse af miljøforureningen.

⁽⁴⁾ Disse organer, der er vidende om de katastrofale miljømæssige virkninger, begrundet tilladelsen til de åbne brud med, at beskæftigelsen skal opretholdes. I virkeligheden er personalet blev skåret ned med $\frac{2}{3}$ og der gives offentlig millionstøtte til virksomheden for at reducere produktionen med 15 %. Denne hemmelige forståelse giver sig desuden udslag i, at den selvsamme virksomhed har fået 80 % af de samlede offentlige midler til fjernelse af slaggebjergene i Castilla y León.

⁽⁵⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

⁽⁶⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽⁷⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. oktober 2001)

Kommissionen kender intet til de forhold, som det ærede medlem omtaler.

Dog har Kommissionen verificeret, at det pågældende område svarer til det særligt beskyttede område/område af fællesskabsbetydning (ZPS/SIC) »ES4140011 — Fuentes Carrionas — Montaña Palentina«, der af de spanske myndigheder er blevet fredet som særligt fuglebeskyttelsesområde i medfør af artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/CEE af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾. Dette område er af de spanske myndigheder ligeledes blevet medtaget på den nationale liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, der fremover vil kunne indgå i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾.

I artikel 3 i Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger ⁽¹⁾ hedder det, at de offentlige myndigheder skal stille miljøoplysninger til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person på dennes anmodning, uden at vedkommende skal godtgøre nogen interesse heri. I stk. 4 i samme artikel præciseres det, at myndighederne skal give den person, der anmoder om oplysninger, svar så hurtigt som muligt og senest inden for to måneder. Afslås udleveringen af de ønskede oplysninger, skal dette begrundes med en af de undtagelser, der er anført i artikel 3, stk. 2 og 3.

De forhold, som det ærede medlem nævner, giver ikke Kommissionen tilstrækkeligt grundlag til at kunne fastslå, hvorvidt de spanske myndigheder har anvendt bestemmelserne i direktiv 90/313/EØF forkert. Såfremt den pågældende myndighed har afvist udleveringen af oplysninger i modstrid med direktivets bestemmelser, er det op til vedkommende person at anmode om prøvelse af afgørelsen i henhold til direktivets artikel 4 og i overensstemmelse med den spanske retsorden.

Hvorom alting er, har Kommissionen rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet dem om deres kommentarer til de forhold, det ærede medlem har fremført, med henblik på at sikre, at den gældende fællesskabsret overholdes i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(2002/C 115 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2272/01

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet

(3. august 2001)

Om: Fælles holdning vedrørende Cuba

Siden 1996 har Rådet ikke revideret den fælles holdning vedrørende Cuba. Forbindelserne mellem Unionen og Cuba er meget forandrede, og den fælles holdning afspejler således ikke de virkelige forhold.

Det er først og fremmest i Unionens interesse at revidere den fælles holdning vedrørende Cuba allersnarest inden årets udgang.

1. Hvad agter Rådet at gøre i denne forbindelse?
2. Er spørgsmålet allerede blevet sat på dagsordenen?

(2002/C 115 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2505/01

af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Rådet

(10. september 2001)

Om: EU's forbindelser med Cuba

Efter det besøg, som formandskabet netop har aflagt på Cuba, accepterer Cuba tilsyneladende — efter hvad der fremgår af den internationale presse — at genoptage dialogen med Den Europæiske Union, og det belgiske formandskabs udenrigsminister konstaterede, at der herskede et gunstigt klima for at udvide EU's forbindelser med Cuba.

I betragtning af at disse forbindelsers »status« har været betinget af Rådets fælles holdning fra 1995, agter det belgiske formandskab da at fremsætte et forslag til ændring af denne fælles holdning, og hvilke forandringer er der sket på Cuba i forhold til den situation, der fandtes på det tidspunkt, hvor den pågældende fælles holdning blev vedtaget?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2272/01 og P-2505/01**

(17. december 2001)

1. Rådet har som fastsat i EU's fælles holdning vedrørende Cuba siden godkendelsen heraf hver sjette måned set på situationen i landet for at vurdere, om det vil være hensigtsmæssigt at ændre den fælles holdning.
2. I forbindelse med niende vurdering den 25. juni 2001 bemærkede Rådet, at der siden sidste vurdering ikke havde været væsentlige tegn på ændringer i den cubanske regerings politik i retning af virkeliggørelse af målene i den fælles holdning. I øvrigt noterede Rådet sig, at den fælles holdning fortsat udgør grundlaget for Den Europæiske Unions politik over for Cuba.
3. Rådet gentog, at Den Europæiske Unions mål i forhold til Cuba fortsat er at tilskynde til en fredelig overgang til et pluralistisk demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.
4. I lyset af niende vurdering mente Rådet, at øget tilstedeværelse af EU-aktører i Cuba vil bevirke, at den fælles holdning kan gennemføres mere effektivt, da der herved vil blive mulighed for at føre en vedvarende dialog, udveksle erfaringer og drage en lære med henblik på fremtiden. Rådet opfordrede derfor Europa-Kommissionen til at udvide sine bestræbelser på at samarbejde med især civile og ikke-statslige organisationer i Cuba.
5. Rådet understregede også, at det er vigtigt, at EU og de cubanske myndigheder indleder en konstruktiv og åben dialog om alle emner af fælles interesse og tilkendegav, at Den Europæiske Union er rede til at genoptage en sådan dialog.
6. Det var med henblik herpå, at en undersøgelsesdelegation fra EU-trojkaen under ledelse af den belgiske vicepremierminister og udenrigsminister Louis Michel den 23. og 24. august 2001 tog til Havana efter indbydelse fra de cubanske myndigheder. Delegationen havde samtaler med den cubanske udenrigsminister Pérez Roque og næstformanden for ministerrådet og minister for økonomi og planlægning hr. Rodríguez. Delegationen mødtes også med repræsentanterne for de cubanske dissidenter, som forelagde EU deres analyse af situationen i Cuba.
7. Trojkaen havde en drøftelse med de cubanske myndigheder om EU's fælles holdning vedrørende Cuba. De to parter var enige om, at det er nødvendigt snarest muligt og uden forhåndsbetingelser at genoprette en dialog vedrørende alle spørgsmål af fælles interesse, herunder menneskerettigheder.
8. Under alle omstændigheder kan Rådet meddele det ærede parlamentsmedlem, at forbindelserne mellem EU og Cuba snart skal drøftes i Rådet inden for rammerne af den halvårige revurdering af den fælles holdning.

(2002/C 115 E/054)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2273/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet**

(3. august 2001)

Om: Udenrigspolitikken over for Makedonien

EU's udenrigskordinator, Javier Solana, har i løbet af de seneste uger med stor effektivitet ført forhandlinger i forbindelse med konflikten i Makedonien. Solanas repræsentant, François Léotard, har nu forelagt en plan, ifølge hvilken albansk skal anerkendes som officielt sprog, flere albanere skal ansættes i de offentlige myndigheder, beslutningsprocessen skal decentraliseres, og grundloven skal ændres. Forudsætninger herfor er, at de albanske oprørere afvæbnes. Følgende spørgsmål bedes besvaret:

1. Mener Rådet ikke, at en ensidig afvæbning af de albanske oprørere på forhånd tegner til at mislykkes? Er Rådet med andre ord af den overbevisning, at kun en afvæbning af alle irregulære grupper og således også de makedonske reservister, hvis antal vurderes til 10 000, og af forskellige grupper af civile, rummer en chance for fred?
2. Tror Rådet, at et minimalistisk forslag som det af François Léotard forelagte har nogen som helst chance for at blive godkendt af de albanske forhandlere?
3. Er Rådet indstillet på at forelægge en plan, ifølge hvilken Makedonien bliver en forbundsstat med lige rettigheder for albanske og slaviske makedoniere og med anerkendelse af andre etniske mindretals rettigheder med henblik på at tilvejebringe reelle muligheder for en fredelig sameksistens?

Svar

(17. december 2001)

De seneste begivenheder udgør i sig selv et svar på det ærede parlamentsmedlems forespørgsel, navnlig hvad angår punkt 1 og 2 i forespørgslen. Ohrid-rammeaftalen af 13. august, der blev undertegnet takket være den ihærdige indsats ydet af generalsekretær/højststående FUSP-repræsentant Javier Solana, hvilket det ærede parlamentsmedlem også erkender — og de bestræbelser, der er udfoldet på stedet af Den Europæiske Unions særlige repræsentant, François Léotard, og den amerikanske udsending, James Pardew, er en stor succes for Den Europæiske Union og for det europæiske diplomati i almindelighed.

På nuværende tidspunkt fortsætter de internationale bestræbelser på at opnå en gradvis gennemførelse af rammeaftalen via to spor, dels det politiske spor, der går på en hurtig vedtagelse af de planlagte reformer (forfatningsmæssige, politiske og økonomiske ændringer, hovedsagelig til fordel for minoriteterne), som i første omgang varetages af Den Europæiske Union og dennes særlige repræsentant i Skopje, og dels det egentlige »sikkerhedsspor« i NATO's regi med Operation »Essential Harvest«, der fra 27. september 2001 er afløst af Operation »Amber Fox«.

Den Europæiske Union påser meget nøje og i samordning med de øvrige tilstedeværende organisationer, at aftalerne gennemføres i deres fulde udstrækning så hurtigt som muligt. Med henblik herpå har Den Europæiske Union foruden at udvide François Léotards stab på stedet tilsluttet sig generalsekretær/højststående FUSP-repræsentant Javier Solanas forslag om at øge tilstedeværelsen af EUMM (European Union Monitoring Mission) i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med 35 (OSCE har mangedoblet antallet af observatører).

Med hensyn til punkt 3 i det ærede parlamentsmedlems forespørgsel betragter Den Europæiske Union rammeaftalen af 13. august som en garanti for tilbagevenden til fred, stabilitet og national forsoning mellem alle samfundsgrupper takket være de forfatningsmæssige ændringer, der har til formål at konsolidere rettighederne for alle de etniske minoriteter, navnlig den store albanske minoritet, der udgør næsten en tredjedel af befolkningen, under overholdelse af den territoriale integritet og enheden i landet. Et af midlerne til at nå frem til dette mål er decentralisering og indførelse af lokalt selvstyre.

Rådet gav på sin samling den 8.-9. oktober 2001 udtryk for betænkelighed ved, at der ikke er sket tilstrækkelige fremskridt i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med hensyn til iværksættelsen af rammeaftalen af 13. august. Rådet mindede om sin holdning til dette spørgsmål, rettede en opfordring til landets parlament om snarest muligt at vedtage alle de forfatningsmæssige og lovgivningsmæssige bestemmelser i aftalen, som parterne er nået til enighed om, og dermed gøre det muligt fuldt ud at iværksætte rammeaftalen, og det understregede på ny, at det er besluttet på aktivt at medvirke til, at dette kan ske. Rådet understregede dog ligeledes, at dets bistand til de reformer, som myndighederne i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien er ved at gennemføre, er betinget af, at den parlamentariske proces til revision af forfatningen gennemføres med et tilfredsstillende resultat. I den forbindelse konstaterede Rådet, at betingelserne for at indkalde donorkonferencen til møde ikke er opfyldt.

Endelig kan Rådet oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at generalsekretær/højststående FUSP-repræsentant Javier Solana flere gange har været i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien for at give en ny impuls til den parlamentariske proces og på denne måde har kunnet bidrage til visse fremskridt, herunder for så vidt angår det centrale spørgsmål om præamblen til forfatningen.

(2002/C 115 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2274/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Fremgangsmåden ved tilbagebetaling af beløb, som fejlagtigt er blevet udbetalt til Nederlandene fra EU's fonde

1. Har Kommissionen den 22. juni i den fælles arbejdsgruppe om sociale og finansielle anliggender oplyst, at den ville kræve 200 mio. EUR tilbagebetalt fra Nederlandene på grund af uretmæssig udbetaling af ESF-midler i perioden 1994-1996, især til Rotterdam og provinsen Gelderland, og vil Kommissionen i midten af juli 2001 iværksætte en artikel 24-procedure, som i løbet af to måneder skal føre til en tilbagebetaling?
2. Er tilbagebetalingspligten begrænset til 200 mio. EUR, eller er dette beløb kun en del af et væsentligt større krav på grund af vedvarende misbrug i en senere periode? Hvor stor er dette krav? Er Kommissionen allerede nu sikker på, at kravet er velbegrundet?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at der aldrig tidligere er blevet tilbagebetalt så stort et beløb til dækning af omkostninger i forbindelse med beskæftigelsesprojekter?
4. Fik den nederlandske regering i marts stillet Kommissionens tilsynsrapport til rådighed om den organisation, der skulle gennemføre støtten, Regionaal Bestuur Arbeidsvoorziening (RBA) i Zeeland provinsen?
5. Hvilke andre RBA-organer undersøges? Hvornår vil den nederlandske regering få adgang til disse rapporter? Hvornår vil medlemmerne af Europa-Parlamentet kunne få adgang til rapporterne?
6. Kan Kommissionen oplyse, om den måde, Nederlandene disponerer over midlerne fra EU-fondene på, adskiller sig fra den måde, der anvendes i andre medlemsstater? Er misbruget større eller mindre, eller omfatter det andre områder?
7. Kan Kommissionen bekræfte oplysninger i de nederlandske aviser om, at det varer for længe, inden Nederlandene giver klare oplysninger om uretmæssigt udbetalte beløb, og at den derfor vil gribe direkte ind?
8. Kan Kommissionen samtidig bekræfte, at den allerede på forhånd ikke vil tillægge den nederlandske undersøgelsesrapport (Koning-udvalget), som skal foreligge i slutningen af. august, nogen stor vægt, og at den derfor ikke vil forhandle med den nederlandske regering på grundlag af denne rapport?

(kilde: »Trouw« af 10.7.2001, »Nederlands Dagblad« af 11.7.2001)

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(10. oktober 2001)

1. Kommissionen gav på mødet i den fælles arbejdsgruppe meddelelse om den umiddelbart forestående artikel 24-procedure⁽¹⁾, hvor den ville kræve tilbagebetaling af 203 mio. EUR i støtte fra Den Europæiske Socialfond (ESF) for perioden 1994-1996. For at undgå dobbelt sammentælling dækker dette tal ikke beløb, der skal tilbagebetales som følge af uregelmæssigheder i Gelderland/Rijnmond, da der allerede er iværksat en særskilt artikel 24-procedure vedrørende disse projekter. Den officielle meddelelse om artikel 24-proceduren vedrørende 1994-1996 blev sendt til de nederlandske myndigheder den 20. juni 2001. Nederlandene fik en frist på to måneder til at svare.
2. Tilbagebetalingen gælder kun for årene 1994-1996. Det kan dog ikke udelukkes, at det også vil vise sig nødvendigt at kræve tilbagebetaling for årene 1997-1999, men dette kan ikke bekræftes, før tilsynene i Nederlandene er afsluttet.
3. Det er aldrig tidligere sket, at et så stort ESF-støttebeløb er krævet tilbagebetalt.
4. Udkastet til rapporten om det regionale arbejdsformidlingskontor i Zeeland er blevet sendt til de nederlandske myndigheder, som har mulighed for at fremsætte bemærkninger til den. Kommissionen vedtager først den endelige tilsynsrapport, når den har modtaget disse bemærkninger.

5. Tidligere fællesskabstilsyn gjaldt alle regionale arbejdsformidlingskontorer. Rapporterne er altid blevet fremsendt til de nederlandske myndigheder. Kommissionen vil ikke modsætte sig, at den nederlandske regering giver medlemmerne af det nederlandske parlament adgang til disse rapporter. Med hensyn til rapporter, der ikke er vedtaget, fralægger Kommissionen sig imidlertid ethvert ansvar for skade på tredjemand, der opstår som følge af en sådan tilrådgivelsestillelse. Kommissionen er også rede til på samme betingelser at give medlemmerne af Parlamentet adgang til udkastene til disse rapporter.

6. Uregelmæssigheder i anvendelsen af strukturfondene kan forekomme i alle medlemsstater. I Nederlandene kunne det systematisk fastslås, at der ikke var et tilstrækkeligt omfang af medfinansiering. Problemets inderste kerne vedrører store dele af ESF-støtten, hvilket forklarer, at de tilbagekrævede beløb er så store. I forbindelse med gennemførelsen af ESF i medlemsstaterne forekommer det sjældent, at et problem er så udbredt.

7. Den nederlandske ESF-sag er meget kompliceret. Der skal undersøges i tusindvis af projekter, og det kommer uundgåeligt til at tage lang tid. Kommissionen har ingen planer om at gribe direkte ind. Den iværksatte artikel 24-procedure for årene 1994-1996 er baseret på en nederlandsk tilsynsrapport. For årene 1997-1999 skal Nederlandene ligeledes fremlægge tilsynsrapporter, som gør det muligt for Kommissionen at afslutte programperioden 1994-1999 på det finansielle plan inden udgangen af juni 2002.

8. Kommissionen tillægger Koning-rapporten stor betydning og har til hensigt at læse den grundigt, når den offentliggøres. Hvad angår den finansielle opfølgning vil Kommissionen imidlertid hovedsageligt basere sig på de officielle tilsynsrapporter fra det nederlandske socialministerium.

(¹) Artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter, EFT L 374 af 31.12.1988.

(2002/C 115 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2280/01

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Et tilfælde af kogalskab i Grækenland

I begyndelsen af juli 2001 optrådte det første tilfælde af kogalskab i Grækenland, uden at det var muligt at fastslå dyrets oprindelse eller identitet på grund af manglende oplysninger fra de ansvarlige græske myndigheder.

Kan Kommissionen på grundlag af artikel 3, stk. 1, litra g) i direktiv 90/425/EØF (¹), artikel 14 og 18 i direktiv 64/432/EØF (²), direktiv 92/102/EØF (³) og artikel 4 i forordning (EF) 1760/2000 (⁴) oplyse, hvorfor de ansvarlige græske myndigheder ikke har kunnet fastslå det pågældende dyrs oprindelse og identitet? Har Grækenland overholdt bestemmelserne i forordning (EF) 1760/2000 og de ovennævnte direktiver? Er der oprettet en elektronisk databank, og hvis ja, hvornår? Hvor langt er man nået med udviklingen af det nationale system for registrering og identificering af kvæg i Grækenland?

(¹) EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29.

(²) EFT B 121 af 29.7.1964, s. 1977.

(³) EFT L 355 af 5.12.1992, s. 32.

(⁴) EFT L 204 af 11.8.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. oktober 2001)

Ifølge de græske myndigheders rapport om det første tilfælde af bovin spongiform encephalopati (BSE) i Grækenland blev der konstateret væsentlige mangler med hensyn til identifikation og registrering af kreaturerne på den pågældende bedrift. Som følge af disse mangler lod det sig ikke gøre at fastslå det inficerede dyrs identitet og oprindelse.

I det tilfælde, de græske myndigheder har beskrevet, er EF-bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 90/425/EØF⁽¹⁾, artikel 5, stk. 2, i Rådets direktiv 92/102/EØF⁽²⁾ og artikel 4 i forordning (EF) nr. 1760/2000⁽³⁾ således ikke blevet overholdt.

Hvad angår Rådets direktiv 92/102/EØF skal det bemærkes, at erfaringerne og især BSE-krisen havde vist, at de eksisterende regler om identifikation og registrering ikke var gennemført fuldt tilfredsstillende, og at der skulle ske forbedringer på det område. Derfor blev de eksisterende regler om identifikation og registrering af kvæg strammet med vedtagelsen i 1997 af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 af 21. april 1997 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter⁽⁴⁾. Disse bestemmelser er blevet videreført i forordning (EF) nr. 1760/2000.

De græske myndigheder har meddelt Kommissionen, at dobbelt øremærkning og dyrepas for kvæg blev indført i 1999, og de har i forbindelse med Kommissionens kontrolbesøg vist, at kvæg kan identificeres.

I 1997 blev der indført krav om, at medlemsstaterne skulle oprette en edb-database som led i det forstærkede system til identifikation og registrering af kvæg. Edb-databasen oprettes i medfør af artikel 14 i Rådets direktiv 64/432/EØF⁽⁵⁾, og den skulle være fuldt operationel senest den 31. december 1999. Grækenland var en blandt flere medlemsstater, der ikke var i stand til at overholde denne frist.

De græske myndigheder har meddelt Kommissionen, at kvægdata-basen er blevet installeret og er i færd med at blive testet. I oktober 2001 vil man begynde at indlæse data, og dette arbejde forventes afsluttet i juni 2002.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/102/EØF af 27. november 1992 om identifikation og registrering af dyr.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1760/2000 af 17. juli 2000 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97.

⁽⁴⁾ EFT L 117 af 7.5.1997.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 64/432/EØF af 26. juni 1964 om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin.

(2002/C 115 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2284/01

af David Martin (PSE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Gåselever (foie gras) — tvangs fodring af ænder

I 1999 henstillede Europarådets Stående Udvalg om Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Landbrugsdyr i henstillinger vedrørende landbrugsgæs og -ænder, at så længe der ikke er nye videnskabelige resultater vedrørende alternative metoder og disses dyrevelfærdsaspekter, bør fremstillingen af »foie gras« kun finde sted, hvor dette er almindelig praksis.

Ved Kommissionen, om der fremstilles »foie gras« nogen andre steder, hvor det ikke var almindelig praksis på det tidspunkt, hvor Europarådet udsendte sine henstillinger i 1999?

(2002/C 115 E/058)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2285/01
af David Martin (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Gåselever (foie gras) — tvangsfodring af ænder

I 1999 henstillede Europarådets Stående Udvalg om Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Landbrugsdyr i en række henstillinger vedrørende landbrugsgæs og -ænder, at lande, der tillader foie gras-fremstilling, bør fremme forskning vedrørende dyrevelfærdsaspekter og alternative metoder, som ikke omfatter sondemadning.

Har Kommissionen kendskab til eventuelle foranstaltninger truffet af medlemsstaterne for at imødekomme disse henstillinger? Eftersom Europarådets henstillinger af 1999 om at tillade »foie gras«-fremstilling opfordrede til forskning i dyrevelfærdsaspekter og alternative metoder, der ikke omfatter sondemadning, er denne forskning blevet igangsat af disse lande?

(2002/C 115 E/059)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2286/01
af David Martin (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Foie gras — tvangsfodring af ænder

Hvornår forventer Kommissionen, at andre medlemsstater vil gennemføre direktiv 98/58/EF⁽¹⁾ i national ret? Agter disse medlemsstater i denne forbindelse at forbyde tvangsfodring?

⁽¹⁾ EFT L 221 af 8.8.1998, s. 23.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne på skriftlige forespørgsler
E-2284/01, E-2285/01 og E-2286/01**

(18. september 2001)

De af Det Stående Udvalg om Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Landbrugsdyr vedtagne henstillinger er rettet mod parterne i konventionen.

Definitionen af »almindelig praksis«, som begrænser produktionen af gåselever (foie gras) til visse områder i Europa, er blevet vedtaget af parterne i konventionen. De har til opgave at håndhæve kravene i de henstillinger, som er blevet vedtaget, herunder f.eks. det krav, som nævnes af det ærede medlem.

Alle medlemsstaterne har gennemført direktiv 98/58/EF om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål⁽¹⁾ i deres nationale lovgivning. Det skal dog nævnes, at hverken direktiv 98/58/EF eller ovennævnte henstillinger indeholder noget forbud mod tvangsfodring.

⁽¹⁾ EFT L 221 af 8.8.1998.

(2002/C 115 E/060)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2292/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Permanent økonomisk efterslæb i Østeuropa som følge af en historisk betinget opgavefordeling inden for et fælles marked

1. Deler Kommissionen min opfattelse af, at integrationen af nye medlemsstater i Den Europæiske Union vil forårsage færrest problemer, hvis levestandarden i de pågældende lande nogenlunde svarer til det

gennemsnitlige BNP i de nuværende medlemsstater, og hvis gode trafikale forhold vil være fremmende for, at nye virksomheder tiltrækkes og udvikler sig, sådan som det har været tilfældet ved de fleste tidligere udvidelser?

2. Hvordan vil Kommissionen hindre, at fremtidige østeuropæiske medlemsstater varigt henvises til at vende tilbage til deres traditionelle stilling inden 1940, hvor de var vestens fattiggård, som eksporterede billige landbrugs- og mineprodukter og til gengæld måtte importere kostbare avancerede industrivarer?

3. Vil en tilbagevenden til den i spørgsmål 2 omtalte opgavefordeling efter Kommissionens opfattelse føre til, at levestandarden i Østeuropa vedvarende vil adskille sig betydeligt fra den vestlige levestandard, og at disse lande derfor vil få behov for beskyttelse, for at deres egen industri kan opretholdes og udvikles?

4. Hvor mange arbejdspladser er allerede forsvundet siden 1990 i de otte ansøgerlande, som på kort sigt vil være mest sandsynlige som nye medlemslande: Estland, Letland, Litauen, Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Ungarn og Slovenien?

5. Hvor mange arbejdspladser i disse lande må forsvinde, for at den etablerede fællesskabsret kan overholdes?

6. Hvor mange arbejdspladser i disse lande falder bort, fordi landene kommer til at indgå i det indre marked?

7. Hvor stor en del af arbejdspladserne i disse lande vil falde bort på grund af indførelsen af den fælles valuta, som øger købekraften over for udenlandske varer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(19. oktober 2001)

1. Ansøgerlandene til tiltrædelse af EU er ved at gennemføre en konvergensproces i forhold til EU (dette kan aflæses af udviklingen i BNP pr. indbygger målt i købekraftpariteter). Det er tydeligt, at jo mere udviklingsniveauet i ansøgerlandene nærmer sig EU's, jo lettere bliver integrationen. I øvrigt er de eneste økonomiske kriterier for tiltrædelsen af EU eksistensen af en sund markedsøkonomi og konkurrenceevnen.

EU har i øvrigt udviklet og senere forstærket en førtiltrædelsespolitik, der kan bidrage til konvergensprocessen.

2. For øjeblikket er der stor uligevægt på den bilaterale handelsbalance mellem EU og næsten alle ansøgerlandene (underskud for ansøgerlandenes vedkommende). Dette er normalt på deres udviklingsstade ud fra den betragtning, at disse lande befinder sig i startfasen: de må importere meget, navnlig investeringsgoder. Lignende situationer er også opstået i forbindelse med tidligere udvidelser. Det vigtigste er, at underskuddet er acceptabelt (i forhold til betalingsbalancen). Dette har hidtil været tilfældet for næsten alle lande. For de få lande, der har haft visse vanskeligheder i nogle år, har situationen hurtigt kunnet genoprettes.

Den hidtidige erfaring med handelsintegrationen i EU viser, at der ganske vist forekommer en vis specialisering af produktionen, men at den største handel sker inden for de samme økonomiske sektorer.

3. Takket være struktur- og samhørighedsfondene vil de fremtidige medlemsstater kunne gennemføre udviklingsstrategier og modernisere deres økonomi. Dette sker nu også i de medlemsstater og regioner, der modtager støtte fra disse fonde (jf. den anden rapport om samhørighed, der blev vedtaget af Kommissionen den 31. januar 2001).

Denne proces bør bidrage til at bibeholde en konstant strøm af direkte udenlandske investeringer, hvorved produktiviteten i disse lande kan hæves til et niveau svarende til EU's.

4. Som nævnt i kapitlet »Social samhørighed« i den anden rapport om samhørighed er beskæftigelsesniveauet faldet med næsten en femtedel mellem 1988 og 1997 i ansøgerlandene fra Centraleuropa. Den største nedgang skete i de første år af overgangsperioden. Situationen er derefter stabiliseret i flere af disse lande, hvor der også har været en nedgang i arbejdsløsheden.

5. Respekten for miljønormerne i EU kan få betydning for beskæftigelsen i særligt forurenende industrier, men tilpasningen til normerne vil også bidrage til at skabe nye arbejdspladser i sektorer, der vedrører miljøbeskyttelse. Dette er meget lovende områder for fremtiden.

6. og 7. Det faktum, at man tilhører et fælles marked og, på sigt, anvender en fælles mønt, når disse lande er parat til at anvende euroen, vil ikke generelt få negative virkninger for beskæftigelsen. Det vil tværtimod bidrage til at skabe arbejdspladser som følge af en bedre ressourceanvendelse og produktivitetsgevinster og således gøre det muligt at udvikle produktive sektorer.

(2002/C 115 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2296/01

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Import af forurennet kød i Grækenland

Ifølge et dokument fra veterinærmyndigheden i Piræus amt, protokolnr. K 3768, blev det ved en undersøgelse foretaget den 30. maj 2001 konstateret, at 17,2 ton oksekød, der stammede fra Tyskland, og 15,5 ton oksekød, der stammede fra Frankrig var inficeret med sygdommen listeria. Kødet blev beslaglagt den 14. juni 2001.

Noget lignende skete med 3,5 ton oksekød, der kom fra Tyskland på et senere tidspunkt, som det fremgår af dokumentet fra veterinærmyndigheden i Piræus amt med protokolnr. K 4377. Dette kød beslaglagdes den 11. juli 2001. I begge tilfælde var de importerede varer forsynet med alle de nødvendige egnetheds-certifikater.

Er Kommissionen informeret om de ovennævnte hændelser? Er Kommissionen tilfreds med den kontrol, der udføres ved import og eksport af kødprodukter mellem Den Europæiske Unions medlemslande, herunder især fra Frankrig og Tyskland?

Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at undgå sådanne hændelser i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 2001)

Kommissionen er ikke gennem sit hurtige varslingsystem blevet gjort bekendt med de hændelser, som det ærede medlem omtaler. Det er i artikel 4 i Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked⁽¹⁾ fastsat, at produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med forskellige relevante direktiver, veterinærmæssigt kontrolleres på samme måde, hvad enten de skal indgå i EF-samhandelen eller er bestemt til medlemsstatens eget marked.

Med undtagelse af Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter⁽²⁾ findes der imidlertid ingen andre direktiver med veterinære bestemmelser om de mikrobiologiske kriterier vedrørende *Listeria monocytogenes*. Er der fastsat grænseværdier for denne mikroorganisme i andre fødevarer end mælkeprodukter, er det sket på grundlag af nationale regler. Sådanne regler skal være baseret på enten en analyse af risikoen eller på grundig videnskabelig rådgivning, således at de er i overensstemmelse med traktaten og ikke udgør en mulig handelshindring. Kontrollen med disse eventuelle grænseværdier hører ligeledes under de pågældende medlemsstats kompetence.

Den videnskabelige komité vedrørende veterinære foranstaltninger på folkesundhedsområdet nævner i sin udtalelse af 23. september 1999, at tilstedeværelsen af under 100 *listeria monocytogenes* pr. gram ifølge de data, der er til rådighed om den menneskelige epidemiologi i forbindelse med listeriose med oprindelse i fødevarer, på forbrugsstadiet kan betragtes som en ringe risiko for de samlede forbrugergrupper.

Kommissionen har nedsat en arbejdsgruppe bestående af eksperter fra medlemsstaterne, som skal indlede en overordnet overvejelse af en harmonisering af de mikrobiologiske kriterier, der er relevante for hver enkelt fødevarekategori. Det arbejde, der følger af denne gruppe, vil blive integreret i et forslag til fællesskabslovgivning, jf. artikel 6 i forslaget til Parlamentets og Rådets forordning om fødevarehygiejne ⁽³⁾, der blev vedtaget af Kommissionen den 14. juli 2000 og forelagt Parlamentet og Rådet.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989.

⁽²⁾ EFT L 268 af 14.9.1992.

⁽³⁾ EFT C 365 E af 19.12.2000.

(2002/C 115 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2304/01

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Danske foranstaltninger gældende fra 2003 over for indførsel af frugt og grønt, som indeholder rester af plantebeskyttelsesmidler, der er forbudte i Danmark

De danske myndigheder påtænker fra 2003 at forbyde indførsel af frugt og grønt, som indeholder rester af plantebeskyttelsesmidler, der er forbudte i Danmark. Baggrunden for denne foranstaltning skal være, at Kommissionen ikke vil kunne afslutte sin evaluering/vurdering af tilladte plantebeskyttelsesmidler inden 2003. Sandsynligvis vil denne vurdering først være afsluttet i 2007. Det er i denne periode, at de danske foranstaltninger skal gælde.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at de nævnte danske planer er i overensstemmelse med EU's politik for forbrugerbeskyttelse?
2. Betragter Kommissionen sådanne foranstaltninger som forvridning af konkurrencen på det indre marked?
3. Kan Kommissionen oplyse, om de danske myndigheders holdning kan afstedkomme problemer inden for WTO?
4. Også de europæiske supermarkeds kæder har planer om at stille tilsvarende krav. Er det i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, at supermarkeds kæder (eller andre aktører på markedet) i det nævnte tilfælde at afvise tilladte varer?
5. Dersom Kommissionen ikke kan godkende de danske planer, hvordan vil den da slå bro over perioden 2003-2007?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. oktober 2001)

Kommissionen er ikke informeret om enkeltheder i de specifikke foranstaltninger, der overvejes i Danmark, og har heller ikke kendskab til, hvordan de tænkes gennemført i praksis. Sagen vedrører to forskellige sider af fællesskabslovgivningen.

Den første er Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler ⁽¹⁾. Det er heri fastsat, at en evaluering af de aktive stoffer, der var på markedet i 1993, skal være afsluttet senest 2003. Kommissionen forelagde for nylig en rapport om denne proces ⁽²⁾ for Parlamentet og Rådet. Mange stoffer når ikke at blive vurderet inden 2003 (2008 er en mere sandsynlig afslutningsdato). Det står ikke klart, om Danmark vil forbyde anvendelsen af de stoffer, som endnu ikke er endeligt vurderet.

Den anden side af lovgivningen omfatter Rådets direktiv 76/895/EØF af 23. november 1976 om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i frugt og grøntsager⁽³⁾, Rådets direktiv 86/362/EØF af 24. juli 1986 om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for indholdet af pesticidrester i og på korn⁽⁴⁾, Rådets direktiv 86/363/EØF af 24. juli 1986 om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for indholdet af pesticidrester i og på levnedsmidler af animalsk oprindelse⁽⁴⁾ og Rådets direktiv 90/642/EØF af 27. november 1990 om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager⁽⁵⁾, som fastsætter et loft for pesticidrester i levnedsmidler af vegetabilsk og animalsk oprindelse på fællesskabsplan. Fællesskabet fastsætter efterhånden lofter for hvert af de 835 stoffer, der anvendes til plantebeskyttelse, for hvert af de ca. 150 produkter på markedet. Det fastsættes i lovgivningen, at medlemsstaterne, indtil Fællesskabets lofter er fastsat, kan etablere nationale lofter. Nogle medlemsstater har allerede en politik for forbud mod pesticider, der ikke er godkendt, og for hvilke der ikke er fastsat et loft på fællesskabsplan. Det står ikke klart, om Danmark vil anvende denne fremgangsmåde for de stoffer, for hvilke vurderingen ikke vil være afsluttet under direktiv 91/414/EØF.

1. I mangel af konkrete detaljer er Kommissionen ikke i stand til at fastslå, om Danmarks planer er i overensstemmelse med Fællesskabets politik for forbrugerbeskyttelse.

2. I mangel af konkrete detaljer er det ligeledes vanskeligt at give et præcist svar på dette spørgsmål. En medlemsstats ensidige foranstaltninger på dette område kunne eventuelt give anledning til konkurrenceforvridning på markedet, og det ville være nødvendigt at påse, at dette ikke sker. Det følger af Domstolens retspraksis, at import og markedsføring af lovligt producerede og markedsførte levnedsmidler fra en anden stat kun kan pålægges restriktioner i tilfælde af manglende harmonisering af sådanne bestemmelser, hvor de er nødvendige og står i et rimeligt forhold til det mål, der ønskes nået, samt at de er den måde at nå målet på, som lægger handelen færrest hindringer i vejen. I denne sammenhæng ønsker Kommissionen at gøre opmærksom på, at et sådant forbud, som det ærede medlem beskriver, alt efter dets indhold måske skal meddeles som udkast enten under Rådets forordning (EØF) 315/93 af 8. februar 1993 om fællesskabsprocedurer for forurenende stoffer i levnedsmidler⁽⁶⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om informationsprocedurer med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽⁷⁾. I sådanne tilfælde kan Kommissionen undersøge de foreslåede foranstaltninger for at kontrollere, at de er i overensstemmelse med den gældende fællesskabslovgivning og ikke medfører konkurrenceforvridning.

3. Da der ikke foreligger konkrete detaljer, er det igen vanskeligt at give et præcist svar. Danmark vil være nødt til at respektere sine forpligtelser over for Verdenshandelsorganisationen, uanset hvilke foranstaltninger der træffes.

4. Supermarkeds kæder kan frit fastsætte deres egne kvalitetskriterier, når de forhandler kontrakter med leverandører.

5. Kommissionen vil senere i år fremsætte et forslag til konsolidering og ændring af de ovennævnte direktiver om rester af pesticider. Forslaget vil omfatte muligheden for at hindre tilstedeværelse af rester af stoffer, hvis anvendelse ikke er tilladt i Fællesskabet, under hensyntagen til forpligtelserne over for Verdenshandelsorganisationen. Enkeltheder drøftes stadig med medlemsstaterne og andre aktører, men der kunne blive tale om overgangsforanstaltninger for at dække perioden 2003-2007.

(¹) EFT L 230 af 19.8.1991.

(²) KOM(2001) 444 endelig udg.

(³) EFT L 340 af 9.12.1976.

(⁴) EFT L 221 af 7.8.1986.

(⁵) EFT L 350 af 14.12.1990.

(⁶) EFT L 37 af 13.2.1993.

(⁷) EFT L 204 af 21.7.1998.

(2002/C 115 E/063)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2307/01
af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Schengen-aftalen, artikel 75, transport af medicin

Schengen-aftalens artikel 75 indeholder et krav om, at personer, som rejser inden for Schengen-området og medfører medicin, der kan betegnes som narkotika, skal medføre en attest. Hvordan skal denne bestemmelse fortolkes? Mange er af den opfattelse, at det er uklart, hvilke myndigheder der kan udstede attesten, og for hvilke lægemidler den kræves.

Har Kommissionen til hensigt at foreslå en ændring med henblik på en afklaring eller en afskaffelse af beviset?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(8. oktober 2001)

Det fremgår af Schengen-aftalens artikel 75, at en person kan transportere de mængder narkotika og psykotrope stoffer, der er nødvendige som led i en medicinsk behandling, hvis vedkommende er i besiddelse af en attest udstedt⁽¹⁾ af en kompetent myndighed.

Schengen-bestemmelserne indeholder imidlertid ikke nogen liste over de lægemidler, for hvilke en rejsende inden for Schengen-området har brug for en særlig attest.

Artikel 75 henviser til de lægemidler, der er omhandlet i internationale aftaler om narkotika (Narkotikakonventionen af 1961, Konventionen om Psykotrope Stoffer af 1971), eller som indeholder stoffer, der er omhandlet i disse aftaler, og som efterfølgende reguleres af internationale retsregler om narkotikaspørgsmål. Disse konventioner giver imidlertid mulighed for at underkaste yderligere stoffer kontrol i henhold til den nationale lovgivning om narkotiske stoffer. Dette betyder, at listerne over produkter, der er eller indeholder narkotika og psykotrope stoffer, kan variere fra én medlemsstat til en anden.

I henhold til artikel 75 udpeger medlemsstaterne de kompetente myndigheder, der skal udstede og autentificere attester. En liste over disse myndigheder offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende⁽¹⁾ for de ti lande, der i praksis havde indført Schengen-aftalen før den 25. marts 2001. For de fem nordiske lande, der har anvendt denne aftale siden den pågældende dato, sendes listen over disse myndigheder direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

Kommissionen har ikke i øjeblikket nogen planer om at foreslå ændringer i den gældende lovgivning.

⁽¹⁾ Den ensartede attest er offentliggjort i EFT L 239 af 22.9.2000.

(2002/C 115 E/064)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2310/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Nationale foranstaltninger med henblik på mærkning af vin

Da det fremgår, at mærkning af vin i væsentlig grad ville bidrage til, at en række vindrikkere kunne undgå fysiske problemer, fordi de kunne få oplysning om et eventuelt højt sulfittindhold, mener Kommissionen da, at nationale foranstaltninger med henblik på at beskytte folkesundheden i medfør af Rom-traktatens artikel 30 ville være berettigede, eftersom der ikke er nogen realistiske udsigter til, at der efter 18 års drøftelser bliver indgået aftale om en vinmærkningsordning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. oktober 2001)

Da der på trods af adskillige forslag fra Kommissionen siden 1982 ikke findes EF-forskrifter om mærkning af ingredienserne i alkoholholdige drikkevarer, har Kommissionen kunnet se velvilligt på, at medlemsstaterne under overholdelse af EF-traktaten opretholder eller indfører nationale bestemmelser om mærkning af ingredienserne i bestemte alkoholholdige drikkevarer.

Men når det gælder vin, skal man tage følgende i betragtning:

- Der findes EF-bestemmelser (der sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat en liste over de forskellige gældende retsakter), som meget nøjagtigt og dækkende foreskriver, hvilke obligatoriske og fakultative angivelser, der skal anvendes ved mærkning af vin, men som imidlertid ikke giver mulighed for angivelse af ingredienserne. I medfør af den nye fælles markedsordning for vin, som Rådet vedtog i maj 1999 (Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om fælles markedsordning for vin⁽¹⁾), bliver disse bestemmelser snart erstattet af regler, som man for øjeblikket drøfter og snart vil vedtage. Ifølge forslaget til disse nye bestemmelser bliver det muligt, men fakultativt, at oplyse om sulfitter på mærkningen af vin.
- Kommissionen har for nylig forelagt Parlamentet og Rådet et forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽²⁾, som bl.a. foreskriver obligatorisk mærkning — uden undtagelsesmuligheder — af de ingredienser eller stoffer, der er de vigtigste kilder til allergi eller fødevareintolerance. Alkoholholdige drikkevarer, herunder vin, er omfattet af forslaget, og sulfitter hører blandt de pågældende stoffer.

Kommissionen mener på den baggrund, at det ikke er hensigtsmæssigt at vedtage nationale foranstaltninger vedrørende mærkning af ingredienser i vin.

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999.

⁽²⁾ EFT L 109 af 6.5.2000.

(2002/C 115 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2322/01**af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Direktiv om plantebeskyttelsesmidler

Hvor stor en procentdel af de plantebeskyttelsesmidler (pesticider), der har opnået markedsføringsgodkendelse i Europa, er ikke blevet registreret i overensstemmelse med kravene i direktiv 91/414/EØF⁽¹⁾?

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for den gennemgang af pesticider, der finder sted for øjeblikket? Hvilke medlemsstater deltager heri, og er der truffet afgørelse om, hvad det vil koste i de enkelte lande at gennemgå en datapakke?

Hvilke skridt er der taget for at sikre, at udgifterne til denne gennemgang vil være overkommelige for små og mellemstore virksomheder?

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. oktober 2001)

Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler bestemmer, at et plantebeskyttelsesmiddel ikke kan markedsføres i Fællesskabet, medmindre den medlemsstat, på hvis

område det skal markedsføres, først har givet tilladelse hertil. Siden direktivet trådte i kraft i juli 1993, har medlemsstaterne skullet anvende navnlig direktivets artikel 4, når de udsteder tilladelser.

Alle oplysninger om den gennemgang, som gennemføres, findes i rapporten fra Kommissionen til Parlamentet og Rådet om fremskridt med hensyn til evalueringen af aktive stoffer i plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾. Alle medlemsstaterne deltager i gennemgangen. Udgifterne hertil i de enkelte medlemsstater fastlægges af disse, og udgifterne varierer alt afhængigt af kompleksiteten af de sager, som skal evalueres.

Direktivet indeholder ikke bestemmelser om, at der skal træffes specifikke foranstaltninger for at sikre, at udgifterne til denne gennemgang er overkommelige. Det indeholder derimod bestemmelser om, at det først skal påvises, at midler eller stoffer, som markedsføres, er sikre. Kommissionen har taget til efterretning, at mindre virksomheder muligvis kan møde problemer, når de skal påvise, at deres produkter er sikre, og har behandlet sagen og mulige løsninger i ovennævnte rapport navnlig med hensyn til fælles dataanvendelse.

⁽¹⁾ KOM(2001) 444 endelig udg.

(2002/C 115 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2356/01

af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(6. august 2001)

Om: Biludlejning

Hovedparten af de europæiske biludlejningsfirmaer tilbyder forbrugerne priser, der, når de skal betales, varierer væsentligt. Helt konkret sker der det, at firmaerne, når kunden anmoder om oplysning om udlejningsprisen, kun meddeler prisen for leje af køretøjet, for en eller anden form for forsikring, som de foreslår, og giver oplysning om selvrisko i forbindelse med en ulykke og anmoder endelig om kundens kreditkortnummer som sikkerhed for betalingen af deres tjenesteydelser.

På betalingstidspunktet afkræves kunden beløb, som biludlejningsfirmaet aldrig har omtalt, herunder f.eks. lufthavnsskat, benzin- og kilometerpenge, etc. Biludlejningsfirmaet undlader ikke blot på forhånd at oplyse forbrugerne om udgifterne og deres forpligtelse til at betale for virksomhedens tjenesteydelser, men kan endog med kendskabet til deres kreditkortnummer inddrive beløbet, selv om kunden ikke er indforstået hermed. Kunden er således forsvarsløs.

Det er desuden skandaløst, at de priser, som virksomheden kræver for at fylde benzintanken på ny, til tider er fire gange højere end den reelle markedspris for benzin.

Er Kommissionen bekendt med biludlejningsfirmaernes ovenfor nævnte uanstændige praksis? Har Kommissionen kendskab til denne udnyttelse af forbrugerne?

Hvilke kontrolforanstaltninger findes der mod denne almindeligt udbredte uanstændige praksis? Hvilke forholdsregler kan forbrugerne tage, når de føler sig bedraget på denne måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. oktober 2001)

Kommissionen er opmærksom på problemer af den type, det ærede medlem omtaler, i forbindelse med biludlejning. For så vidt angår den juridiske ramme, gælder Kommissionens henstilling af 30. jul 1997; om transaktioner med elektroniske betalingsmidler, især forholdet mellem udsteder og indehaver⁽¹⁾, bl.a. for betaling med kreditkort.

Artikel 5 i denne henstilling tillader indehaveren af et sådant kort at annullere en betalingsordre, som denne har givet ved hjælp af sit elektroniske betalingsmiddel, når denne betalingsordre drejer sig om afregning af et beløb, hvis størrelse ikke var kendt på det tidspunkt, da ordren blev afgivet.

Det drejer sig især om operationer, i forbindelse med hvilke et kortnummer (sædvanligvis det påtrykte nummer) gives som garanti, som når f.eks. forbrugeren afgiver nummeret ved overtagelse af en udlejningsbil. Som garanti udfyldes rubrikken med beløbet ikke. For at undgå, at der beregnes supplerende omkostninger uden kundens tilladelse, er det fastsat, at transaktionen kan annulleres, hvilket er en betydelig garanti for forbrugeren.

Efter at have gennemført en undersøgelse af anvendelsen af denne henstilling undersøger Kommissionen i øjeblikket, om det er hensigtsmæssigt at fastsætte strammere bestemmelser på dette område.

I øvrigt kan den italienske lovgivning til omsætning af Rådets direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler ⁽²⁾ finde anvendelse, hvis kontrakten mellem en virksomhed og forbrugeren indeholder urimelige kontraktvilkår.

Desuden kan en sådan handle måde, som den, det ærede medlem beskriver, i givet fald henhøre under spørgsmålet om at være i god tro i forbindelse med gennemførelse af aftaler eller under illoyal handelspraksis, som i alt væsentligt dækkes af den nationale lovgivning.

Det er et udtryk for, at Kommissionen tillægger disse spørgsmål stor betydning, at den for nylig for at uddybe dem yderligere har vedtaget en grønbog om forbrugerbeskyttelse i Den Europæiske Union ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 2.8.1997.

⁽²⁾ EFT L 95 af 21.4.1993.

⁽³⁾ KOM(2001) 531 endelig udg.

(2002/C 115 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2359/01

af **Cristiana Muscardini (UEN)** til **Kommissionen**

(6. august 2001)

Om: Consorzio Polieco til genanvendelse af polyethylen-affald

I Italien er der i henhold til artikel 48 i lovdekret 22/97 oprettet et obligatorisk konsortium for genanvendelse af polyethylen-affald. Det fastsættes i denne artikels stk. 9, at affald af denne art skal indbringes til konsortiet. På baggrund af denne artikel har man nedsat Consorzio Polieco, hvis administrative bestemmelser fastsætter, at producenter af råmaterialer af polyethylen og fabrikanten af polyethylen-produkter er forpligtede til at indbetale en afgift i forhold til de markedsførte varemængder. Lige fra starten har disse bestemmelser og Poliecos aktiviteter imidlertid givet anledning til alvorlig tvivl og usikkerhed, således at de fleste polyethylen-producenter har undladt at tilslutte sig konsortiet på grund af den inkonsekvente og vanskeligt gennemførlige lovpakke. Det italienske parlament har ikke desto mindre indført en sanktionsordning såvel for manglende tilslutning til konsortiet som for manglende betaling af afgifter, hvilket har øget konsortiets monopolistiske stilling ⁽¹⁾.

Fællesskabets seneste retspraksis på miljøområdet ⁽²⁾ fastsætter, at konsortier, der modtager affald, ikke kan udgøre en monopol, at virksomhederne skal kunne vælge mellem forskellige genbrugssystemer, og at man ikke kan opkræve afgifter, hvis der ikke ydes en tjeneste. Der er tale om principper, som ikke synes at være overholdt i de italienske bestemmelser om Consorzio Polieco, der åbenlyst strider mod bestemmelserne i EF-traktaten ⁽³⁾.

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Mener den ikke, at en national lov, der er i modstrid med fællesskabsretten, bør ophæves med tilbagevirkende kraft ⁽⁴⁾?

3. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at opfordre den italienske stat til at ændre artikel 48 i lovdekret 22/97?
4. Anser den det ikke for nødvendigt at iværksætte en indledende undersøgelse af Polieco for misbrug af dominerende stilling?

(¹) Lov 93/01.

(²) Afgørelse af 20.4.2001 — DSD-sagen — C (2001)1006, afgørelse af 15.6.01 — sagen Eco-Emballages — C(2001)1611).

(³) Artikel 29, 30, 82 samt forordning (EØF) 259/93.

(⁴) Jf. Domstolens dom af 12.7.1973, sag 70/72.

(2002/C 115 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2362/01

**af Amalia Sartori (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE),
Raffaele Lombardo (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE), Renato Brunetta (PPE-DE)
og Mario Mantovani (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. august 2001)

Om: Genanvendelse af polyethylen-affald

I Italien er der i henhold til artikel 48 i lovdekret 22/97 oprettet et obligatorisk konsortium for genanvendelse af polyethylen-affald. Det fastsættes i denne artikels stk. 9, at alle, der i medfør af deres erhvervsaktiviteter ligger inde med polyethylen-affald, har pligt til at indbringe det til konsortiet.

På baggrund af denne artikel har man nedsat Consorzio Polieco, hvis administrative bestemmelser fastsætter, at producenter af råmaterialer af polyethylen og fabrikanter af polyethylen-produkter er forpligtede til at indbetale en afgift i forhold til de markedsførte varemængder.

Lige fra starten har disse bestemmelser og Poliecos aktiviteter imidlertid givet anledning til alvorlig tvivl og usikkerhed; lovbestemmelsen og konsortiets vedtægt og administrative bestemmelser udgør en inkonsekvent og vanskeligt gennemførlig lovpakke, således at de fleste polyethylen-producenter har vedtaget ikke at følge den.

Det italienske parlament har ikke desto mindre med lov 93/01 indført sanktionsordninger såvel for en manglende tilslutning til konsortiet i henhold til artikel 48 i lovdekret 22/97, som for en manglende betaling af afgifter, hvilket yderligere har øget konsortiets totalitære og monopolistiske stilling med henblik på genanvendelse af polyethylen-affald.

Fællesskabets seneste retspraksis på miljøområdet (afgørelse af 20.4.2001 — DSD-sagen — C (2001) 1006, afgørelse af 15.6.01 — sagen Eco-Emballages — C (2001)1611) fastsætter, at konsortier, der modtager affald, ikke kan udgøre en monopol, at virksomhederne skal kunne vælge mellem forskellige genbrugs-systemer, og at man ikke kan opkræve afgifter, hvis der ikke ydes en tjeneste. Der er tale om principper, som ikke overholdes i bestemmelserne om oprettelse af Consorzio Polieco, idet disse åbenlyst strider mod bestemmelserne i EF-traktaten (artikel 29, 30, 82 og forordning EØF 259/93) (¹).

Da en lov, som strider mod fællesskabsretten, skal ophæves med tilbagevirkende kraft (jf. Domstolens dom af 12.7.1973, sag 70/72), bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvilke foranstaltninger agter den at vedtage og hvilke foranstaltninger agter den at kræve af den italienske stat for at nå frem til en ændring af artikel 48 i lovdekret 22/97?
2. Kan Kommissionen anmode den italienske stat om at iværksætte en indledende undersøgelse af Polieco for misbrug af dominerende stilling?

(¹) EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler E-2359/01 og E-2362/01**

(29. oktober 2001)

På nuværende tidspunkt kan Kommissionen ikke på grundlag af de oplysninger, den ligger inde med, tage stilling til, hvorvidt det omtalte system er foreneligt med EF-retten. Den har imidlertid for nylig i den forbindelse modtaget en klage, som den er ved at undersøge.

Når det skal vurderes, hvorvidt forskrifter er i overensstemmelse med EF-retten, er det nyttigt at sondre mellem dels de retlige rammer, dels virksomheders aktiviteter inden for disse rammer.

Medlemsstaterne har pligt til at fastsætte lovgivning, der er forenelig med EF-retten. Generelt bestræber Kommissionen sig på at sikre, at det indre marked og konkurrencen fungerer efter hensigten, samtidig med at den retlige målsætning om et højt miljøbeskyttelsesniveau opfyldes.

Beslutningerne i DSD- og Eco-Emballagessagen vedrørte aftaler, der var indgået af virksomheder, og aktiviteter i virksomheder, der drev systemer for genanvendelse af brugt salgsemballage. Kommissionen har bestræbt sig på at sikre, at de eksisterende aktører ikke forhindrer konkurrence. På de undersøgte markeder fandt Kommissionen, at de eksisterende aktører ikke bør hverken anvende uberettigede eksklusivklausuler eller pålægge ubegrundede krav, der forhindrer konkurrenter i at komme ind på markedet.

For bedre at forstå de forhold, det ærede medlemmer henviser til, vil Kommissionen kontakte de italienske myndigheder (herunder den italienske konkurrencemyndighed) for at informere dem om det ærede medlems spørgsmål og få deres foreløbige reaktion herpå.

(2002/C 115 E/069)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2361/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(6. august 2001)

Om: Euroen og forhøjelse af afgifterne for brug af pengeautomater i Italien

I forbindelse med den forestående indførelse af den fælles mønt har forskellige faglige sammenslutninger i handelssektoren anklaget pengeinstitutterne for konkurrencebegrænsende handlemåde og protesteret over den italienske centralbanks ligegyldighed over for spørgsmålet om, hvorvidt det er lovligt at forhøje gebyrerne for køb med betalingskort eller kreditkort fra 0,20 % til 0,53 %. Man har beregnet, at denne forhøjelse vil koste virksomhederne ca. 600 mia. lire yderligere pr. år, og dette tal vil let kunne stige, da der efter indførelsen af euroen vil ske øget brug af de mere bekvemme betalingskort.

1. Kan Kommissionen oplyse, om der også er sket en forhøjelse af disse gebyrer i de øvrige medlemsstater?
2. Kan Kommissionen opstille en sammenlignelig oversigt over gebyrer for køb med betalingskort i landene i euro-området?
3. Er der forskel på situationen i landene i euro-området og i landene uden for dette?
4. Optræder pengeinstitutterne ikke som et kartel og dermed på en konkurrencebegrænsende måde, når de kræver forhøjelse af gebyrerne på samme tid og i samme omfang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(17. oktober 2001)*

Det skal understreges, at det at opkræve en afgift hos de handlende på betalingskorttransaktioner ikke i sig selv er nogen konkurrencebegrænsende foranstaltning.

Fastsættelsen af afgifter for de handlende forhandles med køberne af bankkorttransaktioner (banker eller kreditkortselskaber) under hensyntagen til den eksisterende konkurrencesituation. Kommissionen har hverken konkurrencemæssige eller andre oplysninger i den forbindelse.

Kommissionen skal oplyse, at den situation, det ærede medlem omtaler, i øjeblikket vurderes efter konkurrencereglerne af den kompetente myndighed med hensyn til konkurrence inden for banksektoren, Italiens nationalbank.

(2002/C 115 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2373/01**af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen***(8. august 2001)*

Om: Særlige modtagelsesforanstaltninger for tjetjenske flygtninge, der lever under umenneskelige forhold både i Tjetjenien og i Ingusjetien

I overensstemmelse med en beslutning, som de tyske myndigheder traf for nylig vedrørende de tjetjenske flygtninge, der har anmodet om politisk asyl i dette land, vil alle de flygtninge, som har fået nægtet status som asylansøger, blevet forflyttet til deres oprindelsesland. Denne afgørelse følger efter en erklæring fra den tyske indenrigsminister, der finder frygt for repressalier fra de russiske militære- og paramilitære styrker over for den hjemvendte befolkning ubegrundet. Derfor vil hjemsendelsen af personer, der har anmodet om politisk asyl, ikke længere blive betragtet som en anti-humanitær handling.

Utallige oplysninger fra Tjetjenien beretter imidlertid om en yderst foruroligende humanitær situation, med stigende mangel på fødevarer og lægemidler, ikke-eksisterende hospitalsstrukturer og begyndende epidemier. Hvad der er endnu alvorligere er forskellige beretninger i medierne og fra de ikke-statslige organisationer om systematiske og yderst alvorlige voldshandlinger fra de russiske besættelsesstyrkers side, både militære og paramilitære styrker, og navnlig en vedvarende chikane af civilbefolkningen, utallige vilkårlige henrettelser, udbredt anvendelse af tortur og bortførelse af civile, som blandt andet udsættes for afpresning.

Kan Kommissionen give oplysninger dels om antallet af de tjetjenere, som nyder godt af flygtningestatus i hver af EU's 15 medlemsstater? Mener Kommissionen ikke, at Unionen over for den tragiske humanitære situation i Tjetjenien — efter samme model som for Bosnien — bør gennemføre ekstraordinære modtagelsesforanstaltninger, fordelt lige på de 15 medlemsstater for alle de tjetjenske flygtninge, der bor under umenneskelige forhold både i Tjetjenien og i Ingusjetien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(22. oktober 2001)*

De statistikker, Kommissionen råder over på asylområdet, indeholder ikke nærmere oplysninger om den etniske oprindelse af en befolkningsgruppes medlemmer.

I 1999 var Rusland ikke med på listen over de ti lande, hvorfra flest statsborgere søgte om asyl i medlemsstaterne, mens det i 2000 kom ind på en 8. plads. Rusland var hverken i 1999 eller i 2000 blandt de ti lande, hvorfra flest statsborgere havde fået positivt svar på deres anmodning om international beskyttelse. I første kvartal 2001 var russiske statsborgere på grundlag af stadig ufuldstændige oplysninger den 7. største befolkningsgruppe, der anmodede om asyl inden for Unionen.

Medlemsstaterne er på asylområdet bundet af internationale forpligtelser, bl.a. Genève-konventionen af 1951 om flygtninges retsstilling og protokollen af 1967 samt Den Europæiske Konvention om Menneskerettigheder. De har endvidere indgået politiske forpligtelser på Det Europæiske Råds møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 med henblik på gennemførelse af nye fællesskabsbestemmelser på området. Siden foråret 1999 har Kommissionen forelagt Rådet og Parlamentet en række initiativer med det formål at konkretisere disse forpligtelser og bestemmelser gennem retlige fællesskabsinstrumenter. Indtil disse er vedtaget, er det medlemsstaternes opgave at afgøre, hvilken status der skal tildeles i asylpolitisk sammenhæng, ligeledes under overholdelse af det eksisterende *acquis communautaire*. Rådet vedtog den 20. juli 2001 direktiv 2001/55/EF om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf⁽¹⁾. Det skal være gennemført før udgangen af december 2002.

På nuværende tidspunkt er betingelserne ikke opfyldt for at iværksætte en ekstraordinær modtagelsesforanstaltning i Unionen, hvilket ikke forhindrer, at personer af tjetjensk oprindelse individuelt kan have gyldig grund til at få international beskyttelse i medlemsstaterne på grundlag af internationale forpligtelser. I den forbindelse skal personer, der får afslag på international beskyttelse i en medlemsstat, have retsmidler til at anfægte sådanne afslag eller eventuelt gøre gældende, at tvangshjemsendelse ville bringe deres liv i fare eller være umulig.

Kommissionen har på alle niveauer inklusive de højeste systematisk over for sine russiske samtalepartnere givet udtryk for sin bekymring med hensyn til den humanitære situation i Nordkaukasus generelt og med hensyn til ikke-statslige organisationer i særdeleshed. Fællesskabet er gennem Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) langt den største donor af humanitær bistand til den kriseramte civilbefolkning i Tjetjenien. Indtil nu udgør ECHO's samlede bidrag til den internationale bistand i Nordkaukasus 44 mio. EUR. Målet er at opfylde de humanitære bistandsbehov for forflyttede personer og de mest sårbare befolkningselementer i Tjetjenien samt de omkringliggende republikker, særlig Ingusjetien og Dagestan, hvor der opholder sig indtil 170 000 forflyttede civile fra Tjetjenien. Denne bistand koncentrerer sig specielt om fødevarer og fødevarer sikkerhed, lægemidler, nødhjælp, husly og vandre- ningsanlæg.

⁽¹⁾ EFT L 212 af 7.8.2001.

(2002/C 115 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2375/01

af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(8. august 2001)

Om: Situationen i Nordkorea

De seneste rapporter, der er offentliggjort af pressen baseret på beretninger fra nordkoreanske flygtninge, som har søgt asyl i FN's Flygtningekommissions lokaler i Beijing, bekræfter det billede af et katastroferamt land, som allerede har tegnet sig i samtlige rapporter om situationen i Nordkorea, ikke mindst rapporten udarbejdet af Udvalget om Flygtninge i den amerikanske Kongres. Over 10 % af befolkningen hævdes at være døde på grund af den hungersnød, som har hersket siden midt i 1990'erne, og antallet er stadig voksende. En af flygtningene i Beijing berettede vedrørende den humanitære hjælp til Kim Jong Il's regime, at varerne bestemt ikke uddeles til befolkningen. Det fremgår derfor både af direkte beretninger og fra andre kilder, at der ikke er det mindste tegn på nogen kursændring for Kim Jong Il's regime inden for det sidste år, hvor forskellige EU-medlemsstater har igangsat en »normaliserings«-politik over for regeringen i Pyongyang, der fik støtte fra EU i form af et besøg af Trojkaen (Persson, Solana og Patten).

Har Kommissionen nogen uafhængige kilder, den kan anmode om at efterprøve, hvad der sker med den hjælp, Unionen sender? Hvis det fremgår, at hjælpen systematisk beslaglægges af Kim Jong Il's regime, vil Kommissionen da genforhandle betingelserne for den humanitære hjælp til Nordkorea og gøre den

betinget af reelle økonomiske og politiske reformer først og fremmest inden for landbrugssektoren? Agter Kommissionen endvidere at gøre sin indflydelse gældende over for de kinesiske myndigheder for at overtale dem til at opgive deres systematiske udvisningspolitik over for de nordkoreanske flygtningen, som søger tilflugt og redning i Kina?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(11. oktober 2001)

Kommissionen har siden 1995 leveret hjælp til Nordkorea i form af fødevarehjælp (fra budgetposten for fødevarehjælp og fødevaresikkerhed) og humanitær bistand (gennem Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO)).

Kommissionen har ydet fødevarehjælp til Nordkorea for ca. 168 mio. EUR i alt. Programmet var oprindeligt koncentreret om fødevarehjælp (hovedsagelig korn, vegetabilsk olie og sukker), men tager i stigende grad sigte på at retablere landbruget (hovedsagelig gødning, landbrugsudstyr og -projekter samt faglig bistand) med henblik på at støtte en bæredygtig forøgelse af landbrugsproduktionen som led i en mere sammenhængende indsats for at øge fødevaresikkerheden.

Der er også afsat 38 mio. EUR til humanitære foranstaltninger under ECHO-programmet, såsom levering af medicin, vand, kloakering og vintertøj til de mest udsatte befolkningsgrupper i Nordkorea.

Siden 1997 har et fagligt bistandskontor og en fast ekspertgruppe på stedet haft ansvaret for at forvalte alle disse foranstaltninger, føre tilsyn med bistanden fra Fællesskabet og sikre, at programmet gennemføres korrekt og under acceptable arbejdsvilkår. Ifølge det faglige bistandshold har der ikke været nogen problemer med at få hjælpen frem til fordelingsstederne, og befolkningens ernæringstilstand er blevet forbedret i de områder, som EU-bistanden sendes ud til.

Kommissionen er fortsat bekymret over situationen for de nordkoreanere, der flygter til Kina. Spørgsmålet blev taget op under topmødet mellem EU og Kina den 5. september 2001. Kommissionen håber, at Kina, Sydkorea og Nordkorea vil samarbejde fuldt ud med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR) med henblik på at løse dette problem.

(2002/C 115 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2376/01

af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen

(8. august 2001)

Om: Manglende anerkendelse af grænsearbejdere i nederlandske private sygeforsikringer

1. Har Kommissionen kendskab til problemerne for EU-borgere, der arbejder i Nederlandene, men bor i en anden medlemsstat, og som ligger over indtægtsgrænsen for den obligatoriske sygeforsikring, idet de ikke accepteres af en privat nederlandsk sygeforsikring undtagen af en forsikringsvirksomhed, der opkræver meget højere præmier?

2. Hvordan forholder en sådan nægtelse eller højere præmiebetaling sig til princippet i forordning 1612/68⁽¹⁾, der forbyder forskelsbehandling på grund af nationalitet?

⁽¹⁾ EFT L 257 af 19.10.1968, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(28. september 2001)*

Det ærede medlem henleder Kommissionens opmærksomhed på problemet om private sygeforsikrings anerkendelse af grænsearbejdere, der arbejder i Nederlandene, men har bopæl i en anden medlemsstat. Det ser ud til, at den nederlandske lovgivning, der finder anvendelse på området, indeholder et bopælskrav, der kunne være i strid med fællesskabsretten og navnlig Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens fri bevægelighed inden for Fællesskabet⁽¹⁾. For at kunne undersøge alle de retlige aspekter i det stillede spørgsmål har Kommissionen rettet henvendelse til de nederlandske myndigheder med henblik på at få nærmere oplysninger om den nederlandske lovgivning på området og den nederlandske regerings holdning til dette punkt.

Kommissionen vil meddele det ærede medlem resultatet af sine undersøgelser.

⁽¹⁾ EFT L 257 af 19.10.1968.

(2002/C 115 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2386/01**af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen***(20. august 2001)*

Om: Annuiteter

Mener Kommissionen, at EU-markedet for annuiteter (regelmæssige ydelser for resten af et liv) fungerer nogenlunde tilfredsstillende? Har den kendskab til eventuelle konkurrencefordrejninger som følge af lovgivningskrav, og er den sikker på, at disse krav ikke indebærer forskelsbehandling i forhold til andre medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(17. oktober 2001)*

Annuiteter er et særligt produkt, der sælges af livsforsikringsselskaber og sammensættes i henhold til forsikringsteknikker, hvorefter forsikringsgiveren skal foretage tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser for at kunne opfylde de kontraktlige forpligtelser ifølge forsikringspolisen. Gennem Fællesskabets forsikringslovgivning samordnes medlemsstaternes bestemmelser om at påbegynde og drive livsforsikringsvirksomhed inden for Fællesskabet. Udover en administrativ godkendelse af et livsforsikringsselskab omfatter samordningen af nationale regler beregningsmetoderne for forsikringsmæssige hensættelser, som skal være tilstrækkelige, og dækning af sådanne forsikringsmæssige hensættelser ved passende, fordelte og tilsvarende aktiver samt et minimumsniveau for solvensmargen. Ifølge Fællesskabets lovgivning kan forsikringsselskaber, der ønsker det, drive livsforsikringsvirksomhed i samtlige medlemsstater og derfor markedsføre annuitetspolicer i medfør af etableringsretten og friheden til at udbyde tjenesteydelser.

Indholdet og vilkårene for annuitetspolicer afhænger ofte mere af særlige faktorer i medlemsstaterne på forskellige områder som for eksempel social- eller skattelovgivningen end af selve forsikringsretten. Disse faktorer, især skatteret, forklarer betydningen af annuitetsprodukter i visse medlemsstater frem for andre. Der er en tendens til at medlemsstaterne giver særligt favorabel skattebehandling, når de særlige betingelser i skatteretten er opfyldt, men ikke når der er tale om forsikringspolicer med engangsbetøb. På det nuværende stadium i fællesskabslovgivningen er medlemsstaterne berettiget til at fastsætte betingelserne for beskattning af forskellige livsforsikringsprodukter. Når de udøver disse beføjelser, må medlemsstaterne imidlertid ikke fastlægge regler, som strider imod fællesskabsretten, især hvad angår reglerne om fri bevægelighed for personer og tjenesteydelser.

Kommissionen har for nylig offentliggjort en meddelelse om afskaffelse af skattemæssige hindringer for grænseoverskridende ydelser af arbejdsmarkedsorienteret pension⁽¹⁾. Det er Kommissionens opfattelse, at diskriminerende skattebehandling af pensions- og livsforsikringspolicer, der indgås med udbydere i andre medlemsstater, strider imod de fundamentale friheder i EF-traktaten. Kommissionen vil overvåge de relevante nationale regler og tage de nødvendige initiativer for at sikre, at de fundamentale friheder i EF-traktaten bliver overholdt.

⁽¹⁾ KOM(2001) 214 endelig udg.

(2002/C 115 E/074)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2389/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(20. august 2001)

Om: Sundhedspleje

Vil Kommissionen gøre rede for sit syn på EU-lovgivningen om, under hvilke omstændigheder en medlemsstat skal betale for sundhedsplejen for en af sine borgere i en anden medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(19. oktober 2001)

Kommissionen skal indledningsvis gøre det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at der i fællesskabsretten findes bestemmelser, der koordinerer de sociale sikringsordninger. Disse bestemmelser findes i forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾ og forordning (EØF) nr. 574/72⁽²⁾, der indeholder et kapitel, hvori der er fastsat detaljerede bestemmelser om ydelser i forbindelse med sygdom, hvis formål er at sikre en effektiv beskyttelse af personer, der flytter inden for EU. Formålet med forordningerne er hverken at ændre strukturen eller indholdet af de nationale lovgivninger om social sikring, ligesom de heller ikke harmoniserer de nationale lovgivninger. Forordningernes grundlæggende sigte er at koordinere disse lovgivninger på fællesskabsplan.

I henhold til disse fællesskabsbestemmelser findes der tre situationer, hvor de ydelser, der i forbindelse med en sygdom er modtaget i en anden medlemsstat, kan dækkes af den sygeforsikringsinstitution, hvor den pågældende er forsikret:

- når en person er bosat i en anden medlemsstat end den stat, hvori den pågældende er forsikret (f.eks. grænsearbejdstagere)
- når der uventet og øjeblikkelig må ydes hjælp i forbindelse med sygdom under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat (f.eks. i forbindelse med en turistrejse)
- når en person begiver sig til en anden medlemsstat med det formål at modtage sundhedsydelser dér, og denne har fået en tilladelse af den sygesikringsinstitution, hvor den pågældende er forsikret.

I disse tre tilfælde sker sygdomsbehandlingen i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor behandlingen udføres, men udgifterne til behandlingen dækkes af den sygesikringsinstitution, hvor den pågældende er forsikret.

Det følger af den ordning i forordning (EØF) nr. 1408/71, hvorefter der skal gives tilladelse, når en person rejser til et andet land for at få behandling, at medlemsstaterne har et vidtgående skøn ved afgørelsen af, om der skal udstedes en sådan tilladelse, idet de kun er forpligtet til at udstede en sådan tilladelse i snævert afgrænsede tilfælde. Det forhold, at de kompetente institutioner pålægges et sådant ansvar ved udstedelsen af tilladelser, skyldes, at det er nødvendigt, at medlemsstaternes organer er i stand til at finansiere de behandlinger, der modtages uden for landets grænser, således at udgifterne til behandling, som er afholdt af institutionerne i de medlemsstater, hvor behandlingen er udført, kan godtgøres.

Det bør dog bemærkes, at EF-Domstolen har styrket den forsikredes sociale rettigheder med hensyn til godtgørelse af udgifter til behandlinger udført i en anden medlemsstat. Domstolen anerkender ganske vist gyldigheden af det system med tilladelser, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 1408/71, men har øget adgangen til godtgørelse under henvisning til EF-traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser og fri bevægelighed for varer.

Domstolen har faktisk anerkendt, at man har ret til en supplerende godtgørelse i den medlemsstat, hvori vedkommende er forsikret, hvis der i henhold til lovgivningen i den pågældende medlemsstat ydes en højere godtgørelse end den godtgørelse, der ydes i den medlemsstat, hvor behandlingen er udført⁽³⁾. Domstolen har endvidere anerkendt retten til at få udgifterne til visse former for behandlinger, der ikke er udført på et hospital, og til lægemidler godtgjort i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvori vedkommende er forsikret, også uden en forudgående tilladelse⁽⁴⁾. Endelig har Domstolen i en sag om godtgørelse af udgifter til hospitalsydelser, som en person frivilligt har modtaget i en anden medlemsstat end det land, hvor den pågældende er forsikret, anerkendt, at en national ordning om forhåndstilladelse kan være berettiget, hvis ordningen er begrundet i tvingende hensyn og bygger på objektive kriterier, der ikke er udtryk for forskelsbehandling, og som er kendt på forhånd⁽⁵⁾.

Kommissionen undersøger for øjeblikket samtlige konsekvenser af den domspraksis, som er blevet fastlagt af Domstolen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet — EFT L 149 af 5.7.1971.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet — EFT L 74 af 27.3.1972.

⁽³⁾ Jf. dom af 12. juli 2001 i sag C-368/98 Vanbraeckel.

⁽⁴⁾ Jf. dom af 28. april 1998 i Kohll og Decker-sagen.

⁽⁵⁾ Jf. dom af 12. juli 2001 i sag C-157/99 Smits-Peerbooms.

(2002/C 115 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2391/01

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(20. august 2001)

Om: Komitologi

Vil Kommissionen garantere, at Forsikringskomiteen og Det Rådgivende Bankudvalg altid har opfyldt forpligtelserne til åbenhed i aftalerne og bestemmelserne vedrørende komitologi? Betragter Kommissionen disse organers optræden som en passende model for værdipapirtilsynskomiteen og værdipapirkomiteen (Lamfalussy-komiteerne)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. oktober 2001)

Hverken Forsikringskomiteen eller det Rådgivende Bankudvalg, som begge bistår Kommissionen, har på noget tidspunkt udøvet nye komitologibeføjelser i tiden, efter Rådet vedtog sin afgørelse om komitologi den 28. juni 1999⁽¹⁾. Kommissionen fremsender imidlertid på eget initiativ resuméer af udvalgenes dagsordener til Parlamentet. Kommissionen videresender tillige mødereferater fra Forsikringskomiteen. Hidtil har de videresendte oplysninger ikke givet anledning til bemærkninger fra Europa-Parlamentet.

Hvad angår Det Rådgivende Bankudvalg, har Kommissionen ligeledes holdt Parlamentet underrettet om diskussionen af kapitalkrav til bankerne under møderne i Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål.

Derimod fungerer Det Europæiske Værdipapirudvalg og Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg, som er oprettet som interne rådgivende udvalg ved Kommissionens afgørelser af 6. juni 2001⁽²⁾, ikke som komitologiudvalg i dag. Hvad angår Det Europæiske Værdipapirudvalg, har Kommissionen dog foreslået, at det skal have en sådan rolle inden for prospekter⁽³⁾ og markedsmissbrug⁽⁴⁾. Kommissionen håber, at begge disse forslag samt fremtidige lovgivningsinitiativer, hvorved handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser

fra 1999⁽⁵⁾ og Lamfalussy-rapporten fra 2001 vil blive gennemført, snart vil blive vedtaget efter en åben og gennemsigtig fremgangsmåde, som er tilfredsstillende for samtlige institutioner.

- (¹) Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, EFT L 184 af 17.7.1999.
- (²) Kommissionens afgørelse 2001/527/EF og 2001/528/EF af 6. juni 2001, EFT L 191 af 13.7.2001.
- (³) Forslag til Parlamentets og Rådets direktiv om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til omsætning, EFT C 240 E af 28.8.2001.
- (⁴) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug), EFT C 240 E af 28.8.2001.
- (⁵) KOM(1999) 630 endelig udg.

(2002/C 115 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2393/01
af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(20. august 2001)

Om: Vold forøvet af sortklædte demonstranter på G8-mødet i Genova og et italiensk parlamentsmedlems aktive deltagelse

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage efter de meget alvorlige episoder forårsaget i Genova af de sortklædte demonstranter, som er en international anarkistisk oprørsorganisation, der har tilhængere i mange EU-medlemsstater?

Kan Kommissionen — og på hvilken måde — bidrage til en konstatering af fakta?

Har Kommissionen kendskab til eventuelle internationale forbindelser mellem ekstremistiske antiglobaliseringsorganisationer, som har organiseret sammenstødene i Genova?

Har Kommissionen kendskab til en eventuel international dækning af de sortklædte demonstranter?

Kan Kommissionen med hjælp fra den italienske stat kontrollere, om oplysningen om, at et italiensk parlamentsmedlem aktivt hjalp anti-G8-demonstranterne med at skabe en murbrækker med henblik på at åbne huller i indhegningen til beskyttelse af deltagerne i topmødet, er i overensstemmelse med sandheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(18. oktober 2001)

Kommissionen gør opmærksom på, at det som anført i EU-traktatens artikel 33 er medlemsstaterne, der har ansvaret for at opretholde lov og orden og sikre den interne sikkerhed under topmøder. Medlemsstaterne har i stadig højere grad erkendt, at der er behov for at forbedre samarbejdet på dette område for derved mere effektivt at sikre, at sådanne møder afholdes under fredelige forhold.

I henhold til artikel 36, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union deltager Kommissionen fuldt ud i arbejdet inden for det politimæssige og retlige samarbejde i forbindelse med straffesager og støtter aktivt medlemsstaternes indsats for at forebygge alvorlige forstyrrelser af møder på højt plan. I den forbindelse er den hele tiden bevidst om behovet for at sikre de grundlæggende rettigheder for alle, som stadfæstet i EU's charter.

Kommissionen støtter konklusionerne af det særlige møde i Rådet mellem justits- og indenrigsministrene den 13. juli 2001 for så vidt angår sikkerheden omkring Det Europæiske Råds møder og lignende begivenheder og har fortsat bidraget til drøftelserne om, hvorledes samarbejdet kan forbedres.

Kommissionen har desuden stillet sine tjenestegrenes ekspertise til rådighed for Rådets formandskab for at arbejde sammen om at forbedre samarbejdet med henblik på kommende møder på højt plan i Belgien frem til udgangen af december 2001.

Med hensyn til spørgsmålet vedrørende den konkrete sag i Italien vil Kommissionen minde om, at den ikke har beføjelse til at efterforske på dette område.

Kommissionen har desuden ingen oplysninger om, at »Black Bloc« tilbydes international dækning.

(2002/C 115 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2394/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(20. august 2001)

Om: Forberedelse af åbningen af tunnelen under Mont Blanc for lastvognstrafik uden tilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der træffes forberedelser til ved udgangen af 2001 at genåbne tunnelen for biltrafik under Mont Blanc mellem Chamonix i Frankrig og Courmayeur i Italien, der har været lukket siden den 23. marts 1999 som følge af en brand, der blev forårsaget af en lastvogn?
2. Kan den ligeledes bekræfte, at Mont Blanc-tunnelen endnu ikke er forsynet med sprinkleranlæg og en fuldt udbygget parallel flugttunnel men kun en halvvejs udbygget ventilationstunnel, og at tunnelen dermed ikke opfylder de nuværende sikkerhedskrav, og at der følgelig overhovedet ikke tages højde for den nye indsigt, som man har fået ved tunnelbrandene i de seneste år?
3. Har Kommissionen kendskab til, om denne snævre tunnel, som blev bygget for godt 30 år siden, med ét rør med to kørselsretninger, som oprindeligt var bestemt til begrænset anvendelse for persontrafik, men som i tidens løb er blevet benyttet af en voksende strøm af lastbiler, også vil blive genåbnet for lastvognstrafikken?
4. Frygter Kommissionen også, at Mont Blanc-strækningen vil tiltrække en omfattende, international godstransittrafik, fordi denne forbindelse vil kunne tjene som »omfartsvej«, således at man kører uden om det nærliggende Schweiz, som forsøger at begrænse denne trafik og forlægge den til jernbanerne?
5. Hvorledes agter Kommissionen at forhindre, at sådanne farlige trafikforbindelser bibeholdes eller genåbnes og anvendes til transport, som medfører store risici for andre trafikanter?
6. Har Kommissionen kendskab til, at beboerne og de kommunale myndigheder i de omliggende regioner betragter den udeblevne lastvognstrafik over en længere periode som en omfattende forbedring af deres levevilkår, fordi støj- og luftforureningen er blevet mindsket kraftigt, og fordi trafiksikkerheden er blevet forbedret?
7. Hvorledes agter Kommissionen at bidrage til bevarelsen af acceptable levevilkår i dette sårbare område langs en af EU's indre grænser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. november 2001)

I sin hvidbog med titlen »Den europæiske transportpolitik frem til 2010⁽¹⁾ — de svære valg« angiver Kommissionen, at spørgsmålet om sikkerheden i forbindelse med de længere vejttunneler er ét af de højest prioriterede spørgsmål inden for rammerne af den fælles transportpolitik, herunder bl.a. på grund af tunnelernes betydning med henblik på at sikre en række forskellige grænseoverskridende trafikforbindelser. På denne baggrund er det Kommissionens plan at tage et nyt europæisk initiativ med sigte på at få harmoniseret de minimale sikkerhedsnormer for herigennem at kunne skabe betingelser, hvorved der sikres et højt sikkerhedsniveau for brugerne af vej- og jernbanetunneler, herunder bl.a. dem, der indgår som led i det transeuropæiske transportnet.

Der er faktisk allerede for flere måneder siden blevet truffet forberedelser fra de ansvarlige franske og italienske myndigheders side med henblik på atter at genåbne Mont-Blanc-tunnelen for biltrafik, i princippet ved udgangen af 2001. Den istandsatte tunnel er udstyret med det mest moderne udstyr til højnelse af sikkerhedsniveauet.

Kommissionen finder, at genåbningen af Mont-Blanc-tunnelen kun kan ske på grundlag af en række sikkerhedsmæssige kriterier, og når alle hermed forbundne krav er blevet opfyldt. Disse foranstaltninger skal desuden verificeres af landets kompetente myndigheder på området. Med henblik herpå har Kommissionen understreget, at én af de vigtigste forholdsregler, der skal overholdes, gælder afstanden mellem de køretøjer, der passerer tunnelen. Denne forholdsregel vil bidrage til at begrænse lastbiltrafikken ad denne hovedfærdselsåre.

Kommissionen mener, hvad angår styring af transportstrømmen ad landevej i alperregionen, bl.a. inden for Mont-Blanc-sektoren, at den højest prioriterede opgave er snarest muligt at virkeliggøre og ibrugtage de to vigtige jernbanelinjer, der allerede var blevet identificeret i retningslinjerne fra 1996 i forbindelse med det transeuropæiske transportnet, nemlig aksene Lyon-Torino og Brenner-aksen — sådan som den allerede ved gentagne lejligheder har tilkendegivet. Det aktuelle schweiziske eksempel i form af anlæggelsen af verdens p.t. længste tunnel under Sankt-Gothard viser, at det er realistisk at give sig i kast med sådanne projekter.

Ud over skabelse af helt nye alternativer og infrastrukturer, som står for afviklingen af en betydelig del af godstransporten gennem regionen, bør opkrævning af vejafgifter benyttes som middel til regulering af trafikken. I hvidbogen foreslås der en konkret fremgangsmåde til ændring af de nuværende opkrævningsordninger på en sådan måde, at de fremover i højere grad kommer til at afspejle de omkostninger, der er forbundet med hver enkelt transportform. Inden for rammerne af målsætningen om en bæredygtig mobilitet vil de opkrævede pengemidler kunne anvendes til at videreudvikle de transportformer, der tager størst hensyn til miljøet.

Det er ligeledes i denne ånd, Kommissionen har foreslået, at den på Fællesskabets vegne underskriver transportprotokollen til Alpekonventionen, som udgør et politisk signal til fordel for en ny og bedre ligevægt mellem transportformerne, selv om de dertilhørende bestemmelser lader en vis fleksibilitetsmargen være tilbage med hensyn til at vurdere hver enkelt sag for sig. Mere generelt agter Kommissionen at videreudvikle en række miljømæssige målsætninger på mellemlang og lang sigt med henblik på et bæredygtigt transportsystem. Dette punkt vil blive nærmere præciseret i en meddelelse fra Kommissionen i 2002.

(¹) KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 115 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2400/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(20. august 2001)

Om: Marokkansk pres for nedsættelse af mindstealderen for indgåelse af ægteskab til 15 år for kvinder med indfødsret i en EU-medlemsstat

1. Er det Kommissionen bekendt, at det i marokkansk lovgivning om indfødsret som udgangspunkt gælder, at personer, der stammer fra Marokko, bor i en EU-medlemsstat og har opnået indfødsret i denne medlemsstat, samt de pågældendes efterkommere bevarer deres marokkanske indfødsret i det uendelige?
2. Er det ligeledes Kommissionen bekendt, at denne lovgivning bevirker, at disse indbyggere ganske vist har indfødsret i en EU-medlemsstat, men at de fortsat er omfattet af den marokkanske lovgivning om familieforhold, hvori udenlandske procedurer vedrørende ægteskab og skilsmisse ikke anerkendes?
3. Har Kommissionen bemærket, at der fra marokkansk side lægges pres på Nederlandene med henblik på at få landet til for alle med marokkansk indfødsret at anvende marokkansk lovgivning om familieforhold, hvorefter marokkanske mænd i lighed med nederlandske kan indgå ægteskab fra 18-årsalderen, medens det for kvinder kan ske allerede fra 15-årsalderen?
4. Er der EU-medlemsstater, som for kvinder kræver en anden mindstealder for indgåelse af ægteskab end for mænd? Hvilke medlemsstater og hvilken mindstealder er der i bekræftende fald tale om?
5. Er der andre medlemsstater end Nederlandene, som har modtaget lignende henvendelser fra den marokkanske regering, og nærmere bestemt medlemsstater som f.eks. Frankrig, Belgien og Spanien, hvor der er mange indbyggere af marokkansk oprindelse? Hvilke medlemsstater har indvilliget heri eller har planer om at gøre det?

6. Deler Kommissionen den opfattelse, at imødekommelse af dette marokkanske krav åbner mulighed for, at forældre arrangerer deres mindreårige døtres ægteskab, hvilket er i strid med internationale konventioner om beskyttelse af børn, og at det af hensyn til kvinders ligestilling og valgfrihed ikke er ønskeligt at tillade en lavere mindstealder for indgåelse af ægteskab end den for mænd gældende?

7. Er det endvidere Kommissionen bekendt, at de marokkanske myndigheder efter pres fra kvinder og menneskerettighedsorganisationer i marts 1999 forelagde en handlingsplan indeholdende bestemmelser om at hæve mindstealderen for indgåelse af ægteskab fra 15 til 18 år for kvinder, og at en særlig kommission i nogle måneder har beskæftiget sig med en mulig revision af loven?

8. Er Kommissionen villig til at støtte en koordineret indsats fra EU-medlemsstaternes side for med udgangspunkt i princippet om ligestilling af kvinder og mænd og deres ret til selvbestemmelse at opgøre de negative konsekvenser, som den marokkanske lovgivning om indfødsret og familieforhold afstedkommer for personer med indfødsret i en EU-medlemsstat, og at gøre dette til et fælles indledende tiltag i medlemsstaternes eventuelle drøftelser med den marokkanske regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. oktober 2001)

1., 2. og 3. Kommissionen har ikke været vidende om de gældende regler i forbindelse med dobbelt statsborgerskab (Marokko/EU-medlemsstater) eller om bestemmelserne i den marokkanske familielovgivning for borgere med et sådant dobbelt statsborgerskab og ej heller om det pres, som Marokko har udøvet over for Nederlandene, med henblik på at det tillades kvinder, som befinder sig på nederlandsk territorium, at indgå ægteskab, når de er 15 mod de nuværende 18 år.

4., 5. og 8. Kommissionen råder det ærede medlem til at stille disse spørgsmål til Rådet, da de ikke henhører under Kommissionens kompetence.

6. Kommissionen mener, at der i forbindelse med de overvejelser, der i øjeblikket pågår i Marokko vedrørende kvindernes stilling i samfundet, tages højde for de internationale konventioner om beskyttelse af børn.

7. Kommissionen er fuldt ud informeret om den marokkanske regerings overvejelser i forbindelse med en handlingsplan for kvinders inddragelse i landets udvikling og den nylige nedsættelse af et rådgivende udvalg, som har til opgave at revidere lovgivningen om kvinders personlige status i samfundet. Kommissionen støttede på det første møde i Associeringsrådet⁽¹⁾, der blev afholdt den 9. oktober 2000 i Luxembourg, den marokkanske regerings bestræbelser på at forbedre kvindernes stilling og vil fortsætte denne støtte på det andet møde i Associeringsrådet, der finder sted i oktober 2001.

⁽¹⁾ EU og Marokko har undertegnet en associeringsaftale, der trådte i kraft den 1. marts 2000 — EFT L 70 af 18.3.2000.

(2002/C 115 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2407/01

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(21. august 2001)

Om: Impulsradiotransmissioner

I de seneste ti år, og eventuelt i et meget længere tidsrum, har indbyggerne i Det Forenede Kongerige og i andre europæiske lande efter sigende været udsat for impulsradiotransmissioner med sundhedsskadelige virkninger fra radiosendere i Frankrig, Tyskland, Norge, Danmark, Nederlandene og Irland. Transmissionerne sker via LORAN-C-radionavigationssystemet, der hidrører fra den amerikanske regering, og som nu er kendt som det nordvesteuropæiske LORAN-C-system (NELS). Der foreligger mulighed for, at sådanne impulsradiotransmissioner ledes ind og koncentrerer i private hjem via den offentlige elforsyning, hvor de kan indvirke på beboernes hjernefunktion og nervesystem. De skadelige sundhedsvirkninger og de berørte geografiske områder er nu tilsyneladende veldokumenterede.

Er Kommissionen på baggrund heraf rede til at løse problemet ved hjælp af forskning og/eller lovgivningsforanstaltninger med henblik på at råde bod på de skader, som europæiske borgere, der måtte være berørt heraf, har lidt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(24. september 2001)*

For at beskytte den europæiske borgers sundhed mod virkningerne af eksponering for elektromagnetiske felter vedtog Rådet den 12. juli 1999 henstilling nr. 1999/519/EF om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz) ⁽¹⁾. Dette frekvensområde omfatter LORAN-C-systemet, som det ærede medlem henviser til.

Denne henstilling tilvejebringer en europæisk ramme for beskyttelse af offentligheden mod eksponering for elektromagnetiske felter ved i sit tekniske bilag at angive de grundlæggende grænseværdier og referenceniveauer, som ikke må overskrides, hvis man skal undgå at påvirke folkesundheden.

I henstillingen opfordres medlemsstaterne til at vedtage denne ramme og implementere de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger for at beskytte offentligheden. Medlemsstaterne skal informere Kommissionen om de bestemmelser, der er indført i denne retning inden for en frist på tre år at regne fra vedtagelsen af den pågældende henstilling. Kommissionen vil i øvrigt fortsat støtte forskningsprogrammer, der beskæftiger sig med de sundhedsmæssige følger af langsigtet eksponering for ioniserende stråling, og fremme etableringen af en international konsensus om henstillingerne og udtalelserne vedrørende de forebyggelses- og beskyttelsesforanstaltninger, der er baseret på henstillingens tekst.

I denne forbindelse er der ingen videnskabelige beviser for, at der er nogen risiko forbundet med brugen af impulsfelter, der ligger under de grænseværdier, der er fastsat i henstillingen.

Kommissionen har dog forelagt sagen for Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø med henblik på, at den kommer med en ny udtalelse i oktober 2001 om de risici, der er forbundet med udviklingen af teknologier, der anvender elektromagnetiske strålinger.

Kommissionen vil skride ind i forbindelse med ethvert nyt videnskabeligt bevis, som der ikke for nærværende er taget højde for.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

(2002/C 115 E/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2411/01
af Armin Laschet (PPE-DE) til Kommissionen***(21. august 2001)*

Om: EF-forordning 1408/71 og EF-forordning 118/97

Rådets forordning (EF) nr. 118/97 ⁽¹⁾ af 2. december 1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408 ⁽²⁾ om anvendelsen af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer fastlægger reglerne for modtagelse af sociale ydelser.

1. Er det korrekt, at en advokat, der har bopæl i Belgien, og som udøver en selvstændig virksomhed i Tyskland, på grund af undtagelsesbestemmelserne i forordning 118/97 ikke har ret til uddannelsespenge, selv om den pågældende er medlem af en obligatorisk ordning?

2. Agter Kommissionen at ændre denne forskelsbehandling alene på grund af bopæl i en anden medlemsstat i forhold til indenlandske advokater?

⁽¹⁾ EFT L 28 af 30.1.1997, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(19. oktober 2001)*

Kommissionen vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på det forhold, at EF-retten — navnlig Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 — beskytter arbejdstagernes ret til social sikring ved at koordinere medlemsstaternes forskellige nationale sociale sikringsordninger⁽¹⁾. Det fremgår af artikel 13, stk. 2, litra b) i forordning (EØF) nr. 1408/71, at en person, der har selvstændig beskæftigelse på en medlemsstats område, men som er bosat på en anden medlemsstats område, er omfattet af den sociale sikringslovgivning i den medlemsstat, hvor denne er beskæftiget som selvstændig. En person, der er beskæftiget som selvstændig advokat i Tyskland, men som er bosat i Belgien, er således omfattet af den tyske lovgivning om social sikring.

En af de betingelser, der som regel skal være opfyldt, for at man i henhold til den tyske lovgivning er berettiget til en tysk børnepasningsydelse (Erziehungsgeld), er, at man skal have bopæl i Tyskland. Efter en dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Domstol⁽²⁾ og efter at Kommissionen har indledt en traktatbrudsprocedure mod Tyskland, blev den pågældende tyske lovgivning imidlertid ændret den 1. januar 2001. Statsborgere fra EU eller fra Det Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), som ikke har bopæl i Tyskland men i et andet EU- eller EØS-land, har herefter ret til børnepasningsydelser, hvis de udfører lønnet eller selvstændig virksomhed i Tyskland, for så vidt denne virksomhed ikke blot omfatter et begrænset antal timer.

Det følger endvidere af forordning (EØF) nr. 1408/71, at en person, der er omfattet af den tyske lovgivning om social sikring, også er berettiget til at få udbetalt familieydelser, som f.eks. børnepasningsydelser, til familiemedlemmer, der har bopæl i en anden medlemsstat. Det skal bemærkes, at det i henhold til bilag I, afsnit I, punkt C »Tyskland« til forordning (EØF) nr. 1408/71 fremgår, at man for at kunne karakteriseres som selvstændig erhvervsdrivende, der som sådan er berettiget til at modtage familieydelser i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, skal udøve selvstændig virksomhed og skal lade sig forsikre eller yde bidrag til en aldersforsikring under en ordning for selvstændige erhvervsdrivende i Tyskland eller skal lade sig forsikre under den tvungne pensionsforsikring i Tyskland.

En person vil derfor, så længe denne opfylder de nævnte kriterier, i medfør af forordning (EØF) nr. 1408/71 principielt være berettiget til at modtage tyske familieydelser, også selv om den pågældende har bopæl i en anden medlemsstat.

Det samme gælder efter Kommissionens opfattelse for personer, der er forsikret under en særlig tysk ordning for selvstændige erhvervsdrivende, såsom den særlige ordning for advokater. Sådanne ordninger kan ganske vist ikke karakteriseres som lovgivning i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og er derfor undtaget fra forordningens anvendelsesområde, men det betyder efter Kommissionens opfattelse blot, at en person, der er forsikret under sådanne ordninger, ikke kan støtte ret på forordningens bestemmelser med hensyn til de risici, som denne gennem disse særlige ordninger har forsikret sig mod, dvs. mod alderdom og invaliditet. Det forhold, at sådanne ordninger er undtaget fra forordningens anvendelsesområde, berører derimod ikke anvendelsen af forordningens bestemmelser på andre områder. Det støttes af det forhold, at en person i relation til udbetaling af familieydelser fra tyske institutioner ifølge ovennævnte bilag I anses at være selvstændig erhvervsdrivende, hvis han/hun under en sådan særlig obligatorisk tysk sikringsordning for selvstændige er forsikret mod alderdom.

En sådan fortolkning er også i overensstemmelse med den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Domstol vedrørende EF-traktatens artikel 43 (tidl. artikel 52) i de forenede sager C-4/95 og C-5/95⁽³⁾, som også angik spørgsmålet om selvstændige erhvervsdrivendes ret til tyske familieydelser.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet — EFT L 149 af 5.7.1971. Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 — EFT L 74 af 27.3.1972. Rådets forordning (EØF) nr. 118/97 af 2. december 1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 — EFT L 28 af 30.1.1997.

⁽²⁾ Dom af 10. oktober 1996 i de forenede sager C-245/94 og C-312/94 Hoefer og Zachow, Sml. 1996 I, s. 4895.

⁽³⁾ Dom af 30. januar 1997 i de forenede sager C-4/95 og C-5/95 Stöber og Pereira, Sml. 1997 I, s. 511.

(2002/C 115 E/081)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2413/01
af James Nicholson (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. september 2001)

Om: Undertrykkende lovgivning mod kristne i Turkmenistan

På baggrund af den vedvarende forfølgelse af kristne i Turkmenistan bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvilke skridt har man taget over for de relevante myndigheder?
2. Er der afgivet nogen løfter om, at de repressive love vil blive ophævet?
3. Hvad agter Turkmenistan at foretage sig over for de sikkerhedsofficerer, som har beslaglagt ejendom tilhørende såvel kirken som private?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(1. oktober 2001)

Kommissionen er fuldstændig klar over de religiøse mindretals, herunder de kristnes, stadig dårligere vilkår i Turkmenistan.

Kommissionen er bekymret over de turkmenske myndigheders manglende vilje til at forbedre situationen. Turkmenistan praktiserer ikke den religionsfrihed, som er knæsat i den turkmenske forfatning og godkendt af landets regering i forbindelse med dets internationale forpligtelser, f.eks. inden for rammerne af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE).

Kommissionen tager regelmæssigt dette spørgsmål op med de turkmenske myndigheder på bilaterale møder og vil også gøre det fremover. Desuden har Unionen foretaget adskillige diplomatiske henvendelser til de turkmenske myndigheder om dette emne, både lokalt i Asjkhabad og inden for rammerne af OSCE's permanente råd i Wien. Imidlertid har Kommissionen aldrig modtaget nogen oplysninger om de skridt, som Turkmenistans regering har taget over for lovovertrædere, især de sikkerhedsofficerer, som har gjort sig skyldige i beslaglæggelse af privat og kirkelig ejendom.

(2002/C 115 E/082)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2420/01
af Baroness Sarah Ludford (ELDR) til Kommissionen**

(3. september 2001)

Om: Angivelse af merværdiafgift

I nogle europæiske medlemsstater er det almindelig praksis, at priserne angives uden merværdiafgift, f.eks. på menukort i restauranter og på varer i forretningerne. Dette kan skabe forvirring hos rejsende og besøgende fra andre medlemsstater, da den pris, som skal betales, er forskellig fra den angivne pris.

Kan Kommissionen oplyse, om der findes noget forslag om at tilskynde medlemsstaterne til at kræve, at de angivne priser skal være inklusive moms?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. oktober 2001)

Der er allerede på fællesskabsplan truffet en række foranstaltninger for at sikre, at de priser, som forbrugerne betaler, er fuldt gennemskuelige. I fællesskabslovgivningen er der fastsat bestemmelser om fælles grundlæggende standarder for prisangivelser i alle medlemsstaterne. Det vigtigste og nyeste eksempel er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i

forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer⁽¹⁾. Medlemsstaterne fik pålagt at gennemføre dette direktiv senest i marts 2000. Direktivets fulde tekst findes på: http://europa.eu.int/comm/consumers/policy/developments/pric_indi/index_en.html

Moms er udtrykkeligt inkluderet i definitionen af »salgspris« og »pris pr. måleenhed« i artikel 2, litra a) og b) i direktiv 98/6/EF. Direktivets artikel 4, stk. 1, omhandler endvidere en almindelig forpligtelse til at anføre salgsprisen og prisen pr. måleenhed. Kun begrænsede og frivillige undtagelser er tilladt, men de giver ikke mulighed for at undlade at inkludere skatter og afgifter i priserne.

Medlemsstaterne har pligt til at gennemføre ovennævnte bestemmelser korrekt.

⁽¹⁾ EFT L 80 af 18.3.1998.

(2002/C 115 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2422/01

af Michiel van Hulten (PSE) og Ieke van den Burg (PSE) til Kommissionen

(4. september 2001)

Om: Gennemførelse af ESF i Nederlandene 1994-1996

Den 20. juli 2001 informerede generaldirektør Quintin den nederlandske regering skriftligt om gennemførelsen af den procedure, der er fastsat i artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88⁽¹⁾ af 19. december 1988 vedrørende gennemførelsen i Nederlandene af projekter under Den Europæiske Socialfond i årene 1994-1996.

1. Artikel 10, stk. 2, i forordning (EF) 438/2001⁽²⁾ af 2. marts 2001 fastsætter, at stikprøvekontrol »skal omfatte mindst 5 % af de samlede støtteberettigede udgifter og være baseret på et repræsentativt udvalg af de godkendte operationer«. Rapporten fra arbejds- og socialministeriets regnskabsafdeling af 7. juni 2001, der ligger til grund for skrivelsen fra Kommissionen, er baseret på 45 projekter, der tilsammen kun repræsenterer 1,21 % af den samlede ESF-støtte til Nederlandene i tidsrummet 1994-1996. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor den nøjes med en stikprøve, der under alle omstændigheder i sit omfang ikke opfylder de kriterier, der er foreskrevet med fællesskabslovgivningen?

2. Under punkt 4.1. i sin rapport skriver regnskabsafdelingen, at det ikke er muligt at foretage en statistisk forsvarlig beregning over det samlede beløb i ESF-støtte, der i årene 1994-1996 må betegnes som berettiget eller uberettiget/tvivlsom på grundlag af vores undersøgelser, som med henblik herpå er for begrænset i omfang i forhold til det store antal fejl og spredningen heraf. I sin skrivelse anfører generaldirektør Quintin imidlertid, at Kommissionen konstaterer, at de rapporterede fejl vedrører en vilkårlig stikprøve. De fastslåede uregelmæssigheder og usikkerheder havde derfor karakter af et system. Er Kommissionen virkelig af den opfattelse, at der kan konstateres et system i uregelmæssigheder og usikkerheder alene på grundlag af en vilkårlig stikprøve, uden at der tages hensyn til denne stikprøves omfang?

⁽¹⁾ EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 63 af 3.3.2001, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. oktober 2001)

1. Forordning (EF) nr. 438/2001 af 2. marts 2001⁽¹⁾ finder ikke anvendelse på programmeringsperioden 1994-1999. Men allerede i de bestemmelser, som var gældende på daværende tidspunkt, var der et krav om, at medlemsstaterne skulle tage de nødvendige skridt for regelmæssigt at kontrollere, at aktioner, der finansieres af Fællesskabet, blev gennemført korrekt.

For at få repræsentative tal har Kommissionen altid krævet en stikprøve, der dækker mindst 5 % af de samlede udgifter og af det samlede antal projekter, dvs. ca. 200 projekter. De nederlandske myndigheder har imidlertid fastholdt et udvalg på 45 projekter for senere på grundlag af resultaterne fra denne kontrol at kunne beslutte, om og i hvilken udstrækning det vil være nødvendigt med en yderligere indsats.

Dette udvalg af projekter blev herefter kontrolleret af den interne revisionsafdeling i social- og arbejdsministeriet. I ministeriets efterfølgende rapport anbefaler denne afdeling, at der ikke bør gennemføres en yderligere undersøgelse af tidsrummet 1994-1996 i betragtning af de uforholdsmæssigt store ressourcer, det ville kræve, hvis man ville kontrollere et større udvalg. Derimod anbefaler afdelingen, at de resultater, man var nået frem til i forbindelse med denne kontrol, dvs. resultaterne på grundlag af dette udvalg på 45 projekter, skulle bruges for at nå frem til en aftale med Kommissionen om det beløb, der skulle tilbagebetales. Kommissionen ved ikke, om de nederlandske myndigheder har godkendt denne henstilling. Det skal imidlertid bemærkes, at disse myndigheder ikke har fremsendt nogen oplysninger til Kommissionen ud over den ovennævnte rapport om kontrollen.

2. Kommissionen henviste i sit brev af 20. juli 2001 klart til en stikprøve af projekter og ikke til et vilkårligt udvalg.

Som nævnt tidligere har Kommissionen altid understreget betydningen af, at der arbejdes med et udvalg på ca. 200 projekter i perioden 1994-1996. I betragtning af konklusionerne fra den førnævnte revisionsrapport baserede Kommissionen imidlertid sin aktion på de foreliggende oplysninger.

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 438/2001 af 2. marts 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 for så vidt angår forvaltnings- og kontrolsystemerne for strukturfondenes interventioner.

(2002/C 115 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2423/01

af Michiel van Hulten (PSE) og Ieke van den Burg (PSE) til Kommissionen

(4. september 2001)

Om: Gennemførelse af ESF i Nederlandene 1994-1996

Den 20. juli 2001 informerede generaldirektør Quintin den nederlandske regering skriftligt om gennemførelsen af den procedure, der er fastsat i artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 (¹) af 19. december 1988 vedrørende gennemførelsen i Nederlandene af projekter under Den Europæiske Socialfond i årene 1994-1996.

1. I sin skrivelse oplyser generaldirektør Quintin, at Kommissionen overvejer at evaluere resultaterne af ovennævnte undersøgelse fra social- og arbejdsministeriets regnskabsafdeling af alle ESF-medfinansierede projekter fra tidsrummet 1994-1996. Forordning (EF) 448/2001 (²) fastsætter imidlertid, at i tilfælde af ekstrapolation »anvender den et repræsentativt udsnit af transaktioner med lignende karakteristika«. Er Kommissionen af den opfattelse, at det er ansvarligt at ekstrapolere på grundlag af en i sit omfang meget begrænset stikprøve?

2. Beretningen fra arbejds- og socialministeriets regnskabsafdeling vedrører 45 projekter. For 12 af 45 projekter fandtes der ikke længere nogen projektforvaltning. Forordning (EØF) 4253/88 fastsætter, at alle udgiftsbilag vedrørende projektudgifterne stilles til rådighed for Kommissionen tre år efter den sidste betaling. Kan Kommissionen oplyse, om denne bestemmelse er blevet opfyldt i tilfælde af ovennævnte 12 projekter?.

(¹) EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1.

(²) EFT L 64 af 6.3.2001, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. oktober 2001)

1. Kommissionens forordning (EF) nr. 448/2001 af 2. marts 2001 (¹) finder ikke anvendelse på programmeringsperioden 1994-1999.

Selv om Kommissionen krævede en stikprøve, der dækkede mindst 5 % af de samlede udgifter og af det samlede antal projekter, dvs. ca. 200 projekter, gennemførte de nederlandske myndigheder en undersøgelse med et udvalg på 45 projekter.

I sin rapport konkluderede revisoren fra social- og arbejdsministeriet, at en udvidelse af denne undersøgelse ville kræve en uforholdsmæssig stor tidsinvestering, og anbefalede derfor, at der ikke skulle gennemføres yderligere undersøgelser af perioden 1994-1996, og at man skulle anvende resultaterne fra denne rapport til at nå frem til en aftale med Kommissionen om det beløb, der skal betales tilbage.

I lyset af disse konklusioner har grundlaget for Kommissionens aktion været de foreliggende oplysninger.

2. I artikel 23, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988⁽²⁾ står, at »i en periode på tre år efter den sidste betaling vedrørende en aktion stiller det ansvarlige organ og de ansvarlige myndigheder alle udgiftsbilag i forbindelse med aktionen til rådighed for Kommissionen«. Dette tidsrum gælder stadig for Den Europæiske Socialfonds programmer 1994-1999. Ministeriets interne revisionsafdeling har fastslået, at 12 projekter ikke opfyldte dette kriterium.

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 448/2001 af 2. marts 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 for så vidt angår proceduren for finansielle korrektioner af interventioner under strukturfondene.

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1), senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3193/94 af 19. december 1994 (EFT L 337 af 24.12.1994).

(2002/C 115 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2424/01

af Michiel van Hulten (PSE) og Ieke van den Burg (PSE) til Kommissionen

(4. september 2001)

Om: Gennemførelse af ESF i Nederlandene 1994-1996

Den 20. juli 2001 informerede generaldirektør Quintin den nederlandske regering skriftligt om gennemførelsen af den procedure, der er fastsat i artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88⁽¹⁾ af 19. december 1988 vedrørende gennemførelsen i Nederlandene af projekter under Den Europæiske Socialfond i årene 1994-1996.

1. Ved 33 af de 45 udvalgte projekter er der foretaget undersøgelser på grundlag af den stadig eksisterende projektförvaltning. Ved 7 projekter er der som følge af en manglende projektförvaltning gennemført en »undersøgelse« på grundlag af regnskabsberetninger. Ved disse projekter blev i 5 tilfælde ESF-støtten betegnet som »berettiget« og i 2 tilfælde som »tvivlsom«. Dog blev alle 7 projekter ved fastsættelsen af ekstrapolationen henregnet under kategorien »tvivlsom/uberettiget«. Som følge heraf udgør den af Kommissionen foreslåede justering 41 % i stedet for 25 %. Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at i de tilfælde, hvor der på grundlag af regnskabsberetninger er opnået en positiv slutevaluering af projekter, bør tvivlen komme disse til gode og i hvert fald ikke inddrages som en negativ faktor under ekstrapolationen?

2. Indtil foråret 1997 herskede der uklarhed om de nøjagtige bestemmelser med hensyn til udbetaling af ESF-midler. Den 11. marts 1996 anmodede Økofin-Rådet Kommissionen om at uddybe al tvivl vedrørende de udgifter, der kommer i betragtning som finansiering for at sikre, at fællesskabsmidlerne anvendes optimalt i henhold til de gældende forordninger. På grundlag af denne anmodning traf Kommissionen over for Nederlandene beslutning 97/320/EF⁽²⁾, Frédérique Ries vor artikel 1, stk. 2, i denne beslutning lyder: »I det omfang bestemmelserne i dette bilag pålægger medlemsstaterne eller støtte-modtagerne nye eller supplerende omkostninger eller vilkår, gælder de udelukkende for de investeringer, operationer, foranstaltninger og projekter, der indgår i de i stk. 1 omtalt foranstaltninger, og som udvælges efter 1. maj 1997«. Kan Kommissionen oplyse, om retmæssigheden af udgifter i forbindelse med de 45 udvalgte projekter er fastslået under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 1, stk. 2?

(¹) EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1.

(²) EFT L 146 af 5.6.1997, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(25. oktober 2001)*

1. I 1997 besluttede de nederlandske myndigheder i enighed med Kommissionen at erstatte erklæringer, som var attesteret af eksterne revisorer, med en kontrol udført af revisionsafdelingen i »Arbeidsvoorziening«. Grunden til denne ændring var, at man ved tidligere kontrolbesøg, som Kommissionen havde gennemført, havde afsløret, at disse revisorerklæringer ikke kunne bruges, hvis man ville se, om projekterne virkelig var i overensstemmelse med bestemmelserne i Den Europæiske Socialfond. Disse erklæringer, som man skønnede ikke kunne bruges i forbindelse med ESF i 1996, kan naturligvis ikke bruges som bevis for, at der er overensstemmelse med ESF-reglerne fem år senere.

Ifølge rapporten fra revisionsafdelingen i social- og arbejdsministeriet havde alle projekter, der blev betegnet som »ukorrekte«, fået en positiv revisorerklæring.

2. Revisionsafdelingen i det nederlandske ministerium gennemførte kontrollen med de 45 projekter for at undersøge, om erklæringerne herom var lovlige og korrekte. Kommissionen er overbevist om, at denne undersøgelse blev gennemført på grundlag af de forordninger og afgørelser, som gjaldt på det tidspunkt, da projekterne blev udført.

(2002/C 115 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2425/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(4. september 2001)*

Om: Gruppe af indbyggere, det er vanskeligt at forsikre som følge af udelukkelsesklausuler i forbindelse med sygeforsikringer

I Nederlandene har private sygeforsikringsselskaber siden 1998 en optagelsespligt. Det betyder, at personer, der bor i Nederlandene på visse betingelser skal optages på grundlag af en standardpakke.

Siden 1971 findes der for arbejdstagere en europæisk forordning, hvorved arbejdstagere, der flytter inden for medlemsstaterne, har ret til adgang til en sygesikringsordning på samme grundlag som indbyggerne i det pågældende land (forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾).

For personer, der bor i en anden medlemsstat og er henvist til en privat sygeforsikring, består en sådan ordning ikke. De må derfor ofte kæmpe med udelukkelsesklausuler, hvorved forsikringsselskaberne, f.eks. på grundlag af det tidligere sygdomsbillede, i forvejen udelukker fremtidige »risici«. Der er ofte tale om risici, der i betragtning af de yderst kostbare moderne behandlinger ikke kan betales af borgerne.

1. Er Kommissionen klar over dette?

2. Er den ikke også af den opfattelse, at enhver borger, der bosætter sig i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, i princippet har ret til sundhedsforsorg af et acceptabelt minimumsniveau, og at udelukkelsesklausuler i denne forbindelse ikke bør anvendes?

3. Hvor stor er den gruppe mennesker, der på grund af manglende optagelsespligt hos private forsikringsselskaber løber risiko for at forblive (delvis) uforsikret?

4. Har Kommissionen kendskab til situationen på dette punkt i de forskellige europæiske lande? I benægtende fald, er den rede til at foretage en opgørelse herover? I bekræftende fald, er den rede til at give indsigt i denne sag?

5. Overvejer Kommissionen foranstaltninger, der sikrer, at ingen grupper indbyggere i EU's medlemsstater uanset indkomst, erhverv eller nationalitet, fremover kan få nægtet adgang til en normal sygeforsikring? I benægtende fald, hvilke grunde har Kommissionen til at udsætte en sådan foranstaltning eller at lade den ude af betragtning?

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(25. oktober 2001)*

1. og 2. Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål er i tråd med de betænkeligheder, som Europa-Parlamentet allerede gav udtryk for i sin initiativbetænkning om supplerende sygesikring⁽¹⁾, som blev vedtaget den 15. november 2000. Betænkningen vedrører en nærmere gennemgang af den situation, der gør sig gældende for de supplerende sygesikringsordninger, og det fremhæves her med rette, at de statslige eller lovfastede sygesikringsordninger, som henhører under Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽²⁾, giver en meget bred dækning på sundhedsforsorgsområdet i de fleste medlemsstater. I betænkningen overvejes det med rette, hvilken rolle disse supplerende sygesikringsordninger alligevel kan spille med hensyn til adgangen til sundhedsforsorg, og man kommer navnlig ind på spørgsmålet om de hindringer for personers og tjenesteydelsers frie bevægelighed i en anden medlemsstat, som de markante forskelle mellem ordningerne kan forårsage.

3. og 4. Kommissionen ser positivt på Parlamentets initiativ og har påtaget sig at foretage en tilbundsgående undersøgelse af situationen med henblik på at få et bedre overblik over de meget forskellige og komplicerede ordninger. Der er derfor iværksat en undersøgelse af de supplerende sygesikringsordninger i Fællesskabet. Undersøgelsen er endnu ikke afsluttet.

5. Resultaterne forventes at foreligge i december 2001 og vil blive offentliggjort i begyndelsen af 2002. De kommer til at danne udgangspunkt for alle Kommissionens øvrige initiativer på området og vil navnlig gøre det muligt at starte en debat med alle de berørte aktører.

⁽¹⁾ 2000/2009 (INI) PE 286.239.

⁽²⁾ EFT L 149 af 5.7.1971.

(2002/C 115 E/087)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2428/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen***(3. september 2001)*

Om: Anvendelse af kemiske våben i Tyrkiet og Irak og Den Europæiske Unions fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik

I sit svar på spørgsmål E-0680/01⁽¹⁾ meddeler Rådet, at »anvendelsen af kemiske våben mod kurderne er hverken blevet rejst i Rådet eller i Rådets organer. Rådet har derfor ikke udtalt sig om dette spørgsmål.« (sic). Dette er et forbløffende standpunkt. De 15 EU-medlemsstater nægter at udvikle en sammenhængende strategi med hensyn til anvendelse af kemiske våben mod på den ene side den kurdiske befolkning i Irak og på den anden side den kurdiske befolkning i Tyrkiet.

Fredag den 16. februar 2001 udførte amerikanske og engelske fly luftangreb over hovedstadsområdet i Irak. Den engelske udenrigsminister Robin Cook oplyste, at bombardementerne var nødvendige for at opretholde flyforbuddet i den nordlige og den sydlige zone i Irak. Disse zoner er nødvendige for at beskytte den kurdiske befolkning i den nordlige del af landet og shiitterne i den sydlige del. »Da Saddam endnu havde lov til at flyve over de nordlige egne, brugte han kemiske våben mod kurderne. Han ville gøre det igen, hvis vi gav ham chancen for det«, erklærede Cook.

Cooks standpunkt vedrørende anvendelsen af kemiske våben i Irak står i skærende kontrast til EU-medlemsstaternes standpunkt vedrørende anvendelsen af kemiske våben i Tyrkiet. Således afviser Rådet fortsat at udtale sig om den tyrkiske hærs anvendelse af kemiske våben den 11. maj 1999. Det ville imidlertid være hensigtsmæssigt, om der som et led i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik blev udarbejdet en sammenhængende strategi med hensyn til det kurdiske spørgsmål i Irak og Tyrkiet.

Agter Kommissionen at »fremsætte forslag for Rådet« i henhold til artikel 22 i EU-traktaten med henblik på udarbejdelse af en sammenhængende strategi vedrørende et forbud mod anvendelse af kemiske våben i Tyrkiet og Irak? I benægtende fald, hvorfor afviser Kommissionen at fremsætte et forslag i henhold til artikel 22 i EU-traktaten i betragtning af spørgsmålets særlige betydning for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik?

⁽¹⁾ EFT C 340 E af 4.12.2001, s. 66.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(12. november 2001)*

Kommissionen har taget det forslag ad notam, at den bør udøve sin initiativret inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), for at Rådet kan indtage en holdning til visse af Iraks og Tyrkiets aktiviteter.

Der skal mindes om, at Irak og Tyrkiet befinder sig i meget forskellige situationer med hensyn til international ret, og at det næppe ville være muligt at finde frem til en identisk holdning til de to lande. FN's Sikkerhedsråd har eksplicit fordømt undertrykkelsen af den civile befolkning i Irak, og landet er ramt af en række sanktioner, der er iværksat på grundlag af Sikkerhedsrådets resolutioner. Da der ikke har været fremsat de samme fordømmelser eller vedtaget de samme resolutioner i forhold til Tyrkiet, ville en tilsvarende aktion over for dette land, hvilket desuden ville være en aktion rettet mod et NATO-medlem, ikke nyde den samme internationale legitimitet.

Kommissionen vil for en ordens skyld henlede det ærede medlems opmærksomhed på det program, som den for nylig har iværksat til støtte for den regionale udvikling i den sydøstlige del af Tyrkiet. Til dette program er der knyttet en beløbsramme på 45 mio. EUR for perioden 2002-2005. Hovedformålet er at stimulere den økonomiske og sociale udvikling i regionen.

*(2002/C 115 E/088)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2434/01****af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Rådet***(10. september 2001)*

Om: Regeringers holdning til kloning af mennesker

Europa-Parlamentet har forholdt sig negativt til kloning af mennesker ved hjælp af manipulation af stamceller. Ifølge oplysninger i pressen er borgere i visse medlemslande ved at forberede kloning af mennesker ved hjælp af den samme metode, der allerede er blevet brugt til kloning af bl.a. mus og køer. Har medlemsstaternes regeringer muligheder for og vilje til at forhindre kloning af mennesker i EU?

Svar*(17. december 2001)*

Rådet meddeler det ærede parlamentsmedlem, at det ikke tilkommer det at tage stilling til medlemsstaternes regeringers holdning og til de midler, medlemsstaternes nationale myndigheder har til rådighed.

Det vil dog gerne understrege, at det i artikel 6 i direktiv 98/44/EF om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser fastslås, at det er forbudt at meddele patent på fremgangsmåder til kloning af mennesker.

*(2002/C 115 E/089)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2444/01****af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen***(11. september 2001)*

Om: Skovbrande

Hvert år efter sommerperioden kan landene i den sydlige del af Unionen gøre status over antallet af skovbrande og antallet af hektar skov, som er gået op i flammer. Det er blevet til en tragisk rutine ligesom antallet af døde på landevejene.

Mener Kommissionen, at der med den fart, som skovbrandene breder sig med i visse dele af Den Europæiske Union som f.eks. Andalusien, overhovedet vil blive skov tilbage til de kommende generationer?

Kender Kommissionen den forstmæssige og biologiske værdi af den mængde skov, der i sommer er brændt i et område, der er så hårdt ramt af langvarig tørke og ørkendannelse som Andalusien?

Er Kommissionen klar over det reelle omfang af den brand, som ramte naturparken Cazorla, Segura y las Villas, der er biosfære-reservat, og hvis pleje og bevarelse der ydes støtte til fra forskellige fællesskabsprogrammer?

Mener Kommissionen ikke, at der eksisterer et virkeligt problem med mangelfuld forvaltning og vedligeholdelse af disse parker med de knappe budgetmidler, der bevilliges af den ansvarlige administration?

Mener Kommissionen ikke, at Fællesskabets administration bør gribe direkte ind i denne sag, først og fremmest på grund af den globale betydning, som disse naturområder har for hele Fællesskabet, og gennemføre en mere direkte forvaltning af de parker, hvis vedligeholdelse der ydes betydelig støtte til?

Mener Kommissionen ikke, at en kontrol, der er tættere på og i større samklang med de autonome administrationer, som det er tilfældet i Spanien, således at den tekniske og økonomiske rådgivning styrkes, ville kunne nedbringe det foruroligende omfang af brændte skovområder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Margot Wallström

(31. oktober 2001)

Hvert år hærger skovene i de sydlige EU-lande af en lang række brande. Ifølge de seneste oplysninger blev Frankrig, Italien, Portugal og Spanien i perioden 1. juli 2001 — 31. august 2001 ramt af 33 833 skovbrande, fordelt på 98 600 hektar (ha).

Men medlemsstaterne og Kommissionen forholder sig ikke passive over for dette fænomen. Der ofres hvert år betydelige finansielle midler på beskyttelse af skovene, oplysningskampagner, bekæmpelse af årsagerne og aktiv bekæmpelse af skovbrande, bl.a. ved hjælp af beskyttelsesinfrastrukturer (brandbælter, vandforsyningssteder og stier) og overvågning. Kommissionen yder først og fremmest støtte via programmerne i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾ samt Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 af 23. juli 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande⁽²⁾. Takket være denne indsats er antallet af hektar ødelagt skovareal faldet støt siden begyndelsen af 1990'erne til trods for, at der fortsat er et meget stort antal skovbrande.

Hvad spørgsmålet om udviklingen i skovarealerne angår, henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på, at statistikkerne viser, at det gennemsnitlige skovareal øges af forskellige årsager: skoven vokser naturligt på forladte landbrugsjorder; der ydes en aktiv politisk indsats for at nyplante og genplante arealer med skov, navnlig i Spanien, og skovene i Middelhavslændene, som allerede længe har været hjemsøgt af skovbrande, har tilpasset sig dette fænomen. De har en meget stor regenerationsevne. De 98 600 ha, som blev ramt af skovbrande sidste sommer, er således ikke blevet fuldstændig ødelagt.

Skovbrandene udgør ikke desto mindre et meget stort problem, og deres antal stiger år for år. De rammer ofte de samme områder og ødelægger dem gradvist, indtil skaderne er uoprettelige. I visse områder med udstrakte skovarealer, hvor der ikke er indrettet stødpudezoner som f.eks. landbrugsbedrifter til at standse ilden, er der en reel risiko for store skovbrande.

I perioden 1. januar 2001 — 31. august 2001 blev 5 625 ha skovareal i Andalusien, svarende til 0,1 % af den andalusiske skov, hærget af 836 brande, hvoraf 213 dækkede et areal på over 1 ha. Af disse 5 625 ha er 3 660 ha fredet som skovområde. Kommissionen er dog ikke i besiddelse af oplysninger om de ødelagte skoves biologiske værdi.

Kommissionen er derimod blevet informeret om, at branden i naturparken Cazorla berørte 836 ha skov, hovedsagelig den kunstigt genplantede *Pinus Pinaster*-skov. Den del af parken, der er af meget høj økologisk værdi, blev dog ikke berørt.

Ansvar for finansieringen af bevaringen og pleje af naturområder påhviler medlemsstaterne, enten via de nationale eller via de lokale myndigheder. Finansieringen af naturområder kræver, at der bevilges tilstrækkelige midler. Kommissionen er ikke i besiddelse af detaljerede oplysninger om, hvor store beløb de enkelte medlemsstater har bevilget til naturområder, og kan derfor ikke vurdere, om de midler, der er afsat, er tilstrækkelige til at forvalte disse områder. I henhold til habitatdirektivet er det dog nødvendigt at løse de finansielle problemer i forbindelse med de naturområder, der indgår i Natura 2000-netværket, og Kommissionen arbejder i øjeblikket med dette spørgsmål.

Kommissionen er af den opfattelse, at ansvaret for forvaltningen af naturområderne påhviler den enkelte medlemsstat, som er ansvarlig både for forvaltningsbeslutningerne og for gennemførelsen heraf. Kommissionen anerkender disse områders betydning for Fællesskabet og har derfor udviklet politikker og instrumenter til deres beskyttelse. Naturområder af betydning for Fællesskabet beskyttes i hele Den Europæiske Union gennem Natura 2000-netværket, og Kommissionen yder betydelig støtte hertil. Men ansvaret for forvaltningen af disse områder og af de finansielle midler, der afsættes hertil fra forskellige kilder (LIFE, strukturfondene osv.), påhviler de nationale eller lokale myndigheder.

Gennemførelsen af kontrolforanstaltninger til begrænsning af antallet af skovbrande og af de skader, de forårsager, henhører ikke under Fællesskabets kompetence. Kommissionen har dog forpligtet sig til, i det omfang den er i stand til det, at skabe kontakt mellem de nationale centre til bekæmpelse af skovbrande, ikke blot for at åbne mulighed for udveksling af erfaringer med sådanne kontrolforanstaltninger, men også for at udvikle et operationelt samarbejde mellem disse centre. Erfaringen har vist, at dette samarbejde, som har form af gensidig bistand og tekniske råd, er både vigtigt og frugtbart. Eksperterne i bekæmpelse af skovbrande er dog enige om, at kontrol på stedet, hvor velorganiseret den end er, ikke kan hindre pyromanbrande.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 217 af 31.7.1992.

(2002/C 115 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2450/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Forskellige vurderinger i sagen om uberettiget udbetalte midler og den uventede tilbagesøgning af nederlandske ESF-midler

1. Kan Kommissionen på baggrund af meningsforskellene mellem den nederlandske regering og Kommissionen om tilbagesøgningen af 447 mio. HFL (ca. 200 mio. EUR) af den støtte, der i perioden 1994-96 blev givet ud i Nederlandene inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond, oplyse, om bestemmelserne om anvendelsen af ESF-midler skal forstås således, at det endelige ansvar for kontrollen og den korrekte anvendelse påhviler den medlemsstat, der modtager midlerne?

2. Hvis det endelige ansvar påhviler regeringen i den pågældende medlemsstat, betyder det så, at denne er sikret mod tilbagesøgning, hvis den er af den opfattelse, at anvendelsen er sket i overensstemmelse med de gældende bestemmelser, eller bevarer Kommissionen under alle omstændigheder muligheden for bagefter selv at overtage det endelige ansvar og på dette grundlag flere år senere tage skridt til tilbagesøgning af midler, som efter den pågældende regerings vurdering er givet ud i god tro?

3. Hvordan kan man opnå, at Kommissionen og regeringen i den pågældende medlemsstat på et så tidligt stadium som muligt, og senest et år efter udløbet af det regnskabsår, hvor udgifterne har været afholdt, når til enighed om en korrekt anvendelse af ESF-midler, således at man undgår, at Kommissionen senere tilbagesøger midler, som den pågældende medlemsstat eller dens kompetente myndigheder tidligere definitivt har anset for at være givet korrekt ud og i overensstemmelse med reglerne?

4. Er Kommissionen på baggrund af, at medlemsstaterne for det meste betragter EU-midler som frit disponible inden for den sektor, de er blevet tildelt, parat til at skærpe afgrænsningen af ansvaret for de finansielle midler, hvor enhver på forhånd er fuldstændig klar over, om de kan anvendes til formål, hvor det endelige ansvar påhviler den pågældende medlemsstat, eller om de kun kan anvendes til formål, hvor Den Europæiske Union selv kontrollerer anvendelsen og overtager ansvaret, fordi det endelige ansvar påhviler den selv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. oktober 2001)

I henhold til artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88⁽¹⁾ er det i første instans medlemsstaten, som er ansvarlig for den korrekte anvendelse af strukturfondene.

2. Kommissionen, der i sidste ende har ansvaret, har altid mulighed for igen at henvende sig til medlemsstaten, når der fremkommer beviser, der rejser tvivl om, at midlerne er anvendt korrekt. Hvis dette er tilfældet, skal der ske en finansiell korrektion, som kan føre til en tilbagebetaling.

3. Kommissionen er nødt til at kunne kræve penge tilbage under og efter afslutningen af programmeringsperioden, hvis der fremkommer beviser, der rejser tvivl om, at midlerne er anvendt korrekt. I perioden 2000-2006 er betalingssystemet ændret væsentligt. Der gives ikke længere forskud fra Kommissionen til medlemsstaterne med undtagelse af et samlet beløb på 7 %, der betales i begyndelsen af perioden. Kommissionen tilbagebetaler kun de reelle udgifter, når de er afholdt og anmeldt af medlemsstaten. Dette nye regelsæt burde hindre meget store tilbagebetalinger.

4. Forordningen om strukturfondene⁽²⁾, som har været drøftet og er blevet godkendt af medlemsstaterne, er helt klar med hensyn til medlemsstatens og Kommissionens ansvarsområder. De penge, der gives i støtte i henhold til forordningen om strukturfondene, er udelukkende øremærket til de formål, der er fastlagt i forordningerne om strukturfondene og i programmeringsdokumenterne.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter, EFT L 374 af 31.12.1988.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

(2002/C 115 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2451/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Hvordan man er nået frem til og omfanget af tilbagesøgningen af støtten til ESF-projekter i Nederlandene i perioden 1994-96

Der hersker stor uklarhed over, hvordan man er nået frem til det tilbagesøgte beløb på 447 mio. HFL i EU-støtte, som Nederlandene uberettiget har anvendt inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at Rådets forordning nr. 4253/88⁽¹⁾ af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2052/88⁽²⁾ gælder som grundlag for bestemmelsen om tilbagesøgning ovennævnte beløb?

2. I artikel 24 i denne forordning tales der om, at Kommissionen foretager en passende undersøgelse: Kan den give en fuldstændig oversigt over de kontroller vedrørende ESF-støtten, der under dens ansvar blev udført i perioden 1994-96, hvad der gav anledning hertil, hvilke resultater der blev opnået, og hvilke konklusioner der blev draget? Kan Kommissionen give en tilsvarende oversigt for perioden frem til 1999?

3. I regionen Limburg er der for nylig afsløret meget, der tyder på uberettiget udbetalte beløb og bedrageri med ESF-midler, bl.a. ved at frivillige bidrag fra virksomheder er betalt tilbage til disse og derefter er talt med som offentlige midler, og ved at indsætte ESF-4-midler, inden virksomheden Abb MCG gik fallit. Har Kommissionen kendskab til disse forhold? Har dette i bekræftende fald foranlediget (eller vil det foranledige) en undersøgelse, og i bekræftende fald med hvilket resultat?

4. Der er også konstateret tegn på uregelmæssigheder i andre regioner, som f.eks. Rijnmond, Gelderland og Zeeland. Der er foretaget en undersøgelse på grundlag af artikel 24 i regionerne Gelderland og Rijnmond, som har resulteret i tilbagesøgning af midler. Har der også været foretaget en revision i Zeeland (Centrum voor Vakopleiding og Arbo Zeeland), og hvordan er situationen i bekræftende fald dér? Er der foretaget undersøgelser i andre nederlandske regioner?

5. Kan disse undersøgelser føre til et endnu højere beløb end det beløb, Kommissionen nævner i sin skrivelse af 24. juli 2001, hvor der er tale om 447 184 814 HFL i ESF-støtte for perioden 1994-96, der muligvis skal betales tilbage, og som Kommissionen er nået frem til ved en ekstrapolering af den stikprøveundersøgelse af 45 projekter, socialministeriets revisionsafdeling har gennemført?

6. Har Kommissionen på baggrund af de mange tegn på og omfanget af uregelmæssigheder, eventuelle fejl og forsømmelser samt bedrageri set sig foranlediget til at koble OLAF på sagen?

(¹) EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1.

(²) EFT L 185 af 15.7.1988, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. oktober 2001)

1. Kommissionens mulighed for at vedtage beslutninger om suspension, nedsættelse eller ophævelse er fastlagt i artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 (¹). Denne forordning til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og om samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993, finder anvendelse i den pågældende periode.

2. Oplysninger om kontrollen med udgifterne under ESF i Nederlandene, som er blevet udført af Kommissionen, er sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat.

3. Kommissionens efterprøvning af udgifter i forbindelse med mål 4 har hidtil ikke afsløret nogen uregelmæssigheder. De nederlandske myndigheder er ved at undersøge følgerne af, at virksomheden Abb MCG er gået fallit, og de holder Kommissionen underrettet.

4. Der er blevet gennemført et kontrolbesøg i Zeeland, og udkastet til rapporten blev sendt til de nederlandske myndigheder med henblik på et svar. Der vil blive taget hensyn til dette svar, når rapporten færdiggøres, og de nødvendige aktioner gennemføres. Det skal bemærkes, at resultaterne af dette kontrolbesøg og de foranstaltninger, der er iværksat i forbindelse med de kontrolbesøg, som blev gennemført i Rijnmond og Gelderland, ikke er omtalt i den nedsættelsesprocedure, som der henvises til i Kommissionens brev af 24. juli 2001.

5. De kontrolbesøg, der omtales under punkt 4, vedrører årene efter 1996. De vedrører ikke suspensions-, nedsættelses- eller ophævelsesproceduren for 1994-1996.

6. Inden for rammerne af Kommissionens tjenestegrene er Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) altid blevet informeret om de aktioner og resultater heraf, som de ansvarlige tjenestegrene i Den Europæiske Socialfond gennemfører.

(¹) EFT L 193 af 31.7.1993.

(2002/C 115 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2452/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. september 2001)

Om: Forhandlinger om uberettiget udbetalte midler og tilbagesøgning af nederlandske ESF-midler

1. Kan Kommissionen bekræfte de oplysninger, der torsdag den 16. august 2001 kom frem i det nederlandske tv-program Netwerk om den rapport, som Raymond Potsdammer på vegne af arbejdsformidlingen i Nederlandene den 7. juni 2001 havde forelagt ministeriet for sociale anliggender og beskæftigelse, nemlig at der i 1999 skulle have fundet drøftelser sted mellem Kommissionen og det pågældende nederlandske ministerium om en »justering« af de fejl, der var begået, og at tjenestemænd fra Kommissionen på dennes vegne uformelt skulle have foreslået at fastsætte denne »justering« til 92,7 mio. HFL (næsten 42 mio. EUR)?
2. Kan Kommissionen endvidere bekræfte, at det i punkt 3 nævnte tilbud blev afvist af Nederlandene, dels fordi man antog, at det endelige beløb, der skulle tilbagebetales, efter en nærmere undersøgelse højst kunne andrage 58 mio. HFL (ca. 26 mio. EUR), og dels fordi man ikke ville vedkende sig ansvaret for utilstrækkelig regnskabsføring?
3. Vil det beløb på 70 mio. HFL (næsten 32 mio. EUR), der optræder i Koning-rapporten, som det nederlandske parlament har fået forelagt, og som blev offentliggjort den 27. august, indgå i Kommissionens endelige vurdering, hvis socialministeren optager denne udlægning i det svar, han inden den 24. september skal give Kommissionen på dens tidligere udtalelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. oktober 2001)

I 1999 besluttede Kommissionen, efter at man havde afsløret uregelmæssigheder vedrørende regionerne Gelderland/Rijnmond og efter den omfattende nederlandske undersøgelse vedrørende 1997, at lægge et beløb på 42 mio. EUR til side til eventuelle uregelmæssigheder i årene 1994-1996. Denne afgørelse, som sandsynligvis er den afgørelse, der omtales i fjernsynsprogrammet, blev officielt meddelt de nederlandske myndigheder i form af et brev.

Afgørelsen om at lægge penge til side blev taget enstemmigt for at sikre Kommissionens finansielle interesser. Det blev aldrig fremlagt som et tilbud om finansielt at afslutte årene 1994-1996.

Kommissionen har i henhold til artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88⁽¹⁾ bedt den nederlandske regering om at fremlægge nye oplysninger og argumenter, som kan medføre en nedsættelse af kravet. Hvis den nederlandske regering beslutter at bruge oplysninger og argumenter fra Koning-rapporten, vil Kommissionen naturligvis lade disse indgå i overvejelserne.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter — EFT L 374 af 31.12.1988.

(2002/C 115 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2453/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. september 2001)

Om: En vurdering af nederlandske ESF-udgifter, hvor regnskabsføringen har været ukorrekt

1. Kan Kommissionen bekræfte, at tilbagesøgningen af 447 mio. HFL (ca. 200 mio. EUR) af den støtte, der i perioden 1994-96 blev anvendt i Nederlandene inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond, er baseret på oplysninger fra revisionsafdelingen i det nederlandske ministerium for sociale anliggender og

beskæftigelse, hvoraf det fremgår, at 7 % er anvendt ukorrekt, og at 34 % er ukorrekt bogført, hvorfor Kommissionen konkluderer, at 41 % af det samlede beløb må anses for at være uberettiget?

2. Kan Kommissionen oplyse, hvilken procentdel af ESF-støtten der ud fra dens viden eller antagelser er anvendt til at holde allerede eksisterende organer i Nederlandene i live, især arbejdsformidlingen, hvilket betød, at ESF-midler blev anvendt som kompensation for besparelser på nationalt plan?

3. På hvilket grundlag skelner Kommissionen i sin vurdering mellem midler, der er anvendt ukorrekt, og midler, hvor der ikke kan dokumenteres en 100 % korrekt forvaltning?

4. Anser Kommissionen nu beløbet på 200 mio.EUR for at være definitivt, når den nederlandske regering ikke kan gøre rede for de 34 %, der muligvis er givet rigtigt ud, men som ikke er bogført korrekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. oktober 2001)

1. Beregningen i henhold til artikel 24⁽¹⁾ er baseret på rapporten fra revisionsafdelingen i det nederlandske arbejds- og socialministerium, hvorimod uregelmæssighedernes systematiske karakter også fremgår af kontrolrapporterne fra Kommissionen. Kommissionen vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på det svar, Kommissionen har givet på medlemmets skriftlige spørgsmål E-2451/01 ⁽²⁾, og på den liste over kontrolrapporter, som er anført heri.

2. Kommissionen har ikke givet udtryk for en antagelse om det formodede misbrug af ESF-midler (Den Europæiske Socialfond) til bevarelse af allerede eksisterende organisationer i Nederlandene. Kommissionen undersøger alle ESF-udgifter nøje på grundlag af forordningen om strukturfondene.

3. Projekter afvises, enten fordi opgivne udgifter ikke er tilskudsberettigede, eller fordi der ikke er dokumentation for, at den pågældende udgift er tilskudsberettiget. Begge tilfælde er eksempler på uregelmæssigheder, som specifikt er nævnt i forordningen om strukturfondene.

4. Kommissionen har bedt de nederlandske myndigheder om at fremlægge dokumentation for, at Kommissionens krav i henhold til artikel 24 ikke er berettigede.

⁽¹⁾ I Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter — EFT L 374 af 31.12.1988.

⁽²⁾ Se side 87.

(2002/C 115 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2455/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Nedlæggelse af den første svelle til jernbanelinjen Ferrol-Tui og højhastighedsforbindelsen fra Galicien til Portugal og til centrum af Europa

I juli 2001 deltog den spanske premierminister og lederen af den galiciske regering i en vel forberedt og stort opsat ceremoni, der blev afholdt for at anbringe den første svelle på et stykke af et dusin kilometer højhastighedsjernbane fra Ferrol til den portugisiske grænse, der principielt indgår i det multimodale projekt Ferrol-Lissabon i de transeuropæiske net. Knap tre måneder før valget i Galicien præsenterer de galiciske og spanske myndigheder anlæggelsen af dette lille stykke som begyndelsen til Galiciens

forbindelse til Porto og Lissabon og centrum af Europa med højhastighedstog, idet de tager Den Europæiske Unions samfinansiering via programmerne for perioden 2000-2006 for givet. Derimod er den portugisiske regering ved at rejse tvivl om anlæggelsen af en højhastighedsjernbane mellem Porto og Vigo, idet den tilsyneladende foretrækker en fordobling af den centralistiske løsning som f.eks. strækningen Porto-Madrid og Lissabon-Madrid, og den spanske regering har ikke givet synlige beviser på, at den projekterer en ægte højhastighedslinje, der skal forbinde Galicien med Europa, eller for at der er afsat de nødvendige budgetmidler — statslige eller fra EU — til denne linje for perioden 2000-2006. Kan Kommissionen i betragtning af alt dette — for så vidt angår dens ansvar, beslutninger og dens budgetoverslag — afklare den tvivl og svare på de spørgsmål, der hermed rejses, således at det galiciske samfund kan orienteres på behørig vis og træffe de nødvendige demokratiske beslutninger i forbindelse med et problem, der har så stor betydning for dets fremtid?

(2002/C 115 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2466/01**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. september 2001)

Om: Højhastighedstogforbindelse fra Galicien til centrum af Europa via Frankrig

Hvilke politiske og budgetmæssige planer findes der i EU inden for de transeuropæiske net om at forbinde den nordvestlige del af Den Iberiske Halvø og konkret Galicien med centrum af Europa via Frankrig ved hjælp af en højhastighedstogforbindelse?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-2455/01 og E-2466/01**

(7. november 2001)

Det ærede medlem henvises til de svar, som Kommissionen har afgivet på det ærede medlems skriftlige forespørgsler nr. E-2189/01⁽¹⁾ og E-2030/01⁽²⁾. Den eneste videre udvikling siden da har været Kommissionens formelle vedtagelse den 2. oktober 2001 af forslaget til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽³⁾, samt forslaget til ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2236/95 af 18. september 1995 om generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for transeuropæiske net⁽⁴⁾.

Disse forslag er nu tilgået Europa-Parlamentet og Rådet. Sigtet med det første forslag er at koncentrere Fællesskabets aktion omkring en række helt nye prioriterede opgaver og projekter af »specifik« art, omfattende de endnu ikke tilendebragte projekter, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd på møderne i Essen den 9. og 10. december 1994 og i Dublin den 13. og 14. december 1996, samt otte andre nye projekter. Sigtet med det andet forslag er at forøge Fællesskabets maksimale tilskud til visse kritiske projekter som led i det transeuropæiske transportnet til 20 % af investeringerne, herunder bl.a. de »flaskehalse« i jernbanenettet, der findes ved linjeføring gennem naturskabte barrierer.

Blandt de otte ovennævnte projekter — sådan som Kommissionen i øvrigt allerede havde annonceret det i hvidbogen: »Den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg«⁽⁵⁾ — indgår interoperabiliteten mellem højhastighedstogforbindelserne inden for det iberiske net på grundlag af de nationale spanske og portugisiske planer. Som det ærede medlem allerede har fået oplyst, indgår højhastighedsforbindelserne i provinsen Galicia som led i dette projekt.

⁽¹⁾ Se side 36.

⁽²⁾ EFT C 93 E af 18.4.2002, s. 49.

⁽³⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽⁴⁾ EFT L 228 af 23.9.1995.

⁽⁵⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 115 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2457/01**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. september 2001)

Om: Arbejdsløshed og fattigdom i Den Europæiske Union

Da kommissær Anna Diamantopoulou for nogle måneder siden forelagde retningslinjerne for beskæftigelsen, sagde hun, at Den Europæiske Unions vigtigste mål er at undgå, at der opstår en ny klasse af fattige arbejdere, og at det var Kommissionens hensigt at opnå, at der skabes nye arbejdspladser af høj kvalitet. Imidlertid er der i den europæiske økonomi et fænomen, der forekommer både i de rigeste og i de mindst udviklede lande, nemlig at der samtidig med en stigende efterspørgsel efter højt kvalificerede arbejdstagere findes en strukturarbejdsløshed for unge, der søger deres første beskæftigelse, kvinder i al almindelighed, ældre og indvandrere. Den langvarige arbejdsløshed, som navnlig rammer disse grupper, udgør i Europa 45 % af den samlede arbejdsløshed. Alt dette er begyndelsen til en voksende strukturel fattigdom. Hvilken politik og hvilke budgetmidler anvendes der i Unionen til at bekæmpe og løse dette alvorlige fattigdomsproblem, som splitter det europæiske samfund?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(19. oktober 2001)

Fællesskabet støtter hovedsagelig medlemsstaternes bestræbelser på at bekæmpe fattigdom som følge af langtidsledighed og udstødelse fra arbejdsmarkedet ved hjælp af følgende tre instrumenter:

- Den europæiske beskæftigelsesstrategi og retningslinjerne for beskæftigelsen, som lægger vægt på, at det er nødvendigt at skabe et rummeligt arbejdsmarked ved hjælp af en politik, som fremmer beskæftigelsesegnethed og er skræddersyet til særlige behov, som skaber hensigtsmæssige beskæftigelsesmuligheder for dem, der har sværest ved at få adgang til arbejdsmarkedet i almindelighed, og som søger at forene arbejde og familie på en bedre måde.
- Den Europæiske Socialfond og fællesskabsinitiativet EQUAL:
- Den Europæiske Socialfond (ESF) sigter sammen med de øvrige strukturfonde på at fremme større økonomisk og social samhørighed i hele Unionen. Der gøres hovedsagelig en indsats for at reducere forskellen på indkomst og beskæftigelsesmuligheder regioner og persongrupper imellem. ESF-programmerne for 2000-2006 investerer ca. 60 000 mio. EUR i menneskelige ressourcer som led i moderniseringen og reformen af de europæiske arbejdsmarkeder.

ESF-forordningen⁽¹⁾ beskriver de fem politikområder, hvor ESF har til hensigt at gøre en indsats for at støtte udviklingen af arbejdsmarkedet og de menneskelige ressourcer. Et af disse politikområder sigter mod »fremme af lige muligheder for alle til at komme ind på arbejdsmarkedet« og lægger særlig vægt på at integrere marginalgrupper i økonomien og samfundet. Støtten omfatter foranstaltninger, som tager sigte på at give udvidet adgang til uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder og sikre lige adgang for alle til informationssamfundets faciliteter og fordele. I perioden 2000-2006 vil der blive tildelt over 9 000 mio. EUR til dette politikområde via ESF. I Portugal anvendes ca. 16 % af det samlede ESF-budget, svarende til 700 mio. EUR, til at hjælpe med at bekæmpe og forebygge social udstødelse.

Fællesskabsinitiativet EQUAL indgår også som led i Fællesskabets bestræbelser på at sikre flere og bedre arbejdspladser, som ingen forment adgang til. EQUAL vil undersøge, hvordan man på nye måder kan tackle den diskrimination og ulighed, som beskæftigede og arbejdssøgende oplever. Fællesskabets bidrag beløber sig til 2 847 mio. EUR i perioden 2000-2006.

Den åbne koordinationsmetode i indsatsen for social integration, som har udmøntet sig i toårige handlingsplaner til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse (nationale handlingsplaner for integration) i alle medlemsstaterne fra 2001 og fremover, sammen med udveksling af erfaringer på fællesskabsniveau. Processen omfatter udarbejdelse af sammenlignelige indikatorer og vil blive fremmet med et femårigt program, som Kommissionen lancerer i januar 2002 med et budget på 75 mio. EUR. De nationale handlingsplaner for integration giver de enkelte medlemsstater mulighed for at tilrettelægge en mere integreret politik til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse med henblik på at nå de fælles målsætninger, som blev fastsat på dette område af Det Europæiske Råd i Nice den 7.-9. december 2000. De nationale handlingsplaner for integration støtter også medlemsstaternes bestræbelser på at forstærke virkningen af ESF- og EQUAL-aktioner, som tager sigte på at fremme integration i samfundet og på arbejdsmarkedet.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1784/1999 af 12. juli 1999 om Den Europæiske Socialfond, EFT L 213 af 13.8.1999.

(2002/C 115 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2460/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Europæiske virksomheders afskedigelser og flytning af industrielle aktiviteter og arbejdspladser til virksomheder i mindre udviklede lande

Den franske telekommunikationsvirksomhed Alcatel' s nylige bekendtgørelse af sin beslutning om at afskedige 20 000 ansatte og lukke flere fabrikker i Europa og overføre den dertil hørende produktion til virksomheder i mindre udviklede lande, således at den flytter sin industrielle virksomhed ud og beholder aktiviteter omfattende innovation, teknologi og handel, er et problem, som ikke kan være EU's institutioner ligegyldigt. Alcatel forsøger at retfærdiggøre sin beslutning med de tab, virksomheden for nylig har lidt. I andre tilfælde begrundes virksomheders beslutninger om massive afskedigelser med det umiddelbare formål at forbedre deres notering på børsen i en økonomisk, socialt og politisk forstyrret praksis, som bliver mere og mere almindelig. Hvilke politiske og lovmæssige foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter den at træffe for at undgå eller straffe denne form for praksis hos europæiske virksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. oktober 2001)

Omstruktureringer af virksomheder, som den det ærede parlamentsmedlem omtaler, henhører under fællesskabsretten, navnlig direktiverne om »kollektive afskedigelser« (¹), »overførsel af virksomheder« (²) og »europæiske samarbejdsudvalg« (³), som omhandler en række forpligtelser til at informere og høre arbejdstagerrepræsentanterne i tilfælde som det beskrevne.

Direktiverne er omsat til national ret i medlemsstaterne. De skal i første omgang sikre, at bestemmelserne bliver overholdt, mens Kommissionen i sidste ende påser, at det også rent faktisk sker.

Forslaget til direktiv om information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab (⁴), som Kommissionen håber bliver vedtaget snarest muligt, vil supplere bestemmelserne og sammen med en eventuel ændring af Rådets direktiv 94/45/EF (europæiske samarbejdsudvalg) sikre, at alle medlemsstaterne får hensigtsmæssige bestemmelser om inddragelse af arbejdstagerne i virksomhedens drift og behandlingen af følgerne af omstrukturering.

Som anført i meddelelsen om den europæiske social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden⁽⁵⁾ udarbejder Kommissionen sammen med arbejdsmarkedets parter på EU-niveau og de øvrige institutioner et svar på EU-plan, som skal forbedre forudsætningerne for at tilpasse sig industrielle ændringer.

- (¹) Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser — EFT L 225 af 12.8.1998.
- (²) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter — EFT L 82 af 22.3.2001.
- (³) Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne — EFT L 254 af 30.9.1994.
- (⁴) EFT C 2 af 5.1.1999.
- (⁵) KOM(2000) 379 endelig udg.

(2002/C 115 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2472/01

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. september 2001)

Om: PMWS-virus hos svin

Af beretninger i de nederlandske medier (svin med PMWS ender alligevel i slagterier, Volkskrant af 17. august 2001) fremgår, at svinesygdommen PMWS (Postweaning Multisystemic Wasting Syndrome) hos 36 procent af de nederlandske svineavlere gør grisene alvorligt syge. Et stigende antal grise — i øjeblikket allerede en fjerdedel — overlever ikke denne virussygdom.

På trods af bestemmelser i veterinærloven om at produkter af åbenbart syge dyr bør fjernes fra fødevarerekæden, slagtes syge dyr og kødet forarbejdes til konsum.

Er Kommissionen klar over denne situation i Nederlandene? I bekræftende fald, er Kommissionen så af den opfattelse, at den eksisterende nederlandske lovgivning ikke overholdes?

Hvis Kommissionen er af den opfattelse, at Nederlandene ikke overholder den eksisterende lovgivning korrekt, hvilke skridt agter den så at tage for at tvinge Nederlandene til at overholde eksisterende EU-lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. september 2001)

Kommissionen har kendskab til forekomsten af den sygdom, der kaldes Postweaning Multisystemic Wasting Syndrome (PMWS), hos svin både i mange medlemsstater, herunder i Nederlandene, og i tredjelande. Selv om der ikke er noget, der angiver eller giver anledning til mistanke om, at denne sygdom udgør en risiko for menneskers sundhed, finansierer Kommissionen under hensyntagen til svine sektorens økonomiske betydning og sygdommens uvisse årsager to forskningsprojekter på området, som er blevet indledt i begyndelsen af 2000.

Kommissionen råder ikke over oplysninger, der beviser, at svin ramt af sygdommen bliver slagtet på normal vis hverken i Nederlandene eller i andre medlemsstater. Kommissionen opfordrer det ærede medlem til at forelægge den de oplysninger, han måtte være i besiddelse af.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at den pågældende sygdom rammer 5-12 uger gamle svin. Derfor finder Kommissionen det usandsynligt, at svin, der indgår i fødekæden, er ramt af den pågældende sygdom, idet slagtingen af svin foretages, når de er omkring seks måneder gamle.

I henhold til Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet⁽¹⁾ er det under alle omstændigheder embedsdyrlægen, der i forbindelse med ante mortem-undersøgelsen skal fastslå, om det dyr, der er sendt til slagtning, er egnet til at indgå i fødekæden.

Såfremt Kommissionen får forelagt elementer, der gør det muligt at konkludere en overtrædelse af dette krav eller andre elementer i fællesskabsretten, vil den tage de nødvendige skridt over for den pågældende medlemsstat og om fornødent indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 226 (den tidligere artikel 169) i EF-traktaten.

⁽¹⁾ EFT B 121 af 29.7.1964.

(2002/C 115 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2473/01

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Aktiviteterne i OLAF

Efter hvad der udtrykkelig står at læse i aktivitetsrapporten fra OLAF-Overvågningsudvalget, så har »Institutionerne længe beskæftiget sig med behovet for at styrke bekæmpelsen af svig mod EU-budgettet«⁽¹⁾. I mange år fandtes der imidlertid slet ikke pålidelige vurderinger af størrelsen af de beløb, der uretmæssigt blev unddraget Fællesskabet (og de europæiske skatteydere), men man anslog særdeles løseligt problemets omfang til at »udgøre 10 % af budgettet«, mens »fællesskabsinstitutionerne stort set ikke havde nogen beføjelser på dette område«. Stadig ifølge OLAF-Overvågningsudvalget var det først med de »opsigtsvækkende sager«, der kom for dagen i begyndelsen af 1990'erne, at man bestemte sig for at udbygge OLAF's beføjelser og overdrage det »Kommissionens beføjelser til bekæmpelse af svig«. Uanset hvor ædle bestræbelser, der var tale om, blev de imidlertid aldrig til virkelighed, eftersom »Parlamentet og Rådet i forbindelse med dechargeproceduren for regnskabsåret 1996 stødte på en række tilfælde af uregelmæssigheder og svig«. Dette førte til beslutningen om at oprette OLAF, som har eksisteret siden 1999.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse den nøjagtige størrelse af de beløb, fordelt på medlemsstater, som det reelt er lykkedes OLAF at tilbagedrive til EU's kasser i de seneste år?

⁽¹⁾ EFT C 360 af 14.12.2000, s. 14.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(19. november 2001)

Kommissionen fastlagde i forbindelse med gennemførelsen af hvidbogen om administrativ reform retningslinjer for opkrævning, specielt med hensyn til fordringer på udgiftsområdet under den direkte forvaltning⁽¹⁾. I henhold til disse retningslinjer skal der ske en styrkelse af Kommissionens anvisningsberettigede tjenestegrene og af samarbejdet mellem disse, Kommissionens regnskabsfører og Den Juridiske Tjeneste og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) for så vidt angår dets specifikke efterforskningsarbejde, som kan føre til retssager.

På området indirekte udgifter og egne indtægter skal Kommissionen understrege, at medlemsstaterne har det endelige ansvar for opkrævning, herunder også i forbindelse med OLAF's undersøgelser.

Det skal i øvrigt understreges, at det kan være nødvendigt med bestemte frister for den faktiske opkrævning (specielt ved suspension af en opkrævningsprocedure i forbindelse med en straffesag).

Gennem en styrkelse af de berørte tjenestegrenes ansvar og OLAF's oprettelse skulle det være blevet muligt at klargøre situationen som helhed og dermed opnå en forbedring af den faktiske opkrævning.

(¹) SEK(2000) 2204/03. Meddelelse om Aktion 96 for hvidbogen; en mere effektiv forvaltning af opkrævningen af uretmæssigt udbetalte midler.

(2002/C 115 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2475/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. september 2001)

Om: Arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i udvindingsindustrien

Rådets direktiv 92/104/EØF af 3. december 1992 (¹) om »minimumsforskrifter vedrørende forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i udvindingsindustrien« — der beskrives i bilaget — fastsætter i afsnit II, hvilke forpligtelser arbejdsgiveren har med hensyn til at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed og føre tilsyn hermed.

Der sker imidlertid stadig et stort antal arbejdsulykker i Portugal, som bl.a. omfatter tab af syn, ben, arme, fingre og endog dødsfald (navnlig blandt de arbejdere, der bryder sten i stenbrud). Et meget stor antal arbejdstagere lider af silikose, og denne situation har en tendens til at forværres med de nye arbejdsredskaber som f.eks. tryklufthamre og de maskiner, som skaber enorme støvskyer i stenbrud og teglværker. Arbejdstagerne lider også under rygproblemer, fordi de bærer for tunge byrder, blive døve som følge af støj, og mange arbejdstagere, der arbejder i et for fugtigt miljø, rammes af gigt.

Denne situation ledsages af arbejdstilsynets mangelfulde indsats og mangel på forebyggende foranstaltninger, sundhedsundersøgelser, scanning og informationskampagner.

Har Kommissionen kendskab til denne mangelfulde gennemførelse af direktivet, og hvilke foranstaltninger kan der træffes for at beskytte arbejdstagernes sikkerhed og sundhed?

(¹) EFT L 404 af 31.12.1992, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. september 2001)

Kommissionen er ikke bekendt med de sundheds- og sikkerhedsmæssige problemer, som det ærede medlem nævner.

Som det ærede medlem ved, er det medlemsstaternes opgave at sikre en effektiv gennemførelse af reglerne om sundhedsbeskyttelse af arbejdstagerne i mineraludvindingsindustrien over og under jorden. Det nationale arbejdstilsyn, der er ansvarligt for at håndhæve sundheds- og sikkerhedsmæssige spørgsmål i udvindingsindustrien, bør bestemt gøres opmærksom på de problemer, som det ærede medlem rejser.

Kommissionen vil imidlertid anmode den portugisiske delegation i Det Stående Udvalg for Bedriftssikkerhed og Sundhedsbeskyttelse i Kulminer og i anden Udvindingsindustri (¹) om at undersøge de spørgsmål nærmere, som det ærede medlem rejser. Hvis det viser sig, at de portugisiske myndigheder ikke har gjort tilstrækkeligt for at løse de nævnte problemer, vil Kommissionen ikke tøve med at træffe de nødvendige foranstaltninger.

(¹) Det Stående Udvalg for Bedriftssikkerhed og Sundhedsbeskyttelse i Kulminer og i anden Udvindingsindustri blev oprettet ved Rådets afgørelse som vedtaget på det 44. ministerrådsmøde juli 1957 (EFT 487 af 31.8.1957) og blev udvidet til at omfatte alle mineraludvindingsindustrier den 27. juni 1974 (EFT L 185 af 9.7.1974).

(2002/C 115 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2480/01**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. september 2001)

Om: Losjagt i Sverige

Sverige risikerer at blive indbragt for EF-Domstolen, eftersom det tillader losjagt uden for rengræsningsområder. Kommissionen har givet den svenske regering frist indtil udgangen af september 2001 til at forbyde losjagt uden for rengræsningsområder. Den svenske miljøminister hævder, at Sveriges losbestand er den største i Europa og meget levedygtig. Den svenske rigsdag vedtog i foråret 2001 regeringens forslag om en fast bestand på 1500 losser. Miljøministeren så ingen grund til at indskrænke jagten, eftersom bestanden har god tilvækst. Der var i Sverige lige fra vildtforskere, jægere og til den svenske rigsdag bred enighed om, at der er behov for jagt på losser. Lossernes antal er årligt steget med 20 %, og den jagt, som den svenske stat tillader, modsvarer mindre end halvdelen af denne tilvækst. Vildtforskere støtter den svenske regering i, at hvis Sverige tvinges til at forbyde al jagt uden for rengræsningsområder, vil dette få katastrofale følger for losforvaltningen, idet det medfører risiko for ukontrolleret krybskytteri.

Imidlertid hævder Kommissionen, at krybskytteri i Sverige er af et betydeligt omfang, og at det steg til 50 losser i 1999. Den mener også, at den svenske stat ikke træffer de nødvendige foranstaltninger til at forhindre denne jagt. Sveriges miljøminister har foreslået, at der træffes afgørelse om at skærpe politiets og andre myndigheders indsats, samt at straffen for grov overtrædelse af jagtloven fordobles. Kommissionen er heller ikke enig med Sverige i, at en moderat jagt på losser er nødvendig, for at såvel jægere som lokalbefolkningen i de berørte landsbyer kan acceptere og have tillid til rovdyrspolitikken.

Hvilke kilder bygger Kommissionen sin opfattelse af krybskytteri i Sverige på? Af hvilken grund underkender Kommissionen de svenske myndigheders planer for tilvæksten af den faste losbestand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(26. oktober 2001)

De informationer, det ærede medlem henviser til, hidrører fra en række forskellige klager, som Kommissionen har modtaget. Af fortrolighedshensyn kan Kommissionen ikke afsløre klagerens identitet. De pågældende informationer er imidlertid blevet verificeret og bekræftet af Kommissionen.

For så vidt angår planerne for udviklingen i bestanden, er dette ikke i sig selv genstand for overtrædelsesproceduren. Denne sag vedrører alene det forhold, at fravigelserne fra bestemmelserne om jagt på losser ikke har været berettiget. Lossen er en art, som i henhold til habitatdirektivet⁽¹⁾ har behov for en meget streng beskyttelse. I henhold til artikel 16, stk. 1, i habitatdirektivet kan medlemsstaterne fravige det generelle forbud mod jagt på losser under visse betingelser, f.eks. af hensyn til den offentlige sundhed og sikkerhed eller af andre bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser. Desuden skal den myndighed, der giver tilladelse til fravigelserne, vurdere, om der findes noget tilfredsstillende alternativ til tilladelsen af den pågældende jagt. Kommissionen har i sin vurdering taget hensyn til alle de informationer, som Sverige indtil nu har indgivet vedrørende losbestanden, men er ikke klar over, hvilke planer det ærede medlem henviser til. Hvorom alting er, skal fravigelserne fra jagtbestemmelserne, selv med en årlig stigning på 20 % i losbestanden, kunne begrundes i overensstemmelse med habitatdirektivet.

Mangelen på nødvendige foranstaltninger til forebyggelse af krybskytteri mod losser, som omtalt af det ærede medlem, udgør en yderligere overtrædelse af fællesskabslovgivningen, som indgår i den samme overtrædelsesprocedure. Fra svensk side har man påtaget sig at undgå denne overtrædelse ved at træffe en række lovgivningsmæssige og administrative foranstaltninger. Dog må denne sag følges yderligere op, indtil de pågældende foranstaltninger virkelig er vedtaget.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 115 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2484/01**af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen**

(5. september 2001)

Om: Chardon LL (GMO)

I. august 1998 blev der i henhold til direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾ (beslutning 98/293/EF⁽²⁾) givet tilladelse til markedsføring af frø og korn af genetisk modificeret maj (Zea mays L.) med øget ammonium-glufosinat-tolerans, afledt af majslinjen HE/89, transformationsbegivenhed T25, som er blevet transformeret ved anvendelse af plasmidet pUC/Ac. Tidligere samme år var der i henhold til forordning 258/97⁽³⁾ (forordningen om nye levnedsmidler) blevet givet meddelelse om anvendelse af T25-majs til konsum.

I marts 2000 foreslog Det Forenede Kongeriges regering, at en T25-majssort med betegnelsen Chardon LL blev registreret til kommerciel dyrkning i Det Forenede Kongerige. Det viste sig imidlertid, at den pågældende sort, som allerede var blevet registreret i Frankrig, ikke var blevet afprøvet i tilstrækkelig grad. Hidtil er sorten ikke blevet føjet til den fælles sortliste (direktiv 70/457/EØF⁽⁴⁾) om den fælles sortliste over landbrugsplantearter).

Kan Kommissionen bekræfte, at sorten Chardon LL ikke er blevet afprøvet i Frankrig i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelser, og at den derfor ikke kan føjes til den fælles sortliste?

Hvor mange sorter, som ikke er blevet afprøvet i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelser, er føjet til den fælles sortliste?

Er Kommissionen enig i, at hvis Chardon LL føjes til den fælles sortliste, kan enhver medlemsstat, såfremt det konstateres, at dyrkningen af Chardon LL vil kunne skade dyrkningen af andre sorter i den pågældende medlemsstat eller frembyde en fare for miljøet eller menneskers sundhed, på anmodning blive bemyndiget til i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 23 a i direktiv 70/457/EØF at forbyde handel med frø eller planter af denne sort på hele eller dele af sit territorium (artikel 19 i direktiv 70/457/EØF)?

⁽¹⁾ EFT L 117 af 8.5.1990, s. 15.

⁽²⁾ EFT L 131 af 5.5.1998, s. 30.

⁽³⁾ EFT L 43 af 14.2.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 225 af 12.10.1970, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. oktober 2001)

Kommissionen har siden efteråret 2000 været bekendt med, at visse majssorter ikke er blevet afprøvet i overensstemmelse med Rådets direktiv 70/457/EØF af 29. september 1970 om den fælles sortliste over landbrugsplantearter og gennemførelsesbestemmelserne hertil, for så vidt angår varigheden af undersøgelsen af sorternes selvstændighed, stabilitet og homogenitet. De officielle prøver varede nemlig kun i et år i stedet for to. Det gælder også for sorten Chardon LL.

Ingen af de majssorter, der officielt er godkendt af medlemsstaterne med henblik på optagelse i den nationale sortliste og meddelt Kommissionen efter den 15. september 2000, er blevet føjet til den fælles sortliste, hvis de officielle prøver kun varede i et år i stedet for to.

Kommissionen bekræfter, at en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 19 i Rådets direktiv 70/457/EØF kan blive bemyndiget til helt eller delvis at forbyde handel med frø på sit territorium, såfremt det konstateres, at dyrkningen i en medlemsstat af den pågældende sort, der er opført på den fælles sortliste, plantesundhedsmæssigt vil kunne skade dyrkningen af andre sorter eller arter eller udgøre en fare for miljøet eller menneskers sundhed. I tilfælde af overhængende fare kan medlemsstaten udstede et forbud allerede fra indgivelsen af anmodningen og til det tidspunkt, hvor den endelige afgørelse træffes. Der er foreløbig ikke indgivet nogen anmodning.

(2002/C 115 E/103)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2489/01
af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. september 2001)

Om: Kommissionsdokumenter vedrørende affæren i sikkerhedstjenesten

EF-traktatens artikel 197 danner retsgrundlag for Europa-Parlamentets og dets medlemmers kontrol af Kommissionen. Kontrollen indebærer, at Kommissionen om nødvendigt skal fremsende fortrolige oplysninger.

Kan Kommissionen tilsende mig kopier af følgende dokumenter:

1. UCLAF-beretningen af 12. marts 1998 til Kommissionens generalsekretær om undersøgelser i forbindelse med IMS/Group 4 Securitas-kontrakten (inkl. bilag) og hr. Trojans svar af 3. april 1998?
2. Notat fra Daniel van der Spree, kontorchef, af 23. april 1998 til Kommissionens finansinspektør (»The UCLAF/DGXX investigation into the guarding contract awarded to IMS/Group 4 Securitas«), inkl. samtlige bilag og fr. Venturas svar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(20. november 2001)

De dokumenter, der anmodes om, er fortsat genstand for retslig efterforskning fra de belgiske myndigheders side. Kommissionen er af den opfattelse, at man ikke bør skade efterforskningen, og at der på nuværende tidspunkt ikke kan gives oplysninger om den pågældende sag, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)⁽¹⁾, samt de gældende regler om aktindsigt.

⁽¹⁾ EFT L 136 af 31.5.1999.

(2002/C 115 E/104)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2491/01
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. september 2001)

Om: Udsendelse af stråling fra mobiltelefoner

Kommissionen nævnte i sit svar på min forespørgsel (H-0012/2001⁽¹⁾) om »udsendelse af stråling fra mobiltelefoner« blandt andet, at Den Videnskabelige Styringskomité agtede at afgive en ajourført udtalelse i juni 2001 for således at kunne tage alle de nye videnskabelige resultater i betragtning og sikre, at det videnskabelige grundlag, som Rådets henstilling bygger på, fortsat er pålideligt. Kan Kommissionen give oplysning om konklusionerne af denne udtalelse? Er der, som der var planer om, fastlagt en europæisk model for grænseværdien for strålingsudsendelse, og i bekræftende fald hvilken?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 13.2.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. oktober 2001)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at det ikke i øjeblikket er muligt at give konklusionerne af Den Videnskabelige Styringskomité's udtalelse, da udtalelsen forventes at blive vedtaget den 30. oktober 2001 og derefter vil blive offentliggjort på følgende internetadresse (http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/outcome_en.html#opinions).

I spørgsmålet om sikkerhedsstandarter henledes opmærksomheden på, at der skal udvikles forskellige standarder, som dækker forskellige typer af produkter. Standarderne for mobiltelefoner er parat. Europæisk Standard (EN) 50360:2001 indeholder sikkerhedsgrænserne, mens EN 50361:2001 indeholder standardiserede afprøvningsmetoder. Andre standarder vil blive færdiggjort i løbet af det kommende år og vil dække andre former for radioudstyr, herunder basisstationerne under det globale system for mobil kommunikation (GSM).

(2002/C 115 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2493/01

af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(13. september 2001)

Om: Korruption

Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til gennemførelse af det tilsagn, den afgav på EU-Afrika topmødet i Cairo i april 2000, om at træffe de nødvendige foranstaltninger til at bekæmpe korruption og sikre, at illegalt erhvervede offentlige midler, der er deponeret på udenlandske bankkonti, opspores og returneres til giverlandet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(15. november 2001)

I overensstemmelse med artikel 29 i EU-traktaten og henstilling nr. 7 om forebyggelse og bekæmpelse af organiseret kriminalitet: En EU-strategi for begyndelsen af det nye årtusind af 27. marts 2000 ⁽¹⁾ medvirker Kommissionen til EU's målsætning med henblik på at forebygge og bekæmpe korruption ved et tættere samarbejde mellem politi-, told- og retsmyndigheder og indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes strafferet samt ved udviklingen af en bred, tværfaglig politik for EU, der omfatter alle søjler, til imødegåelse af korruption, hvorved der tages hensyn til det arbejde der udføres i andre internationale statslige og ikke-statslige organisationer.

Kommissionen vil gerne forsikre det ærede medlem om, at den til fulde vil benytte sin indflydelse i alle internationale fora, hvor Kommissionen er repræsenteret, til at fordømme, bekæmpe og forebygge alle former for korruption.

Fremme af god regeringsførelse, herunder bekæmpelse af korruption, er udtrykkeligt nævnt som et af de afgørende elementer i strategien for at nedbringe fattigdom i forbindelse med Fællesskabets udviklingsaktiviteter som fastlagt af Rådet og Kommissionen.

Cotonou-aftalen med landene i Afrika, Caribien og Stillehavet (AVS) indeholder en særlig procedure for behandling af korruption. God regeringsførelse er et grundlæggende element i aftalen, og alvorlige tilfælde af korruption som omhandlet i aftalens artikel 97 er en overtrædelse af dette element. Sådanne tilfælde bør medføre, at parterne holder samråd, og at der træffes passende foranstaltninger. Proceduren i artikel 97 blev anvendt for første gang overfor Liberia i september 2001 som følge af påstået korruption, bl.a. i forbindelse med importmonopoler og -licenser inden for skovbrugssektoren. Den liberianske regering er blevet indkaldt til samråd.

Med hensyn til spørgsmålet om ulovligt erhvervede offentlige midler, der deponeres på udenlandske bankkonti, og returneres til oprindelseslandet, vil Kommissionen gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at undersøgelsen af disse sager ofte afhænger af bilaterale aftaler mellem landene, og at nogle medlemsstater ikke ønsker at aftale harmoniserede procedurer for hele EU. Alle medlemsstaterne er imidlertid bundet af direktivet om hvidvaskning af penge, Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge ⁽²⁾, og af andre standarder fastlagt af Europarådet og Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge. Desuden vil en udvidelse af direktivet om hvidvaskning af penge, således som foreslået i Rådets fælles holdning (EF) nr. 5/2001 ⁽³⁾, dække et meget bredere område af lovovertrædelser, der kan formodes at give anledning til hvidvaskning, herunder korruption.

Endelig medvirker Kommissionen til en fælles stillingtagen i Den Europæiske Union og overvejer at anmode om Rådets tilladelse til på Fællesskabets vegne at føre forhandlinger med De Forenede Nationer om en antikorrupsionskonvention. Den ad hoc-komité, som har fået mandat til at forhandle om denne konvention af Generalforsamlingen, vil tage spørgsmålet op om deponering af midler erhvervet ulovligt ved korruption, herunder hvidvaskning af penge, og returnering til giverlandet af disse midler.

⁽¹⁾ EFT C 124 af 3.5.2000.

⁽²⁾ EFT L 166 af 28.6.1991.

⁽³⁾ EFT C 36 af 2.2.2001.

(2002/C 115 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2495/01

af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. september 2001)

Om: Elektromagnetiske felter

I Rådets henstilling 1999/519/EF⁽¹⁾ af 12. juli 1999 om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz) foresloges det med henblik på at opnå et højt sundhedsbeskyttelsesniveau, at de referenceniveauerne blev overholdt, inden for hvilke dette mål ville kunne nås. For frekvensen 50 Hz, som er den frekvens, der anvendes til transport og fordeling af elektricitet, skulle den magnetiske induktion under ingen omstændigheder overstige 100 µT (100 mikrottesla).

Flere videnskabsmænd betragter denne værdi for klart for høj, idet de mener, at man ud fra forsigtighedsprincippet ikke bør overskride 0,2 µT. CIRC (Det Internationale kræftforskningscenter) afsluttede for nylig behandlingen af problemet på grundlag af »grubeanalyser af originale data fra en række tilstrækkelig omfattende undersøgelser«, og konkluderede, at der er en statistisk set betydelig og samstemmende forbindelse mellem leukæmi hos børn og eksponeringen for elektromagnetiske felter i hjemmet med et tæthed, der overstiger 0,4 µT.

Der er faktisk en dobbelt så stor risiko for, at et barn, der permanent udsættes for et felt på 0,4 µT, får leukæmi. Denne nye oplysning fra et organ, hvis videnskabelige autoritet ikke anfægtes, underkender fuldstændigt Rådets henstilling for så vidt angår befolkningens eksponering for de gener, man i vid omfang udsættes for i det daglige miljø. En hurtig revision er derfor stærkt påkrævet. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage vedrørende dette emne?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 30.7.1999, s. 59.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. oktober 2001)

Det ærede medlem henviser til et dokument fra Verdenssundhedsorganisationen (WHO), der blev offentliggjort i juni 2001, og som peger på en forøget risiko for leukæmi hos børn, der eksponeres for lavspændingsfelter, der genereres af højspændingsledninger.

For at være på forkant med udviklingen anmodede Kommissionen allerede i begyndelsen af 2001 Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø om i oktober 2001 at afgive en ny udtalelse om sundhedsrisikoen ved eksponering for elektromagnetiske felter. Komitéen behandler for øjeblikket det særlige spørgsmål om risici ved børns eksponering for lave frekvenser. Kommissionen vil se nærmere på komitéens udtalelse og reagere på nye videnskabelige data, som for øjeblikket ikke skulle være taget i betragtning i Rådets henstilling 1999/519/EF af 12. juli 1999 om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz)⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

(2002/C 115 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2510/01**af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen**

(7. september 2001)

Om: Støtte til børn, der er ramt af en sjælden sygdom

En meget sjælden sygdom (hvoraf der kun er konstateret 10 tilfælde i hele verden) — aromatisk aminosyre decarboxylase — har ramt to børn i en familie i Catania. Det er en sygdom, som bevirker, at kroppen ikke kan producere neurotransmitter, hvorved blodtrykket bliver ukontrollabelt og bevægelse hindres.

Til behandling anvendes lægemidlet »Dopaflex«, som ikke findes i Italien, hvorfor børnenes forældre er tvunget til at købe tyske lægemidler, og dette indebærer stort besvær og ofre også af økonomisk art, som det bliver stadigt vanskeligere at honorere.

Kommissionen bedes oplyse, om den i desperate tilfælde som disse kan sikre gratis ret til lægemidler, hvilket betyder retten til livet for to personer, som er ramt af skæbnen?

Hvilke initiativer har Kommissionen truffet eller agter den at træffe inden for videnskabelige forskning for at udrydde sjældne sygdomme som ovennævnte og således give familier, som er tvunget til at leve en resigneret tilværelse, fornyet håb?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. oktober 2001)

De betingelser, der gælder for patienters anskaffelse af medicin, falder for øjeblikket ind under medlemsstaternes ansvar og tager således udgangspunkt i bestemmelserne vedrørende deres sundhedssystemer.

Fællesskabets strategi vedrørende sjældne sygdomme er imidlertid under udvikling på flere politikområder:

- På det lægemiddelpolitiske område er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 141/2000 af 16. december 1999 om lægemidler til sjældne sygdomme⁽¹⁾ nu en del af gældende fællesskabsret. Formålet med denne forordning er at støtte udviklingen af lægemidler til behandling af sjældne sygdomme ved at give fabrikanterne incitament til at udvikle sådanne behandlinger. Et af disse incitament er automatisk adgang til en centraliseret procedure for udstedelse af markedsførings-tilladelser, som sikrer, at et lægemiddel, så snart det er godkendt, kan markedsføres i alle medlemsstater. På denne måde vil nye lægemidler til behandling af sjældne sygdomme kunne fås overalt i Fællesskabet. Prisfastsættelsen og socialsikringsrelaterede aktiviteter vil dog fortsat være et nationalt anliggende og ligger uden for anvendelsesområdet for forordningen om lægemidler til sjældne sygdomme. Forekomsten af og prisen på et bestemt lægemiddel i en medlemsstat er således direkte forbundet med den pågældende medlemsstats bestemmelser for sit sundhedsvæsen og ikke med fællesskabslovgivningen.
- Kommissionen støtter forskningen i sjældne sygdomme via Fællesskabets rammeprogrammer for forskning og teknologisk udvikling. I forbindelse med Biomed 2-programmet (1994-1998) er der ydet 8,65 mio. EUR til 23 projekter, og gennem det 5. rammeprogram er der indgået forpligtelser for 31,6 mio. EUR til 22 projekter siden starten i 1999. I Kommissionens forslag for det næste rammeprogram (2002-2006) indgår forskning i sjældne sygdomme i et af de prioriterede temaprogrammer. Der findes nærmere oplysninger om disse forskningsprojekter på følgende internetadresser: http://dbs.cordis.lu/fep/LIFE/LIFE_PROJl_search.html og <http://www.cordis.lu/life/src/previous.htm>
- På folkesundhedsområdet er EF-handlingsprogrammet for 1999-2003 vedrørende sjældne sygdomme et vigtigt skridt i retning af en konsolidering af dette felt inden for folkesundheden. Dette program blev vedtaget ved en afgørelse truffet af Parlamentet og Rådet den 29. april 1999⁽²⁾.

Sjældne sygdommes indvirkning på samfundet som helhed betragtes som ringe på grund af deres lave prævalens hver for sig; en almindeligt anerkendt prævalens på mindre end 5 ud af 10 000 kan anses som en lav prævalens i Fællesskabet. Sygdommene frembyder imidlertid alvorlige problemer for de sygdomsramte og deres familier. Det er nødvendigt at fremme forståelsen af sjældne sygdomme. EF-handlingsprogrammet fremmer udviklingen af og adgangen til et sammenhængende og supplerende europæisk informationsnetværk om sjældne sygdomme ved hjælp af databaser og netværker mellem grupper af personer, der er ramt af samme sjældne lidelse.

Vi foreslår, at det ærede medlem kigger på de eksisterende databaser, Orphanet (europæisk database over sjældne sygdomme og lægemidler til behandling af sjældne sygdomme, internetadresse: <http://orphanet.infobiogen.fr/>) og/eller Eurordis (European Organisation for Rare Disorders), der mere specifikt dækker forholdet til patienterne (kontakt: guylaine.arduin@libertysurf.fr).

(¹) EFT L 18 af 22.1.2000.

(²) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1295/1999/EF af 29. april 1999 om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende sjældne sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed (1999-2003), EFT L 155 af 22.6.1999.

(2002/C 115 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2512/01

af Louisewies van der Laan (ELDR) til Kommissionen

(7. september 2001)

Om: Mund-og klovtsyge: revision af EU's ikke-vaccinationspolitik

Som svar på skriftlig forespørgsel E-1195 (¹) i marts i år anførte Kommissionen, at den »fuldt ud støtter en revision af den nuværende indfaldsvinkel i retning af vaccination«, men den anfører, at der ikke er politisk støtte til en sådan revision, hverken i Rådet eller i Europa-Parlamentet. Kommissionen anfører, »at denne manglende støtte afspejler de veldefinerede begrænsninger ved en sådan politik, som indbefatter, men ikke er begrænset til, indvirkninger for samhandelen«.

I april i år gav Europa-Parlamentet imidlertid udtryk for sin klare politiske støtte til en revision i sin beslutning PE 303.051 (Europa-Parlamentets beslutning om Kommissionens redegørelse om mund- og klovtsyge i Den Europæiske Union), idet det opfordrede »Kommissionen til straks at tage Den Europæiske Unions grundlæggende ikke-vaccinationspolitik op til fornyet vurdering«.

I dag, i første uge af september 2001, er der klare tegn på, at der endnu ikke er fuld kontrol med mund- og klovsygekrisen. Dette forhold er særligt alarmerende, eftersom denne sygdom er meget sværere at få bugt med om vinteren end om sommeren. Hertil kommer, at der er risiko for, at mund- og klovsygen udvikler sig til en epidemi blandt vilde dyr i Det Forenede Kongerige.

På baggrund af, at de beregninger, hvorpå ikke-vaccinationspolitikken var baseret i 1991, kun tog hensyn til et enkelt udbrud af mund- og klovtsyge hvert tiende år, er Kommissionen da enig i, at den meget realistiske risiko for, at vi får endnu en vinter med mund- og klovtsyge, bør føre til en øjeblikkeligt revision af ikke-vaccinationspolitikken, inden vinteren stunder til?

Kommissionen anfører med rette, at indvirkningerne for samhandelen udgør grundlaget for ikke-vaccinationspolitikken. Er Kommissionen enig i, at mund- og klovsygekrisen sidste vinter lærte os, at den negative indvirkning for mange sektorer inden for økonomien i vidt omfang overskygger den indvirkning, som en generel forebyggende vaccination ville have for EU's eksterne samhandel? Er Kommissionen enig i, at den økonomiske indvirkning af ikke-vaccination afhænger af, hvor ofte og hvor intense udbruddene er? Hvor er på denne baggrund vendepunktet fra positiv til negativ økonomisk indvirkning?

Hvis en revision af ikke-vaccinationspolitikken fører til generel forebyggende vaccination, hvilke skridt har Kommissionen da taget for at sikre, at der er tilstrækkelig vaccine til rådighed på kort sigt, hvis der kommer endnu et udbrud af mund- og klovtsyge?

(¹) EFT C 364 E af 20.12.2001, s. 58.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(25. oktober 2001)*

Kommissionen mente ikke, at der var tilslutning hverken i Rådet eller Parlamentet til at revidere indfaldsvinklen til vaccination i forbindelse med det nuværende udbrud. Men Kommissionen erkender fuldt ud, at samtlige institutioner er enige om at foretage en gennemgribende revision, så snart det nuværende udbrud er bragt til endeligt ophør.

I øjeblikket modtages der indberetninger om et begrænset antal udbrud af mund- og klovsyge i visse afgrænsede områder i Det Forenede Kongerige. De beskyttelsesforanstaltninger, som blev indført ved Kommissionens beslutning 2001/145/EF af 21. februar 2001 om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige⁽¹⁾, som blev vedtaget på dagen for det første udbrud af mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige, og som nu indgår i Kommissionens beslutning 2001/356/EF af 4. maj 2001 om beskyttelsesforanstaltninger mod mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige og om ophævelse af beslutning 2001/172/EF⁽²⁾, har faktisk forhindret sygdommen i at sprede sig fra Det Forenede Kongerige til de øvrige medlemsstater og Nordirland på et tidspunkt, hvor der blev indberettet over 40 udbrud hver dag. Det langsomme fald i sygdomsfrekvensen viser, at det er påtrængende nødvendigt at blive ved med at være yderst agtpågivende i alle medlemsstater.

Skulle de epidemiologiske forhold gøre det nødvendigt at foretage vaccination, så ville det være muligt på grundlag af den gældende lovgivning, som hjemler nødvaccination. Hvis Den Stående Veterinærkomité, som løbende fører tilsyn med mund- og klovsygesituationen, skulle anse det for nødvendigt, kunne Kommissionen straks vedtage en beslutning herom i lighed med beslutningerne vedrørende Det Forenede Kongerige og Nederlandene.

Der er allerede planer om at foretage en omfattende og gennemgribende gennemgang af Fællesskabets politik for forebyggelse og bekæmpelse af mund- og klovsyge, når denne krise er overstået. For at nævne nogle af holdpunkterne i denne proces skal Kommissionen henvise til den nye udgave af Manual of Standards for Diagnostic Tests and Vaccines, som World Organisation for Animal Health (Det Internationale Kontor for Epizootier) offentliggjorde i august 2001, det seneste møde i forskergruppen i Den Europæiske Kommission for Bekæmpelse af Mund- og Klovsyge (FAO) om diagnosticering af og vaccination mod mund- og klovsyge, den immunologiske arbejdsgruppe under Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA) vedrørende Den Europæiske Farmakopés mund- og klovsygemonografi, mødet i The FMD and other exotic diseases Commission om det nye mund- og klovsygekapitel i Den Internationale Dyresundhedskodeks, som henhører under Det Internationale Kontor for Epizootier, Kommissionens videnskabelige seminar om »Development of prevention and control strategies to address animal health and related problems in densely populated livestock areas in the Union«, som blev afholdt i Bruxelles den 26. september 2001, og sidst i kronologisk orden det belgiske formandskabs internationale konference om forebyggelse og bekæmpelse af mund- og klovsyge, som skal finde sted i december 2001.

Da enhver omlægning af Fællesskabets strategi for bekæmpelse af mund- og klovsyge ikke blot bør ses i europæisk, men også i international sammenhæng, vil henstillingerne fra ovennævnte arrangementer utvivlsomt komme til at spille en vigtig rolle i forbindelse med forberedelsen af et forslag fra Kommissionen til Rådet om et nyt direktiv om Fællesskabets foranstaltninger til bekæmpelse af mund- og klovsyge.

Udgifterne i forbindelse med det nuværende udbrud af mund- og klovsyge er endnu ikke opgjort. Derfor er det umuligt at sammenligne disse omkostninger med fordelene ved en strategi for bekæmpelse af mund- og klovsyge, som indebærer forebyggende vaccination.

I Kommissionen er der dog enighed om, at de økonomiske følger af et udbrud af mund- og klovsyge blandt ikke-vaccinerede husdyr normalt afhænger af bl.a. tid og sted for udbruddene, husdyrtætheden på det smitteramte område, tid og sted for restriktionerne i de smitteramte områder, de kommercielle aktiviteter i den animalske sektor, som omfattes af kontrolforanstaltningerne, men også i stort omfang af, hvor hurtigt veterinærtjenesterne kan eliminere smitteramte bygninger.

Forbuddet mod forebyggende vaccination mod mund- og klovsyge i begyndelsen af 90'erne blev underbygget af en undersøgelse af omkostningseffektiviteten, som blev gennemført i slutningen af 80'erne, da forebyggende vaccination stadig blev anvendt i vidt omfang, og i henhold hertil ville Fællesskabet have draget fordel af denne politik i forbindelse med ca. to til fire mund- og klovsygeudbrud af mellemstort omfang hvert tiende år.

Undersøgelsesresultatet blev bekræftet fuldt ud i 90'erne og indtil år 2000, da fire virusangreb i Fællesskabet blev bekæmpet uden at give anledning til store udbrud. Fællesskabet drog således klart fordel af den vedtagne politik både på grund af et betydeligt fald i antallet af mund- og klovsygeudbrud i sammenligning med 80'erne, væsentlige besparelser i forbindelse med vaccinationsomkostninger og de tydelige fordele i forbindelse med handel inden for Fællesskabet og udførsel til tredjelande af levende dyr og animalske produkter.

Fællesskabets antigenbank indeholder, hvad der svarer til 39,2 millioner kvægvaccinedoser, i form af antigendoser af forskellige serotyper og stammer af mund- og klovsygevirussen, herunder 10,5 millioner antigendoser af serotype O, som svarer tilstrækkeligt til den aktuelle stamme i Det Forenede Kongerige. Det er muligt at omdanne ca. en million antigendoser til vaccine i løbet af fire dage og ca. syv millioner doser i løbet af to uger. Endvidere er der mulighed for at få ca. 1,5 millioner doser vaccine med lignende frister fra reserverne i visse medlemsstaters nationale vaccinebanker. Under dette udbrud har Kommissionen også oplagret 300 000 doser færdig vaccine til øjeblikkelig levering, som også omfatter en egnet O-stamme. Vaccinen blev først frigivet for nylig til nødvaccination i det tyrkiske Thrakien, da der blev indberettet et udbrud af mund- og klovsyge type O tæt på grænsen til Grækenland.

I nødstilfælde kan der produceres mange flere millioner doser i løbet af få uger af en række private virksomheder i Fællesskabet, som regelmæssigt producerer denne vaccine til afsætning i tredjelande.

(¹) EFT L 53 af 23.2.2001.

(²) EFT L 125 af 5.5.2001.

(2002/C 115 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2513/01

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(13. september 2001)

Om: Ukontrolleret bortskaffelse af animalsk affald i Grækenland

Ifølge nogle oplysninger, som jeg har fået, er der mange slagterier, fjerkræslagterier, kødparteringsvirksomheder og pølsewareproducenter, der ikke transporterer deres animalske affald til de godkendte anlæg til forarbejdning af kødaffald, men i stedet bortskaffer det på ukontrolleret vis i miljøet. På den måde overtrædes Rådets beslutning 2000/766/EF (¹), hvori følgende er fastlagt: Medlemsstaterne sikrer, at animalsk affald, jf. direktiv 90/667/EØF (²) indsamles, opbevares og bortskaffes i overensstemmelse med nævnte direktiv, med Kommissionens beslutning 97/735/EF (³) og med Rådets beslutning 1999/534/EF (⁴).

Problemet med den ukontrollerede bortskaffelse af animalsk affald i miljøet er blevet mere akut, efter at to af de tre selvstændige virksomheder til forarbejdning af animalsk affald har måttet lukke på grund af forbuddet mod salg af benmel, kødmel og blandinger af kød- og benmel.

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at Grækenland overholder fællesskabslovgivningen?

2. Hvilke risici medfører den ukontrollerede bortskaffelse af animalsk affald i miljøet for befolkningens sundhed?

3. Er der udsigt til, at de selskaber, der forarbejder animalsk affald til produktion af dyrefoder, og som nu har måttet lukke på grund af forbuddet mod salg af dette dyrefoder, kan få erstatning?

(¹) EFT L 306 af 7.12.2000, s. 32.

(²) EFT L 363 af 27.12.1990, s. 51.

(³) EFT L 294 af 28.10.1997, s. 7.

(⁴) EFT L 204 af 4.8.1999, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(26. oktober 2001)*

1. Kommissionens eksperter fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret under Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse foretager regelmæssigt stedlig kontrol i samtlige medlemsstater for at efterprøve, om Fællesskabets fødevarer- og veterinærlovgivning gennemføres korrekt. Rapporter om disse kontrolbesøg offentliggøres på det websted, som Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse har oprettet. Det er Kommissionens politik at føre nøje tilsyn med folke- og dyresundhedsrelaterede spørgsmål for at sikre, at medlemsstaterne opfylder alle deres forpligtelser i henhold til fællesskabsretten.

Hvis Kommissionen efter en nærmere gennemgang af de givne forhold får det indtryk, at en medlemsstat ikke opfylder sine forpligtelser, er den rede til at træffe alle de fornødne foranstaltninger, den kan, for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes. Det kan i nogle tilfælde indebære, at der indledes en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten.

2. En række fællesskabsforskrifter indeholder folke- og dyresundhedsrelaterede bestemmelser med krav, som skal sikre, at animalsk affald bortskaffes eller forarbejdes under sikre og kontrollerede forhold for at forebygge spredning af patogener, herunder overførbare spongiforme encephalopatis, i miljøet. Denne lovgivning omfatter navnlig: Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige bestemmelser for bortskaffelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet af dyr, herunder fisk, og om ændring af direktiv 90/425/EØF⁽¹⁾, Rådets beslutning 1999/534/EF af 19. juli 1999 om foranstaltninger for forarbejdning af visse former for animalsk affald med henblik på beskyttelse mod overførbare spongiforme encephalopatis og om ændring af Kommissionens beslutning 97/735/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatis⁽²⁾. Opfyldes disse krav ikke, kan det medføre, at mennesker og dyr udsættes for sygdomsangrebne stoffer enten direkte eller indirekte.

3. Nej.

⁽¹⁾ Direktiv senest ændret ved tiltrædelsesakten fra 1994.

⁽²⁾ EFT L 147 af 31.5.2001. Forordning senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1326/2001 af 29. juni 2001 (EFT L 177 af 30.6.2001).

(2002/C 115 E/110)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2515/01
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen***(14. september 2001)*

Om: Svar på skriftlig forespørgsel P-2140/99

Kommissionsmedlem David Byrnes svar på skriftlig forespørgsel P-2140/99⁽¹⁾ er ikke blot absurd, men en ren og skær opfordring til at producere mere tobak, som om forbruget (efterspørgslen) var uafhængigt af produktionen (udbudet).

Er Kommissionen klar over, at FN gennem mange år har støttet og finansieret en kampagne med henblik på at erstatte dyrkningen af valmuer (Den Gyldne Trekant) og kokabuske (Andesområdet i Latinamerika) med dyrkningen af andre produkter? Tilsyneladende ikke. Imidlertid synes Kommissionen at interessere sig for tobaksproduktionen.

Kommissionen opfordres indtrængende til at oplyse, hvilke stater der i de sidste tre år har modtaget penge (de europæiske borgeres og ikke Kommissionens penge). Hvad angår den påståede fejl i ovennævnte forespørgsel (ordet »virksomhed« kan også betyde landbrugsbedrift), anmodes Kommissionen om en fornyet overvejelse: vær venlig at svare og ikke fortie.

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 99.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. oktober 2001)

I tillæg til svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-2140/99⁽¹⁾ kan det måske være nyttigt at fremhæve, at Kommissionen siden da ved flere lejligheder har vist, at den er fast besluttet på at bidrage til en reduktion af tobaksforbruget, forbud mod tobaksreklame og fjernelse af tobaksstøtte. Der er tale om følgende initiativer:

- Først og fremmest Kommissionens meddelelse⁽²⁾ af 15. maj 2001 om »En bæredygtig udvikling i Europa for en bedre verden: En EU-strategi for bæredygtig udvikling« til Det Europæiske Råd i Göteborg, hvor der opfordres til afvikling af tobaksstøtte.
- For det andet et nyt forslag til direktiv om indbyrdes tilnærmelse af love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsoring til fordel for disse, som blev vedtaget den 30. maj 2001⁽³⁾.
- Til sidst forhandlingerne om en WHO-konvention om bekæmpelse af tobaksrygning, som Fællesskabet og medlemsstaterne deltager i.

Endvidere vil det ærede medlem i det følgende kunne se Fællesskabets samlede støtte (i euro) til tobaksdyrkere i de sidste tre regnskabsår, som der foreligger data om, og som går fra den 16. oktober »n« til den 15. oktober »n+1«

	1997	1998	1999
Belgien	3 156 518	3 291 713	3 557 138
Tyskland	26 983 863	29 497 290	23 245 284
Grækenland	355 916 566	365 921 057	374 853 802
Spanien	122 309 083	107 384 517	70 651 036
Frankrig	84 172 072	84 922 659	70 057 813
Italien	394 231 759	259 582 591	348 373 164
Østrig	640 825	708 060	727 451
Portugal	17 890 302	19 907 864	18 296 863
I alt	1 005 300 988	871 215 751	909 762 551

Kilde: EUGFL baseret på medlemsstaternes månedlige indberetninger.

Endvidere er det også interessant at se på tobaksproduktionens omfang og det samlede antal tobaksdyrkere i hvert af de pågældende år:

	1997			1998			1999		
	antal prod.	areal hektar (ha)	tons	antal prod.	areal (ha)	tons	antal prod.	areal (ha)	tons
B	280	345	1 086	272	355	1 308	281	359	1 333
T	1 486	3 492	8 749	1 273	3 846	9 827	1 183	4 546	11 334
G	65 078	59 866	122 966	62 720	62 307	122 847	63 586	60 834	123 851
S	7 634	13 225	41 038	7 511	14 370	42 055	7 179	13 313	39 893
F	8 271	9 141	24 498	7 707	9 073	26 694	7 206	9 480	30 136

	1997			1998			1999		
	antal prod.	areal hektar (ha)	tons	antal prod.	areal (ha)	tons	antal prod.	areal (ha)	tons
I	37 959	47 521	130 519	43 753	46 435	132 031	32 568	42 735	132 509
Ø	79	101	227	78	103	234	85	110	244
P	794	2 512	5 992	622	2 611	7 025	571	2 192	5 925
I alt	121 581	136 203	335 075	123 936	139 100	342 021	112 659	133 569	345 225

Kilde: meddelelser fra medlemsstaterne i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1771/93.

(¹) EFT C 219 E af 1.8.2000.

(²) KOM(2001) 264 endelig udg.

(³) EFT C 270 E af 25.9.2001.

(2002/C 115 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2516/01
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(14. september 2001)

Om: Slagtning af dyr uden anvendelse af rygmarvstødere

EU har af hensyn til forbrugerbeskyttelsen forbudt anvendelsen af rygmarvstødere. Ved anvendelsen af boltpistolen, der skulle garantere en tilstrækkelig bedøvelse, sker der gang på gang usagkyndig anvendelse med det resultat, at dyrene under slagtningen ikke er tilstrækkeligt bedøvede. Derfor sker det, at ikke tilstrækkeligt bedøvede dyr hænges på kroge og parteres, mens de endnu er i live.

Af hensyn til respekten for levende væsener, der har krav på et værdigt liv og en værdig død, spørger jeg Kommissionen om følgende:

- er forbuddet mod anvendelsen af rygmarvstødere en absolut forudsætning for at sikre, at ingen dele af rygmarven når ind i blodkredsløbet? Findes der klare videnskabelige resultater på dette område, der anser forbuddet som den eneste fornuftige udvej?
- findes der fornuftige alternative bedøvelsesmetoder, der overflødiggør anvendelsen af rygmarvstødere og i samme omfang tager hensyn til forbrugerbeskyttelsen som forbuddet mod knoglemarvstødere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. oktober 2001)

Forbuddet mod anvendelse af rygmarvstødere i forbindelse med slagtning af dyr er baseret på udtalelser fra Den Videnskabelige Veterinærkomité. Af disse udtalelser fremgår det, at visse slagtningsteknikker, herunder anvendelse af rygmarvstødere, vides at frigøre partikler af hjernevæv, som potentielt kan indeholde BSE-smitte, i blodcirkulationen og derfor bør forbydes. Yderligere detaljer kan findes i udtalelsen om drøvtyggers blods sikkerhed set i sammenhæng med risikoen for BSE, som Veterinærkomitéen vedtog den 13-14 april 2000, og som er offentliggjort på følgende Internetadresse: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc/outcome_en.html

Bestemmelser om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet, herunder passende metoder til bedøvelse, findes i Rådets direktiv 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet (¹). Rygmarvstød er ikke en bedøvelsesmetode men blev brugt til at standse krampetrækninger efter bedøvelsen, før dyret blev ophængt. Allerede før forbuddet trådte i kraft, anvendtes rygmarvstødning kun på et begrænset antal slagterier i visse medlemsstater.

(¹) EFT L 340 af 31.12.1993.

(2002/C 115 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2518/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. september 2001)

Om: Spild af penge til reklame for mønter og sedler, der fra 2002 bliver obligatoriske betalingsmidler

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilken betydning den tillægger anvendelsen af 80 mio. euro til en reklamekampagne, gennemført af det nederlandske bureau Publicis i Frankfurt am Main den 30. august om anvendelse af et nyt betalingsmiddel, euroen, pr. 1.1.2002? Betyder dette, at indbyggerne i de tolv medlemsstater, der indfører euroen pr. denne dato — modsat tidligere meddelelser — bevarer friheden til sideløbende fortsat at anvende andre valutaer, og at de via denne kampagne skal overbevises om, at de frivilligt bør vælge den nye valuta?
2. Kan Kommissionen oplyse, over hvilke bevillinger disse 80 mio. euro er trukket, og hvilke andre udgifter, som er af betydning for den Europæiske Unions befolkninger, og som ikke længere kan gennemføres på grund af udgifterne til denne kampagne?
3. Hvad er begrundelsen for at brugerne af de nye penge skal spille deres tid på at lege med hologrammer, sikkerhedstråde og foliestriber? Venter Kommissionen flere forfalskninger af pengesedler end hidtil med de tolv valutaer, der nu bliver inddraget? Er det med henblik på at undgå falske penge i højere grad end tidligere nødvendigt at ulejlige forbrugerne end direkte at pågribe falskmønterne?
4. Kender Kommissionen andre eksempler på, at der er reklameret for noget, myndighederne pålægger obligatorisk, såsom fængselsstraffe, skatter eller værnepligt?
5. Er Kommissionen rede til at fremme, at denne reklamekampagne begrænses til — eller i det mindste centreret omkring — de områder uden for den Europæiske Union, hvor euroen faktisk skal konkurrere med andre valutaer, navnlig Bosnien-Hercegovina, Montenegro og Kosovo, hvor den tyske mark hidtil har spillet en vigtig rolle i stedet for de lokale lovmæssige valutaer, og til andre stater med ikke-konvertible valutaer som Ukraine, hvor udlændinge nu betaler med tyske mark ud over amerikanske dollars og britiske pund, hvor det er i EU's interesse at erstatte de lokale valutaer med et EU-betalingsmiddel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(30. oktober 2001)

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at dette spørgsmål vedrører Den Europæiske Centralbanks (ECB) informationskampagne. Der er således ikke tale om et Kommissionsinitiativ, der finansieres over EU's budget, og spørgsmålet er snarere rettet til ECB. Formålet med kampagnen — som i øvrigt alle andre informationsinitiativer på nationalt plan og fællesskabsplan — er ikke at overbevise borgerne om frivilligt at vælge at anvende euroen, men i videst mulig omfang at gøre dem fortrolige med euroen for derved at lette overgangen mest muligt.

Kommissionen er klar over, at euroen kommer til at spille en stadig større rolle i landene i Central- og Østeuropa, navnlig fordi ti af disse på nuværende tidspunkt forhandler om at komme ind i EU. Den har derfor gennemført forskellige informationsforanstaltninger rettet mod disse lande, herunder konferencen i Budapest den 13.-14. september, som bl.a. medlem af Europa-Parlamentet, Christina Randzio-Plath, deltog i.

(2002/C 115 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2533/01
af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Fortolkningen af bestemmelserne vedrørende Den Europæiske Socialfond i EU's medlemsstater og undersøgelser udført af Kommissionen af ESF-projekternes gennemførelse i medlemsstaterne

For nylig offentliggjordes i Nederlandene en rapport om forskning i tilskud fra Den Europæiske Socialfond, programmeringsperioden 1994-1999 (H.E. Koning, den 27.8.2001). Undersøgelsen var bestilt af det nederlandske social- og arbejdsministerium.

1. Kan Kommissionen tilslutte sig rapportens udsagn om, at, de konstaterede uregelmæssigheder i langt de fleste tilfælde skyldes tænkelige og uforsætlige misforståelser af de — komplicerede og efter nederlandsk målestok ikke altid indlysende — bestemmelser, Kommissionen anvender, og ikke egentlige uoverensstemmelser med Kommissionen om fortolkningen af ESF-bestemmelserne.

2. Har der i perioden fra 1991 til dag været tale om sådanne misforståelser og uoverensstemmelser om fortolkningen af ESF-bestemmelserne mellem Kommissionen og andre EU-lande end Nederlandene?

Kan Kommissionen i bekræftende fald oplyse:

- a) hvilke medlemsstater der er tale om;
- b) i hvilke tilfælde dette har resulteret i foranstaltninger og/eller finansielle krav fra Kommissionens side;
- c) hvad har karakteren og størrelsen af disse krav været, og hvordan blev de pågældende sager afsluttet?

3. Har Kommissionen i perioden fra 1991 til i dag foretaget undersøgelser i andre medlemsstater end Nederlandene af anvendelsen af ESF-midler i forbindelse med formodede uregelmæssigheder eller konstateret svig med ESF-midler eller eventuelt af andre grunde?

Kan Kommissionen i så fald give en udtømmende oversigt (fordelt på sager) over:

- a) i hvilke medlemsstater, der er foretaget undersøgelser;
- b) hvad anledningen hertil var;
- c) om kontoret for bekæmpelse af svig, OLAF, er blevet inddraget i undersøgelserne;
- d) hvad resultaterne af undersøgelserne har været;
- e) hvilke konklusioner og finansielle krav, undersøgelserne har resulteret i;
- f) hvordan er de pågældende sager i givet fald blevet afsluttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. oktober 2001)

1. Rapporten fra H.E. Koning var stilet til den nederlandske social- og arbejdsminister og er blevet fremsendt til Kommissionen til orientering. Kommissionen vil se på de uregelmæssigheder, der er blevet påvist i Nederlandene, på grundlag af de forordninger og afgørelser, der var gældende, da de pågældende uregelmæssigheder fandt sted. Disse forordninger og afgørelser finder direkte anvendelse i alle medlemsstaterne og offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, når de er blevet vedtaget. Endvidere havde de nederlandske myndigheder kendskab til alle relevante bestemmelser, og det ansvarlige overvågningsudvalg havde henledt deres opmærksomhed på disse i forbindelse med tidligere gennemførte kontrolbesøg og møder. Kommissionen er til enhver tid villig til at give yderligere oplysninger, hvis det er nødvendigt.

2. Ved gennemførelsen af Den Europæiske Socialfonds program, hvor mange tusinde projekter i hele EU blev medfinansieret med et beløb på gennemsnitligt 7 mia. EUR om året i tidsrummet 1994-1999, forekom der uregelmæssigheder i alle medlemsstater. Korrigerende aktioner udarbejdes i partnerskab med medlemsstaterne. Hvis en uregelmæssighed imidlertid ikke afhjælpes tilfredsstillende af medlemsstaten,

gennemfører Kommissionen den nødvendige korrektion i henhold til artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988⁽¹⁾. Der udarbejdes en rapport om finansielle korrektioner i forbindelse med anvendelsen af artikel 24 hvert år. Der vil blive fremsendt en kopi af den seneste rapport direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat. Der findes ingen samlet oversigt over de foranstaltninger, medlemsstaterne har gennemført, og som ikke er genstand for en procedure med anvendelse af den førnævnte artikel 24 i forordning (EØF) nr. 4253/88.

3. Kommissionen gennemfører kontrolbesøg i alle medlemsstater som en del af en årlig kontrolplan i form af opfølgende besøg i forbindelse med resultater fra rapporter om en tidligere kontrol eller på grundlag af antydninger om uregelmæssigheder.

Resultatet af efterforskningen videregives til Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) på grundlag af de afslørede uregelmæssigheders systematiske karakter eller omfanget heraf, eller fordi der er tegn på eller bevis for bedrageri.

Når der under disse kontrolbesøg afsløres uregelmæssigheder, og medlemsstaten og Kommissionen er enige om, hvilke følger disse skal have, fratrækker den pågældende medlemsstat et tilsvarende beløb fra medlemsstatens årlige udgiftsanmeldelse. Hvis medlemsstaten imidlertid er uenig med Kommissionen, gennemfører sidstnævnte selv denne korrektion i henhold til artikel 24 i forordning (EØF) 4253/88, som beskrevet ovenfor.

⁽¹⁾ Forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordning af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374 af 31.12.1988) senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3193/94 af 19. december 1994 (EFT L 337 af 24.12.1994).

(2002/C 115 E/114)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2541/01
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen**

(19. september 2001)

Om: Genetablering af det ødelagte vej- og jernbanenet

NATO's bombardementer af Jugoslavien har ødelagt det vejnet, som forbandt Grækenland med Centraleuropa. I dag fungerer kun 53 % af nettets samlede længde, som starter i Thessaloniki og strækker sig over Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Forbundsrepublikken Tyskland, Kroatien, Slovenien, Ungarn og Østrig. Der er anrettet tilsvarende skader på jernbanenet, af hvis samlede længde kun knapt 52 % fungerer. Kommissionen bedes besvare følgende:

Har Kommissionen undersøgt de tab, som Den Europæiske Unions medlemslande har lidt på grund af ødelæggelsen af nettet, og de deraf følgende transportvanskeligheder?

Har Kommissionen afsat beløb til genetablering af det ødelagte vej- og jernbanenet, og hvis ja, hvorfra vil disse midler blive taget?

Har Kommissionen opstillet en tidsplan for udbedringen af skaderne på disse vej- og jernbanenet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. november 2001)

Kommissionen er vidende om de betydelige ødelæggelser, der blev anrettet på vej- og jernbaneinfrastrukturen på Balkan under krigen i Jugoslavien og bl. a. gik ud over den paneuropæiske transportkorridor, som passerer denne region og forbinder Grækenland med Østrig og Ungarn. Kommissionen er ligeledes informeret om de betydelige økonomiske konsekvenser af disse ødelæggelser, navnlig for visse medlemsstater.

Et aftalememorandum om den pågældende korridor blev undertegnet i Thessaloniki den 15. marts 2001 af landene i den pågældende region. Kommissionens næstformand med ansvar for transport og energi undertegnede memorandummet den 5. april 2001.

Kommissionen iværksatte herefter en strategisk analyse af regionens transportinfrastrukturnet og deres forbindelse med ansøgerlandene og Fællesskabets transeuropæiske transportnet. Den pågældende korridor er en del af disse net. Nærmere oplysninger om analysen kan fås på internetadressen: http://europa.eu.int/comm/energy_transport/library/tren_se_en.pdf

De vigtigste finansieringskilder til forbedring af transportnettene er de internationale finansielle institutioner, navnlig Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD). Kommissionen har dog allerede ydet betydelig bistand til genopbygningen af nettene i denne region. Det drejer sig bl. a. om hovedvej E75 i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien

Kommissionen påtænker at iværksætte nye projekter ved hjælp af Fællesskabets nye finansielle instrument CARDS, som skal støtte stabiliserings- og associeringsprocessen. Disse projekter kunne gennemføres i grænseområderne mellem Forbundsrepublikken Jugoslavien og Ungarn, for så vidt angår hovedvej E75, og mellem Kroatien/Forbundsrepublikken Jugoslavien og Kroatien/Slovenien, for så vidt angår hovedvej E70.

Et omtrentligt skøn over omkostningerne ved udviklingen af korridoren vil kunne foreligge inden sommeren 2002 efter afslutningen af en undersøgelse, som vil blive indledt i nær fremtid.

For at få et præcist overblik over de vigtigste investeringer er der iværksat en undersøgelse med betegnelsen »Transport Infrastructure Regional Study« (TIRS). På grundlag af resultaterne af denne undersøgelse, som forventes at foreligge i begyndelsen af 2002, skal der udarbejdes en plan over de vigtigste investeringer med tilhørende omkostningsoverslag og tidsplan. Undersøgelsens anden fase, som finansieres af Kommissionen, skal iværksættes inden udgangen af 2001 med det formål at uddybe analysen af de vigtigste projekter.

De berørte lande skal tage initiativ til at foreslå de projekter, som de finder vigtige, og ansøge Fællesskabet eller de internationale finansielle institutioner om de nødvendige finansieringer.

(2002/C 115 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2543/01

af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen

(19. september 2001)

Om: Genetablering af forbindelsen mellem de græske elektricitetsnet og EU

Som bekendt blev den adriatiske kabelforbindelse til forsyning af elektricitetsnettet ødelagt ved Mostar på grund af kampene i det tidligere Jugoslavien, mens den tilsvarende forbindelse, der gennemløber Kroatien, blev ødelagt ved Ernestinovo.

Eftersom disse kabelforbindelser er af vital betydning for forbindelsen mellem Grækenland og det øvrige europæiske elektricitetsnet, bedes Kommissionen besvare følgende:

- Har Kommissionen taget initiativ til hurtigt at genetablere nettet?
- Har den optaget genoprettelsen af de ødelagte kabelforbindelser under prioriteterne for programmerne for genopbygning af Bosnien-Hercegovina?
- Har den undersøgt de omkostninger, der er opstået for den græske økonomi som følge af denne langvarige afbrydelse af netforbindelsen, og hvordan agter den at kompensere for disse omkostninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(14. november 2001)

Vi har noteret os det ærede parlamentsmedlems bekymring vedrørende Grækenlands tilslutning til resten af det europæiske elektricitetsnet.

For så vidt angår den hurtige genetablering af nettet, yder Kommissionen for øjeblikket 3,8 mio. EUR til det nationale program for Kroatien for år 2001, midler, der tages fra CARDS-programmet. Disse midler vil gå til faglig bistand til rehabilitering af det centrale kraftværk, der er beliggende ved landsbyen Ernestinovo i den kroatisk Donau-region, som supplement til et projekt, der finansieres af Den Europæiske Investeringsbank. Genetableringen af kabelforbindelserne i Bosnien og Hercegovina har været et prioriteret tiltag i de integrerede genopbygningsprogrammer, såsom projektet i Mostar, der finansieres af Kommissionen under Obnova-programmet ⁽¹⁾.

Kommissionen er ikke i stand til at skønne, hvor stor en fortjeneste der er gået tabt for den græske økonomi i tilknytning til afbrydelsen af forbindelsen til Unionens system for koordinering af den elektriske kraftoverføring (UCTE). Der påregnes ikke ydet nogen form for kompensation herfor.

Kommissionen går ind for etablering og genetablering af elforbindelserne mellem Grækenland og UCTE-systemet.

⁽¹⁾ Obnova-programmet (som er blevet afløst af CARDS) er et europæisk program for rehabilitering og genopbygning af Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM).

(2002/C 115 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2549/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(19. september 2001)

Om: Fællesskabsstøtte til genoprettelse af naturområder i Mijas

Ti forskellige interesseorganisationer i kommunen Mijas (Malaga-provinsen, Spanien) har oprettet en fælles organisation (»Mijas por sus sierras y su entorno«) med det hovedformål at genoprette de naturområder, der blev ødelagt af en skovbrand i juli i år.

Denne organisation har opstillet præcis ni krav til genoprettelsen, som på nuværende tidspunkt er ved at blive vurderet af eksperter i Mijas kommune og den andalusiske regionalregering.

I betragtning af omfanget af den miljøkatastrofe, som den nævnte skovbrand har forårsaget i området, og den nødvendige solidaritet som beboerne har krav på, vil Kommissionen da oplyse, i hvilket omfang den selv kan bidrage til den nævnte solidaritet med henblik på en hurtig genoprettelse af et skovområde, som før var af en overvældende skønhed, men i dag er et bedrøveligt syn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. oktober 2001)

Kommissionen vil gerne understrege, at den også er meget bekymret over situationen som følge af de skovbrande, der forrige sommer ramte EU's sydlige del og især i Spanien. Kommissionen er meget opmærksom på problemerne, bl.a. fordi der er tale om følsomme områder med stor miljømæssig værdi, der kræver effektiv beskyttelse af hensyn til bevarlsen af økosystemerne i skovene i Middelhavsområdet.

Derfor godkendte Kommissionen 3. maj 2001 som led i Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 af 23. juli 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande ⁽¹⁾ et program på 3,4 mio. EUR til beskyttelse mod skovbrande i Spanien i 2001, hvortil EU bidrager med 1,7 mio. EUR. Programmet omfatter bl.a. information om brandfaren, overvågelse samt etablering af brandstier, brandbælter, brandhaner og andre brandvænsforanstaltninger.

Kommissionen kan oplyse, at der for at genoprette naturområder, som er blevet ødelagt af brande, kan ydes støtte til genetablering af skovbrugsmulighederne i medfør af artikel 30, stk. 1, litra seks, i Rådets forordning (EØF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger ⁽²⁾.

Der kan dog kun interveneres, hvis programmet for udvikling af landdistrikter tager højde herfor, og hvis EUGFL's bevilling som anført i fællesskabsstøtterammen for regionaludvikling 2000-2006 i mål 1-områder er tilstrækkelig til at kunne bidrage i væsentligt omfang til udbedring af de skader, som katastrofen har forårsaget.

At den regionale programmering er flerårig, må ikke medføre, at den bliver statisk. Tværtimod skal den fortløbende tilpasses til de faktiske forhold, således at slutmålet — en samlet udvikling af regionens landdistrikter — bliver realiseret.

For Andalusien vedkommende har Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) mulighed for at yde en supplerende støtte til beskyttelse og genopretning af naturmiljøet inden for rammerne af det prioriterede felt »miljø, natur og vandressourcer« under det integrerede operationelle program for Andalusien for 2000-2006.

Desuden er der i samme forbindelse afsat yderlige 1,76 mio. EUR, hvoraf de 1,23 mio. EUR samfinansieres af EUGFL (70 % af det samlede beløb).

I kraft af subsidiaritetsprincippet er det medlemsstatens ansvar at udvælge konkrete projekter til samfinansiering ud fra bl.a. de udvælgelseskriterier, som er fastlagt ved programmeringen, og ud fra medlemsstatens egen prioritering.

Det er således op til de regionale myndigheder, som står for forvaltningen og videreførelsen af programmet, at indpasse en eventuel intervention.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 115 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2550/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(19. september 2001)

Om: Diskrimination mod udenlandske indsatte i fængsler i EU

Flere domstole i Fællesskabet har kritiseret det forhold, at statslige myndigheder, herunder også retsvæsenet, uden videre diskriminerer mod udenlandske fanger, fra såvel andre EU-lande som tredjelande, i forbindelse med udgangstilladelser.

De nævnte domstole finder det urimeligt, at ikke-statsborgere systematisk nægtes udgangstilladelse med den begrundelse, at de ikke har nogen rødder i det land, hvor de afsoner, og derfor kan tænkes at ville flygte. Når der ikke gives udgangstilladelser, findes der heller ingen mulighed for prøveløsladelse, fordi de pågældendes adfærd i frihed ikke har kunnet bedømmes.

Vil Kommissionen oplyse, om den med henblik på at forhindre denne diskrimination mod udenlandske fanger — fra EU eller tredjelande — i forbindelse med udgangstilladelser vil fremlægge forslag til fællesskabslovgivning, der kan sikre, at sådanne fanger ligestilles med nationale fanger i forbindelse med meddelelsen af udgangstilladelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(30. oktober 2001)*

Kommissionen ønsker at understrege, at den tillægger det ærede medlems spørgsmål stor betydning, idet dette sætter spørgsmålstegn ved princippet om ligestilling og forbuddet mod forskelsbehandling som stadfæstet i chartret om de grundlæggende rettigheder.

Kommissionen bemærker, at bestemmelserne vedrørende fængsledes udgangstilladelse, som det ærede medlem henviser til, er indeholdt i strafferetten, som principielt henhører under medlemsstaternes kompetence. Det er imidlertid almindelig retspraksis, at EF-retten afgrænser denne kompetence⁽¹⁾, idet sådanne bestemmelser ikke må medføre forskelsbehandling på grund af nationalitet af personer, som i henhold til EF-retten har ret til at rejse ind i eller tage ophold i en medlemsstat, navnlig som modtagere af ydelser, eller begrænse de grundlæggende frihedsrettigheder, som EF-retten garanterer, medmindre en sådan forskelsbehandling kan begrundes af en række objektive forhold eller på grund af det ansvar, der påhviler medlemsstaterne, for så vidt angår den offentlige orden og opretholdelsen af den indre sikkerhed.

Kommissionen har til hensigt at træffe en række foranstaltninger over for medlemsstaterne vedrørende deres ordning for fængsledes udgangstilladelse uafhængig af deres nationalitet.

På nuværende tidspunkt finder Kommissionen det ikke hensigtsmæssigt at fremsætte forslag om EF-forskrifter, der sikrer fængslede, der ikke er nationale statsborgere, udgangstilladelse på samme vilkår som nationale statsborgere.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 2.2.1989, sag 186/87, Sml. 1989, s. 195, og Domstolens dom af 10.2.2000, sag C-340/97, Sml. 2000, s. I-957.

(2002/C 115 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2553/01**af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen***(19. september 2001)*

Om: Foranstaltninger til at bringe EU-institutionerne tættere på borgerne

EU's udenrigsministre har for nylig samstemmende erklæret, at der er en kløft mellem borgerne og EU's institutioner, og at der må handles hurtigt, hvis borgerne skal bringes til at sætte større pris på den historiske målsætning om skabelse af et forenet Europa.

Blandt de konklusioner, som er kommet ud af debatten om dette spørgsmål, må man fremhæve kravet om, at EU indgår i undervisningsplanerne i alle medlemsstaterne.

Kan Kommissionen oplyse, om den vil bruge sin initiativret til at foreslå, at medlemsstaterne indfører et obligatorisk skolefag, hvor eleverne undervises i de vigtigste aspekter af Fællesskabet, dets institutioner og enorme fortjenester som mangeårig garant for fred og skaber af det største område med fred og frihed i verden, for slet ikke at tale om dets bemærkelsesværdige økonomiske udvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(29. oktober 2001)*

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at opbygningen af uddannelsessystemerne, herunder også undervisningens indhold, henhører under medlemsstaternes kompetence. Det fastsættes således i artikel 149 (tidligere artikel 126) i EF-traktaten, at »Fællesskabet bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt at støtte og supplere disses indsats, med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne samt deres kulturelle og sproglige mangfoldighed (...)«.

Men selv om undervisningens indhold således udelukkende henhører under medlemsstaternes kompetence, er det alligevel klart, at alt det, den europæiske opbygning har givet borgerne, og som det ærede medlem henviser til, fortjener at blive mere synligt i alle medier, herunder også uddannelsen. Det europæiske samarbejdsprogram på uddannelsesområdet, Socrates, bidrager således til udviklingen af en europæisk dimension, bl.a. gennem sine aktioner inden for skoleundervisning.

(2002/C 115 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2558/01

af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(20. september 2001)

Om: Sundhedsrisici på grund af manglende kontrol af smørfedt

Indtil midten af 2000 har medlemmerne af den italienske mafia i stor stil forfalsket smør ved at tilføje animalske og vegetabiliske fedtstoffer samt kemiske stoffer og markedsført det via belgiske, tyske, franske og italienske firmaer. I alt skal der være fremstillet 100 000 tons forfalsket smør, som navnlig er blevet forarbejdet i bageriprodukter. Efter oplysninger fra det ansvarlige italienske statsadvokatur (pressemeddelelse af 5. juli 2000) blev forbrugerne herved udsat for en sundhedsrisiko. Af de forhørs- og aflytningsprotokoller, der blev offentliggjort af den franske avis »L'Expansion« i dens udgave af 7.12.2000, fremgår, at smørforfalskerne helt bevidst har løbet denne risiko.

Med skrivelse af 17. august 2001 har den tyske forbundsminister for forbrugerbeskyttelse, fødevarer og landbrug på min forespørgsel bekræftet, at tilsætningen af mælkefremmede fedtstoffer til smør og smørfedt ganske vist kunne konstateres analytisk, men at fællesskabsretten ikke krævede tilsvarende officielle undersøgelser af alle af de med EU-midler støttede smørafsætningsforanstaltninger.

1. Hvorfor har Kommissionen på trods af et spørgsmål herom så sent som i marts 2001 fortiet denne kendsgerning i sine svar på spørgeskemaet fra Budgetkontroludvalget om Fléchard-sagen?
2. Er der i betragtning af en sådan manglende kontrol ikke fortsat en betydelig risiko for, at forfalsket smør også endnu den dag i dag fremstilles og markedsføres?
3. Hvad har Kommissionen gjort for at forbedre kontrollen?
4. Ville det ikke være bedst fuldstændigt at forbyde fremstillingen af mindreværdigt smørfedt eller i det mindste at indstille den finansielle støtte der i øjeblikket ydes hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. november 2001)

1. Kommissionen har givet alle foreliggende oplysninger i svarene på skriftlig forespørgsel E-3240/00 ⁽¹⁾, E-3241/00 ⁽²⁾, P-3478/00 ⁽¹⁾, P-1506/01 ⁽³⁾ og E-2210/01 ⁽⁴⁾ og i besvarelsen af det spørgeskema om Fléchard-sagen, som Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg sendte til Kommissionen. Kommissionen kan ikke se, hvilken forespørgsel det ærede medlem henviser til, og som endnu ikke skulle være blevet besvaret.

Det ærede medlem nævner en mængde på »100 000 tons forfalsket smør«. Kommissionen kender ikke kilden til tallet og er heller ikke i stand til at bekræfte det.

2. og 3. Det spørgsmål om kontrol, som det ærede medlem rejser, gør det nødvendigt at skelne mellem kontrol af sammensætningen af fedtstoffer ifølge markedsbestemmelserne, sundhedskontrollen og det mere generelle spørgsmål om fødevarers sporbarhed.

- a) Hvad kontrol af sammensætningen angår, blev der indført EF-bestemmelser om officielle tests med henblik på at påvise fremmede fedtstoffer i mælkefedt i form af et bilag til Kommissionens forordning (EF) nr. 454/95⁽⁵⁾, og de er siden blevet indføjet som bilag XXV til Kommissionens forordning (EF) nr. 213/2001⁽⁶⁾ om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999⁽⁷⁾ for så vidt angår metoder til analyse og vurdering af mælk og mejeriprodukters kvalitet.

I Rådets forordning (EF) nr. 2991/94⁽⁸⁾ er der fastlagt handelsnormer for smørbare fedtstoffer.

Ifølge forordningen må et produkt kun markedsføres under salgsbetegnelsen »smør« hvis det opfylder følgende kriterier:

- Det fremstilles udelukkende af mælk og/eller mejeriprodukter. Andre stoffer, der er nødvendige for fremstillingen, kan dog tilsættes, hvis disse stoffer ikke anvendes med henblik på fuldstændig eller delvis at erstatte en af mælkens bestanddele.
- Det har et mælkefedtindhold på mindst 80 % og under 90 %, og indholdet af vand må højst være 16 % og af fedtfrit mælketørstof højst 2 %.

Forordningen fastlægger altså ikke, som det antages af det ærede medlem, hygiejne- og sundhedsnormer, men de analyser, som den medfører, udgør det eneste middel til at afsløre forfalskede sammensætninger.

- b) Sundhedskontrollen af den mælk, der anvendes som råvare til fremstilling af smør, omfatter to typer. Den første kontrol er foreskrevet i direktiv 96/23/EF om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf⁽⁹⁾ og skal sikre, at der ikke forekommer forbudte stoffer (hormoner, beta-agonister, etc.), og at de grænseværdier, der er fastsat for restkoncentrationer af veterinærmedicin og visse kontaminanter (tungmetaller, pesticider og organiske klorforbindelser etc.) ikke overskrides. Den anden kontrol supplerer den sundhedsmæssige overvågning af produktet: det drejer sig om mikrobiologisk kontrol i henhold til direktiv 92/46/EF om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter⁽¹⁰⁾. Denne sundhedskontrol omfatter under alle omstændigheder kun påvisning af bestemte stoffer eller bakterier ifølge nævnte lovgivning og omfatter især den producerede mælkeråvare. Formålet med sundhedskontrollen er ikke at påvise en forfalsket sammensætning som det er tilfældet for det »forfalskede smør«.
- c) Hvad produkters sporbarhed angår, har Kommissionen redegjort for sin holdning i hvidbogen om fødevarer sikkerhed og i svarene på tidligere forespørgsler fra det ærede medlem.

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, er den bande, der begik overtrædelserne, blevet optrevlet efter sidste års anholdelser i Italien.

4. Kun første classes smør, der er omfattet af artikel 6 i grundforordningen (EF) nr. 1255/1999, kan opkøbes til offentlig intervention eller modtage støtte til privat oplagring. Et produkt, der ifølge forordning (EF) nr. 2991/94 skal betegnes som en »blanding«, og som er fremstillet ved blande smør eller smørkoncentrat og andet fedt end smørfedt, kan naturligvis ikke opkøbes til offentlig oplagring eller modtage støtte til privat oplagring, og det må ikke afsættes til normalt konsum under betegnelsen »smør«. Hvis et sådant produkt er blevet betegnet som »smør«, er der afgjort tale om forfalskning. Efter Kommissionens opfattelse er det ikke muligt at forbyde fremstillingen af lavkvalitetssmør, så længe de nævnte normer for kvalitet og betegnelse overholdes.

Smørfedt af lav kvalitet overholder dog ikke kriterierne i artikel 1, stk. 2 a, i forordning (EF) nr. 2571/97 ⁽¹⁾ (konditorvarer og konsumis) og er derfor heller ikke støtteberettigede efter denne forordning.

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 28.

⁽²⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

⁽³⁾ EFT C 318 E af 13.11.2001, s. 244.

⁽⁴⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 219.

⁽⁵⁾ EFT L 46 af 1.3.1995.

⁽⁶⁾ EFT L 37 af 7.2.2001.

⁽⁷⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽⁸⁾ EFT L 316 af 9.12.1994.

⁽⁹⁾ EFT L 125 af 23.5.1996.

⁽¹⁰⁾ EFT L 268 af 14.9.1992.

⁽¹¹⁾ EFT L 350 af 20.12.1997.

(2002/C 115 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2559/01

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(20. september 2001)

Om: EU's bidrag til løsning af problemet med ventelister i det nationale sundhedsvæsen

Kommissionen har netop afgivet nogle rammende udtalelser om støtte til et initiativ fra Det Forenede Kongerige, der består i at sende syge til andre fællesskabslande for at nedbringe antallet af personer på venteliste. Ventelister er imidlertid et generelt problem i hele Unionen, som det fremgår af situationen i Spanien, hvor der har været flere dødsfald blandt personer, der ikke kunne blive opereret i tide på grund af lange ventelister.

Undertegnede har allerede påpeget alvoren af dette problem over for Kommissionen med sin forespørgsel E-2415/00 ⁽¹⁾, som kommissær Byrne besvarede den 25. september 2000. Kommissæren henviste i sit svar til EU's manglende kompetence på sundhedsområdet, jf. artikel 152 i traktaten, og påpegede, at Kommissionens bestræbelser på at hjælpe med at begrænse problemet med ventelister ville tage form af foranstaltninger i forbindelse med programmet for Fællesskabets indsats inden for folkesundheden.

Vil Kommissionen i betragtning af indholdet af EF-domstolens dom C-157/99, der anerkender patienters ret til behandling i andre lande, hvis kapaciteten hos sundhedsvæsenet i deres oprindelsesland ikke slår til, være indstillet på at foreslå et koordinationsinitiativ på EU-plan med henblik på at løse problemet med ventelister ved hjælp af en henstilling til alle medlemsstaterne?

Hvilke konkrete foranstaltninger inden for rammerne af programmet for Fællesskabets indsats inden for folkesundheden agter Kommissionen at træffe for at fremme en udveksling af patienter mellem EU-landene?

⁽¹⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001, s. 195.

(2002/C 115 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2586/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(25. september 2001)

Om: EU-bestemmelser til fremme af behandling af syge i andre medlemslande med henblik på reduktion af ventelister

Det britiske sundhedsvæsen vil betale for kirurgi og terapi i andre EU-lande for at reducere sine ventelister, men det kan ikke lade sig gøre uden først at foretage en tilpasning af den britiske lovgivning på dette område. I denne forbindelse giver den dom i sag C-157/99, som Domstolen i Luxembourg for nylig har

afsagt, EU-borgere mulighed for at lade sig overføre til et andet medlemsland, hvis der er for lang ventetid på behandling i deres eget land.

Denne foranstaltning vil få en betydelig indvirkning i alle EU-landene, og det vil derfor være nødvendigt at drøfte konsekvenserne med de andre sundhedsministre i resten af medlemsstaterne.

Hvad er Kommissionens holdning til dette spørgsmål, og hvilke forslag vil den fremsætte som svar på denne mulighed, som EF-Domstolens dom giver?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-2559/01 og E-2586/01**

(29. oktober 2001)

Kommissionen ønsker at henvise det ærede medlem til dens svar på skriftlig forespørgsel E-2415/00 ⁽¹⁾, og tilføje, at den er opmærksom på problemet med ventelister for patienter i flere medlemsstater. Parlamentet og Rådet drøfter i øjeblikket det nye program om folkesundhed. Når det er vedtaget, vil det give mulighed for at føre tilsyn med og analysere udviklingen i medlemsstaternes sundhedsordninger.

Situationen med hensyn til aktioner, som gennemføres i sammenhæng med artikel 152 (tidligere artikel 129) i EF-traktaten, forbliver uændret. Fællesskabsaktioner på området folkesundhed skal i enhver henseende tage hensyn til, at medlemsstaterne har kompetence til at organisere sundhedssektoren og alle former for lægehjælp.

Alle konsekvenserne af den retspraksis, Domstolen efterhånden har udviklet i spørgsmål vedrørende godtgørelse af udgifter til lægehjælp hen over grænserne, undersøges i øjeblikket af Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001.

(2002/C 115 E/122)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2560/01
af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(20. september 2001)

Om: Mangelfuld elektricitetsforsyning i Spanien — regulering af markedet og konsekvenser for forbrugerne

Til trods for den spanske regerings triumferende erklæringer om liberaliseringen af elektricitetsmarkedet har denne liberalisering vist sig at være mangelfuld i en sådan grad, at der i øjeblikket fortsat findes monopoler på transport- og distributionsområdet.

Denne mangelfuldhed har for nyligt givet sig udslag i strømafbrydelser, hvor forbrugerne har måttet sidde i mørke i timevis i store områder af Spanien, navnlig i den autonome region Valencia.

Desuden har den befuldmægtigede administrator for Iberdrola for nyligt erklæret, at hvis de ikke forhøjer priserne, »vil der komme flere strømafbrydelser«.

Ifølge artikel 82, litra b), i traktaten er begrænsning af produktion, afsætning eller teknisk udvikling til skade for forbrugerne en af formerne for misbrug af dominerende stilling. Mener Kommissionen, at der er tegn på misbrug i den spanske elektricitetssektor, eller at de eksisterende mangler blot skyldes dårlig regulering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(9. november 2001)*

Åbningen af markedet har ikke i betydelig grad ændret situationen, som den var inden Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet ⁽¹⁾, for så vidt angår elforsynings- og eldistributionssektoren i EU.

Strømafbrydelser vedrører det generelle problem med forsyningssikkerheden, der indgår som en del af forsyningspligten. Kommissionen mener, at selv efter eldirektivets ikrafttræden forekommer de nationale administrationers forskrifter at være den bedste måde, hvorpå der på nuværende tidspunkt kan skabes forsyningssikkerhed. Kommissionen er dog lydhør over for denne type problemer, og den har i sit nye forslag om gennemførelsen af det indre marked for el og gas ⁽²⁾ medtaget en række supplerende bestemmelser, der har til formål yderligere at forbedre forsyningssikkerheden.

Kommissionen råder på nuværende tidspunkt ikke over elementer, der sætter den i stand til afgøre, om strømafbrydelser i visse spanske regioner skyldes misbrug hos en eller flere aktører på det spanske elmarked.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

⁽²⁾ EFT C 240 E af 28.8.2001.

(2002/C 115 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2564/01**af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen***(21. september 2001)*

Om: Europæisk politiindsatsstyrke

Efter begivenhederne under topmødet i Genua foreslog den tyske indenrigsminister, Otto Schily, og den italienske indenrigsminister, Claudio Scajola, at der blev oprettet en europæisk politiindsatsstyrke (i lighed med det europæiske grænsepoliti) samt oprettet en database med lister over demonstranter, som udøver vold. Den tyske forbundskansler, Schröder, har for nylig givet sin støtte til samme idé om oprettelsen af en operationel politistyrke med udøvende beføjelser inden for rammerne af Europol. De konkrete forslag har skabt forvirring og har fremkaldt negative reaktioner i alle medlemsstater.

Den 8. juni 2001 blev der i forbindelse med Europols møde i Haag gennem kommissær Vitorinos mund givet udtryk for den opfattelse, at Kommissionen og medlemsstaterne skulle begynde mere konkret at overveje, hvilken rolle, men også hvilken forbindelse der skal være mellem Europol og Eurojust, eftersom Europol ikke har udøvende myndighed og heller ikke er underlagt nogen domstolskontrol.

Agter Rådet at integrere et sådant perspektiv i Fællesskabets samlede politik til bekæmpelse af terrorisme og kriminalitet ved at træffe konkrete initiativer til oprettelse af en særlig europæisk indsatsstyrke? Eller mener Kommissionen tværtimod, at de foranstaltninger, som den agter at træffe med henblik på en yderligere udvikling af et direkte operationelt samarbejde mellem politimyndighederne i medlemsstaterne eller en styrkelse af Europols beføjelser er tilstrækkelige til at bekæmpe den tiltagende kriminalitet og vold?

Hvorledes mener Kommissionen, at man kan styrke politiets interventioner på europæisk plan, uden at borgernes personlige rettigheder krænkes?

Svar afgivet på Kommissionen s vegne af Antonio Vitorino*(3. december 2001)*

Med hensyn til spørgsmålet om oprettelse af en »europæisk politiindsatsstyrke« henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2476/01 fra Karamanou ⁽¹⁾.

Hvad angår bekæmpelse af terrorisme afholdt Rådet et særligt møde (retlige og indre anliggender: JAI) den 20. september efter angrebene på USA den 11. september. Der var enighed om en omfattende liste over konkrete foranstaltninger til at udvide samarbejdet og øge bekæmpelsen af terrorisme, bl.a. oprettelse af en særlig enhed inden for Europol til bekæmpelse af terrorisme. Europol har imidlertid ikke beføjelser til at foretage undersøgelser. Europol kan bidrage til bekæmpelse af terrorisme ved at fremme informationsudvekslingen mellem medlemsstaterne og ved hjælp af sin kapacitet på analyseområdet.

På baggrund af konklusionerne fra JAI-Rådets møder den 20., 27. og 28. september 2001 samt fra det ekstraordinære EU-Råds møde den 21. september 2001, det fælles ØKOFIN-JAI Råd og det ekstraordinære JAI-Råd den 16. oktober 2001 samt fra det uformelle stats- og regeringschefsmøde den 19. oktober 2001 i Gent ser Kommissionen optimistisk på mulighederne for at bekæmpe de forskellige former for alvorlige forbrydelser, vi har været konfronteret med i den seneste tid. Kommissionen har ikke nogen grund til at tro, at borgernes personlige rettigheder vil blive berørt.

(¹) EFT C 93 E af 18.4.2002, s. 137.

(2002/C 115 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2565/01

af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen

(21. september 2001)

Om: EU's narkotikapolitik og tilfældet Grækenland

De seneste oplysninger, som Det Europæiske Center til Overvågning af Narkotika og Narkotikamisbrug har offentliggjort vedrørende udbredelsen af narkotika, tegner et yderst foruroligende billede, både hvad angår samtlige medlemsstater, og især hvad angår Grækenland. Specielt på grundlag af de sidste statistiske oplysninger og studier, der er offentliggjort, befinder Grækenland sig på sjettepladsen, hvad angår dødsfald som følge af anvendelse af narkotika (en 25 gange stor stigning i løbet af de sidste 15 år) og på førstepladsen hvad angår pludselige dødsfald i forbindelse med narkotika (en 9 gange stor stigning de sidste 15 år) på andenpladsen hvad angår fængslinger i narkotikasager (en stigning på 3,5 gang de sidste 10 år), og endelig er antallet af personer, som er blevet henvist til landets behandlingsprogrammer, blevet fordoblet i den sidste periode.

Mener Kommissionen på grundlag af disse oplysninger, at den har truffet tilfredsstillende initiativer til gennemførelsen af en effektiv fællesskabspolitik både for forebyggelse og for bekæmpelse af denne svøbe?

Har Kommissionen på grundlag af handlingsplanen for bekæmpelse af narkotikamisbrug (2000-2004), men også på grundlag af de nye muligheder, Amsterdam-traktaten giver (især inden for rammerne af kontrol med narkotika, politisamarbejde og retligt samarbejde, arbejdet i Det Europæiske Center til Overvågning af Narkotika og Narkotikamisbrug) til hensigt at forelægge nye forslag og at træffe nye initiativer med henblik på en bedre håndtering af problemet?

Har Kommissionen en tilfredsstillende evalueringsrapport om de politikker, som er blevet iværksat i Grækenland, og hvad mener den om forværringen af situationen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(24. oktober 2001)

Det fremgår klart af årsberetningen fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EONN), at antallet af narkotikarelaterede dødsfald i Grækenland er stigende. Ved sammenligninger mellem medlemsstaterne bør man imidlertid holde sig for øje, at der mangler data fra nogle medlemsstater, og at de fremlagte data ikke er direkte sammenlignelige. Nogle af de narkotikarelaterede dødsfald i Grækenland kan forklares ved den stadig lettere adgang til og øgede anvendelse af opiater, navnlig heroin, og andre ved den forbedrede indberetning.

Det er værd at bemærke, at antallet af narkotikarelaterede dødsfald i Grækenland i lighed med EU generelt har stabiliseret sig i perioden 1996-1998 og ikke er steget betydeligt i 1999. Antallet af arrestationer i forbindelse med narkotika og af personer, der henvises til behandlingsprogrammer, er også steget, men

igen skal man være forsigtig med at drage konklusioner, da disse tal også kan afspejle forbedrede rutiner. Der findes desværre stadig ikke pålidelige skøn over narkotikamisbrugets omfang i Grækenland.

I EU er det først og fremmest medlemsstaterne, der har kompetence for så vidt angår narkotikapolitik. Der er via fællesskabsprogrammet for narkotikaforebyggelse blevet ydet støtte til mange net af fagfolk, byer og ikke-statslige organisationer (ngo'er), der sigter mod at udvikle bedste praksis med hensyn til at forebygge narkotikamisbrug og dele oplysningerne med hinanden. Der er via rammeprogrammet for forskning og udvikling blevet finansieret forskning i, hvor effektiv narkotikabehandling er. Der findes også en række programmer, der ikke specifikt vedrører narkotikaproblemer, og via hvilke der er blevet finansieret narkotikarelaterede aktiviteter, f.eks. Urban-programmet, via hvilket etableringen af rehabiliteringscentre i Grækenland er blevet finansieret.

Den Europæiske Unions handlingsplan for bekæmpelse af narkotikamisbrug 2000-2004⁽¹⁾ indeholder en liste med mere end hundrede konkrete foranstaltninger, der skal træffes for at bekæmpe narkotikaproblemet. Kommissionen har sammen med Europol og EONN allerede udarbejdet en opfølgningsoversigt over målene i handlingsplanen samt en tidsplan og angivelse af, hvem der har ansvaret for gennemførelsen. Der tales på nuværende tidspunkt om at udforme en tilsvarende oversigt for medlemsstaterne. Oversigten kan også vise sig at være nyttig for ansøgerlandene, når de forbereder deres medlemskab. For så vidt angår samarbejdet om håndhævelse af forskrifterne har Kommissionen og medlemsstaterne på grundlag af konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 opstillet deres mål i resultattavlen vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU⁽²⁾.

Kommissionen vil gennemføre en evaluering af EU's handlingsplan halvvejs igennem (2002) og ved dens udløb (2004). I den forbindelse vil narkotikastrategierne og -politikkerne i EU også blive evalueret. Kommissionen arbejder tæt sammen med EONN og Europol for at udvikle redskaber med henblik på denne evaluering. I henhold til handlingsplanen for bekæmpelse af narkotikamisbrug kræves det, at alle narkotikarelaterede foranstaltninger evalueres. Evaluering er et middel til at finde frem til bedste praksis, at benchmarke resultaterne samt at lære af erfaringerne. Disse oplysninger skal derefter deles mellem alle aktører på narkotikaområdet i EU og ansøgerlandene.

⁽¹⁾ KOM(1999) 239 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 782 endelig udg.

(2002/C 115 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2566/01

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(21. september 2001)

Om: Elendige hygiejneforhold på det centrale kødmarked Rendi i Grækenland

Ifølge mine oplysninger (fra pressen, indberetning fra kompetente tjenester) opfylder engrosmarkedet for salg af kød i Athen, som tilhører organisationen for det centrale marked i Athen, der står under tilsyn af handelsministeriet, ikke betingelserne i Kommissionens beslutning nr. 96/658/EF⁽¹⁾ og fungerer ulovligt og uden godkendelse fra den kompetente myndighed, som er nævnt i beslutningens artikel 4.

Der er mangel på plads og udstyr på markedet, personalet overholder ikke reglerne for personlig hygiejne, på de ubenyttede områder, hvor det vrirler med insekter og mus, ligger til stadighed affald og overflødige genstande, kødet, som uden emballage er udsat for indeklimaet, parteres midt blandt kunder og besøgende, ja, der færdes endog hunde, og det transporteres til slagterierne »hulter til bulter« i snavsede biler og undertiden i bagagerummet på personbiler. Til trods herfor er markedet stadig i drift, og myndigheden for det er ligeglædet med, om fællesskabskravene er opfyldt.

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe for at Grækenland retter sig efter den gældende fællesskabslovgivning?
2. Hvilke farer skaber de ovennævnte betingelser for folkesundheden?
3. Er der forudset finansiering til bygningen af et nyt marked under den tredje fællesskabsstøtteramme?

(¹) EFT L 302 af 26.11.1996, s. 22.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. oktober 2001)

Kommissionen var ikke orienteret om de forhold på engrosmarkedet for salg af kød (Rentis), det ærede medlem beskriver.

Fællesskabets lovgivning fastsætter standarder og normer, der skal anvendes i kødproduktionen, og denne lovgivning er rettet til medlemsstaterne. Det påhviler statens myndigheder at kontrollere overholdelsen af fællesskabslovgivningens krav og træffe korigerende foranstaltninger, hvor det måtte være nødvendigt. Kommissionen har skrevet til de græske myndigheder og anmodet om en hurtig redegørelse for situationen. Den vil orientere det ærede medlem om de oplysninger, den modtager i sagen. I lyset af det svar Kommissionen modtager, vil den overveje, hvilke yderligere skridt den skal tage. Sådanne skridt ville supplere de igangværende bestræbelser på at forbedre Grækenlands overholdelse af fællesskabslovgivningen.

Kommissionen forvalter ikke individuelle projekter under Fællesskabets støtterammer. Den kan derfor ikke udtale sig om, hvorvidt der under fællesskabsstøtteramme 3 var øremærket støttebeløb til dette projekt. Det er de græske myndigheder, der træffer afgørelse om, at et projekt skal indgå i det relevante program.

(2002/C 115 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2573/01

af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(13. september 2001)

Om: Udbud af »Europe by Satellite«

Kommissionen offentliggjorde den 22. august 2001 gennem Generaldirektoratet for Presse og Dokumentation et udbud inden for rammerne af projektet »Europe by Satellite« (der siden 1996 er blevet udsendt fra satellitten Eutelsat Hot Bird). Dokumentationen i forbindelse med dette udbud er temmelig omfattende, og den har åbenbart kun været tilgængelig i sin fulde form siden udgangen af august. Eftersom fristen for afgivelse af et tilbud på dette meget tekniske udbud er den 1. oktober 2001, kan man med rette stille det spørgsmål, om de berørte tjenestegrene i Kommissionen rent faktisk ønsker at lade alle eventuelt interesserede serviceudbydere deltage, eller om det valgte tidspunkt for offentliggørelsen af udbudet (august), samt den meget korte frist til at opfylde udbudsbetingelserne har til formål at tage modet fra eventuelle konkurrenter til den aktuelle serviceudbyder »Europe by Satellite«?

Svar afgivet på vegne af Kommissionen af Romano Prodi

(18. oktober 2001)

Kommissionen udbyder satellitbåret transmission af tv-tjenester, som er kendt under navnet »Europe by Satellite«, til en ekstern serviceudbyder. Den nuværende kontrakt blev underskrevet i marts 1999 og giver mulighed for årlig forlængelse fire gange, dvs. den kan forlænges frem til 2004. På grund af den tekniske udvikling samt udviklingen i markedspriserne på dette område, har Kommissionen imidlertid foretrukket at iværksætte et nyt udbud inden 2004.

For at lette overgangen mellem den nuværende kontrahent og en eventuel ny kontrahent fra marts 2002 har Kommissionen gennem offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende(¹) indledt en udbudsprocedure i 2001. Dette skete, efter at Kommissionen i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler(²) havde informeret om sine planer om at indlede en udbudsprocedure gennem offentliggørelse af en forhåndsmeddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende(³).

Offentliggørelsen af en forhåndsmeddelelse har til formål at sikre, at alle de virksomheder, som er interesseret i at afgive bud inden for rammerne af en offentlig kontrakt, bliver informeret på et tilstrækkeligt tidligt tidspunkt om den ordregivende myndigheds planer om at iværksætte et udbud om en given tjeneste. Forhåndsmeddelelsen er dog, sådan som det fremgår af navnet, kun en forudgående annoncering. Først efter offentliggørelsen af udbudsbekendtgørelsen, indledes udbudsproceduren officielt, og interesserede virksomheder kan anmode om udbudsmaterialet for det pågældende marked. Tidsfristen for anmodning om udbudsmaterialet og de tilhørende dokumenter er udtrykkeligt angivet i udbudsbekendtgørelsen ligesom fristen for afgivelse af bud. Det er vigtigt, at alle virksomheder bliver stillet fuldstændig lige, og at de har de samme tidsfrister for afgivelse af bud.

I dette særlige tilfælde, hvor »satellitbåret transmission« udbydes, er fristen for anmodning om dokumenter fastsat til den 19. september 2001, og Kommissionen har i overensstemmelse med førnævnte direktiv en frist på seks dage til at svare på disse anmodninger og fremsende de nødvendige dokumenter. Kommissionen havde derfor ikke en retlig forpligtelse til at fremsende udbudsmaterialet før den 28. august 2001. I praksis fandt de første fremsendelser dog sted allerede den 22. august 2001. Disse fremsendelser skulle imødekomme to anmodninger, der var blevet fremsat allerede ved offentliggørelsen af forhåndsmeddelelsen uden at afvente offentliggørelsen af udbudsbekendtgørelsen. Indtil videre er der blev modtaget 19 andre anmodninger i perioden mellem den 22. august 2001 og den 6. september 2001. Hver gang er der blevet afgivet svar allerede dagen efter modtagelsen.

På baggrund af det antal anmodninger, som allerede nu er blevet modtaget, mener Kommissionen, at offentliggørelsen af udbudsbekendtgørelsen den 22. august 2001 på ingen måde har begrænset udbuddet.

Kommissionen mener heller ikke, at det meget tekniske udbudsmateriale eller fastsættelsen af fristen for afgivelse af bud til den 1. oktober 2001 er i strid med konkurrencereglerne.

Hvad angår det første punkt, bemærker Kommissionen, at det pågældende udbud vedrører et særdeles specifikt område, som stiller krav om overordentlig sofistikeret materiel. Det er derfor ikke muligt at undgå en kompleks teknisk dokumentation. Denne er imidlertid fuldt ud tilgængelig for alle virksomheder, der er specialiseret på dette område, og som er interesseret i at afgive et bud.

Hvad angår det andet punkt, gør Kommissionen opmærksom på, at fristen for modtagelse af bud i henhold til direktiv 92/50/EØF ikke må være på under 52 dage at regne fra datoen for udbudsbekendtgørelsens fremsendelse til Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer. Eftersom bekendtgørelsen blev fremsendt den 10. august 2001 med henblik på offentliggørelse den 22. august 2001, er fristen for afgivelse af bud (1. oktober 2001) nøjagtig lig med fristen i direktivet.

På baggrund af ovenstående afviser Kommissionen kategorisk Robert Goebbels påstand om, at udbudsbetingelserne skulle være blevet forvanskede med henblik på at tage modet fra eventuelle konkurrenter til den aktuelle serviceudbyder. Sidstnævnte kontrakt kunne i øvrigt uden videre være blevet forlænget med yderligere to år.

⁽¹⁾ EFT S 160 af 22.8.2001.

⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽³⁾ EFT S 121 af 27.6.2001.

(2002/C 115 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2574/01

af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(21. september 2001)

Om: Tilrettelægning af strategier til udvikling af den økonomiske konkurrencedygtighed på regionalt plan

Europa-Kommissionen ønsker at gøre sine udviklingsstrategier mere effektive og støtter derfor lokale forsøg med nye ideer, der fremsættes af regionerne for at øge disses økonomiske konkurrencedygtighed og muligheder i forbindelse med udfordringerne fra informationssamfundet.

Men henblik herpå har den anført tre emner som udgangspunkt for foranstaltninger foretaget af Regionaludviklingsfonden på dette område for tidsrummet 2000-2001 som følger:

- den regionale økonomi baseret på teknologisk viden og innovation;
- de nye informationsteknologier i regionaludviklingens tjeneste;
- den regionale identitet og den bæredygtige udvikling.

De første indkaldelser af ansøgninger er offentliggjort, og tidsfristerne for indgivelse af projekter er udløbet. Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvad var regionernes reaktion på denne mulighed?
2. Svarer de tre tilbud til de tre emner, der er stillet af Kommissionen?
3. Hvilke tidsfrister gælder for godkendelsen af projekterne og disses igangsættelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. december 2001)

Kommissionens meddelelse af 31. januar 2001 om retningslinjer for EFRU's nyskabende aktioner for perioden 2000-2006 ⁽¹⁾ er blevet modtaget med meget stor interesse af regionerne. Efter Kommissionens opfordring til at indsende et regionalt handlingsprogram for nyskabende aktioner inden 31. maj hvert år i perioden frem til 2005 indsendte 103 af de 156 støtteberettigede regioner et program allerede det første år. Desuden er der blevet indsendt tre særlige netværksprogrammer.

Det fremgår af fordelingen mellem de tre strategiske temaer, at over to tredjedele af regionerne har fremlagt et program, der både omfatter teknologisk innovation og informationssamfundet. Vurderingen af programmerne viser, at de generelt er af høj kvalitet, og at rigtigt mange af de foreslåede aktioner er innovative. Med henblik på udarbejdelsen og gennemførelsen af disse programmer er der desuden blevet etableret et bredt partnerskab med deltagelse af den offentlige sektor, den private sektor og sammenlutninger.

For de fleste af programmerne vil der kunne træffes individuelle beslutninger om medfinansiering allerede sidst i 2001 eller i begyndelsen af 2002.

⁽¹⁾ KOM(2001) 60 endelig udg.

(2002/C 115 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2581/01 af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(18. september 2001)

Om: Chlorpropham

Fødevarer som kartoffelchips og pommes frites sprøjtes med det giftige stof chlorpropham. Ifølge danske aviser kan stoffet give mennesker kræft i lever og nyrer. Fødevareindustrien anvender stoffet med det formål at gøre chips lyse i farven.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den har kendskab til undersøgelser om dette stofs indvirkning på menneskers sundhed, og om den finder det forsvarligt fortsat at tillade et stof i fødevarerprodukter, der især henvender sig til børn og unge, hvis stoffet kan fremkalde kræft eller forvolde anden menneskelig sundhedsskade?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. oktober 2001)

Kommissionen har ikke kendskab til en praksis med at sprøjte kartoffelchips og pommes frites med chlorpropham. Under alle omstændigheder er en sådan praksis forbudt i henhold til fællesskabslovgivningen, da chlorpropham ikke er et tilladt tilsætningsstof i levnedsmidler (Rådets direktiv 89/107/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler⁽¹⁾).

Men blandt de former for anvendelse af chlorpropham som plantevækstregulator og herbicid, der er tilladt i medlemsstaterne, er en af de vigtigste imidlertid behandling af kartofler på lager efter høsten for at hindre spiring. Sikkerheden i forbindelse med anvendelse af chlorpropham evalueres i øjeblikket på EU-niveau inden for rammerne af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽²⁾. De data, som blev evalueret, var ikke tilstrækkelige til, at man kunne vise, om anvendelsen af chlorpropham opfyldte kravene i direktivet, og i Kommissionens beslutning 2001/134/EF af 14. februar 2001 om afgørelsen om eventuel optagelse af visse aktive stoffer i bilag I til Rådets direktiv 91/414/EØF⁽³⁾ er der sat en frist til den 31. december 2001 for fremskaffelse af de anførte yderligere data, som er nødvendige for at kunne fastslå, om anvendelsen af chlorpropham er tilstrækkelig sikker og opfylder direktivets krav.

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

⁽²⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

⁽³⁾ EFT L 49 af 20.2.2001.

(2002/C 115 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2585/01**af Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. september 2001)

Om: Direkte forbindelse mellem borgerne og Den Europæiske Union

Kommissionen — og senest dens formand, Romano Prodi i en tale den 4. september 2001 til plenarforsamlingen i Strasbourg — insisterer på, at det er vigtigt med direkte forbindelser mellem borgerne og Den Europæiske Union, og at disse er et af de væsentlige spørgsmål for Europas fremtid. Prodi fremhævede i sin tale den ringe kommunikation mellem EU og dens borgere. Desuden har den europæiske ombudsmand kritiseret, at Kommissionen ikke interesserer sig for borgerne.

I 1998 tog den tidligere formand for Kommissionen, Jacques Santer, og den britiske premierminister, Tony Blair, under topmødet i Cardiff (Det Forenede Kongerige) initiativ til at oprette en tjeneste, der skulle have til formål at hjælpe borgerne med at finde svar på de spørgsmål, der kunne opstå i forbindelse med Den Europæiske Union. Denne tjeneste, kaldet »Europe Direct«, omfatter juridisk rådgivning vedrørende alle spørgsmål om Den Europæiske Union. Denne tjeneste har som bekendt ikke været til rådighed siden marts 2001.

Borgerne regner med at kunne få afklaret deres tvivlsspørgsmål pr. telefon eller email. Imidlertid gør overbelastning af telefonlinjerne og email-arkiverne det somme tider umuligt at levere de ønskede oplysninger straks.

Hvilken betydning tillægger Kommissionen dette initiativ, og hvilke bevillinger gives der til det? Burde Kommissionen ikke koncentrere sin indsats om de initiativer, der i øjeblikket er i gang?

Ud fra hvilke kriterier er ledelsen af Europe Direct blevet tildelt virksomheden TechTeam?

Hvornår har Kommissionen tænkt sig at forny den juridiske rådgivningstjeneste for alle borgere i medlemsstaterne?

Hvilke retningslinjer for denne informationstjeneste vil Kommissionen følge i forbindelse med de nye landes tiltrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(31. oktober 2001)*

Kommissionen ønsker at give borgerne hurtig og let adgang til de oplysninger, de behøver. Europe Direct er et blandt flere midler, der kan sikre en dialog med folk, at der bliver lyttet til deres spørgsmål og givet et svar på deres bekymringer. Europe Direct behandler forespørgsler på alle EU's elleve officielle sprog. Europe Direct bør naturligvis udvides til også at omfatte kandidatlandene, så snart de er blevet medlemsstater.

Europe Direct er en tjeneste på EU's netside, indgangsportalen Europa, som giver adgang til alle EU-institutionerne. Mange EU-borgere foretrækker imidlertid stadig at bruge telefonen, når de stiller spørgsmål på deres eget sprog. Europe Direct giver dem således mulighed for at spørge telefonisk via et gratisnummer i hver medlemsstat. Borgerne har også mulighed for at stille spørgsmål og modtage svar pr. e-post.

Europe Direct blev netop lanceret i juni 1998 for at skabe en direkte og brugervenlig adgang til oplysninger og rådgivning om EU.

Europe Direct kunne udvikles som en intern tjeneste, men Kommissionen valgte at udlicitere opgaven. Efter gennemførelse af den sædvanlige procedure for offentlige indkøb blev der givet tilslag, og tjenesten drives nu i henhold til en aftale med selskabet Global One under den franske koncern France Telecom.

Kommissionen er i øjeblikket i færd med at evaluere Europe Direct for at sikre, at tjenesten fungerer effektivt og er pengene værd.

Tjenesten er struktureret, så den drives på to plan. Telefoncentralens medarbejdere er uddannet til at besvare generelle spørgsmål om EU og bakkes op af medarbejdere i Kommissionen, som tager sig af spørgsmål, der kræver yderligere søgninger.

Spørgsmål om praktiske problemer, som folk støder på i udøvelsen af deres rettigheder i det indre marked, blev førhen henvist til Vejviserservicen — en specialiseret tjeneste, som modtog henvendelser enten gennem Europe Direct eller via e-post. Kommissionen planlægger at puste nyt liv i denne EU-Vejviserservice for borgerne i løbet af første halvår 2002. Den skal behandle forespørgsler fra EU-borgerne og andre, der udøver rettigheder i det indre marked.

En anden tjeneste skal hjælpe personer, der anmoder om juridisk rådgivning om emner under fællesskabsretten. Tjenesten hedder Eurojus og styres decentralt af Kommissionens repræsentationer i medlemsstaterne. Driften har undergået en grundig evaluering, og i betragtning af Eurojus-tjenestens kvalitet og effektivitet er der nyligt truffet beslutning om at videreføre den. Eurojus er under modernisering, og en ny kurs skal sikre, at den kan opfylde borgernes foranderlige behov.

Ovennævnte tjenester vil naturligvis blive udvidet, efterhånden som nye medlemsstater tiltræder EU.

(2002/C 115 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2587/01**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen***(25. september 2001)*

Om: Europæisk informationskampagne om den europæiske kræftkodeks

Nu om dage er det i stigende grad op til den enkelte selv at passe på sit helbred, men for at gøre det, har man brug for information. Forebyggelse og viden er af afgørende betydning for en tidlig diagnose, og derfor er det nødvendigt at vide, at disse ting eksisterer. I 1988 vedtog man f.eks. den europæiske kræftkodeks. Denne kodeks består af 10 gode råd, og hvis man følger dem, kan forekomsten af kræft reduceres med 15 %, hvilket svarer til tusinder af menneskeliv. En undersøgelse, der blev foretaget for nylig, viste, at ud af en gruppe på 600 personer, havde kun 9 % kendskab til denne kræftkodeks og dens indhold.

Mener Kommissionen, at den burde holde fast ved sin europæiske informationskampagne om kræft-forebyggende foranstaltninger, for at en større del af befolkningen kan få kendskab til nyttige redskaber som den nævnte kodeks, og for at udbrede de 10 gode råd, der kan redde så mange menneskeliv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. november 2001)

Det ærede medlem støtter Kommissionens mangeårige indsats for at forebygge kræft gennem oplysning af de europæiske borgere ved hjælp af de såkaldte ti bud i den europæiske kræftkodeks. Siden den europæiske kræftkodeks første gang blev offentliggjort i 1988, er den gennem årene blevet udbredt og formidlet af næsten alle organisationer i medlemsstaterne, der er beskæftiget med kræftbekæmpelse.

Det er mindre vigtigt i forebyggelsen af kræft at vide, hvor kodeksen kommer fra. Det er imidlertid vigtigt, at kodeksens budskab om forebyggende forholdsregler indgår aktivt i de europæiske borgeres liv. Den europæiske kræftkodeks er et vigtigt element i den samlede strategi for Fællesskabets handlingsplaner for kræftbekæmpelse. Med hensyn til fremme af de europæiske borgeres sundhed ved hjælp af offentlige informationskampagner støtter Fællesskabet også netværker, der tager sigte på begrænsning af rygning.

Efter en toårig forlængelse vil den tredje handlingsplan for bekæmpelse af kræft blive endeligt afsluttet i 2002. Kommissionen vil da aflægge beretning om resultaterne af alle de aktioner, der blev støttet gennem planen. De ti bud i den europæiske kræftkodeks vil blive genstand for en særlig undersøgelse af, hvordan offentligheden opfatter dem, og hvordan de påvirker offentligheden.

(2002/C 115 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2588/01

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(25. september 2001)

Om: Opfyldningsarbejde i Vigo-fjorden (ría de Vigo) i Galicien (Spanien)

Borgerplatformen til beskyttelse af Rande-strædet og San Simón-bugten i Vigo-fjorden har klaget over et projekt til opfyldning af 300 000 m² i kanten af fjorden med henblik på opførelse af alskens former for industri.

Hvis dette projekt føres ud i livet, vil det være ødelæggende for flora, fauna, de mange fisk og skaldyr og de landskabsmæssige værdier og dermed for den fremtidige mulighed for en virkelig bæredygtig udvikling.

Mener Kommissionen ikke, at der kan være tale om overtrædelse af følgende direktiver:

- 85/337/EØF om vurdering af virkningerne på miljøet ⁽¹⁾
- 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle ⁽²⁾
- 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽³⁾
- 90/313/EØF om adgang til miljøoplysninger ⁽⁴⁾

Kan Kommissionen undersøge, om disse direktiver anvendes korrekt?

Kan Kommissionen oplyse, om der er blevet bevilliget EU-midler til gennemførelse af dette projekt?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(12. november 2001)*

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem har anført.

Kommissionen har imidlertid verificeret, at det pågældende område (»Enseada de San Simón — ES1140016«) af de spanske myndigheder er blevet medtaget på disses nationale liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning (Sites d'Intérêt Communautaire (SIC)), der må forventes at skulle indgå som led i Natura 2000-nettet i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Hvad angår Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, skal det bemærkes, at det i henhold til artikel 2, stk. 1, i dette direktiv er fastsat, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil.

Hvad angår projekter som de anlægsarbejder i form af byggemodning af industriarealer, der er genstand for denne skriftlige forespørgsel, og som henhører under bilag II — punkt 10, litra a), er det i henhold til artikel 4, stk. 2, i direktivet fastsat, at de skal vurderes efter den nævnte procedure, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter.

I henhold til artikel 3 i Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger pålægges det myndighederne at stille miljøoplysninger til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person på dennes anmodning, og uden at vedkommende skal godtgøre nogen interesse heri. I henhold til stk. 4 i samme artikel skal myndighederne give en person, der anmoder om oplysninger, svar herpå så hurtigt som muligt og senest inden to måneder. Afslås udleveringen af de ønskede oplysninger, skal dette begrundes under henvisning til én af de fravigelser, der er fastsat i artikel 3, stk. 2 og 3.

Alene på grundlag af de forhold, det ærede medlem har fremført, er Kommissionen ikke i stand til at fastslå, om de spanske myndigheder har håndhævet bestemmelserne i det nævnte rådsdirektiv 90/313/EØF på en korrekt måde. Såfremt en anmodning om adgang til oplysninger afslås af den myndighed, som har tilsidessat direktivets bestemmelser, påhviler det den person, der har anmodet om oplysningerne, selv at gøre indsigelse i henhold til direktivets artikel 4 og den spanske gennemførelseslovgivning.

Under alle omstændigheder har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder og anmodet om deres bemærkninger til de forhold, det ærede medlem har anført, for at kunne sikre sig, at fællesskabslovgivningen på området er blevet overholdt i dette tilfælde. Kommissionen har ligeledes anmodet disse myndigheder om at oplyse, hvorvidt projektet har modtaget nogen form for fællesskabsfinansiering.

⁽¹⁾ Som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 115 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2589/01**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen***(25. september 2001)*

Om: Miljødelæggelse i naturparken Los Tilos på Gran Canaria

Naturparken Los Tilos på Gran Canaria fik status som særligt naturreservat i kraft af lov 12/1994 om naturområder på De Kanariske Øer. Flora og fauna er typisk for en særlig form for subtropisk skov (»laurisilva«) og omfatter særlige planter og dyr (over 50 planter og et betydeligt antal hvirvelløse dyr), hvoraf nogle er udryddelsestruede.

I de senere år har man med EU-midler lagt rør for at lede det vand, der tjente som næring for skoven, væk for at udnytte det intensivt, og undertiden har private tilegnet sig dette vand, selv om det er offentlig ejendom.

De projekter, der samfinansieres af EU, skal generelt respektere Fællesskabets miljøregler.

I det foreliggende tilfælde rejser følgende spørgsmål sig:

- Er direktiv 85/337/EØF om vurdering af virkningerne på miljøet⁽¹⁾ blevet overholdt?
- Har de kompetente myndigheder overholdt EU-bestemmelserne om beskyttelse af naturen og navnlig rammedirektivet om vand?
- Er direktiv 92/43/EØF⁽²⁾, hvori denne naturpark klassificeres som en prioriteret naturtype, blevet overholdt?

Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe for at garantere, at fællesskabsretten overholdes i forbindelse med dette projekt, og at EU-midlerne anvendes på en måde, der medvirker til at beskytte Los Tilos?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. november 2001)

Lokaliteten »Los Tilos de Moya, ES7010005« med et samlet areal på 83 ha er af Spanien blevet foreslået medtaget som en lokalitet af fællesskabsbetydning i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet).

Lokaliteten rummer eksempler på følgende naturtyper af fællesskabsbetydning: Lavamarker og naturlige huledannelser (8320), makaronesisk laurbærskov (9363) samt endemiske makaronesiske heder.

Det anbefales medlemsstaterne at sikre, at de lokaliteter, der er opført på deres nationale liste over foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning, ikke risikerer at blive forringet, før den endelige fællesskabsliste over sådanne lokaliteter er blevet vedtaget.

I artikel 6, stk. 3, i habitatdirektivet hedder det: »Alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne«.

Kommissionen har ingen informationer vedrørende dette projekt, og derfor vil der nu tilgå den spanske regering en skrivelse med anmodning om yderligere oplysninger om kanaliseringsprojektet i området ES7010005.

(2002/C 115 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2592/01

af Mario Borghezio (TDI) til Kommissionen

(18. september 2001)

Om: Europæisk kontrol af ulovlige visa og opholdstilladelser udstedt af Italien

I Italien er der på forskellige retlige myndigheders initiativ indledt undersøgelser, hvoraf det fremgår, at der foregår en omfattende ulovlig handel med visa og opholdstilladelser udstedt af italienske diplomatiske og konsulære repræsentationer i en række lande verden over. Man har allerede konstateret, at ikke alene er italienske og udenlandske mafiakredse, men også en række islamiske terroristnet involveret i denne handel. Hvilke konkrete hasteforanstaltninger agter man at træffe på europæisk plan med henblik på at etablere et effektivt kontrolsystem, som kan forhindre, at immigranter, der er rejst ind i Schengen-området på ulovlige dokumenter, frit rejser omkring i EU og tager fast ophold her?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino*(17. oktober 2001)*

Bestemmelserne og procedurene vedrørende grænsekontrol giver myndighederne mulighed for at modsætte sig adgang til en medlemsstats territorium for personer med falske eller forfalskede dokumenter (pas, visummærkat).

Hvad angår formelt korrekte dokumenter, der er opnået på ulovlig eller svigagtig vis, kan disse kun afsløres af grænsekontrollen, hvis den medlemsstat, disse dokumenter stammer fra, har konstateret udleveringen af dem og underrettet partnerlandene herom (orientering om løbenumrene på de pågældende dokumenter, om den udstedende tjenestegren, om hvilke tidsrum der er tale om osv.).

Det ærede medlems bekymring, som Kommissionen deler, fandt for nylig genklang på Rådets møde for Retlige og Indre Anliggender den 20. september 2001, der udtalte sig til fordel for vedtagelsen af en række foranstaltninger til forbedring af bekæmpelsen af terrorisme inden for Den Europæiske Union. Rådet har bl.a. opfordret medlemsstaterne til at være agtpågivende ved udleveringen af identitetskort, visa og opholdstilladelser. Kommissionen vil snart fremlægge en meddelelse om forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig indvandring, der bl.a. vil omhandle det ærede medlems spørgsmål.

*(2002/C 115 E/134)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2596/01****af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(26. september 2001)*

Om: Grænseoverskridende supermarkedskoncerns overtrædelse af lovbestemmelser, kollektive arbejds-overenskomster og generelle anstændighedsnormer

1. Kan Kommissionen bekræfte, at den i forskellige medlemsstater aktive supermarkedskoncern Aldi, der blev oprettet af de rige europæere Theo og Karl Albrecht med en anslået formue på ca. 28 mia. EURO og med hovedsæde i Tyskland, i sin bestræbelse på omkostningsreducering ikke alene tilbyder kunderne varer i dåser på paletter og ikke har scanningsapparater til indtastning af priser ved kasserne, men at dette navnlig medfører et større arbejdspres, højt sygefravær og flere gange lukning af forretningerne om eftermiddagen på grund af personalemangel?

2. Kan Kommissionen tillige bekræfte, at denne grænseoverskridende koncern forelægger sit personale kontrakter, hvori de forpligter sig til frivilligt at påtage sig overarbejde på 21,5 timer om måneden, hvor enhver, der udøver kritik, afskediges, at den afviser pressen, uventet ansætter personale i mange kilometers afstand fra deres bopæl, udøver pres på syge medarbejdere i hjemmet og gennemfører arbejdsuger på 48 timer ved også at lade personalet arbejde igennem på tidspunkter med arbejdstidsforkortelse, som de har ret til?

3. Finder Kommissionen det acceptabelt, at en international virksomhed i Den Europæiske Union som nævnt ovenfor på denne måde handler i strid med lovgivningen, kollektive arbejdsoverenskomster (CRO'er) aftaler om transparens og almindelig anstændighed?

4. Fremmes denne situation ved at ledelsen af virksomheden ofte befinder sig i en anden medlemsstat end der, hvor den har sit hjemsted, således at denne ledelse kan gemme sig og ikke er til at få i tale for nogen?

5. Hvad gør Kommissionen for at forhindre misbrug af indre grænser og undergravning af det i Europa normale forhold mellem arbejdsgivere og arbejdstagere samt at fjerne konkurrencefordelene ved dette misbrug i forhold til andre virksomheder, der arbejder i overensstemmelse med love og kollektive overenskomster?

Kilde: Den nederlandske avis De Volkskrant af 3. september 2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. november 2001)

Kommissionen er ikke i besiddelse af særlige oplysninger om den supermarkedetskæde, som det ærede medlem omtaler.

Kommissionen mener, at det er de nationale myndigheder, som har kompetence til at bedømme, om virksomhederne har overtrådt lovgivningen og/eller de kollektive overenskomster om arbejdsvilkårene.

At virksomhedens ledelse befinder sig i en anden medlemsstat er ikke til hinder for, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor arbejdstagerne normalt udfører deres arbejde, finder anvendelse.

I Kommissionens grønbog om virksomhedernes sociale ansvar⁽¹⁾, der blev vedtaget den 18. juli 2001, understreges det, at det er en stor udfordring for virksomhederne i dag at tiltrække og fastholde dygtige medarbejdere. I den forbindelse kunne relevante foranstaltninger omfatte livslang uddannelse, større indflydelse til medarbejderne, bedre information i hele virksomheden, bedre balance mellem arbejde, familie og fritid, større spredning i arbejdsstyrken, ligeløn og karriereudsigter for kvinder, overskudsdeling og medarbejderaktieordninger samt hensyntagen til beskæftigelsesegnethed og sikkerhed i ansættelsen.

⁽¹⁾ KOM(2001) 366 endelig udg.

(2002/C 115 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2601/01

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. september 2001)

Om: Fare for forbrugeren på grund af inficeret kød

1. Er Kommissionen klar over, at den stress som dyr udsættes for i forbindelse med transport, kan medføre, at flere kimer trænger ind i tarmslimhinden og breder sig til hele organismen gennem lymfe- og blodsystemerne, således at konsum af organer så som lever og milt, men også muskelkød fører til fødevareforgiftning af forbrugere, og kan i svære tilfælde endog medfører døden?
2. Selv når transporten er rimelig rolig, er der konstateret kimer i tarmene i 20-25 % af dyrene. I betragtning af at disse dyr i første omgang forekommer sunde, tages der generelt ikke bakteriologiske prøver, hvilket betyder, at forbrugeren ikke er beskyttet mod kød, der er inficeret på grund af stress. Er der bestræbelser i gang i Kommissionen for at løse dette forbrugerbeskyttelsesproblem og i bekræftende fald hvilke?
3. Man kan gå ud fra, at transport ikke er den eneste faktor, der fremkalder denne stresssituation hos slagtedyr. Er Kommissionen klar over den fare, som dette udgør for forbrugeren? Hvilke stressforebyggende foranstaltninger har den truffet og i hvilken udstrækningen kontrolleres gældende forskrifter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(31. oktober 2001)

Kommissionen er opmærksom på, at der kan ske fysiologiske ændringer i dyr på grund af stress, som det ærede medlem påpeger. Fællesskabets lovgivning tager hensyn til den relevante videnskabelige og tekniske viden på områderne levnedsmiddelhygiejne og dyrevelfærd.

Fællesskabets lovgivning, som er henvendt til medlemsstaterne og gennemføres under deres kompetente myndigheders ansvar, indeholder i øjeblikket en lang række foranstaltninger til at sikre frisk køds sikkerhed og egnethed. Disse foranstaltninger findes bl.a. i Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød⁽¹⁾, Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport⁽²⁾ og Rådets direktiv 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse på slagte- eller aflivningstidspunktet⁽³⁾. Der lægges i det førstnævnte direktiv stor vægt på hygiejne i forbindelse med kødproduktion, og i de to andre på at undgå, at dyrene stresses under flytning til og fra køretøjer, transport og behandling af dyrene frem til og under bedøvelse og aflivning.

I udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundheden om levnedsmiddelbårne zoonoser af 12. april 2000⁽⁴⁾ understreges den allestedsnærværende natur af og/eller de mange forskellige kilder til disse patogene mikroorganismer på vejen fra jord til bord. Udtalelsen fremsætter også visse forslag om deres forebyggelse eller forvaltning. Kommissionen vedtog for nylig beslutning 2001/471/EF af 8. juni 2001 om bestemmelser om den regelmæssige kontrol af den almindelige hygiejne, der foretages af virksomhedsledere⁽⁵⁾. Det fastsættes i beslutningen bl.a., at alle virksomheder inden den 8. juni 2002 skal gennemføre hyppig og regelmæssig kontrol af stikprøver fra kontrolpunkter, hvor risikoen for mikrobiologisk forurening må anses for at være størst.

Udtalelsen fra ovennævnte videnskabelige komité af 23. september 1999 drejede sig om evaluering af mikrobiologiske kriterier for levnedsmiddelprodukter af animalsk oprindelse til menneskelig konsum, og udtalelsen af 24. februar 2000 drejede sig om revision af procedurerne for tilsyn med kød. Endnu en udtalelse, som blev vedtaget den 20.-21. juni 2001 om identifikation af arter/kategorier af kødproducerende dyr i integrerede produktionssystemer, hvor kødinspektionen kan revideres, henvises til udtalelsen fra 2000. Heri nævnes henstillingen om at indføre et alternativt system for kødinspektion for slagtesvin, som begrænser krydskontamineringen ved at undgå incision og palpering i slagtekæden. Der refereres endvidere, at en begrænsning af håndteringen af dyrekroppe kræver anvendelse af en vertikalt integreret kvalitetskontrolordning på virksomhedsniveau, og at mikrobiologisk undersøgelse af dyrekroppe for levnedsmiddelpatogener bør sammenlignes med mikrobiologiske standarder, som er etableret og kontrolleres af den kompetente myndighed. Denne række af videnskabelige udtalelser har sat Kommissionen i stand til at indlede arbejdet med to særlige projekter i samarbejde med eksperter fra medlemsstaterne. Det første drejer sig om et forslag om ajourføring og etablering af mikrobiologiske kriterier, der dækker hele fødekæden, baseret på den seneste udvikling inden for levnedsmiddelvidenskab og med det formål at forbedre forbrugernes levnedsmiddelsikkerhed. Det andet vedrører en modernisering af inspektionen før og efter aflivning under hensyntagen til den intensive produktion og nye, dermed forbundne patologier.

⁽¹⁾ EFT B 121 af 29.7.1964.

⁽²⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽³⁾ EFT L 340 af 31.12.1993.

⁽⁴⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scv/outcome_en.html#opinions.

⁽⁵⁾ EFT L 165 af 21.6.2001.

(2002/C 115 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2604/01

af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(26. september 2001)

Om: Forordning om emballage — diskriminering over for drikkevareemballage

Den gældende tyske forordning om emballage indeholder bestemmelser om obligatorisk pant for emballage til bestemte drikkevarer. Denne skal træde i kraft, når anvendelighedsprocenten for en bestemt drikkevare er under 72 %. Med hensyn til mælk er denne procentdel langt lavere, idet den ligger på 20 %.

1. Hvilke betingelser mener Kommissionen skal være opfyldt for at undtagelser (forskellige værdier for genanvendelighedsprocenten, obligatorisk pant kun for visse drikkevarer) ikke vil være diskriminerende?
2. Mener Kommissionen, at en sådan genanvendelsesprocent og obligatorisk pant for emballage til drikkevarer under visse omstændigheder kan være diskriminerende i forhold til anden emballageaffald, navnlig i forhold til, hvor lille en andel drikkevareemballage udgør i forhold til den samlede mængde emballageaffald og restaffald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(23. november 2001)

1. Kommissionen har grundigt vurderet den nugældende tyske emballageforordning. Men den har ikke konkluderet, at forskellige genanvendelsesprocenter for forskellige drikkevarer eller en mekanisme, som kun gør pant obligatorisk for bestemte drikkevarer, er i modstrid med fællesskabslovgivningen. Kommissionen agter ikke at betragte indførelse af forskellige genanvendelsesprocenter som en diskrimination under gældende fællesskabsret. Den tyske forbundsregering har redegjort nærmere for den miljømæssige tankegang bag det system, der er indført med den nugældende tyske emballageforordning. På grundlag af de til rådighed stående oplysninger har Kommissionen fundet denne begrundelse tilfredsstillende i henseende til fællesskabslovgivningen, bortset fra genanvendelsesprocenten for mineralvand, der tappes ved kilden.
2. Jf. svaret på spørgsmål 1. Forskellige fremgangsmåder i forbindelse med bestemte affaldsstrømme alt efter deres mulige specifikke indvirkning på miljøet kan være berettiget, hvis de er forenelige med fællesskabslovgivningen. Emballageaffald er en betydelig affaldsstrøm, både mængdemæssigt (cirka 17 % af husholdningsaffaldet målt efter vægt) og hvad angår spredningen af kilderne hertil; emballage til drikkevarer udgør en betydelig del af emballageaffaldet.

(2002/C 115 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2606/01

af María Rodríguez Ramos (PSE) og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(26. september 2001)

Om: Salg af mælk i Frankrig

I den senere tid har det været omtalt i medierne, at der i Frankrig skulle findes en aftale mellem nogle store supermarkeds kæder og den franske sammenslutning af producenter af mejeriprodukter om at sælge fransk mælk på bekostning af mælken fra de andre medlemslande, navnlig Spanien.

Hvis det er rigtigt, hvad venter Kommissionen da på for at indlede en procedure for overtrædelse af artikel 81 i traktaten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. november 2001)

På nuværende tidspunkt råder Kommissionen ikke over oplysninger, der viser, at der er indgået en aftale mellem franske mælkeproducenter og store distributører med henblik på at fremme salget af fransk mælk.

Kommissionen følger dog opmærksomt udviklingen på mælke markedet og vil træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis det konstateres, at de relevante bestemmelser i EF-retten overtrædes.

Hvis det ærede medlem råder over mere præcise oplysninger om denne aftale og sender dem til Kommissionen, vil den se nærmere herpå.

(2002/C 115 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2612/01**af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen**

(27. september 2001)

Om: EU-institutionens energipolitik

I forbindelse med udviklingen inden for teknologier vedrørende energibesparelser og vedvarende energi kan Kommissionen da give følgende oplysninger med hensyn til EU-institutionernes energipolitik:

1. Hvor mange køretøjer anvender de enkelte EU-institutioner? Er brændstofforbruget en af udvælgelseskriterierne, når der indkøbes køretøjer? Hvorledes er forholdet mellem forbrug og CO₂ udslip for køretøjerne?
2. Er det muligt, hvis der anvendes letflydende olie eller brændstofbesparende dæk at gennemføre besparelser på 5 % navnlig i forbindelse med langdistancetur. Tages der allerede hensyn til sådanne faktorer for så vidt angår institutionernes køretøjer? I modsat fald planlægger Kommissionen, at institutionerne køretøjer skal anvende letflydende olie og brændstofbesparende dæk?
3. Der findes brændstofbesparelseskurser for professionelle chauffører og tjenestevognschauffører. Deltager EU-institutionernes chauffører i sådanne kurser?
4. Anvendelsen af biomasse, solvarme og brændstofceller kan fortsat bidrage betydeligt til at skabe balance i CO₂ udstødningen. I hvilken udstrækning gør EU-institutionerne brug af sådanne teknologier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(27. november 2001)

Med hensyn til spørgsmål vedrørende bilparken i de andre institutioner anmodes det ærede medlem om at kontakte disse institutioner direkte.

1. Pr. 1. januar 2001 havde Kommissionen i Bruxelles i alt 105 tjenestebiler, herunder 2 lastbiler, 2 busser og 15 varevogne til transport af post. De nuværende køretøjers gennemsnitlige forbrug er 15 liter pr. 100 kilometer.

Udvælgelsen af køretøjer foregår på grundlag af forholdet mellem ny pris og kvalitet, og der tages hensyn til de nyeste normer for udstødning (EURO 3 og 4) og til god praksis for brændstofforbrug.

2. Dækkene på Kommissionens køretøjer udskiftes hver sjette måned (efter årstiden); denne foranstaltning nedsætter i høj grad brændstofforbruget. Nyindkøbte køretøjer er udstyret med brændstofbesparende dæk.

3. Kommissionens chauffører deltager regelmæssigt og systematisk i uddannelse for professionelle chauffører på godkendte køreskoler, og dette omfatter et særligt modul om økonomisk effektiv kørsel.

4. Kommissionen opfordrer i sammenhæng med sin strategierklæring om grøn forvaltning, at der anvendes alternative transportformer (anskaffelse af tjenestecykler, forsøg på at få folk til at benytte cykler ved at indrette Kommissionens garager, en aftale med Bruxelles' offentlige transportmyndigheder (STIB) om en rute mellem Kommissionens bygninger og lufthavnen i Zaventem samt anskaffelse af el-biler primært til brug i byer mv.).

5. Hidtil har Kommissionens bilpark ikke omfattet køretøjer, der kører på biomasse, solvarme eller brændstofceller. Det ærede medlem vil være klar over, at disse former for teknologi forudsætter meget højere kontrol- og vedligeholdelsesomkostninger. I øvrigt er de klimatiske betingelser angår Belgiens vedkommende ikke gunstige, når det drejer sig om anvendelse af solvarme. Kommissionen har imidlertid købt fire elektriske nul-udslip-køretøjer og planlægger at købe endnu to til transport mellem kontorerne og andre bygninger i Bruxelles.

(2002/C 115 E/139)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2629/01
af Concepción Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen**

(27. september 2001)

Om: Distribuering af spansk mælk i Frankrig

Spørgeren er i besiddelse af oplysninger, ifølge hvilke franske industrivirksomheder, kvægavlere og distributører har indgået en aftale om at forhindre markedsføringen af spansk mælk i Frankrig.

I lyset af at de franske myndigheders tilsyneladende stiltiende billiger den nævnte aftale, og at Frankrig beviseligt tidligere har iværksat sådanne foranstaltninger rettet mod andre spanske produkter, som f.eks. frugt og grønsager, bedes Kommissionen besvare følgende:

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen i bekræftende fald at iværksætte til imødegåelse heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(13. november 2001)

Kommissionen råder på nuværende tidspunkt ikke over konkrete oplysninger, der kunne give mistanke om, at der er indgået en aftale mellem franske mælkeproducenter og -distributører for derved at begrænse markedsføringen af spansk mælk i Frankrig eller give fransk mælk en fortrinsstilling.

De foreliggende statistiske data har tværtimod vist, at Frankrigs import af spansk mælk siden 1998 er steget betydeligt.

Importen af flydende mælk fra Spanien i emballager på over to liter er gået fra 25 132 t i 1998 til 94 589 t i 2000. I tidsrummet fra januar 2000 til juni 2000 var mængden på 23 087 t og nåede i perioden januar 2001 til juni 2001 op på 39 875 t.

(2002/C 115 E/140)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2639/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. september 2001)

Om: Information om euroen

Ifølge Eurobarometers sidste undersøgelse om euroen »er 73 % af de udspurgte urolige for indførelsen af euroen den 1. januar 2002«. Den kompetente kommissær, Pedro Solbes, fremhævede ligeledes, at »et stigende antal borgere er bekymrede over faren for prisstigninger«. I Grækenland mener 84 % af de udspurgte, at brugen af euro vil gøre deres liv vanskeligere, og 75 % mener, at det vil medføre, at de bliver ofre for udnyttelse og svig. Hvilke foranstaltninger ud over information af borgerne har Kommissionen truffet for at undgå spekulation? Hvilke kontrolmekanismer kan medlemsstaterne mobilisere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(3. december 2001)

For at begrænse faren for prisforhøjelser i anledning af overgangen til euroen har Kommissionen foreslået de deltagende medlemsstater fire foranstaltninger i henhold til en struktureret metode, som de har godkendt:

- opfordring til dobbelt prisskiltning. Det er den mest enkle måde, hvorpå forbrugerne kan kontrollere priserne i en valuta, som de kender. Eventuelle afvigelser bliver således gennemsigtige og kan let straffes ved hjælp af markedsmekanismerne. Den dobbelte skiltning er pligtig i Grækenland, Østrig og Portugal. Fra december 2001 vil den være det i Belgien. I de øvrige medlemsstater er der en tilbøjelighed til spontan udbredelse,

- kontrol, der foretages af de offentlige myndigheder — i påkommende tilfælde i samarbejde med forbrugersammenslutningerne — af overholdelse af reglerne om omregning og afrunding. Forsætlige fejltagelser indbringes almindeligvis for domstolen. Ud over de eventuelle civil- og strafferetlige sanktioner kan forkert adfærd, dersom den handlende sættes i gabestokken, også virke afskrækkende («name and shame»),
- tilskyndelse til frivillig indgåelse af prisstabilitetsaftaler. Kommissionen har på europæisk plan stået fadder til indgåelse af en aftale, hvor de handlendes organisationer har forpligtet sig til at sikre, at deres priser i det store og hele forbliver stabile i anledning af overgangen til euroen. Det fælles slogan er klart: nye penge, faste priser,
- endelig har Kommissionen anmodet medlemsstaterne om at afrunde deres offentlige tariffer på neutral vis eller til fordel for forbrugerne. Alle har forpligtet sig hertil.

I det store og hele skulle overgangen til euroen således på kort sigt kun få en ubetydelig virkning på inflationen. På mellemlang sigt vil den føre til en bedre prisbeherskelse takket være den øgede konkurrence, som skyldes, at priserne bliver mere gennemsigtige og lettere kan sammenlignes.

(2002/C 115 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2643/01

af Yasmine Boudjenah (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. september 2001)

Om: Genève-konventionen om flygtninges retsstilling

Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, suppleret med New York-protokollen af 31. januar 1967, er fortsat det grundlæggende instrument til international beskyttelse af flygtninge. EU opfordrede i sin erklæring af 28. juli 2001 »alle stater, der endnu ikke har ratificeret 1951-konventionen og 1967-protokollen, til at gøre dette«.

Hvilke medlemslande har endnu ikke ratificeret 1951-konventionen?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen foreslå for at opfordre de medlemsstater, der endnu ikke har ratificeret konventionen, til at gøre dette?

Europa-Parlamentet har gentagne gange anmodet om at få udvidet kriterierne for anerkendelse af retten til asyl, så der kan tages højde for nye former for forfølgelse. Er Kommissionen rede til at fremsætte forslag i den henseende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(27. november 2001)

Alle 15 medlemsstater og de nuværende 13 ansøgerlande har både ratificeret Genève-konventionen af 1951 og New York-protokollen af 1967. Ifølge oplysninger fra FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) er der 52 medlemmer af FN, som endnu ikke deltager i konventionen og protokollen (se bilag A).

Kommissionen understreger vigtigheden af, at alle medlemmer af FN ratificerer Genève-konventionen af 1951 (og New York-protokollen af 1967) med henblik på at skabe de stærkest mulige internationale retlige rammer for beskyttelse af flygtninge. Kommissionen støtter i denne sammenhæng fuldt ud ethvert initiativ, der beskæftiger sig med dette spørgsmål i flere relevante internationale fora, i særdeleshed UNHCR's styrelsesråd og de såkaldte »globale høringer« (indledt af UNHCR i forbindelse med 50-årsdagen for flygtningekonventionen).

Kommissionen har ikke til hensigt at fremsætte forslag om en »udvidet anerkendelse af retten til asyl«. Den vedtog dog den 12. september 2001 et forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandards for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse⁽¹⁾.

Forslaget fastsætter principper for anerkendelse af flygtningestatus og indholdet af dennes status. Den fastsætter de samme regler for subsidier beskyttelse, der skal tildeles personer, som ikke kan få flygtningestatus, men hvor det er blevet besluttet, at de af anden grund behøver international beskyttelse. Forslaget indeholder også principper for mulige »kilder« til forfølgelse i henhold til flygtningekonventionen. Det gælder blandt andet forfølgelse fra ikke-statslige instansers side under forhold, hvor en stat ikke vil eller ikke kan yde effektiv beskyttelse. Endvidere opstiller forslaget principper under hensyntagen til fem forfølgelsesgrunde som omhandlet i flygtningekonventionen. En af disse grunde er »tilhørsforhold til en bestemt social gruppe«, som defineres således i forslaget, at den kan omfatte forfølgelse på grund af køn.

(¹) KOM(2001) 510 endelig udg.

(2002/C 115 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2646/01

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(28. september 2001)

Om: Begrænsninger af handelen af svinefedt

Situationen er for øjeblikket den, at Tyskland har forbudt anvendelse af alle animalske fedtstoffer, herunder svinefedt, i foderstoffer. Den Stående Komité for Landbrugsforskning fastslog den 12. januar 2001, at dette ikke er korrekt.

1. Kan Kommissionen tilslutte sig den opfattelse, at det tyske forbud mod anvendelse af alle animalske fedtstoffer som en forholdsregel mod BSE går for vidt, og at det er i strid med fællesskabsbestemmelserne?
2. Kan Kommissionen også tilslutte sig den opfattelse, at det nederlandske forbud (21. december 2001/Nr. TRCJZ/2000/15455, Staatscourant 22. december 2000, nr. 249, s. 44, artikel III, C) mod at forhandle, forarbejde eller transportere animalske fedtstoffer med oprindelse i Frankrig eller Tyskland bestemt til foder, er i strid med fællesskabsbestemmelserne om det indre marked? Det er dog tilladt at anvende samme materiale fra nederlandske dyr eller fedt afsmeltet fra tyske dyr i Nederlandene.
3. Påtænker Kommissionen at erklære de nævnte lovbestemmelser for ugyldige, så handelen med f.eks. svinefedt kan foregå normalt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. november 2001)

Visse medlemsstater, herunder Tyskland og Nederlandene, har indført forbud mod at anvende animalske fedtstoffer i foder. Som det ærede medlem fremhæver, har Tyskland udstedt et totalt forbud. De nederlandske foranstaltninger omfatter kun fedtstoffer med oprindelse i Frankrig og Tyskland, og disse to medlemsstater har selv indført et totalt eller delvist forbud.

På grund af de uensartede forholdsregler, der er truffet i de forskellige medlemsstater, mener Kommissionen imidlertid, at problemet bør behandles samlet.

Derfor har Kommissionen indledt en generel overvejelse af, om der foretages en evaluering af animalske fedtstoffer med hensyn til risikoen for overførbare spongiforme encephalopatis (TSE).

Kommissionen forhørte sig således i begyndelsen af 2001 hos Den Videnskabelige Styringskomité om det generelle spørgsmål om evaluering af animalske fedtstoffer.

Komitéen afgav en udtalelse den 28.-29. juni 2001, der blev ajourført den 6.-7. september 2001, og som ganske vist kun omhandler fedtstoffer i produkter fremstillet af drøvtyggermateriale, men som bidrager til at forbedre det almindelige kendskab til, hvordan animalske fedtstoffer omdannes til foder.

I lyset af ovenstående vil Kommissionen undersøge betydningen af denne udtalelse for fællesskabslovgivningen, inden den tager stilling til de nationale foranstaltninger, som det ærede medlem har nævnt.

(2002/C 115 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2648/01

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(28. september 2001)

Om: Lovligheden af Kommissionens forskelsbehandlingsdirektiver

Set ud fra den frihedselskendes synspunkt er det et spørgsmål, om det i et frit samfund er passende, at Kommissionen eller de nationale regeringer fortæller arbejdsgiverne, hvem de skal og ikke skal ansætte. Desuden er der så store retlige og effektivitetsmæssige omkostninger forbundet med efterlevelsen af direktiverne, at arbejdsgiverforeninger i hele Europa har modsat sig gennemførelsen af direktiverne i deres nuværende form. Kan Kommissionen uanset ovenstående oplyse, om en virksomhed, der er blevet stillet for en domstol, som er oprettet i henhold til de af kommissær Diamantopoulou forelagte direktiver, vil blive formodet uskyldig og have lovfæstet ret til at forvente, at den ikke vil blive kendt skyldig i overtrædelse af det ene eller det andet direktiv, medmindre det modsatte klart kan bevises, selv i tilfælde hvor virksomheden vælger ikke at fremkomme med et forsvar? Hvorledes er direktivet i benægtende fald foreneligt med artikel 6, stk. 2, i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (1950), med de konsoliderede traktater og ikke mindst med artikel 48, stk. 1, i charteret om de grundlæggende rettigheder?

Kan Kommissionen oplyse, hvem der vil få ansvaret for at oprette de pågældende domstole, og bekræfte, at vedkommende ikke vil få nogen institutionel interesse i at indlede en retsforfølgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(31. oktober 2001)

Kommissionen ønsker for det første at minde om, at Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse⁽¹⁾, og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv⁽²⁾, blev godkendt enstemmigt af alle medlemsstaterne, henholdsvis den 29. juni og 27. november 2000, efter at Kommissionens forslag var blevet støttet på det kraftigste af Parlamentet.

Det bør bemærkes, at direktivernes bestemmelser om deling af bevisbyrden ikke gælder, når medlemsstaten vælger at give retsbeskyttelse i tilfælde af påstået forskelsbehandling gennem en strafferetlig procedure eller en procedure, i hvilken retten eller det kompetente organ undersøger sagens kendsgerninger. Det samme er tilfældet for Rådets direktiv 97/80/EF af 15. december 1997 om bevisbyrden i forbindelse med forskelsbehandling på grundlag af køn⁽³⁾. Eftersom artikel 6, stk. 2, i Den Europæiske Konvention om Menneskerettigheder kun vedrører dem, der »anklages for en overtrædelse af straffeloven«, er der ingen uforenelighed med direktiverne.

For så vidt angår det ærede medlems sidste spørgsmål om oprettelse af de pågældende domstole, fastsætter rammedirektiverne generelle principper for minimumsstandarder. Det står derfor medlemsstaterne frit for at anvende de eksisterende administrative eller juridiske procedurer til at give retsbeskyttelse til ofre for forskelsbehandling eller indføre en ny procedure, når blot den anvendte procedure imødekommer direktivernes krav. Medlemsstaterne har indtil den 19. juli 2003 til at gennemføre direktiv 2000/43/EF om gennemførelse af princippet om lige behandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse, og indtil den

2. december 2003 til at gennemføre direktiv 2000/78/EF om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (med mulighed for en forlængelse på op til yderligere tre år for bestemmelserne om forskelsbehandling på grund af handicap og alder).

⁽¹⁾ EFT L 180 af 19.7.2000.

⁽²⁾ EFT L 303 af 2.12.2000.

⁽³⁾ EFT L 14 af 20.1.1998.

(2002/C 115 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2653/01
af Frank Vanhecke (TDI) til Kommissionen

(1. oktober 2001)

Om: Bekæmpelse af terrorisme

Som reaktion på den tiltagende terrorisme i Europa og den øvrige del af verden og nærmere bestemt efter de nylige attentater i USA har Parlamentet, Kommissionen og Rådet tilkendegivet, at der snarest vil blive udformet nye lovbestemte foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme.

Det juridiske arsenal, som Unionen i øjeblikket råder over, er ikke desto mindre særdeles omfattende: der findes utallige beslutninger, henstillinger, konventioner, erklæringer, chartre osv., som i mange tilfælde overlapper hinanden. Under den nylige forhandling om Watson-betænkningen i EP blev der i forslaget til henstilling citeret ikke mindre end 52 eksisterende tekster.

Har Kommissionen til hensigt at gøre noget ved denne overvældende mængde af konventioner og erklæringer med henblik på at sammenfatte dem i et effektivt sæt af overskuelige tekster?

Påtænker Kommissionen at samle alle disse tekster i en strømlinet og kodificeret udgave?

Hvornår vil det i givet fald ske?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(30. oktober 2001)

Kommissionen fremsatte på det ekstraordinære rådsmøde for justits- og indenrigsministrene den 20. september 2001 i Bruxelles to forslag:

- Et udkast til forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme ⁽¹⁾, der har hjemmel i artikel 34, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union, der tager sigte på at fastsætte mindsteregler for, hvad der udgør strafbare handlinger på terrorområdet og straffene herfor, for derved at gennemføre artikel 31, litra e), i traktaten om Den Europæiske Union. Forslaget indeholder desuden bestemmelser med henblik på at lette det retlige samarbejde. Forslaget indgår som en del af resultattavlen vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU; sidste udgave af sidstnævnte dokument blev fremlagt i maj 2001 ⁽²⁾.

Forslaget indeholder en lang liste over overtrædelser med angivelse af, hvornår de skal betragtes som terrorhandling. Det omfatter også overtrædelser i tilknytning til terrorgrupper. Medlemsstaterne får i henhold til forslaget pligt til at sikre, at disse overtrædelser straffes som terrorhandling.

- Et udkast til forslag til rammeafgørelse om den europæiske arrestordre ⁽³⁾ og overgivelsesprocedurerne mellem medlemsstater. Den europæiske arrestordre omfatter tvungen overførelse af en person fra en medlemsstat til en anden. Forslaget om at oprette en europæisk arrestordre indgår også som en del af resultattavlen vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU.

Kommissionen foreslår et horisontalt system, der kan erstatte det nuværende udleveringssystem i forbindelse med alle sager og ikke kun bestemte overtrædelser. Mekanismen er baseret på gensidig anerkendelse af retsafgørelser. Den grundlæggende idé er som følger: når myndighederne i en medlemsstat kræver at få udleveret en person enten i medfør af en endelig retsafgørelse, eller fordi personen er part i en strafferetssag, skal dens beslutning anerkendes og gennemføres i hele EU.

Kommissionens forslag udgør et konkret bidrag med henblik på retligt at gennemføre de politiske erklæringer, henstillinger og beslutninger vedrørende terrorisme, der nævnes i den betænkning, det ærede medlem henviser til.

Kommissionen har med andre ord omsat disse politiske målsætninger i en retsforskrift.

Med hensyn til tidsrammen anmodede Rådet (retlige og indre anliggender) den 20. september 2001 det udvalg af højtstående embedsmænd, der blev nedsat i medfør af artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Union, at tage skridt til at straks at undersøge de to forslag til bunds, således at Rådet vil kunne opnå omfattende politisk enighed om begge forslag på sit møde den 6.-7. december 2001.

Det Europæiske Råd gav ved sit ekstraordinære møde den 21. september 2001 sin godkendelse af, at der indføres en europæiske arrestordre, og at der vedtages en fælles definition af terrorisme. Arrestordren vil erstatte det nuværende udleveringssystem mellem medlemsstaterne. Den europæiske arrestordre vil følgelig gøre det muligt at overføre eftersøgte personer direkte fra én retsmyndighed til en anden. Samtidig vil de grundlæggende rettigheder og friheder blive sikret.

Det Europæiske Råd gav desuden Rådet (retlige og indre anliggender) til opgave snarest muligt og senest på dets møde den 6.-7. december 2001 at konkretisere aftalen og træffe beslutning om relevante ordninger.

⁽¹⁾ KOM(2001) 521 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 278 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2001) 522 endelig udg.

(2002/C 115 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2661/01

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(1. oktober 2001)

Om: Effektiviteten af Det Europæiske Fællesskabs ikke-vaccinations-politik til bekæmpelse af mund- og klovsyge

Er Kommissionen klar over,

- at en undersøgelse af 60 udbrud af mund- og klovsyge i hele verden inden for de seneste ti år foretaget af dr. Keith Sumption, lærer ved centret for tropisk veterinærmedicin ved universitetet i Edinburgh, har vist, at blandt de 22 lande, hvor der ikke blev vaccineret, før sygdommen brød ud, lykkedes det alle de lande, der benyttede en kombination af vaccination og slagtning, at få virusset under kontrol inden for 42 dage, mens halvdelen af de lande, der ikke foretog vaccination, men valgte kun at benytte slagtning, brugte mere end 50 dage på at få standset epidemien, og at der i forbindelse med otte af de ti mest langvarige udbrud kun blev benyttet slagtning, samt at konklusionen af undersøgelsen var, at politikken med kun at benytte slagtning kun havde fungeret effektivt, hvor udbruddene var små og meget lokale, og hvor der var blevet grebet ind øjeblikkeligt?
- at 95 % af de mange millioner dyr, der er blevet slagtet i Det Forenede Kongerige inden for de seneste måneder, var sunde og raske, hvorfor slagtningen var en stor belastning for mange landmænd og fik nogle af dem til at barrikadere deres gårde eller foretage sagsanlæg i et forsøg på at redde deres fæ- og kvægsætninger fra slagtning?
- at en af de førende internationale eksperter i sygdommen, professor Frederick Brown, tidligere vicedirektør ved instituttet for forskning i virussygdomme hos dyr i Pirbright, tidligere professor i virologi ved Yale University og nuværende gæsteforsker ved et af Amerikas førende testlaboratorier, har fremført, at vaccination var den eneste måde, hvorpå man kunne bremse et sygdomsudbrud, hvor får (som kan have virusset i sig i tre uger, før der optræder sygdomssymptomer) var de vigtigste smittebærere, og at han, da han tilbød det britiske ministerium for landbrug, fiskeri og fødevarer et testsystem, der var udviklet af hans laboratorium, og hvormed man kunne teste for smitte på stedet og have testresultatet i løbet af to timer, fik den besked, at ministeriets forskere »havde travlt«?

- at britiske soldater, der blev indkaldt for at hjælpe med slagtingen, fik serveret lovligt importeret oksekød fra Argentina, hvor man vaccinerer imod mund- og klovsyge?

Vil Kommissionen i givet fald — i betragtning af, at det er fuldstændig ufarligt at anvende vaccinerede dyr til menneskeligt konsum, at mund- og klovsyge ikke udgør nogen sundhedstrussel for mennesker, således som kommissær Byrne fremførte det over for Europa-Parlamentet, og at den omfattende slagting ikke blot udsatte mange landmænd og soldater for et enormt psykisk pres, men desuden øgede risikoen for spredning af BSE, samt at den hollandske regerings politik med tidlig vaccination har været en ubetinget succes — ikke blot øjeblikkelig tage sin ikke-vaccinations-politik op til fornyet overvejelse uden at vente på, at udbruddet i Det Forenede Kongerige bliver overstået, men også overveje at gribe ind af hensyn til folkesundheden for at forhindre, at der unødigt slagtes yderligere nogle millioner dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. november 2001)

Tilfældene af mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige er faldet hurtigt i antal i de senere måneder, og der var senest et udbrud den 30. september 2001. Det er derfor højest usandsynligt, at vaccination på nuværende tidspunkt ville føre til, at millioner af flere dyr kunne redde livet, som det ærede medlem anfører. I øvrigt kan en vaccinationsordning ikke indføres på Kommissionens initiativ alene, hvorimod en eller flere medlemsstater kan anmode herom. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at alle ansøgninger til Kommissionen om tilladelse til vaccination under de nylige udbrud blev godkendt på de betingelser, som var aftalt med medlemsstaterne i Den Stående Veterinærkomité.

Et resumé af begrundelserne for ikke at anvende vaccination i Det Forenede Kongerige findes på den internetside, som det britiske ministerium for miljø, fødevarer og landdistriktspørgsmål har oprettet.

Kommissionen har allerede gentagne gange lovet at udføre en grundig undersøgelse af den almindelige holdning i Fællesskabet til vaccination, når det nuværende sygdomsudbrud er overstået. Som led i denne undersøgelse finder der en stor konference sted den 11.-12. december 2001 i forbindelse med det belgiske formandskab. I undersøgelsen vil også indgå de erfaringer, der blev gjort i de medlemsstater, hvor der forekom udbrud af sygdommen. Det drejer sig ud over Det Forenede Kongerige om Nederlandene, hvor man fulgte en begrænset vaccinationspolitik, og de vaccinerede dyr blev slagtet, samt Frankrig og Irland, hvor udbruddene blev slået ned, uden at man måtte ty til vaccination.

Når undersøgelsen er afsluttet, vil Kommissionen fremlægge et forslag til Rådets direktiv om mund- og klovsyge, der forelægges Parlamentet til udtalelse. På grundlag af erfaringerne fra de seneste sygdomsudbrud vil en stor del af direktivet komme til at omhandle, hvordan og hvornår man i fremtiden vil foretage vaccination. Forslaget forventes at være færdigudarbejdet i første kvartal 2002.

(2002/C 115 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2663/01

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. oktober 2001)

Om: Offentligt udbud i Italien og mafiaen

Minister for offentlige arbejder, Lunardi, har i en offentlig erklæring understreget, at man ved gennemførelsen af programmet vedrørende de store offentlige arbejder, som Berlusconi-regeringen har bebudet, i Italien »må leve sammen med mafiaen«.

Bortset fra den alvorlige politiske og retslige betænkelighed ved en sådan en udtalelse, som alene berører den italienske stat, kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Om den italienske regering gennem »sameksistens« med mafiaen inden for offentlige udbud overtræder gældende fællesskabsbestemmelser?
2. Hvilke initiativer agter den at træffe for at garantere, at offentliggørelse af licitationer i Italien ikke er afhængige af mafiabetingelser, således at enhver virksomhed i Unionen kan deltage med sikkerhed for, at afgørelser kun træffes ud fra objektive og ikke ulovlige kriterier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. november 2001)

Kommissionen ønsker at understrege, at den lægger meget stor vægt på at forebygge, at erhvervsdrivende med forbindelser til kriminelle organisationer deltager i offentlige udbudsprocedurer.

I den forbindelse minder Kommissionen om, at den i artikel 46, stk. 1, i sit forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige indkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, har indført en ny forpligtelse til at udelukke tilbudsgivere, der har modtaget en retskraftig dom for deltagelse i organiseret kriminalitet, for korruption eller for svig mod Fællesskabets finansielle interesser.

Dette forslag er en opfølgning af konklusionerne fra topmødet i Tammerfors i oktober 1999 og svarer til de politiske prioriteter, der blev fastlagt i handlingsplanerne til bekæmpelse af organiseret kriminalitet, som blev vedtaget af Rådet i juni 1997 og marts 2000, samt til Kommissionens meddelelse fra 1997 om EU's politik mod korruption⁽¹⁾.

For at gøre bestemmelserne i ovennævnte artikel 46, stk. 1, effektive har Kommissionen i øvrigt til hensigt at foreslå, at der vedtages et nyt direktiv, der har til formål at indføre et system til udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og EU's institutioner, således at medlemsstaternes ordregivende myndigheder kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere, om en tilbudsgiver skal udelukkes fra et udbud på grund af en dom for en af de overtrædelser, der er indeholdt i nævnte artikel 46, stk. 1.

I den forbindelse kan Kommissionen i øvrigt konstatere, at den italienske regering altid fuldt ud har arbejdet hen imod ovennævnte målsætninger.

⁽¹⁾ KOM(97) 192.

(2002/C 115 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2671/01

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. oktober 2001)

Om: Udvidelsen af Barcelonas lufthavn og indvirkningen på miljøet

Sammenslutningen til beskyttelse af naturarven (Depana) har indgivet flere indsigelser mod projektet om udvidelse af Prat lufthavnen i Barcelona.

Sammenslutningen har igennem flere år beskæftiget sig med udarbejdelsen af en alternativ plan for bæredygtig udvikling af Llobregats delta. Den har nu fremlagt et alternativt forslag til udvidelsen af lufthavnen og den fysiske planlægning af omgivelserne. Denne er i overensstemmelse med de seneste års aktiviteter med henblik på at begrænse udvidelsens virkninger for området mest muligt.

Hvis der ikke tages hensyn til dette alternativ, kan det berøre en række særligt beskyttede områder og levesteder af fællesskabsbetydning (kystområderne l'Illa, la Volateria, el Pas de Vaques og Reguera de les Bogues, Can Sabadell og Can Fargues, fyrreskoven ved Prat de Llobregat m.m.).

Har Kommissionen kendskab til denne alternative plan, som helt klart er mere hensigtsmæssig med hensyn til en bæredygtig udvikling?

Kan Kommissionen undersøge, om fællesskabsbestemmelserne anvendes korrekt, især direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ (levesteder), 79/409/EØF ⁽²⁾ (fugle) og 97/11/EF ⁽³⁾ om ændring af direktiv 85/337/EØF ⁽⁴⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet?

Der skal desuden tages hensyn til, at med grænseværdierne i det kommende direktiv om vurdering og styring af ekstern støj vil den forøgede flytrafik med anlæggelsen af nye startbaner indebære flere støjgener, og det vil være i strid med direktivets målsætning: at undgå, forhindre eller begrænse skadelige virkninger på menneskers sundhed forårsaget af eksponering for ekstern støj.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽⁴⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. november 2001)

Kommissionen kender udmærket projektet om udvidelse af lufthavnen i Barcelona på grund af en række klager, den har modtaget i den forbindelse. Det skal bemærkes, at denne sag allerede har været genstand for udveksling af informationer i flere omgange mellem Kommissionen og de spanske myndigheder. Den er ligeledes blevet drøftet på en række møder med disse.

Dette projekt skal obligatorisk underkastes proceduren for vurdering af dets virkninger for miljøet (VVM-vurdering) i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997.

Det fremgår, at udvidelsen af lufthavnen i Barcelona vil få en betydelig indvirkning på det særligt beskyttede fugleområde i »Delta del Llobregat«. Følgelig skal de spanske myndigheder tage hensyn til deres forpligtelser i medfør af artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som gælder for fuglebeskyttelsesområder udpeget i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle.

Kommissionen har faktisk modtaget en genpart af de indsigelser, som den nævnte sammenslutning har gjort i forbindelse med vurderingen af projektets indvirkning på miljøet.

Det skal bemærkes, at VVM-proceduren i forbindelse med dette projekt er i fuld gang. Da man som led i denne procedure ifølge de spanske myndigheder tager hensyn til forpligtelserne i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF, kan Kommissionen på indeværende tidspunkt ikke antage, at der foreligger nogen overtrædelse af fællesskabslovgivningen.

Sigtet med forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om vurdering og styring af ekstern støj ⁽¹⁾ er at betro medlemsstaternes myndigheder ansvaret for udarbejdelsen af strategiske støjkort med henblik på at vurdere befolkningens udsættelse for støjgener, informere offentligheden om støjen og dens virkninger samt iværksætte handlingsplaner for at reducere støjen og bibeholde støjkvaliteten, hvor denne er god. Disse nye bestemmelser skal gøre det muligt at forebygge befolkningens eksponering for ekstern støj. Dog opererer man på indeværende tidspunkt endnu ikke med EU-grænseværdier for ekstern støj, idet dette hører under medlemsstaternes kompetence.

⁽¹⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2002/C 115 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2673/01**af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen**

(24. september 2001)

Om: Foranstaltninger til beskyttelse af muslimerne i EU mod racistisk vold

På grund af det tragiske terrorangreb på USA den 11. september 2001 har der i Den Europæiske Union vist sig en tendens til at lægge den arabiske og muslimske befolkning, som lever i Den Europæiske Union, for had. Alene i Storbritannien er der registreret en mængde episoder, som det brutale angreb på en 19-årig muslim og på en taxachauffør af afghansk oprindelse, som nu er blevet varigt handicappet.

Hvilke forebyggende foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe for at beskytte de pågældende befolkningsgrupper, idet deres religiøse og kulturelle identitet respekteres, og hvorledes har den specielt til hensigt at bevidstgøre den offentlige mening med det formål at undgå, at de 20 mio. muslimer, som lever i EU, bliver ofre for racistisk vold og social udelukkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(24. oktober 2001)

På det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001, der var indkaldt for at analysere den internationale situation efter terrorangrebene i USA og for at tilføre EU's indsats den fornødne dynamik, blev det understreget, at EU på det bestemteste afviser enhver form for sammenblanding mellem grupper af fanatiske terrorister og den arabiske og muslimske verden. Kommissionen deler fuldt ud dette synspunkt.

Kommissionen finder al racistisk og fremmedhadsk vold dybt beklagelig. Kommissionen er yderst bekymret over stigningen i racistiske angreb mod muslimer og personer af arabisk og sydasiatisk herkomst i en række EU-lande efter de grusomme terrorhandlinger i USA for nylig.

Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling⁽¹⁾ sigter mod at fremme foranstaltninger til bekæmpelse af direkte eller indirekte forskelsbehandling baseret på en eller flere faktorer, dvs. race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Inden for rammerne af Fællesskabets beføjelser skal programmet støtte og supplere den indsats, der ydes på EF-plan og i medlemsstaterne for at fremme foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af forskelsbehandling. Et af målene er at fremme og udbrede værdier og praksis, der understøtter bekæmpelsen af forskelsbehandling, bl.a. gennem oplysningsaktiviteter. Kommissionen vil sammen med medlemsstaterne undersøge mulighederne for at anvende programmet til at støtte nationale initiativer til at forebygge, at visse etniske og religiøse grupper stemples som mindreværdige.

Ansaret for at overvåge racistiske og fremmedhadske hændelser ligger hos Det Europæiske Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad i Wien. Kommissionen har et nært samarbejde med Overvågningscentret og har anmodet om, at det specifikt sætter fokus på enhver åbenbar vækst i racisme og fremmedhad i kølvandet på angrebene og om muligt kortlægger god praksis for, hvordan eventuelle bivirkninger kan begrænses.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2000/750/EF af 27. november 2000, EFT L 303 af 2.12.2000.

(2002/C 115 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2675/01**af Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. september 2001)

Om: Aftale mellem Portugal og Spanien om vandpolitiske foranstaltninger

Er ovennævnte aftale mellem Portugal og Spanien efter Kommissionens opfattelse i overensstemmelse med rammedirektivet om vandpolitiske foranstaltninger, der trådte i kraft for ca. et år siden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(29. oktober 2001)*

Vandrammedirektivet⁽¹⁾ trådte i kraft den 22. december 2000, og heri defineres forvaltning af vandområder som en centralt princip for vandforvaltningen generelt. Direktivet indeholder følgende krav til koordinering, for så vidt angår grænseoverskridende vandområdedistrikter (artikel 3, stk. 3 og stk. 4):

Medlemsstaterne sikrer, at et vandløbsopland, der dækker mere end én medlemsstats område, henlægges under et internationalt vandområdedistrikt. På anmodning af de berørte medlemsstater træder Kommissionen til for at lette henlæggelsen under sådanne internationale vandområdedistrikter.

Hver enkelt medlemsstat sikrer de relevante administrative ordninger, herunder fastlæggelse af den rette ansvarlige myndighed, for anvendelse af bestemmelserne i dette direktiv inden for den del af et internationalt vandområdedistrikt, der ligger inden for dens område.

Medlemsstaterne sikrer, at kravene i dette direktiv til opfyldelse af de miljømål, der er fastsat i henhold til artikel 4, og især alle indsatsprogrammer samordnes for hele vandområdedistriktet. For internationale vandområdedistrikter foretager de berørte medlemsstater denne samordning i fællesskab og kan med henblik herpå anvende de bestående strukturer, der er etableret i henhold til internationale aftaler. På anmodning af de berørte medlemsstater træder Kommissionen til for at lette udarbejdelsen af indsatsprogrammer.

Selv om medlemsstaterne er forpligtet til at samarbejde og koordinere i forhold til fælles internationale vandområdedistrikter i henhold til vandrammedirektivet, er det overladt til de pågældende medlemsstater at fastsætte den institutionelle og retlige udformning af sådanne fælles aktiviteter (formelle aftaler, konventioner, brevveksling osv.).

Konventionen mellem Portugal og Spanien er i store træk i overensstemmelse med kravene i vandrammedirektivet med hensyn til at sikre en passende koordinering. Skabelsen af en egentlig ramme for forvaltningen af vandområdedistrikter, som er fælles for Spanien og Portugal, bør derfor opfattes positivt. Efter at have skabt en sådan ramme består udfordringen fremover i at udføre vandområdedistriktsplanlægning og udvikle programmer med foranstaltninger for hvert vandområde, sådan som det er fastsat i direktivet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(2002/C 115 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2678/01**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen***(2. oktober 2001)*

Om: Regionalstøtte i Italien

Hvad er Kommissionens mening om den enorme »regionsstøtte«, som regioner med særlig status og selvstændige provinser udbetaler i stort omfang til virksomheder, firmaer, selskaber og andelsforetagender?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(5. november 2001)*

I henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, har medlemsstaterne pligt til over for Kommissionen at anmelde planer om at indføre eller ændre en statsstøtteforanstaltning. Dette gælder såvel for støtte fra de nationale myndigheder som fra de regionale. Kommissionen kontrollerer, at støtten er forenelig med det indre marked på grundlag af EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92) og bestemmelserne i bl.a.

forordninger, rammebestemmelser og retningslinjer. Med hensyn til regionalstøtte anvender Kommissionen de kriterier, der er fastsat i de retningslinjer, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende ⁽¹⁾. For så vidt angår Italien er den maksimale støtteintensitet for perioden 2000-2006 specificeret i det italienske regionalstøttekort, der sendes direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Visse former for statsstøtte erklæres forenelige med det indre marked i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 994/98 af 7. maj 1998 om anvendelse af artikel 92 og 93 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab på visse former for horisontal statsstøtte ⁽²⁾ og er ikke omfattet af anmeldelsespligten i henhold til EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93). Denne støtte er på nuværende tidspunkt omfattet af Kommissionens forordninger nr. 68/2001 ⁽³⁾, 69/2001 ⁽⁴⁾ og 70/2001 ⁽⁵⁾ af 12. januar 2001.

En del af den for Italien anmeldte støtte vedrører regioner med særlig status og de selvstyrende provinser Trento og Bolzano. Det ærede medlem kan finde de beslutninger, Kommissionen har truffet, på det eller de autentiske sprog og uden alle fortrolige oplysninger på følgende Internetsted: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/state_aids. I statsstøtterejestret findes oplysninger om hver region: http://europa.eu.int/comm/competition/state_aid/register/ii/by_region_8.html.

⁽¹⁾ EFT C 74 af 10.3.1998.

⁽²⁾ EFT L 142 af 14.5.1998.

⁽³⁾ Forordning om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på uddannelsesstøtte (EFT L 10 af 13.1.2001).

⁽⁴⁾ Forordning om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001).

⁽⁵⁾ Forordning om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT L 10 af 13.1.2001).

(2002/C 115 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2682/01
af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen

(3. oktober 2001)

Om: Udtalelse fra direktøren for De Forenede Nationers Narkotikaprogram (UNDCP)

I et interview offentliggjort den 5. august 2001 i »Famiglia cristiana« udtalte Giuseppe Arlacchi, direktør for UNDCP, blandt andet,

at heroin i løbet af årets udgang og de første måneder af 2002 vil blive en stadig større mangelvare i Europa, at stoffet vil blive mindre rent, og at priserne vil ryge i vejret.

Hvorledes vurderer Kommissionen og dermed Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EONN) disse perspektiver?

Hvilke konsekvenser kan dette scenario få for sundheden og den offentlige orden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(26. november 2001)

Udtalelsen fra direktøren for FN's Narkotikaprogram (UNDCP), Giuseppe Arlacchi, blev fremsat inden de dramatiske begivenheder i New York den 11. september 2001 og den efterfølgende udvikling i Afghanistan. Sidstnævnte land er verdens største producent af ulovligt opium, som anvendes til fremstilling af heroin, og det tegner sig for 75 % af den samlede produktion på verdensplan. Størstedelen af den heroin, der er på markedet i EU, har sin oprindelse i Afghanistan. Da situationen i Afghanistan i øjeblikket er uklar, og da der fremkommer indbyrdes modstridende oplysninger fra forskellige kilder, er det for tidligt at gøre sig tanker om, hvilken indvirkning de nylige begivenheder vil få på heroinmarkedet i Fællesskabet.

En af målsætningerne for EU's narkotikahandlingsplan (2000-2004)⁽¹⁾ er, at tilgængeligheden af ulovlig narkotika skal begrænses væsentligt over en femårig periode. Foranstaltningerne til at opnå dette omfatter bl.a. etablering af et højt sikkerhedsniveau ved EU's ydre grænser, oprettelse af fælles kontrolhold og en effektiv udnyttelse af oplysninger på det retslige og retshåndhævende område. Sideløbende med EU's handlingsplan har medlemsstaterne udviklet strategier og foranstaltninger til forebyggelse af narkotikamisbrug, til behandling og rehabilitering og til bekæmpelse af narkotikahandel og -smugling. Disse strategier udgør en samlet ramme for narkotikarelaterede aktiviteter og kan tilpasses for at tage højde for udsving i tilgængeligheden af heroin og andre former for narkotika.

Ifølge oplysningerne fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EONN) og fra Europol har tilgængeligheden af heroin, dets priser og renhed på det illegale marked såvel som antallet af heroinmisbrugere været forholdsvis stabilt i de seneste år.

Uden at tage stilling til, hvorvidt det scenario, der omtales i den skriftlige forespørgsel, er sandsynligt, skal nogle af de mulige følger af et sådant scenario nævnes i det følgende. Noget tyder på, at hvis prisen på heroin stiger, vil intravenøs indtagelse af stoffet blive mere udbredt i EU, end det allerede er tilfældet. Dette kan føre til, at brugerne i højere grad udsættes for overførbare sygdomme (human immundefekt virus/erhvervet immundefektsyndrom (HIV/AIDS), hepatitis mv.). En lav renhedsgrad øger den risiko, der skyldes urenheder. Med hensyn til retshåndhævelse vil højere priser kunne føre til en forøgelse af narkotikarelateret kriminalitet, specielt tyveri af ejendom. Imidlertid kan en faldende tilgængelighed også virke tilskyndende på misbrugerne til at søge behandling og begrænse antallet af nye brugere, specielt blandt unge.

⁽¹⁾ KOM(2001) 301 endelig udg.

(2002/C 115 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2702/01

af Mario Mauro (PPE-DE) til Kommissionen

(3. oktober 2001)

Om: EU's politik for en bæredygtig turisme

EU er en af de største turistdestinationer i verden.

I 1997 iværksatte Kommissionen tre undersøgelser om integreret kvalitetsstyring på turistdestinationer i kystområder, landdistrikter og byområder. Disse undersøgelser havde til formål at finde frem til og analysere bedste praksis med hensyn til integreret kvalitetsstyring i landene inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og at bidrage til udveksling af erfaringer og overførsel af viden inden for Europas rammer ved at fungere som rettesnor for såvel den offentlige sektor, navnlig de lokale myndigheder, som den private sektor, navnlig turistvirksomhederne. Undersøgelserne skulle ligeledes være et første skridt hen imod en senere fastlæggelse af andre indikatorer for en bæredygtig udvikling af turismen end transport- og energirelaterede indikatorer.

Faktisk ville det være hensigtsmæssigt at udvikle en politik, der havde til formål så vidt muligt at bevare ressourcerne og alle former for goder (natur- og landskabsgoder og arkæologiske goder), samtidig med at turismen udvikles, og at sikre foreneligheden mellem turistaktiviteter og bevarelsen af områder med stor landskabs- og naturmæssig værdi samt at udarbejde direktiver om f.eks. turistdestinationernes »bæreevne«.

Kan Kommissionen desangående oplyse, om den er i gang med at lægge en strategi for forbedring af Fællesskabets turistområder, således som den havde lovet?

Kan Kommissionen endelig oplyse, om den har undersøgt muligheden for at fremme initiativer, der støtter politikker for en bæredygtig turisme i EU i betragtning af denne økonomiske sektors betydning, dens betydning for arealforvaltningen og den stigende konkurrence på internationalt plan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(10. december 2001)*

Efter bemyndigelse fra Rådet (det indre marked) den 21. juni 1999 nedsatte Kommissionen i tæt samarbejde med medlemsstaterne fem arbejdsgrupper med henblik på yderligere undersøgelse af de prioriterede områder, som skulle gøres til genstand for konkrete tiltag. Et af dem var »fremme af miljøbeskyttelse og bæredygtig turisme i Europa«. Ud over medlemsstaterne deltog eksperter, der repræsenterede turistsektorens synspunkter, ikke-statslige organisationer (ngo'er), forbrugerorganisationer og andre relevante berørte parter i arbejdet. På grundlag af arbejdsgruppernes konklusioner og anbefalinger vedtog Kommissionen den 13. november 2001 en meddelelse om europæisk turismes fremtid ⁽¹⁾, hvori der redegøres for en operationel ramme for overvågning af Fællesskabets politikker og aktiviteter baseret på en åben koordinationsmetode.

Meddelelsen indeholder bl.a. en foranstaltning med henblik på den videre udvikling og gennemførelse af principperne om bæredygtig turisme ved hjælp af »Agenda 21 for europæisk turisme«, som der var fuld opbakning til blandt alle de berørte parter. Agenda 21 for turismen er tænkt som input til verdenstopmødet om bæredygtig udvikling i september 2002 i Johannesburg.

Kommissionen foretager desuden en undersøgelse vedrørende et »system til tidlig varsling, der gør det muligt at identificere rejsemål i tilbagegang og bedste praksis vedrørende forebyggelse«. Det tidlige varslingssystem, der skal udvikles i forbindelse med denne undersøgelse, har bl.a. til formål at gøre det muligt for turistdestinationer at afsløre tegn på tilbagegang i en lang række situationer og sætte dem i stand til at træffe passende forholdsregler. Definition og måling af bæreevne er i centrum for denne undersøgelse. Det kræver systematisk udvælgelse af indikatorer, ved hjælp af hvilke man kan måle og følge turismens udvikling i retning af bæredygtige mønstre. Opfølgning er en af de fem faser i den integrerede kvalitetsstyring.

Kommissionen udfører endvidere en undersøgelse vedrørende »anvendelse af natur- og kulturarven til udvikling af bæredygtig turisme på utraditionelle rejsemål« med det formål at tilbyde grundlæggende vejledning i udviklingen af bæredygtig turisme baseret på natur- og kulturarven på utraditionelle turistdestinationer og at udarbejde konklusioner og anbefalinger, herunder om finansieringskilder til fremme af sådanne initiativer.

⁽¹⁾ KOM(2001) 665.

(2002/C 115 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2710/01

af Rolf Linkohr (PSE) til Kommissionen

(3. oktober 2001)

Om: Nettoimportbehovet for korn

Ifølge overslag udarbejdet af FAO (FN's fødevarer- og landbrugsorganisation) vil verdens nettoimportbehov for korn i 2015 nå op på næsten 200 millioner tons. I 2030 forventes det sågar at stige til 270 millioner tons. På baggrund heraf vil EU's nettoeksport formentlig blive firedoblet til over 60 millioner tons i de næste 30 år.

1. Er Kommissionen enig i denne vurdering?
2. Kan EU producere en sådan mængde korn til verdensmarkedspriser?
3. Vil det ikke være i strid med den politik, der går ud på at dyrke flere fornyelige råstoffer i stedet for korn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. november 2001)

1. Kommissionen er bekendt med FAO's prognoser for udviklingen i produktionen og forbruget af og handelen med landbrugsprodukter i dokumentet »Agriculture: Towards 2015-2030 — Technical Interim Report, April 2000«.

Som det fremgår af selve undersøgelsen, er det et spørgsmål, om en sådan prognose, der går så langt ud i fremtiden, kan holde vand rent videnskabeligt. Tallene for udviklingslandenes nettobehov i 2030 er ikke sat for højt, hvis man ser på de produktions- og forbrugstendenser, der ligger til grund for prognosen. Beregningerne er faktisk baseret på en lavere vækstrate for samhandelen end tidligere.

2. Undersøgelsen beskæftiger sig ikke direkte med de europæiske landes nettosamhandel. Den holder sig til at beregne udviklingslandenes samlede behov for import fra de industrilande, der traditionelt eksporterer til udviklingslandene. De eneste tal, der foreligger, kommer fra andre prognoser (det amerikanske landbrugsministerium (USDA), Det Internationale Forskningsinstitut for Fødevarepolitik (IFPRI) og universitetet i Bonn) og vedrører ikke de femten EU-lande. Tallene herfra tyder på, at økonomien i de østeuropæiske lande igen kommer på fode efter en produktionsnedgang i disse lande på grund af overgangen fra planøkonomi til markedsøkonomi.

3. I politikken for tilskyndelse til dyrkning af nonfood-afgrøder på arealer, der er taget ud af kornproduktionen, tages der bl.a. hensyn til den nuværende balance mellem produktion af og afsætningsmuligheder for korn. Forpligtelsen til at tage arealer ud af produktion fastsættes og justeres efter produktions-, produktivitets- og markedsudviklingen.

(2002/C 115 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2717/01

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(3. oktober 2001)

Om: Ny blyfri benzin og beskyttelse af forbrugerne i Italien

Fra næste år bliver blyholdig benzin officielt taget ud af handlen. Dette bevirker, at alle forbrugere, der ikke ejer en bil med katalysator, kun må køre, hvis de tilsætter superbensinen et særligt additiv, som vil gøre det umuligt at bruge denne type benzin uden skade for motorens funktion og følgelig at overholde de europæiske bestemmelser på dette område og på miljøområdet. I nogle lande vil dette additiv blive tilbudt sammen med brændstoffet direkte hos forhandlerne. I Spanien, for eksempel, vil den nye såkaldte super 97-benzin, der netop har de ovenfor beskrevne egenskaber, blive markedsført fra næste år. I Italien derimod har intet benzinselskab taget initiativer af denne art. Faktisk pålægges udgiften til additivet udelukkende forbrugerne, der også selv skal betale for tilpasningen af deres bil til de nye krav. Kan Kommissionen i denne henseende oplyse:

1. om den er klar over forskellene i den måde, hvorpå benzinselskaberne i de forskellige EU-lande griber overgangen til et marked uden blyholdig benzin an?
2. om ikke den mener, at de forskellige selskaber burde tage initiativer i stil med det spanske initiativ, som kombinerer overholdelsen af de europæiske bestemmelser med en effektiv forbrugerbeskyttelse?
3. om ikke den mener, at der er brug for bestemmelser, der regulerer området på samme måde i alle medlemsstater?
4. om ikke den mener, at der i forbindelse med et så vigtigt emne bør gribes ind for at undgå forskelsbehandlingen af forbrugerne i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(23. november 2001)*

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF af 13. oktober 1998 om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af Rådets direktiv 93/12/EØF⁽¹⁾ kræver, at medlemsstaterne skal forbyde salg af blyholdig benzin fra 1. januar 2000. Kommissionen har, i henhold til artikel 3, stk. 3, i direktivet givet Italien en undtagelse, så Italien kan fortsætte salg af blyholdig benzin til 31. december 2001.

Direktiv 98/70/EF specificerer ikke de præcise skridt medlemsstaterne bør tage for at udfase blyholdig benzin og specificerer navnlig ikke tilsætningsstoffer til at erstatte bly i benzin med blyerstatning eller på hvilken måde sådanne tilsætningsstoffer distribueres.

Kommissionen mener ikke at der på nuværende tidspunkt er behov for fællesskabslovgivning for at specificere, hvorledes tilsætningsstoffer til at erstatte bly distribueres i blyerstatningsbenzin, da salget af sådan benzin kun er nødvendig i en overgangsperiode, til efterspørgslen på dette produkt falder i takt med det faldende antal køretøjer, der kører på denne benzin.

⁽¹⁾ EFT L 350 af 28.12.1998.

(2002/C 115 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2729/01

**af Albert Maat (PPE-DE), Reimer Böge (PPE-DE)
og Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen**

(5. oktober 2001)

Om: Eksport af sæd til tredjelande

Avlsforeninger har informeret os om problemer i forbindelse med eksport af sæd til visse tredjelande (f.eks. Japan og Ungarn) og også til Østrig. Disse lande vil ikke importere sæd fra lande, hvor der har været konstateret tilfælde af BSE. Det Internationale Kontor for Epizootier (OIE) fastslår i sine forskellige dokumenter, at sæd ikke kan overføre BSE (hvilket også gælder for mælk og skind). Der er derfor ingen grund til af afvise import. De lande, der ikke vil importere sæd, er alle medlem af OIE.

Er Kommissionen klar over denne situation, og hvad vil den gøre for at løse problemet? Er der tale om en overtrædelse af WTO-bestemmelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(26. november 2001)*

Kommissionen har kendskab til de restriktioner, nogle tredjelande har indført for eksport af sæd fra lande, der er ramt af bovin spongiform encephalopati (BSE). Det er Kommissionens opfattelse, at sådanne restriktioner ikke har videnskabelige principper som grundlag, og at de klart er i strid med internationale normer, f.eks. Det Internationale Kontor for Epizootiers internationale dyresundhedskodeks. Kommissionen anser derfor ikke disse restriktioner som værende i overensstemmelse med WTO-bestemmelserne og aftalen om sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger (SPS).

Kommissionen har ofte taget ovenstående problemer op på bilaterale og multilaterale møder — som f.eks. SPS-komiteén — med de pågældende tredjelande, hvor Kommissionen har fastholdt, at importrestriktioner skal være videnskabeligt begrundede og i overensstemmelse med internationale standarder. Kommissionen vil fortsat tage dette spørgsmål op på møder fremover med disse lande.

Med hensyn til de restriktioner, Østrig har indført for sæd fra Tyskland og Frankrig, overvejer Kommissionen muligheden af at indlede en overtrædelsesprocedure mod Østrig på grundlag af artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten.

(2002/C 115 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2730/01
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(5. oktober 2001)

Om: Nye oplysninger om gasfordampningsanlægget i Mugardos

Det skal i forbindelse med de tidligere forespørgsler E-1310/01, E-1359/01 og E-1379/01 ⁽¹⁾ tilføjes, at den betydelige uro blandt borgerne i forbindelse med planerne om bygning af et gasfordampningsanlæg i Mugardos, har bevirket, at alle de borgersammenslutninger, som er modstandere af projektet, har dannet en borgerkomité for redning af Ría del Ferrol. General af reserven, José Gabeiras Monteiro er blevet valgt til formand for denne komité

General Gabeiras, som er en ekspert med kendskab til tøjhuset i Ferrol, har til de ansvarlige organer klaget over, at det planlagte gasfordampningsanlæg skal placeres 800 meter fra flådens arsenal. Det betyder, at der i tilfælde af en ulykke i et gasanlæg med denne placering kan indtræffe en katastrofe med flere tusinde dødsopfre, hvis det militære arsenal eksploderer.

Ifølge general Gabeiras bevirker de naturlige forsvarsmuligheder og de spanske væbnede styrkers forsvarsanlæg, at havnen i Ferrol er af særlig strategisk betydning for den spanske flåde og som NATO-base, men områdets strategiske værdi ville forsvinde totalt på grund af den sårbarhed, som placeringen af gasfordampningsanlægget og gaslagrene ville indebære.

Kan Kommissionen over for de spanske myndigheder fremhæve denne risiko, som er af så afgørende betydning for sikkerheden i Ferrol og dens omgivelser?

⁽¹⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 117.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. november 2001)

Som led i behandlingen af dette sagskompleks har Kommissionen netop modtaget et svar fra de spanske myndigheder; dette er på indeværende tidspunkt ved at blive analyseret.

Kommissionen har rettet henvendelse til de spanske myndigheder for at henlede disses opmærksomhed på den mulige risiko, der er forbundet med placeringen af et anlæg til gasfordampning i umiddelbar nærhed af et arsenal, og anmode om nærmere informationer om, hvilke forholdsregler der er planlagt eller truffet med henblik på at forebygge en ulykke.

(2002/C 115 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2731/01
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(5. oktober 2001)

Om: Udvidelse af Ferrol Havn (yderhavnen)

I forbindelse med den tidligere forespørgsel E-1225/01 ⁽¹⁾ om udvidelsen af Ferrol Havn (yderhavnen), som foretages af havnemyndighederne i Ferrol — San Ciprián, et projekt som vil berøre Natura 2000-nettet for Costa Ártabra, Cabo Priorino og Ensenada Canelinas, skal det tilføjes, at det planlagte anlæg af en yderhavn også ville medføre ødelæggelse eller eventuelt flytning af en arkitektonisk helhed bestående af kystbefæstningerne og -batterierne San Carlos, San Cristóbal, Canelas, Carino og Vinas.

I bedste fald, nemlig ved en flytning af denne militære arkitektur, ville anlæggene, som netop har fået denne placering på grund af deres strategiske betydning, miste deres mening, når de blev anbragt et andet sted.

Anlæggene, der betragtes som kulturgoder, er enkeltstående dele af en større helhed, som udgøres af Castillo de la Palma, Castillo de San Felipe og Ferrols arsenal, som også ønskes optaget i menneskehedens kulturarv under Unesco.

Har de spanske myndigheder besvaret Kommissionens anmodning om oplysninger om den indvirkning, som havneudvidelsen vil få på miljøet, en anmodning som først er blevet afgivet efter forespørgsel E-1225/01?

Hvad vil Kommissionen gøre, hvis svaret er utilfredsstillende? Kan Kommissionen også tage hensyn til, at der findes kulturgoder i det område, som er berørt af havneprojektet?

Påtænker Kommissionen at gennemføre hasteforanstaltninger for at hindre, at der sker uoprettelig skade i dette område, som rummer meget store naturværdier og historiske og kunstneriske værdier, i betragtning af, at arbejderne allerede er genstand for en udbudsprocedure?

(¹) EFT C 340 E af 4.12.2001, s. 199.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(23. november 2001)

Som nævnt i svar på skriftligt spørgsmål nr. E-1225/01 har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder for at anmode om deres bemærkninger vedrørende de nævnte anliggender samt detaljerede oplysninger om projektet.

Myndighedernes svar, som er meget fuldstændigt, angiver, at den zone hvor projektet skal udvikles, ikke ligger i et område der er af fællesskabsbetydning (SIC) og at havnens udvidelsesarbejder ligger udenfor den zone, de spanske myndigheder har foreslået som et område af fællesskabsinteresse, og som kaldes Costa Artabra.

De spanske myndigheder har angivet, at efter revisionen af listen over forslag til steder af fællesskabsinteresse, ligger projektzonen stadig uden for grænserne for det nye forslag, på grund af zonens medtagne tilstand og fordi der ikke foreligger prioriterede levesteder, som kunne føre til at stedet blev udpeget. Myndighederne har dog informeret Kommissionen om, at den SIC, som kaldes »Costa Artabra« er blevet udvidet med 567 hektar.

Det bemærkes dog, at denne revision har fundet sted efter evaluering af projektets indvirkning, men Kommissionen har under alle omstændigheder verificeret, at projektzonen ikke indeholder levesteder eller prioriterede arter i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹).

På grundlag af de spanske myndigheders svar, kan man konkludere, at undersøgelsen om projektets indvirkning er sket korrekt i henhold til proceduren i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (²) ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (³).

Efter at have kontrolleret de seneste oplysninger fra det spanske ornitologiske selskab, SEO/Birdlife, har Kommissionen konstateret, at projektet ikke befinder sig i en vigtig fællesskabszone for fugle (ZICO), som de spanske myndigheder også har angivet.

Hvad angår en flytning af denne arkitektoniske eller kulturelle arv fra zonen, som det ærede parlamentsmedlem nævner i sit spørgsmål, angiver erklæringen om den påvirkningsundersøgelse, der er foretaget vedrørende projektet, i punkt 5, at før arbejderne påbegyndes, bør der foretages en undersøgelse vedrørende emner af kulturel interesse, som kan påvirkes af projektet, idet projektet skal være i overensstemmelse med de kompetente myndigheder.

Kommissionen vil henvende sig til de spanske myndigheder for at kontrollere hvilke foranstaltninger myndighederne har truffet for at bevare kulturelle værdier, som eventuelt kan påvirkes af projektet.

Kommissionen har ikke på grundlag af de disponible oplysninger kunnet konstatere, at der foreligger en overtrædelse af gældende fællesskabsret. Den har derfor ikke truffet nogen hasteforanstaltninger vedrørende eventuelle følger for regionen af dette projekt.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985.

(³) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 115 E/158)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2739/01
af Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. oktober 2001)

Om: Fodgængeres rettigheder

Hvordan er situationen i medlemsstaterne med hensyn til gennemførelsen af det europæiske charter om fodgængeres rettigheder?

Hvilke lovgivningsinitiativer vil Kommissionen tage med henblik på en effektiv gennemførelse af bestemmelserne om beskyttelse af fodgængeres rettigheder på de offentlige veje?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. december 2001)

Charteret om fodgængeres rettigheder blev udarbejdet af Europa-Parlamentet i 1988. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet er det op til de enkelte medlemsstater og disses myndigheder at efterkomme dette charter.

Fællesskabet har for sit vedkommende truffet en række foranstaltninger til imødekommelse af charterets krav. Det har vedtaget flere retsakter med henblik på at nedbringe de forurenende emissioner⁽¹⁾ og støjniveauet⁽²⁾ for køretøjer, der anvendes til bykørsel, fra personbiler og mindre varevogne til busser og to- og trehjulede motorkøretøjer. Fællesskabet har forhandlet et forslag om en frivillig aftale⁽³⁾ om beskyttelse af fodgængere i tilfælde af sammenstød med et køretøj. Denne aftale er nu til behandling i Europa-Parlamentet. Fællesskabet har ligeledes ændret kriterierne for opnåelse af kørekort⁽⁴⁾, så førerne af motorkøretøjerne forberedes til en mere ansvarlig kørsel. Desuden vedtog Kommissionen i januar 2001 et program⁽⁵⁾, der tager sigte på at revidere og forberede en fællesskabslovgivning vedrørende luftkvaliteten. Fællesskabet fremmer ligeledes via sine forsknings- og udviklingsinitiativer (F & U) foranstaltninger til fremme af en politik for vedvarende mobilitet. Som eksempel på en sådan fællesskabsstøtte til foregangsbyer på dette område kan nævnes projektet »Civitas« (»City Vitality Sustainability«).

Sikkerheden for de særligt udsatte trafikanter er et aspekt, der ligeledes vil blive taget op i det tredje handlingsprogram for færdselssikkerhed (2002-2010).

(¹) Direktiv 98/69/EF (lette erhvervskøretøjer); direktiv 1999/96/EF (tunge erhvervskøretøjer); direktiv 97/24/EF (to- og trehjulede motordrevne køretøjer); direktiv 98/70/EF (kvaliteten af motorbrændstoffer).

(²) Direktiv 70/157/EØF (seneste ændring ved Rådets direktiv 96/20/EF).

(³) Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet — Beskyttelse af fodgængere: Forpligtelser fra den europæiske automobilindustris side (KOM(2001) 389 endelig udg.).

(⁴) Direktiv 2000/56/EF om ændring af Rådets direktiv 91/439/EØF om kørekort. Et bilag med mere detaljerede henvisninger fremsendes til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

(⁵) Programmet CAFE, Clean Air For Europe.

(2002/C 115 E/159)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2753/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(9. oktober 2001)

Om: Datomærkning af æg

Angivelse af 21 dages holdbarhed for æg i EU er rimelig syd for Danmark, hvor æg ikke opbevares på køl. Sverige har fremsat ønske om angivelse af en holdbarhed på 28 dage, når æggene opbevares på køl. Men det forslag er lagt på is i EU. I Sverige hævder forslagens tilhængere, at det skyldes, at en kort holdbarhedstid gavner EU-landene, idet det mindsker USA's muligheder for at eksportere friske æg til Europa.

Mener Kommissionen, at forslaget om angivelse af 28 dages holdbarhed for æg kan gennemføres inden for en overskuelig fremtid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(7. december 2001)*

Rådets beslutning 94/371/EF af 20. juni 1994 om særlige hygiejnebetingelser for afsætning af visse ægtyper⁽¹⁾, præciserer i artikel 3, stk. 1, at æggene skal leveres til forbrugeren senest 21 dage efter lægningen (dette er den sidste salgsfrist). I pkt. 2 i samme artikel suppleres med, at sidste salgsfrist skal svare til datoen for mindste holdbarhed minus 7 dage. I praksis er æggenes holdbarhed således allerede 28 dage efter lægningen, idet der kan medgå 21 dage til levering til forbrugerne og derefter 7 dage i forbrugernes hjem.

De medlemsstater, som på det tidspunkt, da beslutningen blev vedtaget, anvendte særlige krav til temperaturen for transport fra et sted til et andet på deres område, har kunnet opretholde disse krav i forbindelse med EF-traktatens krav.

Kommissionen tager hensyn til parametrene for folkesundhed, både i sin fællesskabspolitik og inden for rammerne af sine forhandlinger med internationale instanser som f.eks. visse udvalg under Codex Alimentarius eller Verdenshandelsorganisationens aftaler om sundhedsmæssige og fytosanitære standarder. De Forenede Stater er blandt Kommissionens regelmæssige samtalepartnere, og veterinære aspekter mellem Unionen og dette land forhandles endog inden for rammerne af en ligevægtsaftale. Kommissionen er således ikke enig i de påstande om eventuelle beskyttelsesforanstaltninger på markedet rettet mod friske æg fra USA, som det ærede medlem henviser til.

⁽¹⁾ EFT L 168 af 2.7.1994.

(2002/C 115 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2754/01**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen***(9. oktober 2001)*

Om: Nedsættelse af bøden til firmaet Fléchard

På et møde i Delors kabinet den 7. januar 1994 blev bøden til firmaet Fléchard nedsat fra 17,6 mio. euro til 3 mio. euro.

På grund af nedsættelsen kunne firmaet Fléchard overleve, og firmaet skal derefter, ifølge undersøgelser foretaget af de retshåndhævende myndigheder i Italien, helt frem til midten af 2000 have været indblandet i svig med forfalsket smør i stor målestok.

Kan Kommissionen give en begrundelse for den beslutning, der blev truffet den 7. januar 1994?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(14. november 2001)*

Den såkaldte Fléchard-sag har været genstand for grundige undersøgelser i Parlamentet og Revisionsretten. Kommissionen har efter anmodning fra disse to institutioner fremlagt et omfattende materiale i sagen.

Det ærede medlem opfordres til at konsultere dette materiale, f. eks. Kommissionens besvarelse fra marts 2001 af Budgetkontroludvalgets spørgeskema (dokument PE 294 418) eller formanden for Revisionsrettens brev af 11. maj 2000 samt Kommissionens svar i Fléchard-sagen.

(2002/C 115 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2755/01**af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(9. oktober 2001)

Om: Frihandelen med verdens 48 fattigste lande

I marts 2001 blev der truffet afgørelse om frihandel med overgangsperioder mellem EU-landene og verdens 48 fattigste lande.

Har EU mulighed for at omgøre denne beslutning, eller ligger den 100 % fast? Hvis der er mulighed for omgørelse, kan Kommissionen da redegøre for vilkårene i denne forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(14. november 2001)

Den 26. februar 2001 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 416/2001 af 28. februar 2001 om ændring af forordning (EF) nr. 2820/98 om anvendelse af et flerårigt arrangement med generelle toldpræferencer for perioden 1. juli 1999 til 31. december 2001 med henblik på at udvide toldfritagelsen til også at omfatte varer med oprindelse i de mindst udviklede lande, uden mængdebegrænsning⁽¹⁾ — ofte benævnt »alt undtagen våben«-forordningen. Denne forordning indrømmer toldfritagelse for import fra de mindst udviklede lande (de 48 fattigste lande) af alle varer, undtagen våben og ammunition, uden nogen mængdebegrænsning. For import af bananer, ris og sukker skal tolden dog ophæves gradvis, således at der vil være opnået fuld liberalisering i 2009.

»Alt undtagen våben«-forordningen ændrede forordning (EF) nr. 2820/98 af 21. december 1998 om anvendelse af et flerårigt arrangement med generelle toldpræferencer for perioden 1. juli 1999 til 31. december 2001⁽²⁾.

»Alt undtagen våben«-forordningen indgår i den generelle præferenceordning som et selvstændigt handelspolitisk instrument, der indfører udviklingsorienterede toldpræferencer. Det er en ensidig indrømmelse fra Fællesskabets side til verdens fattigste lande, som skal forbedre handelsmulighederne for disse mindst udviklede lande og lette deres integration i verdenshandelen.

»Alt undtagen våben«-forordningen indleder en liberaliseringsproces, der vil være gennemført i 2009. Den fastlægger også, at de særlige ordninger for de mindst udviklede lande ikke skal være genstand for den regelmæssigt tilbagevendende revision af Fællesskabets generelle præferenceordning. Udløbsdatoen for Fællesskabets nuværende præferenceordning (den 31. december 2001) gælder derfor ikke for bestemmelserne i »alt undtagen våben«-forordningen.

⁽¹⁾ EFT L 60 af 1.3.2001.

⁽²⁾ EFT L 357 af 30.12.1998.

(2002/C 115 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2777/01**af Samuli Pohjamo (ELDR) til Kommissionen**

(9. oktober 2001)

Om: Finlands overholdelse af komplementaritetsprincippet i forbindelse med EU's strukturfonde

Kommissionen bedes oplyse, hvad Finland har meddelt om sin overholdelse af komplementaritetsprincippet i forbindelse med EU's strukturfonde.

Er dette i overensstemmelse med de principper, der optræder i strukturfondsforordningerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(20. november 2001)*

I henhold til artikel 11 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene ⁽¹⁾ er hovedbegrundelsen for additionalitetsprincippet den, at strukturfondene ikke må erstatte offentlige eller dermed ligestillede udgifter til strukturformål i medlemsstaten. For at kontrollere overholdelsen af dette additionalitetsprincip foretages der en vurdering i tre faser, nemlig en forhåndskontrol, en midtvejskontrol og en efterfølgende kontrol.

Kommissionen og de finske myndigheder er blevet enige om det offentlige udgiftsniveau, som skal gælde for perioden 2000-2006 for mål 1-områder. Sammenlignet med den foregående periode (1995-99) udgør dette en gennemsnitlig årlig stigning på 0,7 %. Dette skøn er baseret på forudsætningen om en årlig stigning i statens og kommunernes indtægter på i gennemsnit 2 % og på, at de statsejede selskabers udgifter ikke er medregnet.

De finske myndigheder vil igennem programmeringsperioden i rette tid give Kommissionen meddelelse om enhver udvikling, der eventuelt vil kunne begrænse deres muligheder for at overholde additionalitetsprincippet.

Det vil dernæst under midtvejsevalueringen i overensstemmelse med ovennævnte forordning blive kontrolleret, om dette princip er blevet overholdt.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2002/C 115 E/163)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2781/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen***(9. oktober 2001)*

Om: Nye sikkerhedsforanstaltninger i lufthavne

Terrorismens tragiske omsiggriben har medført, at der er truffet nye foranstaltninger for at garantere sikkerheden i lufthavne. En af disse foranstaltninger forhindrer passagererne i at tage neglesakse, små knive og enhver anden form for skarpe genstande med gennem kontrolposterne ved indgangen til afgangshallerne.

1. Er Kommissionen klar over, at der på den anden side af kontrolposterne, nemlig i forretningerne i lufthavnenes afgangshaller, udstilles neglesakse, små knive osv., som det står enhver frit for at købe og tage med om bord på flyene?
2. Agter Kommissionen at gribe ind på dette område?
3. Mener Kommissionen, at grunden til, at der ikke er blevet grebet ind i denne forbindelse, for 117. gang er manglende information fra de personer, der har ansvaret for sikkerhedsforanstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(14. november 2001)*

Kommissionen fordømmer ubetinget denne praksis og har faktisk anbefalet, at salget af disse farlige genstande bør indstilles.

Den 10. oktober 2001 foreslog Kommissionen at, man vedtog fællesskabsregler for sikkerheden inden for civilluftfart i form af en forordning fra Europa-Parlamentet og Rådet ⁽¹⁾. Inkorporering af disse regler i fællesskabsretten indebærer, at de kan anvendes effektivt, og at processen løbende overvåges.

De fælles regler er baseret på reglerne i dokument nr. 30 fra den europæiske konference for civilluftfart, (ECAC) og har til formål at øge kontrollen med både internationale og indenlandske afgangse.

De vil især fokusere på:

- kontrol af adgang til følsomme områder i lufthavne og ombord på fly
- kontrol af passagerer og deres håndbaggage
- kontrol og overvågning af baggage i lastrum
- kontrol af last og post
- uddannelse af personalet på jorden
- definition af specifikationer for udstyr til ovennævnte kontroller
- klassifikation våben og andre genstande som det er forbudt at medbringe i flyet eller i lufthavnenes følsomme områder.

I øjeblikket hører spørgsmålet under de nationale myndigheder der har ansvaret for luftfartssikkerhed. Kommissionen er blevet underrettet om, at de nationale myndigheder har taget skridt til at forbyde salget af sådanne genstande på den anden side af sikkerhedskontrollen.

(¹) KOM(2001) 575 endelig udg.

(2002/C 115 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2790/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Luftfartens problemer og Olympic Airways

Efter terrorangrebet på USA og Bush-regeringens beslutning om at støtte landets flyselskaber med 15 mia. USD har stadig flere regeringer rundt om i verden besluttet at støtte deres luftfart, dels for at overvinde det umiddelbare problem med, at forsikringspræmierne mangedobles, dels for at modvirke den forventede betydelige nedgang af flytransporten.

1. Med hvilke foranstaltninger vil Kommissionen styrke de små europæiske flyselskaber, så de kan overleve under de nye internationale forhold, som kræver øgede udgifter til sikkerheden? Overvejer den eventuelt at anvende statsstøtte med henblik på at dække de øgede udgifter, som er opstået?

2. Har man overvejet situationen for de mindre flyselskaber som Olympic Airways, som risikerer for en ringe pris at overgå til købere, hvis økonomiske levedygtighed er tvivlsom? Vil Kommissionen anbefale, at ethvert forsøg på privatisering udsættes, indtil der er sket en afklaring af den nuværende ustabile situation inden for lufttransporten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. december 2001)

Kommissionen vedtog efter terroristangrebene i De Forenede Stater den 11. september 2001 en meddelelse (¹) den 10. oktober 2001 om følgerne for luftfarten i Europa af attentaterne i USA. I betragtning af krisens størrelsesorden overvejede Kommissionen vedtagelse af en række nødforanstaltninger i et begrænset tidsrum med henblik på de usædvanlige omstændigheder, som branchen befinder sig i, efter den 11. september 2001.

Kommissionen meddelte navnlig, at foranstaltninger truffet af medlemsstaterne i den eksisterende sammenhæng udgjorde statsstøtte, og at de derfor skulle meddeles Kommissionen. Den meddelte endvidere, at den havde til hensigt at betragte foranstaltninger til kompensering af luftfartsselskaberne for tab, der direkte skyldtes lukningen af det amerikanske luftrum i fire dage positivt; endvidere at den ville undersøge medlemsstaternes formodning om yderligere forsikringsomkostninger for en periode på maksimalt en måned og midlertidig fortsættelse af medlemsstaternes intervention til udgangen af 2001,

hvis behovet for en sådan dækning fortsat foreligger og på betingelse af, at dette ikke stiller luftfartsselskaberne mere gunstigt end før deres forsikringsdækning blev tilbagetrukket. Hvad angår sikkerhed, mener Kommissionen, at styrkelse af bestemte sikkerhedsforanstaltninger bør oppebæres af medlemsstaterne.

Kommissionen meddelte endvidere, at den med anvendelse af EF-traktatens anti-trust bestemmelser har til hensigt at se positivt på bestemte aftaler mellem luftfartsselskaberne, f.eks. samordningsaftaler om kapacitet, som udelukkende har til hensigt at opretholde regelmæssig betjening på »tyndere« ruter eller udenfor spidsbelastningstidspunkter. Kommissionen meddelte endvidere, at den har til hensigt at overvåge udviklingen, og at den tager de foranstaltninger, der blev meddelt i meddelelsen, op til undersøgelse igen, hvis der er behov herfor.

Kommissionen har endvidere i meddelelsen taget hensyn til mindre luftfartsselskabers situation og deres fortsatte indsats med henblik på omstrukturering. Kommissionen overlader valget om privatisering til medlemsstaterne. Den kan ikke anbefale hverken privatisering eller standse privatisering.

Kommissionens meddelelse blev forelagt Rådet bestående af transportministre, på deres møde i Luxembourg den 16. oktober 2001, hvor transportministrene anerkendte og støttede de foreslåede foranstaltninger.

(¹) KOM(2001) 574 endelig udg.

(2002/C 115 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2793/01
af Manuel Medina Ortega (PSE) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Støtte til søtransporten til De Kanariske Øer

Kan Kommissionen oplyse, hvilke kriterier og vilkår der gælder for søtransporten mellem De Kanariske Øer og mellem øgruppen og det europæiske fastland? Forekommer der forskelsbehandling ved anvendelsen af disse kriterier afhængigt af, om der er tale om offentlige eller private rederier, der står for tjenesterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(16. november 2001)

Kriterierne og betingelserne for støtte til søtransport, som det ærede medlem henviser til, er nærmere præciseret i Fællesskabets retningslinjer for statsstøtte til søtransportsektoren(¹). Disse gælder såvel for forbindelserne mellem De Kanariske Øer og Den Iberiske Halvø som for forbindelserne mellem de enkelte Kanariske Øer.

Disse retningslinjer fastlægger de betingelser, under hvilke offentlig støtte (national eller regional) til rederierne, kan anses for at være forenelig med det fælles marked. Kommissionen skelner i den forbindelse ikke mellem offentlige og private støttemodtagende virksomheder. Enhver forskelsbehandling ville være i modstrid med princippet om neutralitet, for så vidt angår de ejendomsretlige ordninger, som anført i EF-traktatens artikel 295 (tidl. artikel 222).

(¹) EFT C 205 af 5.7.1997.

(2002/C 115 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2798/01
af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Luftfartssikkerhed

Efter de seneste begivenheder i USA er der blevet truffet talrige sikkerhedsforanstaltninger i lufthavnene, så rejsende ikke længere kan medbringe nogen form for spidse genstande, ligesom der gennemføres hyppige kontroller af håndbagagen.

Hvad er Kommissionens opfattelse af disse foranstaltninger, når man efter at have passeret sikkerhedskontrollerne også efter den 12. september 2001 i Tax Value-butikkerne i Zaventem (Bruxelles) har adgang til et stort udbud af knive af forskellig størrelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(16. november 2001)

Kommissionen fordømmer ubetinget denne praksis og har faktisk anbefalet, at salget af disse farlige genstande bør indstilles.

Den 10. oktober 2001 foreslog Kommissionen at, man vedtog fællesskabsregler for sikkerheden inden for civilluftfart i form af en forordning fra Europa-Parlamentet og Rådet⁽¹⁾. Inkorporering af disse regler i fællesskabsretten indebærer, at de kan anvendes effektivt, og at processen løbende overvåges.

De fælles regler er baseret på reglerne i dokument nr. 30 fra den europæiske konference for civilluftfart, (ECAC) og har til formål at øge kontrollen med både internationale og indenlandske afgang.

De vil især fokusere på:

- kontrol af adgang til følsomme områder i lufthavne og på fly
- kontrol af passagerer og deres håndbagage
- kontrol og overvågning af bagage i lastrum
- kontrol af last og post
- uddannelse af personalet på jorden
- definition af specifikationer for udstyr til ovennævnte kontroller
- klassifikation våben og andre genstande, som det er forbudt at medbringe i flyet eller i lufthavnenes følsomme områder.

⁽¹⁾ KOM(2001) 575 endelig udg.

(2002/C 115 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2799/01

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Overtrædelser af miljøbestemmelserne i Sierra de Fontcalent (Alicante, Spanien)

Beboerne i Alicante-provinsens landdistrikter (Rebolledo, Canada del Fenollar, Fontcalent, La Alcoraya, Verdegas og Lo Xeperut), som ligger i Alicante kommune, har i længere tid måttet leve med alvorlige gener, ødelæggelser og helbredsrisici forårsaget af lossepladsen for byaffald fra Alicante, fra anlægget for modtagelse af affald fra alle områdets rensningsanlæg og fra stenbrud.

Der er tale om:

- anlægget for behandling af fast byaffald (som indtil juli 2000 blev drevet af bygge- og entreprenørfirmaet (FCC) og derefter af virksomheden INUSA), omfatter ikke noget egnet system for modtagelse af perkolat, og der forekommer udslip i grundvandet. Affaldet graves ikke ned, men opbevares i fri luft, hvad der medfører insektgener, brande, giftige gasser og lugtgener. Murbrokker blandes ulovligt med byaffald, ligesom der opstår affaldsbjerge med en højde ud over det tilladte. Desuden modtager lossepladsen mod betaling andre ulovlige materialer som bildæk og biprodukter fra industrien. Lossepladsen betegnes som et »behandling- og komposteringsanlæg« for byaffald, men der

finder hverken nogen behandling eller kompostering sted. Endelig overholder INUSA ikke tidsfristerne og de øvrige betingelser, som blev fastsat, da bystyret i juli 2000 overlod forvaltningen af lossepladsen til virksomheden frem til 2012

- i rensningsanlæggets anlæg for tørring af slam, som drives af virksomheden Emarasa, dumpes slammet på jorden uden behandling af nogen art, hvad der giver anledning til insektgener og en ulidelig stank. Anlæggene overvåges ikke, og der finder derfor ulovlig dumpning sted
- på grund af den manglende kontrol fra kommunens side har virksomheden Abornarsa på de tilstødende arealer etableret en tredje losseplads for alle rensningsanlæg, som er ulovlig og ikke har nogen kommunal tilladelse, og hvor der dumpes affald fra alle de andre kommuner.

Beboerne i landdistrikterne har dannet en sammenslutning for en bedre miljøkvalitet og er i færd med at gennemføre en oplysnings- og protestkampagne. Sammenslutningen har fået mere end 2500 underskrifter som støtte til sine klager til de lokale og nationale myndigheder og til EU samt til Seprona (civilgarden) over formodede overtrædelser af miljøbestemmelserne.

Hvilke forholdsregler agter Kommissionen at træffe for at sikre overholdelse af EU's miljøbestemmelser i forbindelse med lossepladserne i Alicante og beskyttelsen af sundheden for beboerne i landdistrikterne i Alicante?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. december 2001)

Det ærede medlem gør opmærksom på den miljømæssige forringelse, der gør sig gældende i Sierra de Fontcalent, og som er forårsaget af lossepladsen for byaffald fra Alicante, et anlæg for tørring af spildevandsslam samt de stenbrud, der findes i området. Denne situation udsætter områdets beboere for gener og sundhedsmæssige risici.

Kommissionen kender intet til de nævnte forhold.

Hvorom alting er, har Kommissionen rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet disse om deres bemærkninger til de forhold, det ærede medlem har fremført, med henblik på at sikre, at den gældende fællesskabslovgivning overholdes i det foreliggende tilfælde, herunder specielt følgende direktiver:

- Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽²⁾
- Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽³⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

(2002/C 115 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2800/01

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Bebyggelse på øen Tabarca i Alicante-provinsen (Spanien), — et område af fællesskabsbetydning og særligt fuglebeskyttelsesområde

Øen Tabarca figurerer efter Spaniens forslag til det kommende Natura 2000-net som et område af fællesskabsbetydning og et særligt fuglebeskyttelsesområde. Grundene til, at Tabarca er blevet udvalgt, er øens meget rige fauna og flora, som er omfattet af spansk lovgivning og EU-bestemmelser, navnlig de store posidoniabevoksninger, som findes her.

Sidste år indførte den selvstyrende region Valencias højeste retsinstans et moratorium for opførelse af seks bungalower på øen, idet disse ville berøre kystlinjen, lige som de ville udgøre en risiko for det beskyttede område. Til trods for, at det spanske miljøministerium i en rapport er gået imod den nye særlige plan for Tabarca, som er udarbejdet af Alicantes bystyre, og ifølge hvilken bebyggelse på kysten er tilladt, fortsættes arbejdet med opførelsen af bungalowerne.

Hvordan vil Kommissionen forholde sig over for de spanske myndigheder for at sikre bevarelsen af Tabarca, der af Spanien er blevet udpeget til at indgå blandt områderne af fællesskabsbetydning og som særligt fuglebeskyttelsesområde?

Kan Kommissionen give en orientering om det biogeografiske seminar for Middelhavsregionen, som den omtalte i sit svar E-1253/01 ⁽¹⁾? Kan Kommissionen allerede nu tage stilling til, om de spanske forslag om beskyttelsen af levestedet »posidonia-bevoksninger« i det foreliggende tilfælde ved kysten i Alicante-provinsen er fyldestgørende?

⁽¹⁾ EFT C 340 E af 4.12.2001, s. 205.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. november 2001)

1. Det skal påpeges, at øen Tabarca og dennes havmiljø siges at frembyde nogle særdeles fine Posidonia-bevoksninger på den spanske kyst. Dette naturområde er af de spanske myndigheder blevet foreslået som lokalitet af fællesskabsbetydning, som vil kunne indgå i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Kommissionen kender intet til det projekt, det ærede medlem omtaler, og dettes mulige indvirkning på lokaliteten. Kommissionens tjenestegrene har derfor henvendt sig til de spanske myndigheder for at få deres bemærkninger til de fremførte forhold samt fastslå, om det pågældende projekt kan forventes at få en betydelig indvirkning på den pågældende lokalitet under hensyn til målsætningerne for direktiv 92/43/EØF, i hvilket tilfælde den vil anvende den procedure, der er fastsat i direktivets artikel 6.

2. Som allerede anført i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1253/01 tjener de biogeografiske seminarer hovedsageligt til at fastslå, om medlemsstaterne har indgivet deres komplette nationale lister i lyset af målsætningerne for direktiv 92/43/EØF. Det er først efter drøftelserne under seminarerne, at Kommissionen vil kunne opstille listerne over lokaliteter af fællesskabsbetydning, som derefter eventuelt kan vedtages.

For så vidt angår naturtypen »Posidonia-bevoksninger« (Posidonion oceanicae), var en af konklusionerne fra det første seminar vedrørende Middelhavsområdet, at det var nødvendigt at forbedre den geografiske repræsentation af denne naturtype i Frankrig og tilføje nye lokaliteter med henblik på at sikre en tilstrækkelig repræsentation i Spanien. Det skal understreges, at det andet biogeografiske seminar vedrørende Middelhavsregionen efter planerne skal finde sted i juli 2002.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 115 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2801/01 af Gian Gobbo (NI) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Beskyttelse af typiske fødevarerproduktioner og strategi for opretholdelsen af det europæiske landbrug

- Fremkomsten af den såkaldte kogalskab (BSE) har vakt alvorlig bekymring i offentligheden og har rejst tungtvejende spørgsmål om en eksklusiv anvendelse af industrielle fremgangsmåder i landbrugsproduktionen.

- Anvendelsen af genetisk modificerede organismer (GMO) i fødevareproduktionen indebærer ikke blot en eventuel risiko for forbrugernes sundhed, men vil også være til fordel for visse store ikke-europæiske multinationale virksomheder og til skade for de europæiske små og mellemstore virksomheder, der arbejder inden for denne sektor.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- Hvilke strategier agter den at iværksætte for at beskytte det europæiske landbrug?
- Anser den det ikke for hensigtsmæssigt gennem en samlet aktion at beskytte og fremme den traditionelle produktion af fødevarer i forskellige regioner i Europa, som sikrer en garanti for ægte produkter og som er udtryk for den kulturelle rigdom i de pågældende regioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. november 2001)

At bevare og fremme den europæiske landbrugsmodel er et af hovedformålene med den reform af den fælles landbrugspolitik, der blev vedtaget i 1999 i forbindelse med Agenda 2000. Den europæiske models egenskaber og dermed også de mål, der ønskes nået gennem reformen, er mangfoldige: en konkurrencedygtig landbrugssektor; en rimelig levestandard for landbrugsbefolkningen; produktionsmetoder, der er sikre, resulterer i kvalitetsprodukter og tager hensyn til miljøet; et alsidigt landbrug, der holder fast ved værdifulde traditioner og landskaber, og som skaber arbejdspladser i landdistrikterne. Denne model svarer kort sagt til et bæredygtigt og flerfunktionelt landbrug på det sociale, økonomiske og miljømæssige område. At fremme denne model er et strategisk mål, ikke blot i forbindelse med Agenda 2000 og udviklingsperspektiverne, men også for forhandlingerne i Verdenshandelsorganisationen.

Til modellens elementer hører kvalitet og diversitet for landbrugs- og fødevareproduktionen i EU. Netop på grund af denne diversitet er det ikke muligt at definere fødevarers kvalitet passende og fuldstændigt på EU-plan. Kommissionen skal dog spille en rolle med henblik på at forbedre oplysningen af forbrugerne, og den har foreslået flere initiativer på dette område.

Som oplyst i det svar på skriftlig forespørgsel P-2555/01 fra Sbarbati, som det ærede medlem henvises til, påtænker EU især at iværksætte en samlet og sammenhængende politik for information om og salgsfremmende foranstaltninger for landbrugsprodukter og fødevarer på det indre marked og i tredjelandene.

(2002/C 115 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2805/01 af Franz Turchi (UEN) til Kommissionen

(2. oktober 2001)

Om: Projekter, der finansieres som led i Kultur 2000-programmet

En af målsætningerne for Kultur 2000-programmet er finansiering af teatergrupper, som opfører gadeteater.

Blandt de personer, som den italienske ordensmagt tilbageholdt i forbindelse med G8-topmødet i Genua, gjorde nogle grupper sig bemærket, der udklædt som omvandrende skuespillere deltog aktivt i de voldelige sammenstød.

En række italienske dagblade har udtrykkeligt oplyst, at EU har finansieret voldelige antiglobalister fra »Black Bloc« i form af tilskud til gadeteater.

Har Kommissionen kendskab til, om der er ydet bevillinger til selvbestaltede kulturgrupper, som siden har vist sig at være kriminelle grupper? På hvilken måde har man kontrolleret ikke blot finansieringens korrekthed, men også det endelige resultat af de støttede projekter, og specielt om der har fundet nogen finansiering sted af grupperne »No Border No Nation« og »Orange«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(31. oktober 2001)*

Kommissionen kan eventuelt inden for rammerne af programmet »Kultur 2000« finansiere projekter, hvori der indgår mindst tre kulturorganisationer fra mindst tre lande, der deltager i programmet.

Gadeteatergruppen »no Border no nation«, som blev tilbageholdt under de arrestationer, den italienske ordensmagt foretog i forbindelse med topmødet mellem de otte mest industrialiserede lande (G8) i Genova den 20.-22. juli 2001, og teatergruppen »Orange« har aldrig deltaget — hverken som hovedorganisator eller som medorganisator — i et projekt, der modtog støtte fra programmet »Kultur 2000«.

I spørgsmålet om, hvilken kontrol der foretages af de projekter, der udvælges, ønsker Kommissionen at understrege, at dens tjenestegrene til stadighed inden for rammerne af deres kompetence og på grundlag af de oplysninger, der stilles til rådighed af de nationale myndigheder, er opmærksomme på, at der ikke må ske finansiering af demokratifjendtlige sammenslutninger.

Til det helt specifikke spørgsmål om finanskontrol (såvel før som efter projekters gennemførelse) i forbindelse med tildeling af støtte, ønsker Kommissionen at understrege, at den ufravigeligt anvender finansforordningen af 21. december 1977, som gælder for De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 356 af 31.12.1977.

(2002/C 115 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2808/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(10. oktober 2001)*

Om: Strukturel overskridelse af fristen for besvarelse af ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler med 46,05 %

Fra september 1999 til begyndelsen af september 2001 har Kommissionen besvaret hundrede ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler, som jeg har stillet. Den korteste tid for besvarelse af en ikke-prioriteret skriftlig forespørgsel var 18 dage, den længste ikke mindre end 125 dage. Den uofficielle ventetid var i gennemsnit ca. 61 dage, dvs. næsten ni uger. Dette er ensbetydende med en overskridelse af fristen med $((61,34 / 42) - 100 \% =) 46,05 \%$, beregnet fra den officielle dato for registrering af modtagelsen. Denne registreringsdato ligger i gennemsnit 18,75 dage, efter at jeg pr. e-mail og fax havde sendt forespørgslerne til den relevante parlamentariske tjenestegren. Kommissionen synes med hensyn til besvarelsen af ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler at tage eksempel efter Rådet, som ved ikke sjældent at lade Europa-Parlamentets medlemmer vente seks måneder på et svar demonstrerer, at det helst vil have så lidt med Parlamentet at gøre som muligt. De tabeller, jeg har opstillet, fremsender jeg gerne efter anmodning; min e-mail adresse er emeijer@europarl.eu.int. Det fremgår af tabellerne, hvor længe en besvarelse af hver enkelt forespørgsel og pr. kommissionsmedlem varede: ud af 18 kommissionsmedlemmer var det kun Fischler, Monti og formanden, Prodi, der i gennemsnit reagerede inden for fristen.

Idet jeg er gået ud fra, at behandlingen af de forespørgsler, jeg har stillet, ikke afviger meget fra behandlingen af de øvrige EP-medlemmers forespørgsler, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål om proceduren i al almindelighed:

1. Er Kommissionen klar over, at ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler i henhold til artikel 44, stk. 6, i Europa-Parlamentets forretningsorden skal besvares inden seks uger? Føler Kommissionen sig bundet af denne frist?
2. Gælder Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel E-2806/00 ⁽¹⁾, hvori den i forbindelse med andre forsinkelser udtalte, at den til stadighed nyvurderer sine egne resultater og tilstræber forbedringer, også en hurtigere besvarelse af ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler?
3. Kan de i EU stadig mere udbredte metoder med »benchmarking«, »best practices« og »peer pressure« også anvendes på Kommissionen selv, hvad angår besvarelsen af skriftlige forespørgsler fra Europa-Parlamentet?

4. Kan Kommissionen oplyse den gennemsnitlige tid for besvarelse pr. kommissionsmedlem for perioden 20. juli 1999 — 1. oktober 2001? Deler Kommissionen min forventning, nemlig at der ved øget oplysning om de virkelige tider for besvarelse vil opstå et sundt pres i generaldirektoraterne og kabinetterne, som så ikke vil stå tilbage for hinanden med hensyn til, hvor lang tid det tager at besvare en skriftlig forespørgsel?
5. Kan EP-medlemmerne ud over papirversionen af svarene på skriftlige forespørgsler samtidig modtage disse direkte pr. e-mail fra Kommissionen, så de ikke behøver at gennemrode de bjerge af skriftlig post, de modtager, og svarene på et så tidligt stadium som muligt f.eks. kan bringes til informanternes og interesseredes kendskab eller kan sættes på politiske partiers websteder? I benægtende fald hvorfor ikke?

Kilde: min egen opgørelse over proceduren i forbindelse med de skriftlige forespørgsler, jeg har stillet.

(¹) EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(22. november 2001)

Kommissionen skal først bekræfte den store betydning, den tillægger det i EF-traktatens artikel 197 (tidligere artikel 140), stk. 3, fastslåede princip om, at parlamentsmedlemmerne fuldt ud kan udøve deres ret til at henvende sig direkte til Kommissionen for at få oplysninger med henblik på den politiske kontrol. Parlamentet skal udøve over Kommissionen.

Kommissionen har som målsætning at afgive svar på de forespørgsler, som de ærede medlemmer stiller den, inden for de af Parlamentet ønskede frister.

Kommissionen beklager, at den ikke har været i stand til at overholde fristerne i de tilfælde, det ærede medlem omtaler. Den kan imidlertid forsikre det ærede medlem om, at den til stadighed søger at kunne svare inden for den kortest mulige tid, bl.a. gennem en forenkling og en stadig større datamatisering af procedurerne. Denne udvikling har måske på kort sigt medført, at svartiden er blevet længere, men den skulle i fremtiden bidrage til at forbedre situationen.

Den tid, der er nødvendig for at udarbejde et udkast til et svar, for dets godkendelse af Kommissionen og dermed for, at Kommissionen kan afgive svar på en forespørgsel fra et parlamentsmedlem, afhænger af mange faktorer. Bl.a. af hvorvidt Kommissionen øjeblikkelig har adgang til oplysninger, eller om det er nødvendigt at foretage indgående undersøgelser for at kunne tage stilling og give de ønskede oplysninger. Statistikker over den tid, de enkelte generaldirektorater eller kabinetter gennemsnitlig anvender til at udarbejde udkast til svar, vil ikke kunne afspejle disse faktorer.

Kommissionen kan i øvrigt oplyse det ærede medlem om, at der allerede nu, sideløbende med at svaret til det pågældende parlamentsmedlem fremsendes pr. post, samme dag foretages en overførsel pr. elektronisk post til den relevante tjeneste i Parlamentet.

(2002/C 115 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2813/01

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(10. oktober 2001)

Om: Skibbrud i den Sicilianske Kanal: bjærgning af druknede

Europa-Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel P-2079/01 (¹), som udelukkende vedrørte spørgsmålet om bjærgning af 238 druknede illegale indvandrere, indere, pakistanere og tamiler, som havde lidt skibbrud i farvandene ved Sicilien i julen 1996, er fuldstændig utilfredsstillende, da der ikke redegøres for grundene til, at man ikke kan efterkomme denne anmodning.

Kan Kommissionen på en klar og utvetydig måde oplyse følgende:

1. Hvilken instans har ansvaret for bjærgningen af ligene?
2. Udgør denne foranstaltning en valgmulighed?
3. Anser Kommissionen det for at stemme overens med de ofte gentagne principper om solidaritet og respekt for den menneskelige værdighed, at man lader ligene af flere hundrede mennesker tjene som føde for fisk, blot fordi de ikke er europæere og ikke har ret til at blive begravet?

(¹) EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 181.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(15. november 2001)

Kommissionen deler bestemt opfattelse med det ærede medlem, når det drejer sig om at vise den nødvendige respekt over for den menneskelige værdighed, specielt over for ofrene for de tragiske hændelser, som nævnes af medlemmet. Kommissionen beklager afgjort, at svaret på den første forespørgsel ikke er fundet tilfredsstillende, men den kan kun bekræfte, at bjærgningen af ligene udelukkende hører ind under de italienske myndigheders kompetence og ansvar. I dette tilfælde kan intet juridisk eller økonomisk fællesskabsinstrument tages i brug.

(2002/C 115 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2818/01

af Jean Lambert (Verts/ALE) til Kommissionen

(10. oktober 2001)

Om: Studielån til britiske studerende med bopæl i udlandet

Vi er for nylig blevet gjort opmærksom på, at britiske statsborgere med bopæl i udlandet, som ønsker at læse ved højere læreanstalter i Storbritannien, ikke kommer i betragtning for studielånordningen, som gælder for britiske statsborgere med bopæl i Storbritannien. Dette kan have den virkning, at disse potentielle studerende på grund af finansielle problemer får nægtet adgang til britiske uddannelsesinstitutioner. Det forekommer uforståeligt, at britiske studerende, som ikke har haft bopæl i Storbritannien i nogle år, ikke har adgang til lån, hvilket er en unødvendig forskelsbehandling af disse studerende.

Kan Kommissionen oplyse om følgende:

- Er Kommissionen overbevist om, at dette udgør ligebehandling af mennesker i en sådan position?
- Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre ligebehandling af disse mennesker?
- Har Kommissionen beviser på forskelsbehandling af borgere fra andre EU-lande med hensyn til adgang til højere uddannelsesinstitutioner og lån i Storbritannien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(14. november 2001)

I henhold til EF-traktatens artikel 149 (tidl. artikel 126) har de enkelte medlemsstater ansvaret for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne. Hvad angår betingelserne for adgang til uddannelse er medlemsstaterne imidlertid forpligtet til at respektere princippet om ligebehandling.

I henhold til Domstolens retspraksis gælder princippet om ligestilling på nuværende trin i fællesskabsrettens udvikling for støtte, som en medlemsstat yder til sine statsborgere med henblik på universitetsstudier, men kun for så vidt som støtten skal bruges til at dække indskrivningsgebyret eller andre gebyrer, især de studieafgifter, der opkræves for at få adgang til undervisningen.

Det ærede medlem rejser spørgsmålet om britiske statsborgere med bopæl i udlandet, som ønsker at studere på højere læreanstalter i Det Forenede Kongerige. Betingelserne for at få studielån er et nationalt anliggende, som ikke er omfattet af fællesskabslovgivningen.

Det omtalte britiske studielånssystem dækker leveomkostningerne — bolig, mad, tøj, transport m.m. og falder således uden for fællesskabsreglerne.

I det omfang det britiske system yder støtte til at dække studieafgifterne (hvilket som ovenfor nævnt falder ind under EF-traktatens anvendelsesområde), er de betingelser, der stilles, i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen: den studerende skal være statsborger i en medlemsstat eller barn af en sådan statsborger, og han skal have boet i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS: medlemsstaterne og Island, Liechtenstein og Norge) i de tre hele år umiddelbart inden påbegyndelsen af det første akademiske år på det studium, hvortil han ønsker at modtage støtte til afgifterne.

(2002/C 115 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2823/01

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(11. oktober 2001)

Om: Transgene laks

Den 18. juli 2001 registrerede Den Europæiske Patentmyndighed for første gang et patent på et transgent dyr, der skal anvendes til fødevarer for mennesker. Det drejer sig om en genetisk modificeret laks af canadisk oprindelse.

Hvordan er dette foreneligt med den europæiske patentkonventions forbud mod patenter på dyrearter?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at beskytte de naturlige laksearter imod kontakt med de genetisk modificerede laks, hvis de undslipper til åbent vand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(21. december 2001)

Det ærede parlamentsmedlem gør Kommissionen opmærksom på, at Den Europæiske Patentmyndighed har udstedt et patent på en transgen fisk, der er fremavlet ved indsættelse af et kunstigt gen af ikke-menneskelig oprindelse.

Det bør bemærkes, at Den Europæiske Patentorganisation, der udsteder europæiske patenter, som via Patentmyndigheden bliver til nationale patenter, er en uafhængig international organisation, som Fællesskabet ikke direkte kontrollerer.

Direktiv 98/44/EF tillader udstedelse af patenter på dyr, for så vidt opfindelsens anvendelse ikke er teknisk begrænset til en bestemt dyrerace. Der kan således kun udstedes et patent, hvis opfindelsen kan anvendes på alle eksisterende fiskearter.

På baggrund heraf synes det patent, der her er tale om, at være i overensstemmelse med patentrettens relevante bestemmelser, herunder især gældende ret for bioteknologiske opfindelser.

Det er Kommissionens hensigt at følge udviklingen på det bioteknologiske område nøje og at holde Parlamentet underrettet herom, navnlig gennem den årsberetning, der i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 skal aflægges om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser⁽¹⁾.

Det skal understreges, at en patentmeddelelse under ingen omstændigheder indebærer tilladelse til udsætning af fisk i miljøet. Spørgsmålet om udsætning i miljøet af genetisk modificerede laks er blevet rejst tidligere. I den forbindelse henvises det ærede parlamentsmedlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2223/00 af Béatrice Patrie⁽²⁾, E-1627/00 af Albert Maat⁽³⁾ og E-1489/00 af Erik Meijer⁽⁴⁾.

Der findes retlige rammer til beskyttelse af ikke-genmodificerede organismer mod uønskede virkninger. I henhold til Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer⁽²⁾ (GMO'er) skal der forud herfor foretages en udførlig vurdering af risikoen for menneskers sundhed og miljøet, og der vil kun blive givet tilladelse, hvis der ikke er grund til at forvente negative virkninger på de givne betingelser. Den miljørisikovurdering, der kræves i henhold til dette direktiv, skal tage hensyn til potentielt skadelige virkninger såsom virkninger på populationsdynamikken i recipientmiljøet, ukontrolleret spredning af GMO'erne i miljøet og vekselvirkning mellem ikke-modificerede organismer og de genmodificerede organismer. Der er ikke blevet ansøgt om tilladelse til udsætning i miljøet af genetisk modificerede laks under ovennævnte direktiv.

Høringsdokumentet om bioteknologi, der findes på: <http://europa.eu.int/comm/biotechnology>, indeholder en detaljeret gennemgang af bestemmelser om genetisk modificerede organismer i kapitel 7.1. Her gives en oversigt over eksisterende og planlagt horisontal lovgivning, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF — Erklæring fra Kommissionen⁽⁶⁾, der i oktober 2002 erstatter direktiv 90/220/EØF. Ved direktiv 2001/18/EF indføres der endnu strengere krav til miljørisikovurderingen. De lovforslag, som Kommissionen for nylig har vedtaget⁽⁷⁾, indeholder planer om en »en dør, en nøgle«-procedure for evaluering af GMO-anvendelser bestemt til konsum eller foderbrug, herunder udsætning i miljøet. Proceduren skal bestå i en enkel videnskabelig vurdering udført af de videnskabelige udvalg under Den (kommende) Europæiske Fødevaremyndighed, hvorefter Fællesskabet træffer en enkelt afgørelse.

(¹) EFT L 213 af 30.7.1998.

(²) EFT C 136 E af 8.5.2001.

(³) EFT C 103 E af 3.4.2001.

(⁴) EFT C 113 af 18.4.2001.

(⁵) EFT L 117 af 8.5.1990.

(⁶) EFT L 106 af 17.4.2001.

(⁷) EFT C 304 E af 30.10.2001 (KOM(2001) 182 endelig udg. og KOM(2001) 425 endelig udg.).

(2002/C 115 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2832/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. oktober 2001)

Om: Manglende udbetaling af løn til lærere ved de offentlige erhvervsuddannelsesinstitutioner og den anden fællesskabsstøtteramme

Ca. 10 000 lærere, som har undervist på timebasis ved offentlige erhvervsuddannelsesinstitutioner i Grækenland, har endnu ikke fået udbetalt løn for femten måneders arbejde.

1. De offentlige erhvervsuddannelsesinstitutioners virksomhed finansieres hovedsagelig fra Den Europæiske Socialfond over delprogrammet 2.1 som led i det operationelle program for uddannelse og erhvervsfaglig grunduddannelse. Hvorfor har de ovennævnte lærere endnu ikke fået deres løn?
2. Der går rygter om, at der er begået underslæb med disse penge. Hvilke oplysninger råder Kommissionen over?
3. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at lærerne snarest muligt får udbetalt deres løn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. november 2001)

Grundlæggende erhvervsuddannelse var ganske rigtigt en aktion, der blev finansieret gennem Den Europæiske Strukturfond, og som var med i det operationelle program »Almen uddannelse og

grundlæggende erhvervsuddannelse« i fællesskabsstøtterammen for Grækenland 1994-1999. Sidste frist for at indgå lovlig forpligtelser for dette program var den 31. december 1999, hvorimod gennemførelsen og udbetalingerne fortsætter indtil den 31. december 2001. I forbindelse med ovennævnte program og i overensstemmelse med gældende regler har Kommissionen udbetalt et første forskud for 1999 til Grækenland (ca. 194 mio. EUR) og et andet forskud (ca. 125 mio. EUR). De græske myndigheder skal indsende deres endelige betalingsanmodning og meddelelse om programmets afslutning inden den 30. juni 2002. Der mangler stadig at blive udbetalt ca. 86 mio. EUR i tilskud fra Den Europæiske Socialfond.

Ifølge oplysninger fra de græske myndigheder skyldes forsinkelsen i udbetalingen af løn til lærerne, at budgettet for foranstaltningen vedrørende grundlæggende erhvervsuddannelse var opbrugt i slutningen af 1999, og at undervisningsministeriet havde vanskeligt ved at finde nationale ressourcer. Det nye operationelle program for 2000-2006 og nationale tilskud skal dække gennemførelsesomkostningerne i 2000 og 2001. I mellemtiden har Kommissionen i marts 2001 vedtaget det nye operationelle program »Almen uddannelse og grundlæggende erhvervsuddannelse« for perioden 2000-2006 og udbetalt et forskud til Grækenland. Undervisningsministeriet mener, at al udestående løn til lærerne vil være udbetalt senest i januar 2002.

Kommissionen er ikke bekendt med, at der skulle være begået underslæb med tilskuddene til grundlæggende erhvervsuddannelse inden for rammerne af programmet »Almen uddannelse og grundlæggende erhvervsuddannelse«. Kommissionen vil tage alle fornødne skridt til at undersøge, om disse rygter har noget på sig.

(2002/C 115 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2836/01

af Dirk Sterckx (ELDR) til Kommissionen

(5. oktober 2001)

Om: Gennemførelse af direktiv 92/57/EØF om midlertidige eller mobile byggepladser

I henhold til artikel 3 i Rådets direktiv 92/57/EØF⁽¹⁾ af 24. juni 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed på midlertidige eller mobile byggepladser (ottende særdirektiv), skal der udpeges en koordinator for sikkerhed for byggepladser, hvor flere virksomheder er til stede. Navnlig for mindre byggepladser, herunder opførelse af private boliger, medfører det betydelige meromkostninger, som anslås til at kunne beløbe sig til 5 % af arbejderne samtlige pris.

Kan en medlemsstat indrømme fritagelse for kravet om udpegning af en sikkerhedskoordinator i forbindelse med opførelse eller istandsættelse af private boliger ud fra den begrundelse, at direktivets krav herom påfører privatpersoner usædvanlige store omkostninger?

Kan medlemsstaterne i henhold til direktivet indføre forpligtelsen til udpegning af en sikkerhedskoordinator i forbindelse med opførelse eller istandsættelse af private boliger, men indrømme fritagelse for forpligtelsen til at opstille en sikkerhedsplan og udarbejde et postinterventionsdossier eller føre en koordinationsjournal?

Hvordan forholder det sig med direktivets gennemførelse i medlemsstaterne?

⁽¹⁾ EFT L 245 af 26.8.1992, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. november 2001)

Det er i artikel 3 i Rådets direktiv 92/57/EØF af 24. juni 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed på midlertidige eller mobile byggepladser (ottende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF)⁽¹⁾ fastsat, at bygherren eller den projekterende (byggelederen) skal udpege en eller flere koordinatore for sikkerhed og sundhed som defineret i direktivet for byggepladser, hvor flere virksomheder er til stede.

Ved »byggeplads« forstås i henhold til direktivets artikel 2, litra a), enhver byggeplads, hvor der udføres bygge- eller anlægsarbejder, for hvilke en ikke-udtømmende liste findes i bilag 1⁽²⁾.

Det følger af definitionen af »byggepladser«, at opførelse af private boliger også er dækket af direktivets bestemmelser. Derfor kan en medlemsstat ikke indrømme fritagelse for forpligtelsen til at udpege en sikkerhedskoordinator i forbindelse med opførelse eller renovering af private boliger, hvis flere virksomheder er til stede.

Det skal imidlertid tilføjes, at en sådan forpligtelse ikke automatisk medfører mærkbare meromkostninger for byggepladser af denne type. Koordinatoren kan udmærket være bygherren eller byggelederen. Desuden forekommer det ikke ret ofte, at der er et større antal virksomheder til stede på byggepladser af den type, det drejer sig om.

Med hensyn til forpligtelsen til at opstille en plan for sikkerhed og sundhed er der i direktivets artikel 3, stk. 2, fastsat bestemmelser om, at bygherren eller byggelederen skal sørge for, at der inden oprettelsen af en byggeplads opstilles en plan for sikkerhed og sundhed. Denne forpligtelse gælder for alle byggepladser, der falder ind under definitionen i direktivets artikel 2. Det er dog muligt at fravige bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, andet afsnit. Under anvendelse af denne artikel kan medlemsstaterne, efter høring af arbejdsmarkedets parter, fravige første afsnit, medmindre der er tale om arbejder, som indebærer særlige risici, jf. bilag II, eller om arbejder, hvorom en forhåndsmeddelelse er påkrævet i henhold til samme artikels stk. 3.

Hvad angår gennemførelsen af direktiv 92/57/EØF har alle medlemsstater indgivet meddelelse om de nationale gennemførelsesbestemmelser for direktivet. Kommissionen er ikke bekendt med, at der skulle være opstået særlige overtrædelser eller vanskeligheder for så vidt angår gennemførelsen af direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 245 af 26.8.1992.

⁽²⁾ Bilag 1 — »Ikke-udtømmende liste over bygge- og anlægsarbejder omhandlet i direktivets artikel 2, litra a): 1. Udgravning, 2. Jordarbejder, 3. Byggeri, 4. Montering og demontering af præfabrikerede elementer, 5. Indretning eller installering af udstyr, 6. Modernisering, 7. Renovering, 8. Istandsættelse, 9. Demontering, 10. Nedrivning, 11. Løbende vedligeholdelse, 12. Periodisk vedligeholdelse — Malerarbejde og rengøring, 13. Sanering«.

(2002/C 115 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2840/01
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Udnyttelse af bibliografiske data inden for lægemiddelforskningen

På grund af udviklingen inden for den medicinske forskning er det nødvendigt at gennemføre omfattende forskningsprojekter, også med lægemidler, der allerede markedsføres, for:

- at kunne ajourføre dokumentationen af disses effektivitet og ufarlighed i forbindelse med den givne indikation,
- at kunne udforske yderligere anvendelsesområder ud over den givne indikation,
- at dokumentere effektiviteten i bestemte patientgrupper (f.eks. børn eller risikogrupper).

Hertil hører navnlig kliniske undersøgelser, der ofte medfører omkostninger på adskillige mio. euro.

Som Domstolen for nylig har fastslået, kan data vedrørende stoffer, der ikke længere er patentbeskyttet, til enhver tid også anvendes af andre virksomheder i forbindelse med godkendelse af egne præparater, uden at disse har måttet deltage i de til dels betragtelige udgifter til tilvejebringelsen af disse data.

1. Hvilke gældende bestemmelser tjener efter Kommissionens mening det i betragtning 4 i direktiv 1999/83/EF⁽¹⁾ anførte formål?

2. Hvilke foranstaltninger anser Kommissionen for nødvendige med henblik på beskyttelse af forskende virksomheder, for så vidt angår tredjemands anvendelse af bibliografiske data i godkendelsesprocedurer?

3. Overvejer Kommissionen en ændring af det gældende direktiv om godkendelse, f.eks. at indføre beskyttelsesperioder for anvendelse af eksisterende data hhv. at sikre, at tredjemand dækker en forholdsmæssig del af udgifterne?

4. Gennem hvilke yderligere foranstaltninger, f. eks. inden for rammerne af »Review 2001« vil Kommissionen sikre, at farmaceutiske virksomheder, der er rede til under deres forskning at foretage innovative, dvs. regulatorisk relevante videnskabelige undersøgelser med deres allerede markedsførte præparater, ikke forfordes af den aktuelle konkurrencesituation i Den Europæiske Union.

(¹) EFT L 243 af 15.9.1999, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. januar 2002)

1. En af de grundlæggende politiske målsætninger inden for lægemiddelsektoren er at tilskynde til innovation for at fremme den europæiske lægemiddelindustri konkurrenceevne og for at kunne tage den udfordring op, som globaliseringen indebærer. Dette indgår i det overordnede mål, der blev formuleret af Det Europæiske Råd på mødet i Lissabon i marts 2000 vedrørende erhvervspolitik og innovation, nemlig at skabe »den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden«.

2. Den eksisterende fællesskabslovgivning indeholder følgende elementer for at sikre tilstrækkelig beskyttelse af innovativ forskning inden for lægemiddelsektoren: For at beskytte innovation mod konkurrencen fra generiske lægemidler indeholder lægemiddellovgivningen bestemmelser om databeskyttelse med henblik på at sikre, at innovative virksomheder ikke bringes i en ugunstig situation. En ansøgning om et generisk lægemiddel må derfor først være baseret på resultaterne af præ-kliniske og kliniske forsøg, der er forelagt for et andet lægemiddel, efter udløbet af databeskyttelsesperioden. Denne periode er på 10 år for centralt godkendte produkter. For nationalt godkendte produkter er perioden på mindst 6 år, men den kan være kortere, hvis databeskyttelsen i national lovgivning sammenkædes med udløbet af patentbeskyttelsen.

En detaljeret redegørelse for offentliggjort videnskabelig litteratur om komponenter af et lægemiddel kan erstatte resultaterne af præ-kliniske og kliniske forsøg, forudsat at disse komponenter allerede finder en vis, veletableret medicinsk anvendelse. Det er fastlagt, at det tidsrum, der kræves for at kunne acceptere en sådan veletableret medicinsk anvendelse, skal være på mindst 10 år at regne fra den første systematiske og dokumenterede anvendelse af stoffet som lægemiddel i Fællesskabet. Dette er med til at beskytte den innovative forskning, da den veletablerede anvendelse vedrører anvendelse i specifik terapeutisk sammenhæng. Videnskabelig litteratur om en bestemt indikation kan således kun erstatte nye forsøg, hvis produktet har været anvendt medicinsk for den pågældende indikation i 10 år.

3. og 4. På grund af en række nye forhold, herunder en dom afsagt af Domstolen for De Europæiske Fællesskaber i sag C-368/96, Sml. 1998 I, s. 7967, anser Kommissionen det for hensigtsmæssigt at ændre lovgivningen vedrørende beskyttelse af innoverende forskning.

Den 18. juli 2001 vedtog den følgende forslag til ændring af rammelovgivningen:

- databeskyttelsesperioden skal udvides til 10 år for alle lægemidler, inklusive dem der er godkendt på nationalt plan. Der må ikke gives tilladelse til, at den nationale lovgivning afkorter beskyttelsesperioden ved at kæde den sammen med et patent, som beskytter det oprindelige lægemiddel. Denne forholdsregel skal sikre ensartet incitament til udvikling af nye lægemidler, uanset hvilken godkendelsesprocedure der finder anvendelse.
- Der kan opnås yderligere databeskyttelse for visse innovationer, som vedrører eksisterende lægemidler. For så vidt angår lægemidler til human brug, kan beskyttelsesperioden udvides til 11 år, hvis der udvikles mindst én ny terapeutisk indikation, som giver en væsentlig klinisk fordel i sammenligning med eksisterende terapier.

(2002/C 115 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2842/01
af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Madrid-konventionen

Det grænseoverskridende samarbejde i Europa, også for de lande, der er medlemmer af Unionen, reguleres af den gældende Madrid-konvention og af de enkelte landes ratificeringslove og protokollerne, der er tilføjet samme konvention (ikke ratificeret af alle landene). For de EU-lande, der grænser op til tilgrænsende stater som f.eks. Schweiz og Slovenien, udvikles det grænseoverskridende samarbejde med udgangspunkt i Fællesskabets bestemmelser, således som det sker indenfor rammerne af Interreg-projekterne. Mener Kommissionen ikke, at den gamle Madrid-konvention bør tilpasses ved hjælp af nye internationale aftaler især med en bedre ensartet ramme for EU-landene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(12. december 2001)

Kommissionen er altid interesseret i at fremme udviklingen af værktøjer og processer, som kan forbedre samarbejdet over grænserne, og den er bekendt med, at Madrid-konventionen i mange programmer under EF-initiativet Interreg benyttes til at oprette de fornødne forvaltningsstrukturer for gennemførelse af programmerne.

Da Madrid-konventionen hører under Europarådets auspicier, er det den organisation, der skal afgøre, om konventionen bør ændres eller ikke. Kommissionen er dog nært tilknyttet de relevante instansers arbejde, og den vil aktivt bidrage til en eventuel ændring af konventionen.

(2002/C 115 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2844/01
af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Motorvejen Aosta-Milano

Mens tiden nærmer sig for genåbningen af Monte Blanc-tunnelen, giver det stadig anledning til stor bekymring, at der langs samme vejstrækning, som ikke uden grund er indføjet i det transeuropæiske transportnet pga. af dets betydning, er en afbrydelse af motorvejen mellem A4 og A5 fra og til Milano, som drives under koncession af selskabet Ativa, og som berører en hel vejbane på højde med Pavone Canavese kommune (Torino), der blev ødelagt af oversvømmelsen for et år siden, og hvor reparationsarbejdet endnu ikke er begyndt. Hvilke oplysninger har Kommissionen, og agter den officielt at tage nogen initiativer på baggrund af denne stræknings betydning for det transeuropæiske net?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. november 2001)

Kommissionen kan bekræfte, at motorvejsstrækningen imellem Milano og Aoste udgør en del af det transeuropæiske transportnet, samt at denne delstrækning derfor må forventes at omfatte projekter af fælles interesse, som defineret i Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet.

Til dato har Kommissionen ikke modtaget nogen anmodning fra den italienske regering om eventuel fællesskabsstøtte til de istandsættelsesarbejder, der er nødvendige efter de skader, der forvoldtes for et år siden af en oversvømmelse.

Kommissionen minder om, at anlæggelse, drift og vedligeholdelse af de vejstrækninger, der indgår i det transeuropæiske transportnet, henhører under de nationale myndigheders ansvar eller under de institutioner, til hvem de pågældende myndigheder har overdraget forvaltningen af disse færdselsårer. I den forbindelse skal medlemsstaterne navnlig sikre et højt færdselssikkerhedsniveau.

Kommissionen er rede til mere indgående at undersøge den situation, det ærede medlem omtaler, på grundlag af et komplet baggrundsmateriale, som det ærede medlem bedes tilstille Kommissionen.

(2002/C 115 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2846/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Amerikansk embargo mod tunfisk fra Spanien

Indførelsen af en ordning for statistisk kontrol med tun er en afgørende forudsætning for, at aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner kan overholdes. At der ikke i spansk lovgivning fandtes en sådan bestemmelse, bevirkede, at USA den 3. august 2000 indførte en embargo mod gulfinnet tun og afledte produkter med oprindelse i Spanien.

Spanien har i mellemtiden i sin lovgivning indført den bestemmelse, som kræves i den nævnte aftale. Til trods for, at dette krav nu er opfyldt fra spansk side, har de amerikanske myndigheder endnu ikke ophævet sin embargo med det argument, at Spanien ikke er medlem af Den Interamerikanske Kommission for Tropisk Tunfisk (CIAT), som er den regionale fiskerionorganisation, dette krav hidrører fra.

Har Kommissionen kendskab til den beskrevne situation?

Er det ikke ifølge Kommissionens opfattelse helt ubegrundet, at USA opretholder sin embargo, når Spanien har indført den nævnte bestemmelse i sin lovgivning og endog har anmodet om at blive medlem af CIAT, hvad der hidtil er blevet afslået?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller påtænker den at træffe for at finde en løsning på denne situation, som indebærer store tab for de berørte virksomheder i EU?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller vil den træffe for at kompensere for de tab, som de pågældende virksomheder har lidt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. november 2001)

Kommissionen er godt klar over den nuværende situation med hensyn til USA's embargo over for lande, der ikke har modtaget en såkaldt »affirmative finding« efter den amerikanske lovgivning, således at eksportørlandene kan markedsføre deres tun og tunprodukter på det amerikanske marked. Et af kravene er, at eksportørlandet anvender et sporings- og verifikationssystem for tun som fastsat i aftalen om international bevarelse af delfiner (AIDCP). Det er dog ikke den eneste faktor, USA tager i betragtning ved sin afgørelse. En anden faktor er medlemskab af Den Interamerikanske Kommission for Tropisk Tunfisk (IATTC).

Kommissionen er fuldt ud klar over, at Spanien har fået en national lovgivning om indførelse af et tunsporingssystem som krævet ifølge AIDCP, og Fællesskabet drøfter nu i Rådet et fællesskabssystem for sporing og verifikation af tun, der kan opfylde AIDCP-kravene.

Som det ærede medlem ved, er hverken Spanien eller Fællesskabet medlem af denne organisation, og det betyder faktisk, at USA ikke vil være indstillet på at udstede en »affirmative finding«, før spørgsmålet om medlemskab af IATTC er løst. Det er Kommissionens opfattelse, at der er noget modstridende i dette dobbelte krav om at skulle være medlem af IATTC og have et sporings- og verifikationssystem for tun som fastsat i AIDCP.

Der har ved flere lejligheder været taget kontakt med USA om dette spørgsmål, senest ved de bilaterale konsultationer på højt plan med USA i juli 2001. USA har lovet at undersøge spørgsmålet nærmere, og Kommissionen fører nu aktive konsultationer med de amerikanske myndigheder for at få problemet løst.

Kommissionen er ikke bekendt med, at den europæiske industri skulle lide væsentlig skade som følge af denne embargo, og er derfor ikke i stand til at træffe afhjælpende foranstaltninger. Det er imidlertid ikke udelukket, at Kommissionen kan undersøge denne amerikanske politik inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) som en handelsbegrænsende foranstaltning.

(2002/C 115 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2847/01

af Ari Vatanen (PPE-DE) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Øget kapacitet på forbindelsen Mosel/Saône-Rhône

Kommissionen er blevet anmodet om at undersøge, om en øget kapacitet på forbindelsen Mosel/Saône-Rhône kunne være af europæisk interesse. Konstruktionen af de kanaler, som vil være nødvendige for at forbinde Mosel-, Saône- og Rhônefloden, indebærer, at Middelhavet, Sortehavet, Nordsøen og Østersøen ligeledes forbindes via et flod- og kanalsystem. Der vil være en risiko for, at flodbækkenerne i Seinen, Rhinen, Rhône og Mosel forbliver »blindgyder«, hvis der ikke skabes muligheder for udvikling af de økonomiske aktiviteter på denne nord-syd akse, som befinder sig midt i en meget vigtig »euro-korridor«.

Det nævnte system vil have følgende fordele:

- hvert skib på 3 000 ton svarer til cirka 200 lastbiler, hvilket vil frigøre vejkapacitet og dermed naturligvis være gunstigt for miljøet
- hver container har en kostpris pr. ton/kilometer, der er vurderet til halvdelen af omkostningerne ved godstransport ad jernbane
- hydro-elektrisk produktion er i overensstemmelse med målsætningerne for Kyoto-protokollen om klimaændringer.

Det vil koste omkring 4 mia. EUR at øge kapaciteten på forbindelsen Mosel-Saône, hvilket vil hindre en overbelastning af krydsningspunktet for de største internationale trafikstrømme.

Hvad mener Kommissionen om et sådant projekt?

Overvejer Kommissionen at udføre undersøgelser, som kan evaluere projektets fordele og gennemførlighed?

Hvilke muligheder for fælleskabsfinansieringer foreligger der (f.eks. inden for rammerne af de transeuropæiske net)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(30. november 2001)

Kommissionen har i 2000 modtaget to ansøgninger om finansiel støtte til projektet vedrørende en forbindelse mellem Mosel og Saône-Rhône, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2236/95 af 18. september 1995 om de generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for de transeuropæiske net⁽¹⁾. Ansøgninger vedrører forundersøgelsen og anlægsarbejderne i forbindelse med hævning af broerne og uddybning af Mosel.

Ved gennemgangen af disse to ansøgninger viste det sig, at projekterne ikke var tilstrækkeligt modne i teknisk henseende. De beløb, der anmodedes om, var endvidere på mindre end 1 million EUR. Europa-Parlamentet henstillet til Kommissionen, at den generelt ikke yder finansiel støtte til det transeuropæiske net på mindre end 1 million EUR. I betragtning af det samlede disponible budget for 2000, har Kommissionen derfor i samråd med de franske myndigheder besluttet sig for at prioritere projekter i Frankrig, der teknisk set er mere modne, og som beløber sig til højere beløb.

I hvidbogen om den europæiske transportpolitik frem til 2010⁽²⁾ erkendes den vandvejstransports vigtige rolle, da denne transportform er både energi- og paldsbesparende. Kommissionen bemærker i den forbindelse, at Mosel-/Saône-Rhône-forbindelsen vil komme til at udgøre den eneste flodforbindelse mellem Nordsøen og Middelhavet, eftersom projektet til kanalen mellem Rhinen og Rhône officielt er opgivet af den pågældende medlemsstat. I forslaget til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽³⁾, vedtaget af Kommissionen den 2. oktober 2001⁽⁴⁾, optræder forbindelsen Mosel-/Saône-Rhône fortsat som en planlagt vandvej på kortet over nettet af sejlbare vandveje. I henhold til artikel 11 i denne beslutning skal moderniseringsarbejdet eller skabelsen af en ny vandvej på denne akse gøre det muligt at nå klasse Va/Vb, dvs. for fartøjer på op til 3000 tons.

Såfremt der indgives en ny ansøgning vedrørende Mosel-/Saône-Rhône-forbindelsen, vil Kommissionen på ny undersøge mulighederne for finansiel støtte i medfør af den ovennævnte forordning, baseret på projektets kvalitet og samt de disponible budgetmidler.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 23.9.1995.

⁽²⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽⁴⁾ KOM(2001) 544 endelig udg.

(2002/C 115 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2849/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Oprettelse af pseudo-institutioner og særlige forhold mellem projektgennemfører og revisor i forbindelse med kontrol med anvendelse af ESF-midler i Limburg (Nederlandene)

1. Er Kommissionen bekendt med, at der i Nederlandene er indledt flere undersøgelser af firmaet Abb MCG, som nu er erklæret konkurs, og dets praksis i forbindelse med ESF-støtte, hvor der ifølge en artikel i NRC Handelsblad af 1. september 2001 var tale om direkte svig og korruption?
2. Er Kommissionen bekendt med, at Abb selv oprettede pseudo-institutioner, som officielt stod for gennemførelse af ESF-projekter, men i praksis overdrog den fuldstændig til Abb i underentreprise, således at sidstnævnte selv kunne beregne et indbringende honorar?
3. Hvorvidt anvendes ovennævnte skinmanøvre også andetsteds? Har Kommissionen undersøgt dette? Hvor ofte er denne manøvre anvendt i de sidste 10 år i de enkelte medlemsstater?
4. Anser Kommissionen den i pkt. 1 og 2 nævnte manøvre for legal? I benægtende fald, hvilke foranstaltninger agter den at træffe mod de involverede, herunder navnlig Abb og projekternes ansøgere, heriblandt navnlig den nederlandske provins Limburg, som har været medvirkende til denne manøvre?
5. Er Kommissionen bekendt med, at der var tale om særlige forhold mellem de involverede parter i på den ene side Abb og på den anden side revisionsfirmaet, som skulle kontrollere Abb's regnskaber, og navnlig at Joep Versteegh, som i sin egenskab af revisor førte kontrol, er søn af Abb-aktieindehaver og bestyrelsesmedlem Ton Versteegh og at kontrollen hos provinsen Limburg, som var projektansøger, skete ved Deloitte & Touche, som Ton Versteegh tidligere havde haft forbindelser med?
6. Har Kommissionen kendskab til andre tilfælde af særlige forhold mellem gennemføreren af sådanne projekter og det kontrollerende revisionsfirma? Har Kommissionen undersøgt dette?
7. Anser Kommissionen de i pkt. 5 og 6 nævnte forhold for retmæssige? I benægtende fald, hvilke foranstaltninger agter den at træffe mod de involverede, herunder navnlig Abb og projektansøgeren, heriblandt navnlig den nederlandske provins Limburg, som har været medvirkende til disse forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(19. december 2001)*

1. Kommissionen har læst beretninger i den nederlandske presse om undersøgelser af muligvis svigagtige forhold i sagen om Abb-projektet.
2. Abb-projektet undersøges i øjeblikket af de nederlandske myndigheder, især kontoret for Den Europæiske Socialfond i ministeriet for sociale anliggender og beskæftigelse, som kan oversende sagen til den offentlige anklager. Kommissionen vil blive informeret om resultatet af disse undersøgelser.
3. og 6. Hvis Kommissionen havde været klar over, at der fandtes tvivlsomme ordninger og/eller forbindelser, som eventuelt kunne give anledning til svigagtige aktiviteter, ville den ikke have samfinansieret sådanne ordninger, men ville straks have anmodet de nationale myndigheder om at gribe ind med passende juridiske procedurer.
4. og 5. Kommissionen vil ikke tage stilling til denne særlige sag, før undersøgelserne i de nederlandske myndigheders regi er afsluttet. Kommissionen vil først tage stilling til, hvilke konsekvenser den vil overveje, når den får sagen belyst fuldt ud. Kommissionens generelle holdning til spørgsmålet er givet i svaret til 3. og 6.
7. Kommissionens generelle holdning til dette spørgsmål er givet i svaret til 3. og 6. I den konkrete sag om Abb henvises til svaret på 4. og 5.

*(2002/C 115 E/183)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2854/01****af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen***(9. oktober 2001)*

Om: Godkendelse af det hormonforstyrrende stof vinclozolin som pesticid

Ifølge det finske social- og sundhedsvæsens overvågningscenter for produkter foreslår Kommissionen, at vinclozolin, der er konstateret som et farligt aktiv stof med indvirken på hormoner, godkendes som pesticid. Forsøg på rotter har vist, at eksponering over for vinclozolin via munden forårsager ufrugtbarhed og svulster, der stammer fra handyr. Det er ikke blevet videnskabeligt bevist, at mennesker er mindre sårbare over for vinclozolin's virkninger end rotter. Vinclozolin anvendes til bekæmpelse af mugdannelse i bær, frugter, olieplanter, grøntsager og pryplanter. Spredningen sker ofte tæt på det sted, hvor høsten finder sted, og anvendelsen medfører rester i levnedsmidler. Anvendelsen af vinclozolin er forbudt i Finland, Sverige og Danmark. I De Forenede Stater er stoffet klassificeret i sikkerhedskategori 10, hvilket i praksis betyder forbud mod anvendelse.

Ifølge EU's kemikaliestrategi bør beslutningstagningen baseres på forsigtighedsprincippet og direktivet om plantebeskyttelsesmidler har til formål at sikre et højt beskyttelsesniveau for borgere og miljøet. Hvordan vil Kommissionen argumentere for, at Kommissionen samtidig foreslår en godkendelse af vinclozolin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(12. november 2001)*

Vinclozolin er et aktivt stof, som anvendes i plantebeskyttelsesmidler. Det vurderes for tiden inden for rammerne af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾. Ifølge direktivet kan stoffer, hvis anvendelse er påvist som sikker i henhold til kriterierne i direktivet, optages på listen i bilag I. Medlemsstaterne skal herefter tillade produkter, som indeholder stoffet, såfremt direktivets sikkerhedskriterier er opfyldt: ifølge disse kriterier skal der foretages en yderligere sikkerhedsvurdering af det produkt, hvori det godkendte stof skal indgå. Medlemsstaterne kan begrænse eller forbyde anvendelsen af produkter, hvor særlige omstændigheder berettiger hertil (fx. klima, kostvaner).

EU's vurdering af vinclozolin er næsten tilendebragt. Kommissionen er ved at overveje sin stillingtagen og har endnu ikke fremsat forslag vedrørende vinclozolin. Så længe der ikke er truffet beslutning om optagelse på listen i bilag I, er produkter indeholdende vinclozolin tilladt i 12 medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(2002/C 115 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2856/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Overtrædelsesprocedure imod Grækenland i forbindelse med gennemførelsen af den fælles markedsordning for bomuld

I Kommissionens svar på min forespørgsel E-4160/00 ⁽¹⁾ vedrørende de administrative foranstaltninger, som Grækenland traf for produktionsåret 2000/2001 med henblik på begrænsning af de arealer, hvor der må dyrkes bomuld, hedder det, at Kommissionen har »indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland i henhold til EF-traktatens artikel 226« for produktionsåret 2000/2001, og at den »forbeholder sig ret til« (...) »at indlede en tilsvarende overtrædelsesprocedure« i forbindelse med foranstaltningerne for produktionsåret 2001/2002.

Kan Kommissionen give detaljerede oplysninger om, hvilket stadium procedurerne for produktionsårene hhv. 2000/2001 og 2001/2002 befinder sig på?

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 150.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. november 2001)

Hvad angår de foranstaltninger, som de græske myndigheder har truffet for at begrænse bomuldsdykningsarealet i produktionsåret 2000/01, meddelte Kommissionen i sit svar på skriftlig forespørgsel E-4160/00 det ærede medlem, at Kommissionen havde indledt en overtrædelsesprocedure over for Grækenland efter EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169), og at den forbeholdt sig ret til også at indlede en sådan procedure for produktionsåret 2001/02.

Kommissionen besluttede at stille overtrædelsesproceduren i forbindelse med foranstaltningerne for produktionsåret 2000/01 i bero, indtil de græske myndigheder havde vedtaget retsfor skrifterne om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1051/2001 af 22. maj 2001 om støtte til bomuldsproduktionen ⁽¹⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 1591/2001 af 2. august 2001 om gennemførelsesbestemmelser til støtteordningen for bomuld ⁽²⁾. Kommissionen har for meget nyligt modtaget de vedtagne bestemmelser. Kommissionens tjenestegrene er nu i gang med at se på disse bestemmelser, så de kan foreslå Kommissionen, hvad den videre skal foretage sig i denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 1.6.2001.

⁽²⁾ EFT L 210 af 3.8.2001.

(2002/C 115 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2857/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Opdeling af de enkelte bomuldsproducenters produktion i hhv. støtteberettiget og ikke støtteberettiget produktion

Det græske landbrugsministerium har med sin afgørelse 55645/24.9.2001 (artikel 8, punkt 5) indført »individuelle kvoter« i bomuldsproduktionen og tilladt, at bomuldsmængder, som ikke er støtteberettigede, leveres til egneringsvirksomhederne, til trods for at forordning (EK) 1051/2001 ⁽¹⁾ kun giver mulighed for

på grundlag af visse kriterier at begrænse de opdyrkede arealer men ikke for at opdele den bomuld, der leveres til egreneringsvirksomhederne, i støtteberettigede og ikke støtteberettigede mængder. Bomuldsproducenterne ved hverken for hvilke mængder der vil blive ydet støtte, for hvilke mængder de kun vil få udbetalt handelsprisen (ca. 56 drakmer pr. kg), eller ud fra hvilke kriterier og hvornår deres produktion vil blive omvurderet, og de tvivler på, hvorvidt de vil være i stand til at høste hele produktionen, eftersom høstudgifterne næsten ikke dækkes af handelsprisen.

Foruden denne forordning har også Kommissionen i sin »Beretning fra Kommissionen til Rådet om de græske anmodninger i bomuldssektoren«⁽¹⁾ afvist muligheden af en individuel opdeling af produktionen i støtteberettigede og ikke støtteberettigede mængder ud fra den betragtning, at eksistensen af to kategorier af bomuld både på producentniveau og egreneringsvirksomhedsniveau gør det overordentlig vanskeligt at føre kontrol med ordningen, og der vil være risiko for omgåelse af støttebestemmelserne, idet det ville forudsætte en væsentlig ændring og tilpasning af de grundlæggende bestemmelser i støtteordningen for bomuld.

1. Kan der leveres både støtteberettiget og ikke støtteberettiget bomuld til egreneringsvirksomhederne?
2. Er de årsager, der tidligere foranledigede Kommissionen⁽²⁾ til ikke at tillade Grækenland kun at understøtte en del af den mængde, som hver enkelt producent producerer, forsvundet?
3. Har Kommissionen undersøgt de foranstaltninger, som gennemføres for egreneringsvirksomhederne, med henblik på at udelukke muligheden af at støttebestemmelserne omgås, fordi man samtidig følger traditionen med støtteberettigede og ikke støtteberettigede produktionsmængder?

⁽¹⁾ EFT L 148 af 1.6.2001, s. 3.

⁽²⁾ KOM(98)0010 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. november 2001)

Efter at have anmodet om det har Kommissionen modtaget det græske dekret af 24. september 2001 om de nationale foranstaltninger vedrørende den nye støtteordning for bomuld, som træder i kraft fra høståret 2001/2002.

Kommissionen foretager for øjeblikket en tilbundsående gennemgang af de officielle juridiske tekster, som vedrører selve dekretet, og er derfor endnu ikke i stand til at udtale sig.

Det skal dog understreges, at medlemsstaterne i henhold til artikel 17, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1051/2001 af 22. maj 2001 om støtte til bomuldsproduktionen⁽¹⁾ fremover har mulighed for at begrænse de støtteberettigede arealer med henvisning til de miljøforanstaltninger, der i denne forbindelse er givet tilladelse til.

Hvad angår bomulden fra ikke støtteberettigede arealer, kan den egneres, men den er ikke berettiget til EF-støtte, og den er heller ikke omfattet af kravet om en mindstepris.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 1.6.2001.

(2002/C 115 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2864/01

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Beskyttelse af olivenolieproduktion

Domstolens dom af 14. december 2000 i sag C-99/99, »Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Annullationssøgsmål — forordning (EF) nr. 2815/98⁽¹⁾ — handelsnormer for olivenolie«, risikerer at tilintetgøre princippet om produkters territoriale tilknytning.

Tabet af territorial tilknytning for olivenolie får indførslen i Italien af olivenolie fra nordafrikanske lande, den iberiske halvø og Grækenland til at stige og medfører, at denne olie uretmæssigt får lov at gå som italiensk olie.

1. Mener Kommissionen ikke, at princippet om »sporing« tilbage gennem hele produktionskæden og forbuddet mod blanding også bør gælde for olivenolie, sådan som det er tilfældet for andre kvalitetsproduktioner, og bør være en forudsætning for tildeling af oprindelsesbetegnelse for olivenolie?
2. Mener Kommissionen ikke, at det eneste anvendelige kriterium for oliens oprindelse er det sted, hvor oliverne er produceret, og ikke det sted, hvor de presses?

(¹) EFT L 349 af 24.12.1998, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. november 2001)

Kommissionen deler ikke det ærede medlems frygt for, at olivenolieimporten fra tredjelande vil stige.

Der er ikke for øjeblikket planer om at ændre de årlige toldafgifter ved import eller at forhøje det ene importkontingent, der gælder for Tunesien.

Hvad angår sammenstikning af olivenolie af forskellig oprindelse er det vigtigt at understrege, at en sådan praksis ikke blot er tilladt, men at den i mange tilfælde er helt nødvendig. Da den nationale olivenolieproduktion er lavere end forbruget, opkøber den italienske olivenolieindustri betydelige mængder i såvel tredjelande som i andre medlemsstater (i alt ca. 400 000 tons om året) for derefter at afsætte olivenolien på verdensmarkedet (der blev eksporteret godt 270 000 t i 2000/2001). Den italienske industri har kunnet tilpasse sig hertil, hvilket har gjort det muligt for den at opnå en fremtrædende position inden for verdenshandelen med olivenolie.

Hvad angår det ærede medlems påstand vedrørende olier, der sælges under mærket »italiensk olie«, så skal denne afsætning ske under overholdelse af EF-lovgivningen vedrørende mærkning, handelsnormer og beskyttet oprindelsesbetegnelse/beskyttet geografisk betegnelse (BOB/BGB) (henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler(¹) og Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler(²) samt Kommissionens forordning (EF) nr. 2815/98 af 22. december 1998 om handelsnormer for olivenolie(³)). Det betyder ligeledes, at mærkningen af sammenstikninger, hvori der indgår olivenolier af forskellig herkomst, skal overholde de ovenfor omhandlede bestemmelser.

Hvad angår spørgsmålene vedrørende olivenoliernes mærkning og sporbarhed, så gav landbrugsministrene på Rådets samling den 19. juni 2001 Kommissionen mandat til finde en hurtig og klar løsning på spørgsmålet vedrørende olivenoliernes oprindelse. Dette har gjort det muligt for Kommissionen at indføre en lovbestemmelse, der giver tilladelse til, at olivenoliens oprindelse knyttes til det sted, hvor olivenhøsten er foregået. I de relativt sjældne tilfælde, hvor oliens oprindelsessted er forskelligt fra det sted, hvor olivenolien er udvundet, skal begge oprindelsessteder anføres på mærkningen. En sådan bestemmelse trådte i kraft den 1. november 2001.

Hvad sporbarheden angår, er Kommissionen afgjort ikke modstander af de erhvervsdrivendes anvendelse heraf. De foranstaltninger, som Rådet vedtog den 19. juni 2001, giver medlemsstaten mulighed for at finansiere kvalitetsforbedringsprogrammer, hvori sporbarheden indtager en fremtrædende rolle. Den anvendes endvidere allerede nu for de olivenolier, der kan nyde godt af BOB- og BGB-betegnelser i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 2081/92.

(¹) EFT L 109 af 6.5.2000.

(²) EFT L 208 af 24.7.1992.

(³) EFT L 349 af 24.12.1998.

(2002/C 115 E/187)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2867/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(17. oktober 2001)

Om: Kommissionens projekt for at styrke idrætten

IOC undertegnede ifølge avisen Dagens Nyheter (den 24. september 2001) en samarbejdsaftale med Kommissionen med temaet »Sporten, skolerne og de olympiske idealer i Europa«, der havde til formål at fremme sportens etiske værdier blandt europæiske skolebørn. På denne måde skal bestikkelserne og dopingskandalerne inden for idrætten forebygges.

Ifølge Dagens Nyheter skulle tre pilotprojekter iværksættes i Frankrig, Nederlandene og Tyskland. I Frankrig skulle man f.eks. forsøge at få 500 skoleklasser til kunstnerisk at illustrere de olympiske idealer, mens de nederlandske skoler skulle have en »global tilgang« og inddrage en drøftelse om de olympiske idealer i historie-, geografi- og økonomiundervisningen.

Hvor stor vil belastningen fra det ovennævnte projekt være på Unionens budget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(30. november 2001)

Det ærede medlem henviser til den aktion, der skal fremme de olympiske idealer. Den henvender sig til skolerne, og den blev iværksat den 14. september 2001 af Kommissionen i samarbejde med Den Internationale Olympiske Komité. Formålet er at fremhæve idrættens etiske værdier over for skoleeleverne i EU. Indledningsvis iværksættes der pilotprojekter i samarbejde med de olympiske komitéer i Frankrig, Nederlandene og Italien. Afhængigt af hvordan resultaterne heraf vurderes, kan aktionen efterfølgende udvides til alle medlemsstaterne.

Projektet har et budget på 753 215 EUR. Kommissionens bidrag udgør 195 215 EUR.

(2002/C 115 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2869/01
af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. oktober 2001)

Om: EU's godkendelse af den spansk-marokkanske aftale om arbejdskraft

Den aftale om arbejdskraft, der i Madrid blev indgået mellem Kongeriget Spanien og Kongeriget Marokko den 25. juli 2001, har medført en meget betydelig udvikling i forbindelserne på arbejdsmarkedsområdet imellem de to lande.

Aftalen om marokkansk arbejdskraft i Spanien har betydning for de immigrerede marokkanske arbejdstagere, der som marokkanske statsborgere har tilladelse til at udføre lønnet arbejde for en arbejdsgiver i Spanien.

Mener Kommissionen, at den ovennævnte aftale, på grund af sin betydning for resten af EUs arbejdsmarked, er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne som helhed på dette område, og at den passer ind i et formelt retligt system, som alle EU-lande bør følge, for at garantere ensartede lovbestemmelser i alle EU-landene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. december 2001)

Forbindelserne mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Kongeriget Marokko på den anden side er fastlagt i Euro-Middelhavsaf-talen, som blev undertegnet af parterne i februar 1996, og som trådte i kraft i marts 2000⁽¹⁾.

Afsnit VI i denne aftale omfatter en række bestemmelser på det sociale område. Især fastslås det i artikel 64, at marokkanske statsborgere, der beskæftiges i medlemsstaterne, bør behandles på lige fod med medlemsstatens statsborgere, for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning og afskedigelse. Aftalen omfatter imidlertid ikke bestemmelser om marokkanske statsborgeres adgang til beskæftigelse. Dette er stadig et spørgsmål, den enkelte medlemsstat skal tage stilling til.

Kommissionen har ikke haft lejlighed til at beskæftige sig indgående med den spansk-marokkanske aftale om arbejdskraft af 25. juli 2001 ⁽²⁾, som det ærede medlem nævner. Det ser imidlertid umiddelbart ud til, at denne aftale faktisk kunne give anledning til spørgsmål vedrørende dens forenelighed med de principper, der er nedfældet i Rådets resolution af 20. juni 1994 om begrænsning af tredjelandsstatsborgeres indrejse på medlemsstaternes område med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere ⁽³⁾.

Med ovennævnte resolution vedtog Rådet for Den Europæiske Union enstemmigt, at den nationale politik i medlemsstaterne vedrørende statsborgere fra tredjelande, som søger adgang til eller tilladelse til at blive på deres område med henblik på beskæftigelse, skal styres af visse principper, som ikke må udvandes af medlemsstaterne i deres nationale lovgivning.

Disse »principper til styring af medlemsstaternes politik« omfatter den generelle regel, at medlemsstaterne kun tager hensyn til ansøgninger om tilladelse til indrejse på deres område med henblik på beskæftigelse som lønmodtager, hvis en ledig stilling i en medlemsstat ikke kan besættes med arbejdstagere fra medlemsstaten eller Fællesskabet (præference for Fællesskabets arbejdsmarked — punkt C, i). En lettelse af adgangen for tredjelandsstatsborgere under eksisterende bilaterale aftaler med tredjelande, som medlemsstaten har særlig nære forbindelser til, er stadig mulig, men medlemsstaterne forpligter sig til at genforhandle disse aftaler, så de kommer i overensstemmelse med denne resolution (stilstandsklausul, punkt C, vii).

Ordlyden i den spansk-marokkanske aftale om arbejdskraft af 25. juli 2001 indeholder ingen angivelse af, at der skal foretages en evaluering af, hvorvidt de ledige stillinger i Spanien kan besættes med arbejdskraft fra Fællesskabets arbejdsmarked, før sådanne stillinger tilbydes marokkanske statsborgere. Dette kunne være i modstrid med ovennævnte princip om præference for Fællesskabets arbejdsmarked, især i betragtning af, at denne aftale blev indgået efter vedtagelsen af resolutionen af 20. juni 1994 (som er den frist, der er fastsat i punkt C, vii, i resolutionen).

Den ovennævnte resolution er medlemsstaternes politiske hensigtserklæring, og den er ikke juridisk bindende. Den giver ikke grundlag for, at individuelle arbejdstagere, arbejdsgivere eller fællesskabsinstitutioner rejser en sag. Efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden i 1999 fik Kommissionen kompetence til at fremsætte forslag om en bindende fællesskabslovgivning på indvandringsområdet, og den vedtog den 11. juli 2001 et forslag til direktiv om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere og udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed ⁽⁴⁾. I dette forslag videreføres forskellige elementer af resolutionen fra 1994, herunder det princip, at tredjelands statsborgere kun kan få adgang til Fællesskabets arbejdsmarked, hvis en stilling ikke kan besættes med arbejdstagere fra Fællesskabets eget arbejdsmarked.

⁽¹⁾ EFT L 70 af 18.3.2000.

⁽²⁾ Offentliggjort i Spaniens officielle tidende nr. 226 af 20.9.2001, s. 35091-35093.

⁽³⁾ Vedtaget under den tidligere artikel K.1 i traktaten om Den Europæiske Union, EFT C 274 af 19.9.1996.

⁽⁴⁾ KOM(2001) 386 endelig udg.

(2002/C 115 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2870/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Leve- og arbejdsvilkår for andalusiske daglejere under den franske vinhøst

Den franske vinhøst giver igen i år tusindvis af andalusere mulighed for at tage til Frankrig og deltage i vinhøsten, imens de venter på olivenhøsten i deres egen region.

Den gruppe af andalusere, der rejser til Frankrig for at arbejde med vinhøsten, stiller fortsat to krav, for at gøre arbejdsforholdene rimelige, nemlig at få en kontrakt før afrejsen fra Spanien og en passende indkvartering, med alle nødvendigheder dækket for dem, der arbejder mere end fjorten timer i døgnet.

Vil Kommissionen være interesseret i at opnå, at de andalusiske arbejderes forsøg på at få anstændige leve- og arbejdsvilkår under det hårde arbejde med vinhøsten lykkes? Vil Kommissionen være interesseret i at opnå, at de får en kontrakt, før de rejser hjemmefra, for at undgå det bedrageri, de ellers må finde sig i, når de ikke er i besiddelse af et dokument, der regulerer deres arbejdsforhold under vinhøsten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. november 2001)

Kommissionen skal først henlede det ærede medlems opmærksomhed på Rådets direktiv 91/533/EØF af 14. oktober 1991 om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet⁽¹⁾. Formålet med dette direktiv er at yde arbejdstagerne en bedre beskyttelse mod en eventuel tilsidesættelse af deres rettigheder, og det hedder i direktivets artikel 2, at arbejdsgiveren har pligt til at oplyse en arbejdstager om de væsentlige punkter i arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet.

Det skal bemærkes, at medlemsstaterne kan beslutte, at bestemmelserne i dette direktiv ikke skal gælde for især arbejdstagere, hvis arbejdskontrakt ikke overstiger en samlet varighed af en måned.

For det andet har sæsonarbejdere i henhold til Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet⁽²⁾ ret til at blive behandlet på samme måde som arbejdstagere, der er statsborgere i den medlemsstat, hvor de er beskæftiget, også med hensyn til bolig (artikel 9, stk. 1). Arbejdstagerne kan således kræve de samme rettigheder og fordele med hensyn til bolig, som gælder for indenlandske statsborgere i samme situation.

⁽¹⁾ EFT L 288 af 18.10.1991.

⁽²⁾ EFT L 257 af 19.10.1968.

(2002/C 115 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2877/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. oktober 2001)

Om: Offentlig støtte til Ryanair i Charleroi lufthavn

I svaret på forespørgsel P-1767/01⁽¹⁾ oplyser Kommissionen, »at den under hensyntagen til de oplysninger, der for nylig er kommet frem i pressen« (om offentlig vallonsk støtte til luftfartsselskabet Ryanairs aktiviteter i Charleroi lufthavn) »har til hensigt at kontrollere, om de indhentede oplysninger stadig gælder«. Andre regionale lufthavne drager den offentlige støtte fra den vallonske region alvorligt i tvivl. Ifølge disse overtrædes Fællesskabets konkurrenceret på det groveste.

Der er tale om offentlig støtte til følgende af luftfartsselskabet Ryanairs aktiviteter i Charleroi lufthavn:

- finansiering af uddannelsen for kabine- og check-in-personale;
- en tabsgivende takst for ground handling på 5 000 BEF pr. fly (bagagesortering, ledsagelse af passagerer etc.), mens andre luftfartsselskaber tidligere er blevet afkrævet 60 000 BEF pr. fly;

- gratis handling af den tredje daglige afgang til Dublin; tilrådighedstillelse for Ryanair af personale fra BSCA (Bruxelles South Charleroi Airport, der driver lufthavnen) over offentlige bevillinger og
- skjult støtte fra den vallonske region, der gør det muligt for Ryanair at tilbyde passagererne gratis billetter.

Mener Kommissionen efter undersøgelsen af de indhentede oplysninger (om offentlig vallonsk støtte til luftfartsselskabet Ryanairs aktiviteter i Charleroi lufthavn), at den vallonske regions støtte stadig er i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrenceret? Hvilke argumenter kan Kommissionen i bekræftende fald anføre herfor? Hvilke skridt vil Kommissionen i benægtende fald tage med henblik på at sikre, at den vallonske region og Ryanair snarest muligt overholder Fællesskabets konkurrenceret?

(¹) EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 222.

(2002/C 115 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2941/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. oktober 2001)

Om: Offentlig støtte til Ryanair i lufthavnen ved Charleroi

I sit svar på forespørgsel P-1767/01 (¹) meddeler Kommissionen, at den »under hensyntagen til de oplysninger, der for nylig er fremkommet i pressen (vedrørende den vallonske regions offentlige støtte til luftfartsselskabet Ryanairs aktiviteter på Charleroi-lufthavnen/-bemærkning fra spørgeren) har til hensigt at kontrollere, om de indhentede oplysninger stadig gælder«.

Andre regionale lufthavne fremsætter jo kritiske kommentarer til den offentlige støtte fra den vallonske region. Ifølge dem krænktes Fællesskabets konkurrenceret alvorligt. Ifølge avisen l'Echo (jf. De Standard af 5. juli 2001) vil støtten fra den vallonske region til Ryanair hvert år beløbe sig til 3 mio. euro. I alt skal Ryanair i Charleroi-lufthavn nyde godt af 12 mio. EUR i nedsættelser og begunstigelser.

Er Kommissionen efter kontrol af ovenstående oplysninger (vedrørende den vallonske regions offentlige støtte til luftfartsselskabet Ryanairs aktiviteter i lufthavnen ved Charleroi/-bemærkning fra spørgeren) af den opfattelse, at den offentlige støtte fra den vallonske region stadig er i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrencelovgivning? I bekræftende fald, hvilke argumenter anfører Kommissionen herfor? I benægtende fald, hvilke skridt vil Kommissionen tage for at sørge for, at den vallonske region og Ryanair hurtigst muligt efterkommer bestemmelserne i Fællesskabets konkurrenceret?

(¹) EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 222.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-2877/01 og E-2941/01

(20. december 2001)

Som følge af de informationer, der fremkom i pressen ved årets begyndelse vedrørende de eventuelle fordele i forbindelse med driften af flyruter, som selskabet Ryanair skulle nyde godt af i Charlerois lufthavn, har Kommissionen i september 2001 anmodet de belgiske myndigheder om en række oplysninger for at kunne vurdere arten af disse eventuelle fordele set i relation til EF-traktatens regler om statsstøtte. På grundlag af de informationer, Kommissionen modtager, vil den træffe beslutning om det videre forløb i sagen.

(2002/C 115 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2878/01
af Sir Robert Atkins (PPE-DE) til Kommissionen

(10. oktober 2001)

Om: Finansiell støtte til Sabena

Vil Kommissionen fremkomme med en udtalelse om sine eventuelle drøftelser med den belgiske regering i forbindelse med det tilskud, Sabena har modtaget? Er denne finansielle støtte i strid med EU's bestemmelser om statsstøtte, og hvordan agter Kommissionen i bekræftende fald at gribe ind?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. november 2001)

Den belgiske regering meddelte den 5. oktober 2001 Kommissionen at den ville yde redningsstøtte til Sabena i form af et lån på 125 millioner EUR for at dække virksomhedens likviditetsbehov i en periode på højst tre måneder. Kommissionen behandlede sagen som en hastesag fordi selskabet var i alvorlig krise.

Den 17. oktober 2001 besluttede Kommissionen at godkende redningsstøtten idet alle de betingelser der stilles i retningslinjerne⁽¹⁾ for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, var opfyldt i den pågældende sag.

Der er strenge betingelser for redningsstøtte. Hvis redningsstøtte skal godkendes, skal den bl.a. opfylde følgende fem betingelser:

- Den skal have form af lånegarantier eller lån til markedsrenten.
- Beløbet må ikke være større end hvad der er nødvendigt for at sikre virksomhedens drift (f.eks. dækning af lønudgifter eller løbende leverancer).
- Støtten må højst vare seks måneder.
- Den skal være begrundet i alvorlige sociale vanskeligheder, og den må ikke have alvorlige negative spill-over-effekter i andre medlemsstater.
- Den skal være ledsaget af tilsagn om omstrukturering eller likvidation af den støttede virksomhed eller af tilsagn om tilbagebetaling af lånet.

Redningsstøtten har til formål at give den støttede virksomhed mulighed for at overleve i en kort periode. Perioden skal udnyttes til en grundig undersøgelse af udsigterne for den kriseramte erhvervsaktivitets fremtidige levedygtighed.

Kommissionen understreger at der for statsstøtte til rekonstruktion af luftfartsselskaber gælder meget strenge retningslinjer, herunder princippet om engangsstøtte. Kommissionen vil behandle en eventuel omstrukturingsstøtte til Sabena i forhold til disse betingelser.

⁽¹⁾ EFT C 288 af 9.10.1999.

(2002/C 115 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2879/01
af Gerard Collins (UEN) til Kommissionen

(10. oktober 2001)

Om: Det Forenede Kongeriges gennemførelse af direktiv 73/239/EØF

Er Kommissionen klar over, at et betragteligt antal EU-borgere har lidt betydelige tab, idet de som følge af deres medlemskab af Lloyd's of Londons forsikringsmarked hæfter for en del af de tab, selskabet har

pådraget sig gennem sin forsikringsvirksomhed i USA? Er Kommissionen desuden klar over, at der foreligger beviser for, at Lloyd's ikke havde de ifølge direktiv 73/239/EØF⁽¹⁾ påkrævede midler i reserve? Vil Kommissionen indlede overtrædelsesprocedure mod Det Forenede Kongerige i denne sag, og vil den gøre alle sine dokumenter og al sin korrespondance i denne sag tilgængelige for Parlamentet?

⁽¹⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af F. Bolkestein

(12. november 2001)

Det ærede medlem har stillet fire spørgsmål.

Kommissionsmedlemmet med ansvar for det indre marked har allerede besvaret flere af disse i den detaljerede orientering til Udvalget for Andragender den 18. juni 2001:

- For det første er Kommissionen klar over, at et betydeligt antal EU-borgere har lidt omfattende tab som følge af deres medlemskab af Lloyd's of Londons forsikringsmarked, idet de hæfter for en del af de tab, selskabet har pådraget sig gennem sin virksomhed i USA.
- For det andet er Kommissionen opmærksom på, at det efterfølgende blev klart, at mange af Lloyd's konsortier ikke havde en tilstrækkelig stor skadesreserve som følgende af det stigende antal skadeserstatninger i forbindelse med asbest i USA. Kommissionen er imidlertid som en del af dens undersøgelse af, hvorvidt kravene i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring overholdes, ved at undersøge, hvorvidt der på forhånd blev skabt tilstrækkelige reserver.
- For det tredje tager Kommissionen de mange klager, den har modtaget vedrørende Lloyd's, meget alvorligt; det påstås heri, at der er sket overtrædelse af EF's forsikringsdirektiver. Generaldirektoratet for Det Indre Marked har i den forbindelse forelagt de britiske myndigheder en række officielle spørgsmål (betegnes som skrivelser forud for anvendelsen af EF-traktatens artikel 225 (tidligere artikel 169)). Situationen er meget kompliceret, og Kommissionen håber inden længe at kunne afslutte den foreløbige analyse. Den vil derefter træffe beslutning om, hvorvidt den formelle overtrædelsesprocedure i medfør af EF-traktatens artikel 226 skal iværksættes. Europa-Parlamentet vil blive informeret om Kommissionens beslutning.
- For det fjerde har Kommissionen altid bestræbt sig på at holde Europa-Parlamentet fuldt og helt informeret ved at fremsende omfattende skriftlige bemærkninger og via Kommissionens tjenestemænds mundtlige forklaringer i Udvalget for Andragender. Kommissionsmedlemmet med ansvar for det indre marked har den 18. juni 2001 fremlagt en omfattende redegørelse for Udvalget for Andragender og besvaret detaljerede spørgsmål fra medlemmerne. Kommissionen har endvidere forsøgt at fremlægge dokumenter, medmindre de var fortrolige, og den har fremlagt en kopi af de spørgsmål, den har sendt til de britiske myndigheder i oktober 2000.

(2002/C 115 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2881/01

af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(22. oktober 2001)

Om: Hårfarvermidler og forfærdelige sundhedsmæssige følger af virkninger

Mange forbrugere, der jævnligt eller dagligt anvender hårfarvermidler, oplever desværre, at diverse hårfarver har forfærdelige sundhedsmæssige følger af virkninger. Reaktionen varierer fra svie, kløe, sår, hævelser i hovedbunden, allergi og hårtab — i nogle tilfælde også besvimelse. Endvidere er det velkendt, at der er en potentiel risiko for udviklingen af blærekræft ved brug af hårfarver. Mange af disse følger af virkninger skyldes bl.a. det kemiske farvestof para-phenylendiamin (PPD), der hyppigt anvendes i disse produkter.

I den forbindelse bedes Kommissionen forklare, hvorfor farvestoffet PPD er tilladt i mængder op til 6 % i hårfarver, når det er forbudt i andre produkter i en mængde op til 5 % (f.eks. maling)?

Endvidere bedes Kommissionen oplyse, hvorfor der ikke eksisterer en positivliste for hårfarvestoffer, når der eksisterer positivliste for farvestoffer i alle andre kosmetiske produkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(17. januar 2002)

Kommissionen er bekendt med de bekymringer, det ærede medlem giver udtryk for, hvad angår brugen af hårfarvemidler. Der har været afholdt flere møder med repræsentanter for både forbrugere, industrien og medlemsstaterne.

Med hensyn til markedsføring og anvendelse af farvestoffet para-phenylendiamin (PPD) i maling er der ingen generelle begrænsninger, selv om denne type maling skal klassificeres og forsynes med faresymboler og sikkerhedsdatablade i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/45/EF af 31. maj 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige præparater⁽¹⁾. I henhold til dette direktiv skal maling forsynes med etiketten »giftig« og med et dødningshoved-symbol for maling, som indeholder over 25 % af PPD, med etiketten »lokalirriterende« for koncentrationer over 20 %, med angivelse som hudirriterende for koncentrationer over 1 % og som »miljøfarlig« ved koncentrationer over 0,25 %. Etikettens nøjagtige udformning varierer således afhængig af koncentrationen.

For så vidt angår anvendelse af PPD i hårfarvemidler, vedrører den gældende lovgivning ikke blot etiketteringen, men den fastsætter også strenge grænser for højeste tilladte koncentration for brugen af dette stof. Den højest tilladte koncentration i hårfarvemidler for para-phenylendiamin (PPD) er baseret på udtalelse nr. 863/91 fra Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler og den heraf resulterende bestemmelse i Bilag III/1/8 til kosmetikdirektivet, Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler⁽²⁾. Den maksimalt tilladelige koncentration anføres som 6 %, men i samme udtalelse står der, at »forbindelsen leveres som et oxiderende hårfarvemiddel i koncentrationer på op til 4 % og anvendes i en koncentration på 50 % af det leverede middel efter fortynding med hydrogenperoxid« (hvilket resulterer i brug af en koncentration på 2 %). Desuden er brugen af dette stof underkastet andre betingelser, som anført i Bilag III. Følgende tekst skal være påtrykt på etiketten: »Midlet kan fremkalde allergisk reaktion« og »Må ikke anvendes til farvning af øjenvipper og -bryn«.

Hvad angår hårfarvemidler generelt, er der allerede blevet forelagt sikkerhedsdatablade for omkring 150 hårfarvemidler af industrien for Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler med henblik på evaluering, og der er afgivet udtalelser om ca. halvdelen af dem. Som en øjeblikkelig foranstaltning vil 60 hårfarvemidler blive underkastet strenge bestemmelser i forbindelse med den kommende 26. ændring af kosmetikdirektivet. Disse midler skal lægges til det antal hårfarvemidler, der allerede er fastsat bestemmelser for i Bilag II eller III i kosmetikdirektivet. I denne forbindelse er der for øjeblikket drøftelser i gang mellem medlemsstaterne, Kommissionen og repræsentanter for industrien om spørgsmålet vedrørende positivlisten. I henhold til artikel 2 i kosmetikdirektivet er det industriens ansvar kun at markedsføre varer, som ikke er til skade for menneskets sundhed, når de anvendes under rimelighed forudsigelige forhold. Og endelig skal medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 3 træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger for, at kosmetiske midler kun kan bringes i handelen, hvis de opfylder direktivets bestemmelser.

Det er Kommissionens hensigt at fortsætte den videnskabelige evaluering, der foretages af Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler, og at fortsætte drøftelserne med medlemsstaterne med henblik på at prioritere de nødvendige foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 200 af 30.7.1999.

⁽²⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

(2002/C 115 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2883/01**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Lovligheden af sprøjtning af afgrøder af insektgiften Lebaycid på Korfu

Er Kommissionen klar over, at de græske myndigheder tillader sprøjtning af afgrøder (oprindeligt med fly og nu, efter offentligt pres, med helikopter) af insektgiften Lebaycid hver 10.-15. dag i sommermånederne i den nordøstlige del af Korfu for at bekæmpe dacusfluen, der spiser oliven, og at denne sprøjtning sættes i forbindelse med en række åndedrætssygdomme, som indbyggerne uden for hovedlandsbyerne Kassopi og Acharavi lider af? En af indbyggerne, Andrew Langton, tog jordprøver fra et område, der benyttes til rekreative formål i vintermånederne, og analysen afslørede spor af fenthion.

Kan Kommissionen oplyse, om denne form for sprøjtning er lovlig i beboede områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. november 2001)

Kommissionen vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på svaret afgivet på skriftligt spørgsmål E-3552/00 af Papayannakis ⁽¹⁾, hvori de lovgivningsmæssige bestemmelser vedrørende brugen af plantebeskyttelsesmidler er beskrevet.

Sprøjtning af Lebaycid, en insektgift indeholdende det aktive stof fenthion, fra luften er på nuværende tidspunkt et forhold, som er omfattet af medlemsstaternes nationale lovgivninger. Som det er forklaret nærmere i ovennævnte svar, er brugen af fenthion på nuværende tidspunkt tilladt i henhold til fællesskabslovgivningen, mens man afventer færdiggørelsen af evalueringen i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler ⁽²⁾.

Fællesskabets evaluering af fenthion er næsten færdiggjort, og Kommissionen foreslår så hurtigt som muligt efter høring af Den Videnskabelige Komité for Planter en afgørelse vedrørende fenthion, som også skal omhandle acceptable sprøjtningmetoder.

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 76.

⁽²⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(2002/C 115 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2888/01**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Lufthavnsprojektet i Castellón (Spanien)

Castellóns amtsråd er i øjeblikket i gang med et projekt om anlæg af en lufthavn i Castellón (Valencia). Projektet er tidligere blevet forelagt det spanske ministerium for erhvervsanliggender og offentlige arbejder til godkendelse, men ministeriet har aldrig reageret. Det spanske luftfartsvæsen AENA går imod et eventuelt anlæg af en lufthavn, som den anser for overflødig, da Valentias lufthavn, som kun ligger 70 km fra Castellón, allerede dækker alle befolkningens lufttransportbehov.

Meddelelsen om ekspropriering af de berørte arealer er nu blevet offentliggjort (Kommissionen henvises til Diario Oficial de la Generalitat Valenciana DOGV 4070 af 23.8.2001).

Hvad mener Kommissionen på denne baggrund og ud fra EU's behov for lufthavne og lufttransport om projektet om anlæg af en ny lufthavn i regionen Valencia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Loyola de Palacio

(27. november 2001)

Oprettelsen af en ny lufthavn er en beslutning som udelukkende træffes af de spanske myndigheder. Kommissionen har ikke noget med denne beslutningsproces at gøre.

(2002/C 115 E/197)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2892/01
af James Fitzsimons (UEN) til Kommissionen**

(12. oktober 2001)

Om: Import af kød fra Argentina

Vil Kommissionen give detaljerede oplysninger om, hvor store mængder kød der er blevet importeret fra Argentina til EU-medlemsstaterne i løbet af det sidste år?

Vil Kommissionen oplyse, om denne import ledsages af veterinær- og sundhedscertifikater eller ej, og hvilken kontrol der foretages i forbindelse med denne import?

Vil Kommissionen på grundlag af sine egne informationer oplyse, om og i hvilket omfang mund- og klovsyge findes i Argentina? Overvejer Kommissionen at forbyde denne import i tilfælde af, at mund- og klovsyge findes i Argentina?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. november 2001)

Ifølge de oplysninger, der er til rådighed (Eurostat), blev der i 2000 indført 52 361 tons kød fra Argentina til medlemsstaterne.

Kød, der udføres fra Argentina til Fællesskabet, skal opfylde visse dyresundhedsmæssige betingelser, som er fastsat i Kommissionens beslutning 93/402/EØF af 10. juni 1993 om sundhedsmæssige betingelser og udstedelse af sundhedscertifikat ved indførsel af fersk kød fra bestemte lande i Sydamerika. Disse betingelser gælder bl.a. sygdomsfrihed samt udbening og hængning af kødet.

Det er i bilaget til Rådets direktiv 72/462/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande fastsat, at der skal udfyldes og underskrives et dyresundhedscertifikat og et certifikat om kødets egnethed som menneskeføde, som skal ledsage kødet til grænsekontrolstederne i Fællesskabet. På grænsekontrolstederne udføres der en indførselskontrol af partierne, som indebærer 100% kontrol af dokumentation og identitetspapirer, og der udføres også fysiske kontroller af en vis procentdel af disse partier.

De argentinske myndigheder bekræftede den 23. april 2001 i Buenos Aires, at der var forekommet en række udbrud af mund- og klovsyge, og eksporten af kød fra hele landet blev suspenderet. Medlemsstaterne blev straks underrettet herom, og for at give denne suspension virkning traf Kommissionen sin beslutning af 4. april 2001 om ændring af beslutning 93/402/EØF om dyresundhedsmæssige betingelser og udstedelse af sundhedscertifikat ved indførsel af fersk kød fra bestemte lande i Sydamerika (¹).

(¹) EFT L 95 af 5.4.2001.

(2002/C 115 E/198)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2894/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Overskridelse af de oprindeligt anslåede omkostninger i forbindelse med bygningen af Attika-vejen

Ifølge oplysninger i den græske presse er udgifterne til bygningen af Attika-vejen nået op på over 1 billion drakmer, mens de i den kontrakt, der blev underskrevet i 1996 var blevet anslået til at være 420 mia. drakmer for selve projektet og 150 mia. drakmer for eksproprieringerne. Kommissionen bedes besvare følgende:

Er omkostningerne i forbindelse med bygningen af Attika-vejen blevet forøget? Hvis ja, af hvilke årsager er dette sket?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(14. december 2001)

Ifølge de græske myndigheders oplysninger var prisen for den kontrakt, der i 1996 blev indgået mellem den græske stat og entreprenøren om bygning af Athen-ringvejen (Attiki Odos), på 450 mia. DR.

Det har sidenhen været nødvendigt at ændre projektet, da det som følge af græske domstolsafgørelser i flere tilfælde har været nødvendigt at forbedre de miljømæssige forhold (f.eks. i kommunerne Agia Paraskevi og Vrilissia). Det har været nødvendigt at træffe en række foranstaltninger (f.eks. bygning af flere tunneler), hvilket har øget både udgifterne og anlægstiden. En yderligere udgiftsstigning skyldes, at Attiki Odos-projektet er blevet udnyttet til anlæggelse af jernbane og metro for at sikre bedre jernbaneforbindelser til den nye Spata-lufthavn med henblik på De Olympiske Lege i 2004.

I alt er udgifterne i forhold til den oprindelige kontrakt steget med 288 mia. DR. Entreprenøren har som kompensation for de forsinkelser, der er opstået på grund af ovenfor nævnte domstolsafgørelser, fået udbetalt 67 mia. DR. Eksproprieringerne har kostet den græske stat 277 mia. DR (alle beløb er angivet i løbende priser). Dette er forklaringen på, at budgettet for dette projekt rent faktisk er nået op på 1082 mia. DR.

(2002/C 115 E/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2899/01
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Fiskeri med drivgarn

I forordning EF nr. 1239/98⁽¹⁾ fastsættes forbud mod fiskeri med drivgarn fra den 1. januar 2002, og det tekniske dokument fra STECF under Kommissionens Generaldirektorat for Fiskeri har fastsat parametre for evaluering af indvirkningen på hvaler.

I dette dokument understreges de tekniske fremgangsmåder for at begrænse indvirkningen uden at pålægge et forbud mod fiskeri med drivgarn, og det understreges ligeledes, at alle foranstaltninger vedrørende fiskeri med drivgarn i Middelhavet ikke blot burde omfatte den Europæiske Unions medlemsstater, med også alle andre lande i Middelhavsområdet, for at kunne give et positivt resultat.

Mens EU-landene har forbudt fiskeri med drivgarn, er der ikke truffet nogen tilsvarende foranstaltning fra landene i Nordafrika, som tværtimod i betydelig grad har udbygget de flåder, der foretager denne form for fiskeri.

Uden at det har været til nogen fordel for miljøet, er Den Europæiske Union, som tidligere var producent af sværdfisk, nu på paradoksals måde blevet importør fra de nordafrikanske lande i Middelhavsområdet.

1. Mener Kommissionen ikke, at den på ny bør behandle spørgsmålet om sværdfisk på baggrund af STECF's tekniske dokument?
2. Agter den at foretage en opgørelse over de motordrevne fiskerfartøjer fra Fællesskabet, som stadig foretager denne form for fiskeri?
3. Agter den at opnå enighed blandt medlemsstaterne om foranstaltninger med sigte på rationel udøvelse af fiskeri med drivgarn?
4. Agter den at træffe hasteforanstaltninger med henblik på at ensrette lovgivningerne i alle landene i Middelhavsområdet?

(¹) EFT L 171 af 17.6.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. december 2001)

Den rapport fra Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF), som det ærede medlem henviser til, er et dokument, som der allerede blev taget hensyn til ved udarbejdelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (¹), ved hvilken der indførtes forbud mod anvendelse af drivgarn ved fiskeri efter stærkt vandrende arter.

Kommissionen har ikke fået forelagt nogen god videnskabelig rapport om en mulig udvikling i redskabsteknologien eller om kontrollen med bifangster af beskyttede arter, som kunne tyde på en væsentlig mildnelse af de bevarelsesproblemer, der førte til vedtagelsen af forordningen.

Medlemsstaterne giver regelmæssigt i henhold til forordning (EF) nr. 1239/98 Kommissionen underretning om det antal fiskerfartøjer, der anvender drivgarn til målrettet fiskeri efter en række stærkt vandrende pelagiske arter; disse tal stilles allerede til rådighed for Parlamentet i form af en årlig rapport, som Kommissionen udarbejder om anvendelsen af EU-bestemmelserne om drivgarn.

Hovedansvaret for anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 ligger hos medlemsstaterne. Kommissionen vil på sin side træffe de fornødne foranstaltninger til at sikre, at alle medlemsstaterne håndhæver disse bestemmelser på passende måde. Hvis dette ikke gøres på tilfredsstillende måde, vil Kommissionen udnytte alle de procedurer, den har til sin rådighed.

På grundlag af de for Kommissionen foreliggende oplysninger kan denne ikke bekræfte eller afkræfte det ærede medlems udtalelse om antallet af tredjelandsfartøjer, der fisker med drivgarn i Middelhavet. Kommissionen vil gøre sit yderste for at styrke Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet og for at støtte dennes bestræbelser på at opnå et bæredygtigt fiskeri med de mindst mulige uheldige virkninger for økosystemet i Middelhavet.

(¹) EFT L 171 af 17.6.1998.

(2002/C 115 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2902/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. oktober 2001)

Om: Klage vedrørende anvendelsen af fællesskabsmidler i forbindelse med sammenlægning af landbrugsjord

Donato Rodriguez Loredo, der er spansk statsborger fra Galicien, har siden 1996 indgivet adskillige anmodninger om oplysning og klager til Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug vedrørende sammenlægningen af landbrugsjord i Lourenzá-Norte i Vilanova de Lorenzá (Lugo). Generaldirektoratet har i første omgang i sine svar på disse henvendelser oplyst, at dette spørgsmål henhørte under de spanske retsmyndigheders og ikke under Fællesskabets kompetenceområde. Til trods for dette svar har den

ovennævnte borger fremsendt en ny skrivelse, hvori han klager over de uregelmæssigheder, som Galiciens regionale myndigheder har gjort sig skyldige i i forbindelse med anlæggelse af markveje, efter at han havde fået oplyst, at Kommissionen på grund af de konstaterede mangler i forbindelse med udførelsen af dette vejbyggeri havde taget sin afgørelse om ydelse af et væsentligt støttebeløb til projekter i dette område op til fornyet overvejelse. Kan Generaldirektoratet for Landbrug give oplysninger om disse unormale procedurer? Har den kontrol, som Generaldirektoratet har foretaget, medført, at afgørelsen om ydelse af fællesskabsstøtte til disse projekter er blevet trukket tilbage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. december 2001)

Kommissionen gennemførte i 1995 en kontrol af programmerne »Forbedring af vilkårene for landbrugsproduktion« og »Miljøbeskyttelse og bevarelse af naturressourcer« i regionen Galicia i Spanien.

Da nogle af de ansvarlige for det projekt, som det ærede medlem henviser til, var fraværende, fandt Kommissionen det ikke hensigtsmæssigt at kontrollere projektet. Den besluttede derfor at sende det til de nationale inspektører. Kommissionen sendte et brev til de spanske myndigheder, hvori den anmodede dem om at undersøge og dermed kontrollere projektet.

I juni 1997 gennemførte den generelle interventionstjeneste i Galicia en kontrol af projektet og udarbejdede en rapport. De spanske myndigheder er blevet anmodet om at fremsende en kopi af rapporten.

Kommissionen foreslår det ærede medlem, at han henvender sig til den statslige interventionstjeneste, som er det organ, der koordinerer kontrollen i Spanien, for at fremskaffe yderligere oplysninger om dette dossier.

(2002/C 115 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2903/01

af Gunilla Carlsson (PPE-DE) til Kommissionen

(22. oktober 2001)

Om: Belgisk statsstøtte til Sabena

Terrorangrebene i USA har givet de europæiske luftfartsselskaber økonomiske problemer. Rådet har drøftet foranstaltninger til løsning af de forsikringsproblemer, der er opstået, men udelukker direkte statsstøtte til kriseramte selskaber. Kommissionen har længe og målbevidst arbejdet på at fjerne sådanne konkurrencefordrejende subventioner.

Det er på denne baggrund værd at bemærke, at det land, der i øjeblikket har rådsformandskabet, nemlig Belgien, går ind med penge og garantier til luftfartsselskabet Sabena, som den belgiske stat ejer en majoritet i. Selskabets økonomiske problemer er på ingen måde nye, og skylden herfor kan ikke skydes over på den krise, der er opstået for branchen som helhed. Den belgiske regerings tiltag tilgodeser alene snævre nationale interesser og sætter konkurrencen ud af spil, hvilket yderligere forringer andre europæiske luftfartsselskabers muligheder for at overleve.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at hindre den belgiske regering i at støtte Sabena økonomisk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af de Palacio

(3. december 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2878/01 fra Atkins ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 184.

(2002/C 115 E/202)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2910/01
af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. oktober 2001)

Om: Prisforhøjelser hos mobiltelefonudbyderen Viag Interkom på grund af omstillingen til euro

Mobiltelefonudbyderen Viag Interkom AG vil i forbindelse med omstillingen til euro runde op til hele euro-cent. Det betyder, at der efter omstillingen skal betales 30 cent (59 Pfennig) for en lokalsamtale på ti minutter i off peak-perioder mod 50 Pfennig før omstillingen.

Har Kommissionen kendskab til lignende tilfælde af prisforhøjelser som følge af omstillingen til den fælles valuta?

Mener Kommissionen ikke, at det i forbindelse med småbeløb ikke blot vil være fornuftigt, men også absolut nødvendigt at runde af til flere decimaler efter kommaet, når nu udbyderne i deres reklamer anvender beløb med decimaler efter kommaet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(17. december 2001)

Omregningsreglerne i artikel 5i Rådets direktiv (EF) nr. 1103/97 af 17. juni 1997 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen⁽¹⁾ vedrører »Pengebeløb, der skal betales eller kontoføres«. Da telefonenheder ikke er omfattet af denne definition, skal prisforandringen fra 50 Pfennig til 30 eurocent pr. enhed, som Viag Interkom AG har gennemført, udelukkende betragtes som en prisforhøjelse og ikke som et eksempel på anvendelse af omregningsreglerne. Det er markedets opgave at straffe urimelige prisforhøjelser.

Med hensyn til det almindelige problem med omregning af mindre beløb deler Kommissionen det ærede medlems opfattelse og vurderer, at det er ønskeligt, at der efter omregning forekommer så mange decimaler som muligt. Der findes ikke på europæisk plan nogen forpligtelse til at afrunde resultatet af omregningen.

⁽¹⁾ EFT L 162 af 19.6.1997.

(2002/C 115 E/203)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2915/01
af Pere Esteve (ELDR) til Kommissionen**

(17. oktober 2001)

Om: Forpligtelse til offentlig tjeneste ifølge forordning (EF) 2408/92

For beboerne på øen Menorca er lufttransport ikke en luksus, men en elementær nødvendighed.

Alene i perioden fra 1996 til 2001 er prisen for ruten Menorca — Palma steget med 41,58 % fra 12 000 pesetas til 16 990 pesetas, for øens beboere, der får en rabat på 33 %.

Ifølge EU's forordning 2408/92⁽¹⁾ kan en medlemsstat »indføre forpligtelse til offentlig tjeneste for så vidt angår ruteflyvning til en lufthavn i et yderområde eller et udviklingsområde på dens område eller på en rute med ringe trafik til en regional lufthavn på dens område, hvis ruten betragtes som vital for den økonomiske udvikling i det område, hvor lufthavnen er beliggende (...)«.

Ikke desto mindre påhviler det ifølge paragraf 103 i den spanske lov om skattemæssige, administrative og sociale foranstaltninger (Ley de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social) fra 1997, at afgive erklæringer om forpligtelser til offentlig tjeneste i overensstemmelse med ovennævnte forordning.

1. Er der i betragtning af forordning 2408/92 nogen teknisk hindring for, at den spanske regering, hvis den finder det hensigtsmæssigt, kan udstede en erklæring om forpligtelse til offentlig tjeneste i forbindelse med flytransporten mellem De Baleariske Øer, samt mellem disse og den iberiske halvø?
2. Mener Kommissionen, at en erklæring om forpligtelse til offentlig tjeneste har relevans for ovennævnte strækninger, i betragtning af at der findes fortilfælde i EU, som for eksempel godkendelsen af erklæringen om forpligtelse til offentlig tjeneste for flyforbindelserne imellem De Kanariske Øer?

(¹) EFT L 240 af 24.8.1992, s. 8.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. december 2001)

Så vidt det er Kommissionen bekendt, er der intet til hinder for, at de spanske myndigheder kan bringe bestemmelserne i artikel 4 i Rådets forordning (EØF) 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til lufruter inden for Fællesskabet (¹) i anvendelse.

I det konkrete tilfælde, det ærede medlem omtaler, er det dog udelukkende de spanske myndigheder, der kan træffe en sådan afgørelse, mens Kommissionen blot kan verificere, om medlemsstaterne har anvendt bestemmelserne i artikel 4 i forordning nr. 2408/92 korrekt.

(¹) EFT L 240 af 24.8.1992.

(2002/C 115 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2922/01

af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Sikkerhed til søs

Et af EU-projekterne inden for transportsikkerhed er foranstaltningspakken »Erika I«, herunder Rådets og Parlamentets forordning om fremskyndet anvendelse af dobbelte skrog til olietankskibe, hvilket ikke er i overensstemmelse med IMO-bestemmelserne.

Kommissionen har foreslået at vedtage denne ordning på egen hånd, hvis der ikke kan opnås enighed med IMO.

Må EU inden for området sikkerhed til søs vedtage bestemmelser, der er i modstrid med IMO-bestemmelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. december 2001)

Kommissionen må understrege, at foranstaltningerne i forbindelse med enkeltskrogede olietankskibe er i overensstemmelse med international ret. Den minder i denne forbindelse om, at dens første forslag, i overensstemmelse med Rådets og Parlamentets retningslinjer, må betragtes som bestemmelser, der sigter på at fastlægge betingelser for at kunne anløbe en havn eller for at kunne sejle i en medlemsstats indre farvande.

Hvad angår arbejdet med det oprindelige forslag minder Kommissionen om, at tidsplanen efter beslutning i IMO's udvalg for beskyttelse af havmiljøet om eliminering af enkeltskrogede olietankskibe i store linjer er i overensstemmelse med den tidsplan, der er foreslået af Kommissionen. Kommissionen har derfor efter Parlamentets udtalelse ændret sit forslag (¹) med henblik på at tilpasse forslaget til IMO's nye bestemmelser.

Efter positiv udtalelse fra Parlamentets udvalg for regionalpolitik, transport og turisme på dets møde den 9., 10. og 11. oktober 2001 vedrørende Rådets fælles holdning af 7. august 2001, vedtages den nye forordning formentlig formelt før årets udgang.

Da søfart har en verdensomspændende dimension, gør EU en indsats for at tilpasse sin lovgivning til IMO's lovgivning. Det er dog ikke udelukket, at den om nødvendigt vedtager bestemmelser med en værditilvækst i forhold til IMO's bestemmelser i overensstemmelse med traktatens retsgrundlag.

(¹) KOM(2000) 848 endelig udg.

(2002/C 115 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2923/01

**af Antonios Trakatellis (PPE-DE)
og Ioannis Averoff (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. oktober 2001)

Om: Overtrædelse af fællesskabsretten ved ulovlig tilbageholdelse af EU-støtte, Den Græske Landbrugsbank ATE's praksis samt forsinket støtteudbetaling

Den praksis med ulovlig tilbageholdelse og forsinket udbetaling af EU-støtte til de støtteberettigede, som visse landbrugssammenslutninger følger, udgør et tungtvejende og kronisk problem for de græske landbrugere. Den Græske Landbrugsbank (ATE) fastholder og dækker over denne praksis med den nye interventionsordning for forvaltning og udbetaling af fællesskabsstøtte, idet den på ulovlig vis og uden at optage gæld anvender fællesskabsmidler beregnet for tredjepersoner. Endvidere skaber banken uhæderlig konkurrence, konkurrenceforvridning og ulovlig monopolistisk kreditpraksis og bevirker, at de forældede strukturer inden for det græske landbrug opretholdes. Et eksempel på denne politik er den nedenstående fuldmagt, som landmændene er forpligtede til at underskrive:

Producenten: ... under kendskab til procedurerne og virkningerne af de gældende nationale og fællesskabsmæssige bestemmelser ... bemyndiger hermed:

1. OP-EAS Mesolongi-Nafpaktia, som han er medlem af, til:
 - a) at træffe alle de nødvendige foranstaltninger med hensyn til betaling ved med elektroniske midler at kreditere hans konto med forskud og støtte, der udbetales under de gældende EØF-forordninger og Landbrugsministeriets afgørelser, og
 - b) at træffe alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at hans gæld til tredjeparter debiteres hans konto gennem ATE, navnlig gæld til
 - (i) ELGA (græske landbrugsforsikringer) og
 - (ii) de statslige finansmyndigheder for eventuelle skatter,
 - (iii) til tredjeparter for eventuelle beløb, der er udbetalt uden optagelse af gæld, og
 - (iv) gæld til OP-EAS-Mesolongi-Nafpaktia for eventuel kommission, som denne har krav på i forbindelse med de ovennævnte procedurer, som til enhver tid fastlægges ved en afgørelse i generalforsamlingen eller bestyrelsen, og som skal betales til de ansvarlige tjenester (DOY, DIDAGEP mfl.).
2. ATE bemyndiges til
 - a) at kreditere kontoen i henhold til de i ovenstående afsnit (1a) fastlagte betingelser, og
 - b) at debitere kontoen i henhold til de i ovenstående afsnit (1b) fastlagte betingelser, og kreditere eller debitere de relevante konti og de relevante myndigheder eller tredjeparter.
3. Indrømmer OP-EAS Mesolongi-Nafpaktia retten til efter udbetaling af de pågældende beløb at tilbageholde sit tilgodehavende ved debitering af hans konto gennem ATE.

4. Giver ATE fuldmagt til yde ham de gunstige betingelser, som den yder til alle støtteberettigede, til hvem støtten udbetales mekanisk, på automatisk vis (f.eks. gennem renter) eller efter anmodning herom (f.eks. kreditkort) svarende til den ydede tjeneste, når han har behov for det.
1. Er der i forbindelse med ordningen for udbetaling af fællesskabsstøtte efter de i den ovennævnte fuldmagt indeholdte procedurer tale om overtrædelse af fællesskabsforskrifterne, og hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at ATE overholder fællesskabsbestemmelserne i forbindelse med sin praksis?
2. Er den tilbageholdelse af udbetalingerne, som praktiseres af de organisationer, der forestår udbetalingen af EU-støtten, og som disse begrundet ved at henvise til de forvaltningsmæssige procedurer, der skal følges i forbindelse med udbetalingen, i overensstemmelse med forordning 1259/1999/EF⁽¹⁾, og hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre fuld udbetaling af fællesskabsstøtten til de berettigede modtagere uden tilbageholdelse af selv det mindste beløb i Grækenland?
3. Hvad er omfanget af de økonomiske tab (nedsikring af fællesskabsbevillingerne) under EUGFL til Grækenland i løbet af de seneste tre år (1999-2001) som følge af, at fællesskabsstøtten ikke blev udbetalt rettidigt til de støtteberettigede i henhold til forordning 296/96/EF⁽²⁾?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 113.

⁽²⁾ EFT L 39 af 17.2.1996, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. december 2001)

Kommissionen er bekendt med de græske forhold, som de ærede parlamentsmedlemmer henviser til i deres spørgsmål.

Der er indgivet flere klager til Kommissionen over visse græske producentgrupper og producentsammenslutningers tilbageholdelse af EU-støtte, der er udbetalt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte.

Kommissionen er i gang med at undersøge sagen inden for rammerne af den overtrædelsesprocedure, der er fastsat i EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169).

Hertil kommer, at udbetalingen af EU-støtte i Grækenland har været genstand for finansielle korrektioner i forbindelse med regnskabsafslutningsproceduren for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL). De korrektioner, som er fastsat i regnskabsafslutningsafgørelserne fra 1999, 2000 og 2001 som følge af Grækenlands manglende overholdelse af udbetalingsfristerne for EU-støtten, beløber sig til 7 850 119,24 EUR.

Domstolen mangler endvidere at afsige kendelse i sag C-355/00 om ELGA-præmierne, som den i øjeblikket behandler.

(2002/C 115 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2928/01

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. oktober 2001)

Om: Overtrædelse af FFH-direktivet og naturbeskyttelsesdirektivet som følge af udvidelse af Donau i Thundorf og mellem Staubingen og Vilshofen (Bayern)

En udvidelse af Donau mellem Staubingen og Vilshofen med et eller flere stemmeværkstrin ville få meget negative indvirkninger på det i hele Europa enestående flodlandskab i området ved Isar-flodens udmunding. Det pågældende område er et beskyttet område efter de europæiske naturbeskyttelsesdirektiver. Ligeledes vil dæmningsudbygningsforanstaltningerne i Thundorf-området (naturbeskyttelsesområdet Staatshafen, Donau-kilometer 2 278,2) medføre risiko for grundvandsforholdene i baglandet.

1. Er det Kommissionen bekendt, at forbundsmyndighederne for natur- og miljøbeskyttelse i modsætning til det af det bayerske miljøministerium anførte hidtil ikke har været inddraget i den økologiske vurdering af de forskellige udbygningsvarianter? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe, således at der omgående foretages en fuldstændig indberetning om flodlandskabets økosystemer mellem Staubingen og Vilshofen?
2. I de igangværende dæmningsudbygningsforanstaltninger er der ikke gennemført en miljøindvirkningsvurdering efter FFH-direktivets art. 6. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe, således at denne mangel omgående afhjælpes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. december 2001)

1. Foruden en række andre lokaliteter, som tidligere er blevet anmeldt, blev Donau-flodengene imellem Straubing og Vilshofen anmeldt den 28. august 2001 af den tyske forbundsregering som områder, der skal beskyttes i overensstemmelse med både habitat- og fugledirektivet⁽¹⁾.
2. Både for så vidt angår den daglige forvaltning og de planlagte videreudviklings-foranstaltninger, gælder bestemmelserne i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3 og 4, fuldt ud. Kommissionen vil udbede sig alle nødvendige informationer fra forbundsregeringens side for at kunne vurdere, hvorvidt disse bestemmelser er blevet overholdt.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992, og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, EFT L 103 af 25.4.1979.

(2002/C 115 E/207)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2933/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. oktober 2001)

Om: Kontrol i forbindelse med BSE i Grækenland foretaget af inspektører fra Kommissionen

I september 2001 foretog veterinærinspektører fra Kommissionen nogle undersøgelser i Grækenland for at kontrollere gennemførelsen af foranstaltningerne til imødegåelse af BSE på de græske slagterier. Kommissionens veterinærinspektører havde gennemført en tilsvarende undersøgelse i februar 2001, hvor de havde konstateret adskillige mangler og overtrædelser.

På grundlag af den rapport, som inspektørerne har udarbejdet, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Foretages der tilstrækkelig kontrol med kvæget med henblik på konstatering af sygdommen?
2. Overholdes foranstaltningerne til beskyttelse af kvæget mod BSE?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. november 2001)

Inspektører fra Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor aflagde et kontrolbesøg i Grækenland fra den 17. til den 21. september 2001 for at evaluere gennemførelsen af en række forbedrede foranstaltninger til beskyttelse mod bovin spongiform encephalopati (BSE).

Dette kontrolbesøg var også en opfølgning af et tidligere kontrolbesøg, der fandt sted i februar 2001 (referencenummer GD(SANCO)/3234/2001). Rapporten fra kontrolbesøget i februar 2001 er blevet fremsendt til Europa-Parlamentet og kan også ses på webstedet for Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse: http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/vi/reports/greece/index_en.html.

Med hensyn til kontrolbesøget i september 2001 foreligger der endnu ikke nogen rapport. Når den er blevet afsluttet i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i Kommissionens beslutning 98/139/EF af 4. februar 1998 om visse regler for veterinærkontrol på stedet foretaget af Kommissionens eksperter i medlemsstaterne⁽¹⁾, vil også den blive fremsendt til Europa-Parlamentet og offentliggjort på Internettet.

Indtil denne rapport er afsluttet, er det ikke muligt at give et præcist eller endeligt svar på de spørgsmål, der er rejst.

I lyset af de foreløbige oplysninger, der foreligger efter kontrolbesøget, synes der dog at være visse tegn på, at der er gennemført nogle forbedringer med hensyn til gennemførelsen af foranstaltninger vedrørende den epidemiologiske overvågning af sygdommen og fjernelse og bortskaffelse af specificeret risikomateriale.

⁽¹⁾ EFT L 38 af 12.2.1998.

(2002/C 115 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL P-2945/01

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Oplysninger vedrørende indvandringen i Grækenland og foranstaltninger mod ulovlig tildeling af europæisk statsborgerskab

På grundlag af min forespørgsel H-705/01⁽¹⁾ om ulovlig tildeling af græsk statsborgerskab og overtrædelser af fællesskabsretten tilskyndede Rådet mig i sit svar til at anmode Kommissionen om at sende mig oplysninger vedrørende indvandringen i Grækenland i 1999 og 2000.

Hvilke taloplysninger foreligger der med hensyn til indvandrere, flygtninge, asylansøgere, illegale indvandrere, tildeling af græsk statsborgerskab samt antallet af tilfælde, hvor ulovligt udstedte pas eller identifikationskort er blevet inddraget i årene 1999 og 2000, i betragtning af, at Kommissionen i sit svar E-1438/01⁽²⁾ kun har fremsendt oplysninger fra 1997 og 1998?

Er en medlemsstat, der har udstedt et pas eller identifikationskort til en person, om hvem det senere er blevet bevist, at vedkommende ikke opfyldte forudsætningerne for at få tildelt græsk og dermed europæisk statsborgerskab, forpligtet til at underrette de øvrige medlemsstater og give de relevante oplysninger, så det bliver muligt at finde frem til opholdsstedet for den person, der illegalt har slået sig ned i EU, og gælder denne forpligtelse også over for Europol?

Er det kun de græske justitsmyndigheder, der er ansvarlige for at træffe de nødvendige foranstaltninger og iværksætte sanktioner, eller påhviler det også Kommissionen i dens egenskab af traktaternes og fællesskabsrettens vogter samt de andre ansvarlige organer og tjenestegrene (f.eks. Eurojust) at træffe foranstaltninger og iværksætte aktioner i forbindelse med den ovennævnte ulovlige tildeling af europæisk statsborgerskab i EU, og hvilke foranstaltninger er der tale om?

⁽¹⁾ Mundtlig besvarelse af 3.10.2001.

⁽²⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 154.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(13. december 2001)

I forbindelse med skriftlig forespørgsel E-1438/01 fra det ærede medlem og Dimitrakopoulos⁽¹⁾ blev der fremlagt EU-statistikker om personer, der havde ansøgt om asyl, og personer, der var blevet tilkendt flygtningestatus i perioden 1997-2000 samt om indvandring i 1997 og 1998. Grækenland har endnu ikke fremlagt oplysninger om indvandring i referenceperioden 1998 og 1999. Der er stadig restriktioner for offentliggørelse af oplysninger om ulovlig indvandring og indrejse.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at underrette de øvrige medlemsstater eller EU-organer om tilbagekaldelse af ulovligt tildelte statsborgerskab. I henhold til artikel 23 i Schengen-aftalen skal medlemsstater, der anvender denne aftale, tilbagesende tredjelandsstatsborgere, som opholder sig ulovligt på deres territorier.

Lov om statsborgerskab hører under medlemsstaternes egen kompetence. Kommissionen og Unionens organer er derfor ikke i stand til træffe foranstaltninger, der hører under national lovgivning og jurisdiktion.

(¹) EFT C 350 E af 11.12.2001.

(2002/C 115 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2951/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(25. oktober 2001)

Om: Gibraltars udelukkelse fra forslagene om et fælles europæisk luftrum

Kan Kommissionen oplyse, hvilket grundlag der er for at udelukke Gibraltar fra de foreliggende forslag om et fælles europæisk luftrum, og om den mener, at der er et retsgrundlag hvorpå en sådan forskelsbehandling kunne indbringes for Domstolen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. december 2001)

Kommissionen vedtog den 10. oktober 2001 et forslag om etablering af et fælles europæisk luftrum med henvisning til en reform af lufttrafikstyringen (¹). Som det ærede medlem vil have bemærket, anførtes det i begrundelsen til forslaget, at »Kommissionen noterer sig den nyligt opnåede enighed mellem Det Forenede Kongerige og de spanske myndigheder vedrørende lufthavnen i Gibraltar, som vil blive forelagt Rådet i form af en særlig bestemmelse om rækkevidden af foranstaltningerne til oprettelse af et fælles europæiske luftrum.«

(¹) KOM(2001) 123 endelig udg. og 564 endelig udg.

(2002/C 115 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2952/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(25. oktober 2001)

Om: Konkurrence mellem flyselskaber og statsstøtte

Hvilke skridt har Kommissionen taget for at sikre, at den finansielle støtte, som EU-regeringerne forståeligt nok har besluttet at give deres luftfartsselskaber på baggrund af de forfærdelige begivenheder den 11. september, ikke gives i form af ulovlig støtte, der har til formål at stille den ene medlemsstats luftfartsselskab bedre end de andre eller at forhindre behovet for en strukturomlægning i visse luftfartsselskaber, som burde have været gennemført længe før terrorangrebene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. december 2001)

Kommissionen vedtog en meddelelse (¹) til Parlamentet og Rådet den 10. oktober 2001, hvori den redegjorde for sin holdning med hensyn til de økonomiske konsekvenser af terroristangrebene i USA og den krise, som flytransportbranchen står overfor på nuværende tidspunkt.

Med hensyn til statsstøtte anføres det i denne meddelelse bl.a., på hvilket retsgrundlag og i hvilket omfang Kommissionen positivt vil kunne gå med til, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger, der yder flyselskaberne finansiel erstatning for de tab, der er en direkte følge af terroristangrebene og lukningen af det amerikanske luftrum, uden at der er tale om forskelsbehandling.

Kommissionen vil under alle omstændigheder undersøge disse foranstaltninger i henhold til de sædvanlige regler og procedurer, der er gældende for statsstøtte inden for lufttransportsektoren.

Det skal også understreges, at spørgsmålet om støtte til selskaber i finansielle vanskeligheder er anderledes end erstatning for skade, der direkte skyldes begivenhederne den 11. september 2001.

(¹) KOM(2001) 574 endelig udg.: Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om følgerne for luftfarten af attentaterne i USA.

(2002/C 115 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2957/01

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(25. oktober 2001)

Om: Vandforsynings- og kloakeringsprojekt i Halkida

Ifølge de oplysninger, som jeg har fået kendskab til, har Halkidas offentlige vandforsynings- og kloakeringsselskab forelagt de nationale myndigheder en anmodning om finansiering af projektet »vandforsyning og kloakering i Halkida« fra Samhørighedsfonden. Denne anmodning opfylder samtlige forudsætninger indeholdt i de relevante forordninger, hvilket blev konstateret ved en undersøgelse foretaget af de ansvarlige myndigheder i regionen Sterea Ellada. Til trods for dette er denne konkrete anmodning om finansiering ikke blevet støttet af det ansvarlige direktorat i Økonomiministeriet.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Har den kendskab til denne sag?
2. Kan Kommissionen gøre en indsats for at sikre, at dette konkrete projekt finansieres på baggrund af, at Grækenland er bagud med hensyn til forelæggelse af forslag til Samhørighedsfonden?

(2002/C 115 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3044/01

af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen

(5. november 2001)

Om: Samhørighedsfonden og Halkidas kommunale vandforsynings- og kloakeringsselskab

Halkidas kommunale vandforsynings- og kloakeringsselskab i Grækenland havde forelagt Samhørighedsfonden en anmodning om støttemidler fra fonden. Denne anmodning var, som det blev konstateret ved en kontrolundersøgelse foretaget af de ansvarlige myndigheder for regionen Sterea Ellada, i overensstemmelse med det relevante direktiv fra Kommissionen. Anmodningen blev ikke behandlet af det ansvarlige direktorat i det græske økonomiministerium, uden at der blev givet nogen begrundelse herfor. I den forrige planlægningsperiode for Samhørighedsfonden blev Halkidas kommunale vandforsynings- og kloakeringsselskab udsat for en lignende behandling, hvilket også fremgår af Samhørighedsfondens regnskab.

Det er rimeligt, at indbyggerne i denne store græske øs hovedby nu spørger sig selv om, hvorfor de behandles så negativt under tilsidesættelse af princippet om alle græske borgeres ligestilling. Derfor anmoder også jeg om at få oplyst, om denne anklage er berettiget, og om Kommissionen er parat til at undersøge sagen og skride ind over for de ansvarlige græske myndigheder for at sikre, at fællesskabsfondenes midler anvendes retmæssigt og på grundlag af gennemskelige kriterier og ikke sådan, at man får indtryk af, at Den Europæiske Union ikke behandler alle græske borgere ens eller eventuelt tolerer en sådan praksis.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier
på skriftlige forespørgsler E-2957/01 og E-3044/01**

(28. november 2001)

I kapitel 4.9 »Gennemførelse — Samhørighedsfonden« i EF-støtterammen for Grækenland for programmeringsperioden 2000-2006 beskrives de principper, ligger til grund for proceduren for forelæggelsen af projekter for Kommissionen vedrørende nævnte fond.

I det tilfælde, som de ærede medlemmer nævner, er det forvaltningsmyndigheden for det regionale operationelle program for det græske fastland, der efter at have evalueret det tekniske niveau for de projekter, som er forelagt af kommuner og andre lokale aktører, forelægger de udvalgte forslag for det græske økonomiministerium med henblik på en fortsættelse af proceduren. Økonomiministeriet samler alle forslagene fra de forskellige forvaltningsmyndigheder, evaluerer og klassificerer dem og sender dernæst de endeligt antagne forslag videre til Kommissionen til godkendelse. For projekterne i miljøsektoren som nævnt i forespørgselen skal forvaltningsmyndighederne og Økonomiministeriet ligeledes foretage evalueringen ud fra de principper, der findes i dokumentet »Samhørighedsfondsstrategien — Miljøsektoren«, der er en del af teksten til det operative miljøprogram for perioden 2000-2006 ⁽¹⁾.

Under iagttagelse af subsidiaritetsprincippet og førnævnte aftaler henhører interventionernes iværksættelse og dermed projektudvælgelsen under medlemsstaterne, der fremsender deres endelige forslag til Kommissionen.

På nuværende tidspunkt har Kommissionen ikke modtaget noget forslag om medfinansiering under Samhørighedsfonden af vandforsynings- og kloakeringsarbejder i Halkida.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning nr. C(2001)1357 af 24.7.2001.

(2002/C 115 E/213)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2959/01
af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen**

(25. oktober 2001)

Om: Støtte til organisationer, som arbejder med mentalt syge eller yder psykiatriisk assistance

Den 10. oktober er erklæret som international dag for mental sundhed. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) anslår, at på verdensplan udgør psykiske sygdomme 12,5 % af alle sygdomme. De er således hyppigere end kræft og hjerte-kar-sygdomme. I Spanien overstiger antallet af psykiatriske patienter 800 000, og til dette tal skal tilføjes antallet af ældre, der har behov for psykiatriisk hjælp.

I de seneste år er hospitalernes sundhedspleje blevet reduceret, og ansvaret for denne pleje er overgået til lokalsamfundet med hjemmehjælp, mindre ældrekollektiver, beskæftigelsescentre osv. Samtidig er antallet af institutioner, stiftelser og sociale organisationer, der arbejder med psykisk syge, steget, dels på grund af mangel på ressourcer, men også på grund af behovet for en større samfundsmæssig indsats over for disse syge.

Har Kommissionen iværksat initiativer, der skal fremme forskningen indenfor mentale eller psykiatriske sygdomme?

Har Kommissionen muligheder for at støtte oprettelsen af et fælles hjælpeprogram til fordel for disse syge?

Vil Kommissionen overveje et hjælpeprogram til de foreninger, stiftelser eller institutioner, der arbejder i denne sociale sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(3. december 2001)*

Fællesskabets program for sundhedsfremme understøtter foranstaltninger, der skal fremme modeller for god praksis inden for mental sundhed med henblik på at udvikle strategier for behandling og forebyggelse, som skal gennemføres i medlemsstaterne. Kommissionen har også givet støtte gennem dette program til udviklingen af samarbejdet mellem organisationer, der aktivt beskæftiger sig med fremme af mental sundhed og forebyggelse af mentale forstyrrelser.

Et projekt, der netop er indledt under ledelse af Deusto-universitetet i Bilbao, udvikler strategier for behandling og forebyggelse af depression i hele livscyklen. Et aspekt af dette projekt tager sigte på at forebygge depression i overgangsperioden fra arbejdslivet til tilværelsen som pensionist.

Et andet projekt, der gennemføres i øjeblikket, tager sigte på etablering af en europæisk sammenfatning af tvungen indlæggelse og ufrivillig behandling af psykiatriske patienter baseret på national lovgivning og praksis.

(2002/C 115 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2963/01**af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen***(25. oktober 2001)*

Om: Euro-Middelhavsaf tale mellem EU og Egypten

I de tosidede handelsaftaler, der indgås af EU, er sektorerne for frugt og grøntsager, industriafrøder og konserverindustrien de, som er mest påvirket af liberaliseringen af samhandelen. De nævnte sektorer har stor betydning for bruttoværditilvæksten og beskæftigelsen i den primære sektor i nogle medlemsstater, især i mange mål 1-regioner. Der er samtidig tale om sektorer, som har været hårdt ramt af indførslen fra tredjelande, hvad der har konsekvenser for beskæftigelsen og udviklingen i mange af EU's regioner. EU har netop undertegnet en Euro-Middelhavsaf tale med Egypten med nye toldnedsættelser og -fritagelser, som også rammer de nævnte sektorer.

På denne baggrund bedes Kommissionen forelægge listen over toldfritagelser inden for sektorerne for frugt og grøntsager, industriafrøder og konserverindustrien. Desuden bedes Kommissionen oplyse, om den har foretaget nogen undersøgelse af de sociale og økonomiske konsekvenser af denne nye liberaliseringsrunde? I bekræftende fald med hvilke resultater? Påtænker Kommissionen i tilfælde af indkomsttab at indføre en godtgørelsesordning? Hvordan sikres princippet om fællesskabspræference i disse sektorer, som i mange tilfælde har fungeret som bytteobjekt over for andre produkter, navnlig industrivarer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(20. december 2001)*

Det ærede medlem opfordres til at konsultere en nyligt udgivet publikation, der omhandler centrale områder vedrørende partnerskabet mellem EU og Egypten⁽¹⁾ — det ærede medlem og Parlamentets sekretariat har fået tilsendt et eksemplar direkte. Kapitel II i publikationen giver et overblik både over landbrugsdelen i aftalen mellem parterne og alle de indrømmelser, som henholdsvis Fællesskabet og Egypten har givet angående handel med landbrugsvarer. Endvidere indeholder brochuren oplysninger om udviklingen i handelen med landbrugsvarer mellem de to parter fra 1998 til 2000.

I 1997 gennemførte Kommissionen en undersøgelse af virkningen af Fællesskabets indrømmelser ikke bare til Egypten, men til alle Middelhavslandene, som blev fremlagt for Rådet i en endelig udgave i slutningen af samme år⁽²⁾.

Associeringsaftalerne mellem EU og de respektive partnere i Barcelona-processen — herunder Egypten — skal ses i sammenhæng med Barcelona-erklæringen af 27.-28. november 1995. En af de tre søjler i Barcelona-erklæringen er den gradvise indførelse af frihandel mellem Fællesskabet og dets partnere samt imellem partnerne. Hvad angår landbrugsområdet, så hedder det i Barcelona-erklæringen, at handel med landbrugsvarer skal liberaliseres gradvist gennem gensidig præferenceadgang parterne imellem med udgangspunkt i de traditionelle varestrømme, for så vidt som de forskellige landbrugspolitikker gør det muligt og under fornøden hensyntagen til de resultater, der er opnået under forhandlingerne om den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT). Formålet med hele processen er, at skabe en situation hvor alle føler sig tilgodeset, så der kommer gang i handelen mellem parterne, og der er derfor ikke grund til at overveje nogen form for kompensation til landbrugerne.

Endelig vil Kommissionen gerne forsikre det ærede medlem om, at aftalen mellem Fællesskabet og Egypten om landbrugssektoren på ingen måde er indgået med det formål at kompensere for resultater, der er opnået i andre sektorer. I stedet anses landbrugsaftalen for at være gunstig for operatørerne i både Fællesskabet og Egypten.

(¹) 25 years and beyond, the European Union & Egypt in partnership. Europa-Kommissionens delegation i Egypten.

(²) KOM(97) 477 endelig udg.

(2002/C 115 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2969/01

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(26. oktober 2001)

Om: Overtrædelser af fællesskabsretten i forbindelse med indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler i Grækenland

Ved Domstolens afgørelse i sag C-311/95 blev Grækenland dømt for ikke at have overholdt direktiv 92/50/EØF (¹) om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, idet det ikke havde sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft, sådan som det var forpligtet til.

Kommissionen foreslog, at Grækenland skulle betale en bøde på 39 975 EUR pr. dag. På grund af det store antal offentlige kontrakter, som indgås i Grækenland, især med henblik på De Olympiske Lege, samt de hyppige forsinkelser, hvad angår tildelingen og udførelsen af de offentlige projekter, som samtidig er forbundet med tab af fællesskabsmidler, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Er den græske lovgivning på området for indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler blevet bragt i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, og hvad er der sket med hensyn til betaling af bøden?
2. Er der truffet de nødvendige foranstaltninger til oprettelse af et fælles overvågningsudvalg, sådan som det er fastlagt i forbindelse med fællesskabsstøtterammen for Grækenland, for at sikre effektiv overholdelse af de foranstaltninger, der er fastlagt for gennemførelsen af projektet?
3. I hvor vid udstrækning er den græske lovgivning i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, hvad angår direkte tildeling af offentlige projekter, og hvorledes beskyttes offentlighedens interesser og gennemskueligheden af procedurerne generelt?
4. Er den retsramme, der skal gælde for aftaler om infrastrukturprojekter under den tredje fællesskabsstøtteramme, blevet udformet med en selvfinansieringsordning, og hvis ja, er denne retsramme i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen?

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. december 2001)

Kommissionen oplyser det ærede parlamentsmedlem om følgende:

1. Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (¹) blev gennemført i Grækenland ved præsidentiel anordning nr. 346/1998 af 12. oktober 1998. I forbindelse med gennemførelsesproceduren blev Grækenland ikke pålagt nogen bøde af Domstolen.

2. EF-støtterammen (EFSR) for 1994-1999 henviste til nødvendigheden af at forbedre bestemmelserne om udførelse af offentlige bygge- og anlægsarbejder. I januar 1995 blev der oprettet et fælles styringsudvalg under overvågningsudvalget for EFSR'en med det formål at bidrage til denne reform. Dette udvalg har udarbejdet undersøgelser og fremsat forslag inden for omkring femten områder. Flere af disse forslag har ført til vigtige lovgivningsmæssige og/eller administrative bestemmelser. Andre er fortsat under politisk behandling. EFSR'en for 2000-2006 henviser entydigt til nødvendigheden af at fortsætte og fuldende denne reform. I den forbindelse skal der også gives Kommissionen meddelelse om en detaljeret handlingsplan med henblik på at gennemføre størsteparten af denne reform inden udgangen af 2001. Det er endvidere hensigten, at der skal oprettes et ekspertudvalg, som skal bistå EFSR-forvaltningsmyndigheden på dette område.
3. Med undtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/4/EF af 16. februar 1998 om ændring af direktiv 93/38/EØF om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽²⁾, for hvilket en præsidentiel anordning imidlertid er under vedtagelse, har Grækenland gennemført samtlige fællesskabsdirektiver om offentlige kontrakter.
4. For så vidt angår kontrakter om koncessioner på offentlige bygge- og anlægsarbejder i særdeleshed, har Grækenland også gennemført de relevante bestemmelser i Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter⁽³⁾ i sin egen lovgivning (præsidentiel anordning nr. 334/2000 af 21. december 2000). Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, har Grækenland ikke vedtaget en særlig lovramme for koncessionskontrakter til supplerende af bestemmelserne i fællesskabsretten og forvaltning af kontraktens tildeling og udførelse. Koncessionskontrakter, der i øjeblikket udbydes i Grækenland, er derfor omfattet af ad hoc-bestemmelser, som vedtages specielt for hver enkelt kontrakt. Det skal dog tilføjes, at de græske myndigheder i øjeblikket udarbejder et lovforslag med henblik på at udbedre denne mangel, men der foreligger endnu ikke nogen tidsplan for forslaget eventuelle vedtagelse.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 101 af 1.4.1998.

⁽³⁾ EFT L 199 af 9.8.1993.

(2002/C 115 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2970/01

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(26. oktober 2001)

Om: Liberalisering af posttjenesterne i Grækenland

Direktiv 97/67/EØF⁽¹⁾ om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet er det fastlagt, at medlemsstaterne skal sætte de nødvendige bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 21. oktober 1999.

På baggrund af de driftsproblemer, der kan konstateres inden for de græske posttjenester, og i betragtning af, at det i forbindelse med et nyt direktivforslag overvejes at åbne yderligere ca. 20 % af markedet for posttjenester i EU i 2003, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Er den græske lovgivning bragt i overensstemmelse med den ovennævnte fællesskabslovgivning, og hvad er resultatet af gennemførelsen af bestemmelserne vedrørende liberalisering (andel af markedet) og forbedring af posttjenesternes kvalitet såsom f.eks. antal dage, der er nødvendige for distribution af grænseoverskridende post?
2. Har Grækenland taget skridt til liberalisering af markedet for posttjenester, så der på det græske marked såvel som i de andre medlemsstater er garanteret befordringspligt, kriterier for levering af tjenester, der ikke er omfattet af eneret, faktureringsprincipper, principper for takstfastsættelse, gennemsigtighed i regnskaberne, indførelse af kvalitetsstandarder, harmonisering af de tekniske standarder samt oprettelse af uafhængige nationale forvaltningsmyndigheder?
3. Har Grækenland indført de generelle procedurer for udstedelse af licens med henblik på at sikre opfyldelsen af de grundlæggende krav med hensyn til driftssikkerheden, hvad angår befordringspligten inden for de græske posttjenester, samt sikre brugerne let adgang til postbefordringsnettet?

4. Er statslige aktier og aktieoptioner omfattet under kontoen »obligationer og andre værdipapirer med fast afkast« i årsregnskabet for 2000, og hvor store er de?
5. Udgør aktieoptioner, forhåndsindtægter og andre værdipapirer forskellige former for camoufleret statsstøtte til dækning af offentlige udgifter og statslige organisationers gæld, og hvis det er tilfældet, har Grækenland så givet meddelelse om ydelsen af statsstøtte til de græske posttjenester i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 87, stk. 3, om statsstøtte?

(¹) EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. januar 2002)

I henhold til direktiv 97/67/EF (¹) skulle alle medlemsstater have efterkommet bestemmelserne i direktivet senest den 10. februar 1999, bortset fra forskellige krav vedrørende de befordringspligtige virksomheders regnskabsprocedurer. Medlemsstaterne skulle indføre disse regnskabsbestemmelser senest den 10. februar 2000.

1. Størstedelen af direktivet er blevet korrekt gennemført i græsk lovgivning

Kommissionen finder imidlertid, at der er en række områder, hvor den græske lovgivning stadig ikke er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser. Det gælder bl.a.:

- den nationale forvaltningsmyndighed er ikke tilstrækkelig uafhængig af den offentlige postvirksomhed;
- godkendelsessystemet pålægger nogle posttjenesteleverandører en for stor administrativ byrde og for store udgifter;
- virksomheder, som leverer tjenester uden for eneretsområdet, kan være forpligtet til at bidrage til en udligningsfond for omkostningerne ved opfyldelse af befordringspligten.

Efter anmodning fra Kommissionen har de græske myndigheder i oktober 2001 fremsendt oplysninger om en række foranstaltninger, der skal bringe den græske lovgivning fuldt ud på linje med direktivet. Der er allerede blevet vedtaget en ny lovgivning om registreringsgebyrerne, og en række ændringsforslag til den eksisterende lovgivning vil snart blive forelagt det græske parlament.

Nærmere oplysninger om posttjenesternes kvalitet, hvor Kommissionens tjenestegrene også finder, at Grækenland stadig ikke helt opfylder direktivets krav, findes nedenfor.

Kommissionen skønnede, at direktiv 97/67/EF i gennemsnit ville åbne under 2 % af brevmængden og under 3 % af de offentlige postvirksomheders indtægter for konkurrence.

For Grækenlands vedkommende skønnede Kommissionen, at under 4 % af den offentlige postvirksomhed ELTA's indtægter ville blive berørt af den markedsåbning, som direktivet indebærer.

De praktiske konsekvenser af direktivet har været, at de fleste offentlige postvirksomheder har beholdt en væsentlig del af det markedssegment, der er blevet åbnet for konkurrence, og dermed de tilsvarende indtægter. Det har også været tilfældet i Grækenland, selvom Kommissionen endnu ikke har detaljerede markedstal herom.

Selvom der i Grækenland er blevet indført en række foranstaltninger for at forbedre kvaliteten af de grænseoverskridende posttjenester (f.eks. ministeriel bekendtgørelse 79293 af 11.12.2000), finder Kommissionen, at den græske lovgivning ikke helt er i overensstemmelse med direktivet. Det gælder servicekvaliteten, de græske posttjenesters resultater i forbindelse med grænseoverskridende post og den uafhængige overvågning.

På Kommissionens anmodning oplyste de græske myndigheder i juli 2001, at de er ved at træffe en række foranstaltninger for gradvis at forbedre posttjenesternes kvalitet. Kommissionen følger situationen nøje og kan eventuelt kræve, at der gøres en yderligere indsats for at sikre, at Grækenland træffer alle de nødvendige foranstaltninger for fuldt ud at opfylde direktivets bestemmelser på dette område.

2. Direktivet harmoniserer de tjenester, som en medlemsstat kan give de(n) befordringspligtige virksomhed(er) eneret på for at sikre, at befordringspligten opfyldes på finansielt rimelige vilkår. Grækenland har givet den græske befordringspligtige virksomhed ELTA eneret på en række tjenester. Det drejer sig om det maksimum, som direktivets artikel 7 giver mulighed for.

Grækenland har også i sin lovgivning givet mulighed for etablering af en udligningsfond som et supplerende middel til at sikre, at befordringspligten opfyldes. Denne fond, som kan etableres i henhold til direktivets artikel 9, stk. 4, kan anvendes til at give de(n) befordringspligtige virksomhed(er) kompensation for en eventuel uforholdsmæssig stor finansiell byrde, som befordringspligten medfører.

Grækenland har fastlagt enerettstjenesterne i overensstemmelse med direktivet. Tjenester, som der ikke kan gives eneret på, er defineret som alle de posttjenester, som ikke falder ind under eneretsområdet.

Det er den løsning, de fleste medlemsstater har valgt, og det er sandsynligvis den mest hensigtsmæssige måde at gennemføre direktivet på på dette punkt.

Grækenland har reguleret de tjenester, der falder uden for eneretsområdet, gennem godkendelsesprocedurer, som er beskrevet i det følgende i svaret på tredje spørgsmål.

Som før nævnt har Grækenland indført lovgivning for at efterkomme alle bestemmelserne i direktivet, herunder de bestemmelser, der er nævnt i spørgsmålet. De eneste undtagelser er således servicekvaliteten, forvaltningsmyndighedens fuldstændige uafhængighed, godkendelsesprocedurerne og ordningerne vedrørende udligningsfonden.

3. Grækenland har indført lovbestemmelser om tildeling af tilladelser for posttjenester uden for eneretsområdet, som der er givet mulighed for i artikel 9 i direktiv 97/67/EF. De vigtigste af disse bestemmelser er lov nr. 2668 og ministeriel bekendtgørelse nr. 57810, men der forventes yderligere detaljerede bestemmelser vedrørende individuelle tilladelser.

Formålet med disse tilladelser er at opfylde de »væsentlige krav«, som medlemsstaterne skal varetage med hensyn til befordringspligten i henhold til artikel 2, nr. 19, og artikel 5 i direktiv 97/67/EF (brevhemmelighed, postnettets sikkerhed i forbindelse med transport af farligt gods samt i begrundede tilfælde databeskyttelse, miljøbeskyttelse og hensynet til by- og landsplanlægning).

Med lov nr. 2668 er der også blevet indført en række bestemmelser med henblik på at opfylde direktivets krav om brugernes adgang til postnetværket, dvs. ikke-diskriminerende adgang for alle, postindleveringsstedernes tæthed under hensyn til brugernes behov, afhentning og udbringning 5 dage om ugen og forpligtelser for den befordringspligtige virksomhed i denne henseende.

4. og 5. For at kunne afgøre, om foranstaltninger som f.eks. aktieoptioner eller forhåndsindtægter udgør en støtte, må man anvende det kriterium, om virksomheden har mulighed for at få de pågældende midler på det private kapitalmarked. Når der er tale om en virksomhed, hvor næsten hele kapitalen ejes af offentlige myndigheder, må man især vurdere, om en privat virksomhed under lignende omstændigheder og med udgangspunkt i forrentningsmulighederne, når der ikke tages sociale, regionalpolitiske eller sektormæssige hensyn, ville have fået et sådant kapitaltilskud. Hvis en offentlig investors kapitaltilskud ikke indebærer rentabilitetshensyn, selv på lang sigt, må sådanne kapitaltilførsler betragtes som statsstøtte.

Kommissionen har ikke i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 3 (tidligere artikel 92) modtaget meddelelse om Grækenlands støtte til postvæsenet. Efter meddelelsen om de store kapitaltilskud til det græske postvæsen har Kommissionen dog anmodet de græske myndigheder om yderligere oplysninger med henblik på at vurdere, om EU-bestemmelserne om statsstøtte er overholdt. I øjeblikket har Kommissionen ikke tilstrækkelige oplysninger til at kunne konstatere, om kontoen »Obligationer og andre værdipapirer med fast afkast« i årsregnskabet for 2000 indeholder aktier og aktieoptioner ejet af de græske offentlige myndigheder. Kommissionen er ved at undersøge spørgsmålet.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disses tjenesters kvalitet, EFT L 15 af 21.1.1998.

(2002/C 115 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2976/01
af Winfried Menrad (PPE-DE) til Kommissionen

(19. oktober 2001)

Om: Arbejdstagerkamre i Østrig, Luxembourg og to tyske delstater

I Østrig, Luxembourg og to tyske delstater (Saarland og Bremen) findes der såkaldte arbejdstagerkamre. I praksis er der her tale om en lovbestemt forankring af offentlig-retlig medbestemmelse.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

- Er disse arbejdstagerkamre forenelige med EU-retten?
- Er det i forskellige europæiske lande gældende krav til virksomheder om obligatorisk medlemskab af erhvervskamre (industri- og handelskamre, håndværkskamre) foreneligt med EU-retten?
- Vurderes obligatorisk medlemskab af arbejdstagerkamre anderledes end medlemskab af erhvervskamre i EU-retten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. november 2001)

Da der ikke findes bestemmelser i fællesskabsretten herom, er medlemskab af faglige organisationer, som i nogle medlemsstater er obligatorisk for virksomheder og arbejdstagere, et spørgsmål, som udelukkende henhører under medlemsstaternes kompetence.

(2002/C 115 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2977/01
af Werner Langen (PPE-DE) til Kommissionen

(19. oktober 2001)

Om: Leverancer af mousserende vin til Grækenland og Italien

En tysk producent af mousserende vin ønskede at levere 2 900 kartoner heraf til Italien og 1 000 kartoner til Grækenland. Ifølge en forespørgsel til den tyske brancheorganisation for producenter af mousserende vin samt industri- og handelskammeret er en sådan transaktion i hele Europa omfattet af de forenklede toldbestemmelser. Ifølge disse skulle virksomheden kun bruge det såkaldte ledsagedokument samt T2-formularen. Dette blev også bekræftet af det tyske toldvæsen. Imidlertid blev kunden, som varerne skulle leveres til, udsat for store vanskeligheder af de lokale myndigheder. F.eks. blev der forlangt licenser til salg af alkoholholdige varer samt diverse importlicenser.

Under henvisning til ikke nærmere præciserede EU-forordninger blev det meddelt producenten, at varerne ikke kunne frigives til salg i Grækenland, medmindre kunden opfyldte de lokale myndigheders ønsker. Leverancen til Italien blev ligeledes forhindret gennem krav om yderligere licenser. Forespørgeren er bekendt med de instanser, som kræver yderligere licenser.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

- Hvilke bilag/formularer/licenser kræves der til afvikling af en sådan transaktion?
- Er de græske og italienske krav i strid med reglerne for det indre marked, og tjener de i givet fald til at beskytte af markedet?

- Hvilke muligheder har Kommissionen for at gribe ind mod en muligvis ukorrekt fremgangsmåde hos de græske og italienske myndigheder, og hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen i givet fald at iværksætte?

I den pågældende transaktion drejer det sig om en tidsbestemt leverance, hvor varerne skal leveres inden 1. november 2001. Kommissionen anmodes derfor om at reagere hurtigst muligt på denne forespørgsel.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. november 2001)

Som svar på det ærede medlems forespørgsel kan Kommissionen ud fra de informationer, den har fået, oplyse følgende:

- Produkter, der under en ordning med suspension af punktafgifter transporteres mellem to afgiftsoplag i to forskellige medlemsstater, skal ledsages af et administrativt ledsagedokument, således som det er fastlagt i artikel 18 i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed⁽¹⁾; hvis produkterne skal transporteres gennem et EFTA-lands område, skal de ledsages af et dokument for intern fællesskabsforsendelse.

Hvis transaktionen derimod omfatter produkter, for hvilke der allerede er betalt punktafgifter i en medlemsstat, skal punktafgifterne være dækket af en garanti og betalt i bestemmelsesmedlemsstaten, og forsendelsen skal være ledsaget af et forenklet ledsagedokument, jf. artikel 7, direktiv 92/12/EØF.

- I de gældende EF-forskrifter for transport af varer, der er underlagt punktafgifter, kræves der ingen anden dokumentation. De enkelte medlemsstaters nationale lovgivning kan dog indeholde særlige bestemmelser om detailsalg og udnyttelse af handelslokaler.

I øvrigt er det i EF-forskrifterne på landbrugsområdet fastsat, at vinprodukter, der er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin⁽²⁾, kun må bringes i omsætning inden for EF, når de ledsages af et dokument, der er kontrolleret af myndighederne. De nærmere bestemmelser for dette ledsagedokument er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 884/2001 af 24. april 2001 om gennemførelsesbestemmelser for dokumenter, der ledsager vinprodukter ved transport, og om til- og afgangsbøger i vinsektoren⁽³⁾; ledsagedokumentet skal navnlig attestere de transporterede produkters ægthed, oprindelse og kvalitet.

- I tilfælde af overtrædelser af den gældende EF-lovgivning kan der søges tilflugt til de overtrædelsesprocedurer, der er fastlagt i EF-traktaten.

⁽¹⁾ EFT L 76 af 23.3.1992.

⁽²⁾ EFT L 179 af 14.7.1999.

⁽³⁾ EFT L 128 af 10.5.2001.

(2002/C 115 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2979/01

af Winfried Menrad (PPE-DE) til Kommissionen

(26. oktober 2001)

Om: Tærskelværdier for anvendelse af direktivet om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg

I beslutning af 4.9.2001 (A5-0282/2001) krævede Parlamentet under punkt 2, litra v, nedsættelse af tærskelværdien for virksomheder, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, fra 1000/150 til 500/100 arbejdstagere.

Jeg spørger derfor Kommissionen om følgende:

1. Hvor mange procent af virksomhederne eller koncernerne i EU og EØS er på nuværende tidspunkt omfattet af samarbejdsudvalgsdirektivet (1 000/150 arbejdstagere)?
2. Hvor mange procent af arbejdstagerne i EU og EØS er omfattet af de nuværende bestemmelser i samarbejdsudvalgsdirektivet (1 000/150 arbejdstagere)?
3. Hvor mange procent af virksomhederne eller koncernerne i EU og EØS ville være omfattet af samarbejdsudvalgsdirektivet, hvis tærskelværdien var 500/100?
4. Hvor mange procent af arbejdstagerne i EU og EØS ville være omfattet af samarbejdsudvalgsdirektivet, hvis tærskelværdien var 500/100?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. november 2001)

Det skønnes i øjeblikket, at omkring 1 850 virksomheder eller koncerner, der opererer over hele Fællesskabet med et samlet antal ansatte på omkring 16 mio., falder ind under anvendelsesområdet for den nuværende tærskel. Dette tal repræsenterer ca. 10 % af arbejdstagerne i Fællesskabet.

Der findes ingen statistisk kilde, fra hvilken antallet af virksomheder eller koncerner, der omfattes af direktivet, kan anslås på en hurtig måde. Det nuværende skøn på 1 850 er man nået frem til i tidens løb ved at identificere relevante virksomheder og koncerner hver for sig. Der findes heller ingen kilde, der giver mulighed for at foretage et skøn over virkningen af Parlamentets opfordring til at sænke tærsklen for direktivets anvendelse, så dets anvendelsesområde udvides. Kommissionen har derfor ingen mulighed for at give det ærede medlem de ønskede oplysninger. Det omtalte direktivs titel gives i fodnote 1 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af Europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne. EFT L 254 af 30.9.1994.

(2002/C 115 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2982/01

af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. oktober 2001)

Om: Tilstedeværelse af alfa-benzopyrener i olie fremstillet af olivenmask

Efter at den spanske regering havde slået alarm på fødevarerområdet pga. det høje indhold af benzopyren i olie fremstillet af olivenmask, oplyste landbrugskommissæren den 19. juli 2001 i forskellige medier, at Spanien burde have ventet med at reagere, indtil der forelå et videnskabeligt grundlag, samt at man først burde afklare spørgsmålet om, hvilke grænseværdier for affaldsprodukter der kunne tolereres ud fra et videnskabeligt synspunkt; desuden kunne man finde samme stof i mange andre produkter.

Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler udsendte ligeledes en meddelelse om det tilladte omfang af benzopyren i olie fremstillet af olivenmask, hvori den anfører, at »udsættelse én eller adskillige gange for omtalte mængde kulbrinte (med henvisning til de af Spanien oplyste værdier) kun vil have en lav eller ringe og ikke-kræftfremkaldende toksisk virkning«, samt at »eventuelle toksiske følger kræver en længerevarende udsættelse for det pågældende stof og i koncentrationer, der er langt større end oplyst af den spanske regering«. »Med de højeste værdier, der er påvist, og et gennemsnitligt forbrug på 15-50 g pr. person vil optagelsen af polycykliske aromatiske kulbrinter fra forurenede olie være ca. 500-1500 nanogram pr. kilo kropsvægt og vil« efter sigende »resultere i en dosis, der er væsentlig mindre end de mængder, der har alvorlige toksiske følger«.

Er landbrugskommissærens tidligere citerede erklæringer korrekte?

Under hvilke omstændigheder bør forsigtighedsprincippet anvendes for at aktivere det hurtige alarmerings-system på fødevarerområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. november 2001)

Efter den kontrol, der er foretaget af de medlemsstater, i hvilke der produceres olie af olivenrestprodukter, kan det bekræftes, at disse oliers forurening med polycykliske aromatiske kulbrinter (PAH'er) skyldes tørring ved høje temperaturer af olivenrestproduktmasse (alperujos) fra tofasede møller. Disse møller er meget udbredte i Spanien, men problemet med forurening af olie af olivenrestprodukter gør sig gældende i alle producentlandene.

Under landbrugskommissærens besøg i Spanien i juli 2001, som fandt sted netop på det tidspunkt, hvor de spanske myndigheder slog fødevareralarm, blev kommissæren anmodet om at udtale sig om dette spørgsmål. Han udtrykte da bekymring over et problem, der påvirker hele sektorens image, og udtalte sig om nødvendigheden af, at der på fællesskabsplan fastsættes harmoniserede grænser for forurenende stoffer for alle produkter, der kan indeholde PAH'er. Den beslutning, de spanske myndigheder traf ud fra sundhedslovgivningens forsigtighedsprincip, synes korrekt i betragtning af, at der bestod en risiko for forbrugernes sundhed på grund af de mængder polycykliske aromatiske kulbrinter, der fandtes i de analyserede prøver.

Efter at der blev slået alarm for de italienske olier af olivenrestprodukter, fastsatte de italienske myndigheder også maksimumsgrænser for PAH'er i disse produkter i medfør af nødproceduren fastsat i Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽¹⁾. Disse foranstaltninger accepteredes af Den Stående Levnedsmiddelkomité.

Der er ingen harmoniserede EF-maksimumsniveauer for benzo-a-pyren eller andre cykliske aromatiske kulbrinter (PAH'er) i fødevarer. De generelle bestemmelser om fødevarsikkerhed i rammeforordningen (Rådets forordning (EØF) nr. 315/93 af 8. februar 1993 om fællesskabsprocedurer for forurenende stoffer i levnedsmidler⁽²⁾) gælder imidlertid og fastsætter, at fødevarer, der indeholder et forurenende stof i en mængde, der ikke er acceptabel for folkesundheden, ikke må markedsføres. I sådanne tilfælde kan medlemsstaterne træffe foranstaltninger til beskyttelse af forbrugernes sikkerhed.

Tilfælde af uacceptabel forurening skal meddeles via det hurtige alarmsystem for fødevarer (RASFF), inden for hvilket medlemsstaterne, landene i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde/Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EØS-EFTA) og Kommissionen udveksler information om fødevarer, der frembyder en risiko for forbrugernes sundhed. Hvad angår den forurenede olie af olivenrestprodukter, blev meddelelserne fra medlemsstaterne sendt som alarmer, fordi levnedsmidlet frembød en risiko for folkesundheden og blev solgt i mere end en medlemsstat.

I juli 2001 afgav Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler udtalelse om det aktuelle forurenings-problem for olie af olivenrestprodukter og konkluderede, at der ikke på kort sigt er noget sundheds-problem på grund af de påviste PAH-niveauer. Det betyder, at indtagelse af produktet nogle få gange ikke vil frembyde en uacceptabel sundhedsrisiko. Regelmæssig indtagelse af olie med sådanne PAH-niveauer skal imidlertid undgås, da PAH'er er kræftfremkaldende stoffer. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler er nu i gang med en evaluering af den totale risiko i forbindelse med PAH'er. Desuden indsamler medlemsstaterne data til en koordineret vurdering af disse kemikaliers forekomst i levnedsmidler. Der vil så om nødvendigt blive fastsat EF-maksimumsniveauer for PAH'er, såsom benzo-a-pyren, i fødevarer.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

⁽²⁾ EFT L 37 af 13.2.1993.

(2002/C 115 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2984/01
af Carlos Coelho (PPE-DE) til Kommissionen

(22. oktober 2001)

Om: Life-projektet for naturbevaring »Natura 2000-nettet på halvøen Setúbal/Sado«

AFLOPS, Setúbals sammenslutning af skovbrugsproducenter, indledte den 5. oktober 1998 et projekt med henblik på bevarelse af de forskellige naturområder af fællesskabsmæssig interesse, som er foreslået af den portugisiske stat i henhold til Habitat-direktivet, og som befinder sig i Setúbal-distriktet. Det er det største projekt til fordel for bevaring af den portugisiske natur som led i Life-programmet.

Idet det var bestemt, at de finansielle midler til dette projekt skulle komme fra Life-programmet, blev der af Kommissionen udstedt en afgørelse den 15. juli 1998, hvori ydelsen af denne finansielle støtte blev godkendt. Efter denne afgørelse blev der udfærdiget en kontrakt med GD XI vedrørende finansieringsformen for projektet.

I henhold til den kontrakt, der blev indgået mellem de to parter, som giver mulighed for udbetaling af et midtvejsbeløb (efter forelæggelse af en oversigt over udgifterne og en beretning om de pågældende aktiviteter) blev der den 21. februar 2001 indgivet en anmodning om midtvejsudbetaling ledsaget af hele den nødvendige dokumentation.

Hvilke årsager har ført til, at der kun er udbetalt en del af dette andet forskud, og hvad er årsagerne til den forsinkede udbetaling af den resterende støtteportion? Denne forsinkelse medfører ifølge AFLOPS risiko for, at det ikke vil være muligt at opfylde de forskellige forpligtelser, som er indgået i forbindelse med projektet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. november 2001)

Sammenslutningen Aflops står ganske rigtigt bag et LIFE-Nature-projekt, som er ved at blive gennemført under betegnelsen »Rede Natura 2000 na Península de Setúbal/Sado« (nº B4.3200/98/499).

Emnet for det ærede medlems skriftlige forespørgsel har allerede været genstand for en skriftlig henvendelse fra medlemmets side dateret den 2. oktober 2001, som Kommissionen besvarede den 12. oktober 2001 med følgende oplysninger:

En overførsel på 698 402,94 EUR tilgik Aflops den 13. august 2001. Dette beløb svarer til den samlede sum, Kommissionen skyldte som midtvejsudbetaling.

I forbindelse med et LIFE-Nature-projekt beregnes midtvejsudbetalingen på følgende måde (artikel 4, punkt 4, i de administrative standardbestemmelser for LIFE-Nature):

1. Det foreløbige støttebeløb beregnes under anvendelse af den støttesats, der er fastsat ved Kommissionens beslutning for de støtteberettigede udgifter, som støttemodtageren har opgivet.
2. I alle tilfælde kan den foreløbige udbetaling højst udgøre 40 % af det samlede fællesskabsbidrag som fastsat i Kommissionens beslutning (artikel 2 i de administrative standardbestemmelser).

For så vidt angår det projekt, der er genstand for denne skriftlige forespørgsel, er støttesatsen i henhold til Kommissionens beslutning fastsat til 70 %.

De samlede støtteberettigede udgifter på det tidspunkt, hvor midtvejsrapporten forelå, var på 200 024 597,97 PTE eller 997 718,49 EUR. Den foreløbige udbetaling beløber sig følgelig til 698 402,94 EUR (70 % af 997 718,49 EUR).

Der er således ikke blevet udbetalt noget supplerende midtvejsbeløb til støttemodtageren Aflops. Det ser ud til, at modtageren har troet sig berettiget til en udbetaling på 40 % af Fællesskabets bidrag, mens denne procentsats kun udgør et loft.

(2002/C 115 E/222)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2996/01
af Francesco Speroni (NI) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Legitimationspapirer

I svaret på forespørgsel P-2506/01 ⁽¹⁾ henvises der til Rådets direktiv 68/360/EØF ⁽²⁾, der vedrører borgere, der tager til en anden medlemsstat end den, hvori de er statsborgere, for at flytte dertil og tage ophold, samt arbejdstagernes frie bevægelighed.

Min forespørgsel drejede sig imidlertid om situationen for personer, som uanset årsag, dvs. også uden at årsagen er flytning eller arbejde, befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvori de har bopæl, og i øvrigt fremgår det af svaret, er der er pligt til at fremvise de dokumenter, der kræves i henhold til national lovgivning.

Der rettes derfor endnu en anmodning til Kommissionen om at forelægge en liste over andre dokumenter end id-kort og pas, som betragtes som gyldig legitimation i de enkelte medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 246.

⁽²⁾ EFT L 257 af 19.10.1968, s. 13.

(2002/C 115 E/223)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3010/01
af Gian Gobbo (NI) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Identitetskort til europæiske borgere bosiddende i Belgien

I svar på skriftlig forespørgsel P-2506/01 ⁽¹⁾ af Speroni hedder det, at det i fællesskabsretten er fastslået, at EU-borgere, der opholder sig i medlemsstaterne, skal være i besiddelse af et identitetskort eller et pas.

Da den belgiske stat nægter at udstede identitetskort til EU-borgere, der er bosiddende i Belgien, men ikke er belgiske statsborgere, er disse nødt til altid at rejse rundt med deres pas.

Kan Kommissionen oplyse, om Belgiens holdning er i overensstemmelse med EU-bestemmelserne, og om den ikke anser det for hensigtsmæssigt at udarbejde et direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om dette spørgsmål?

⁽¹⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 246.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino
på skriftlige forespørgsler P-2996/01 og P-3010/01**

(15. november 2001)

Kommissionen kan kun bekræfte, at gyldige id-kort og pas er de eneste dokumenter, medlemsstaterne anerkender, når en EU-borger forlader sit eget land og rejser til en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende er statsborger. Den pågældende borgers status (lønmodtager eller selvstændig, studerende, pensioneret, tjenesteyder eller -modtager etc.) spiller ingen rolle.

På grund af protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter anerkender medlemsstaterne også adgangskort til medlemmerne af og de ansatte i EU-institutionerne.

Id-kortet eller passet udstedes af den medlemsstat, hvori en person er statsborger, da disse dokumenter udstedes og fornyes i henhold til national lovgivning, og den pågældendes nationalitet skal fremgå heraf. Belgiens holdning er i overensstemmelse med EF-retten. Kommissionen har ikke til hensigt at foreslå, at der vedtages et fællesskabsinstrument vedrørende udstedelse og fornyelse af EU-borgeres id-kort eller pas.

(2002/C 115 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3006/01
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 2001)

Om: Urimelige mælkekvoter

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor man vedbliver med at idømme Italien bøder for overskridelse af mælkekvoten? For produktionsåret 2000-2001 blev de italienske landbrugere idømt bøder for 280 mia. ITL (ca. 142 mio. EUR), mens det samlede bødebeløb, der er idømt alle EU's mælkeproducenter under ét, udgør 750 mia. ITL (380 mio. EUR). Der er truffet beslutning om, at Italien ikke kan få tildelt højere kvoter end de nuværende, som er voldsomt urimelige i forhold til alle de lande, som Kommissionen vedbliver med at begunstige (Tyskland, Frankrig, Nederlandene). Der er ikke noget indlysende forhold mellem kvoter og befolkningstal, kvoter og producenter, kvoter og dyrket areal eller kvoter og antal mælkeproducerende dyr. De italienske mælkeproducenters nærer en stigende mistillid til Kommissionen, hvis optræden er klart partisk.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. december 2001)

Mælkekvoterne blev indført af Rådet i 1984 for at skabe balance mellem udbuddet af og efterspørgslen efter mælk og mejeriprodukter og således få nedbragt de enorme budgetudgifter, som skyldtes de strukturbetingede overskud fra slutningen af tresserne.

De nationale referencemængder er fastlagt for alle medlemsstater uden diskrimination og på grundlag af de historiske produktionsmængder fra de eksisterende producenter.

Kommissionen favoriserer ikke en medlemsstat frem for en anden. Den har altid været lydhør over for Italien, men kræver til gengæld, at systemet anvendes korrekt og i sin helhed, da ordningen ellers mister sin effektivitet. I de seneste par år har Italien gjort en indsats på dette område. I dag er der gjort fremskridt, men desværre er det største problem endnu ikke løst, nemlig at producenterne ikke har betalt de betydelige bødesummer. Som bekræftelse på ovenstående kan det anføres, at kun 5,15 % af det skyldige bødebeløb for årene 1995/1996 og 1999/2000 var blevet krediteret Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL).

Kommissionen skal gerne understrege, at alle beslutninger vedrørende kvoternes størrelse og selve ordningen træffes på rådsniveau. For at forbedre sin strukturelle situation har Italien fået hævet sin nationale garantimængde med 900 000 t fra kvoteåret 1993/1994 og med 600 000 t i to trancher (384 000 t fra 2000/2001 og 216 000 fra 2001/2002) inden for rammerne af Agenda 2000.

Kommissionen vil ligeledes præcisere, at Italien for kvoteåret 2000/2001 har overskredet sin samlede garantimængde med 398 698 t for indvejningskvoten (trods forøgelsen på 384 000 t), hvilket i henhold til Rådets forordning⁽¹⁾, der ligger til grund for mælkekvoteordningen, svarer til en bøde på 142 mio. EUR. Den samlede bøde for alle medlemsstater og dermed også inklusive Italien udgør for denne periode 289 mio. EUR.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter — EFT L 405 af 31.12.1992.

(2002/C 115 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3017/01
af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 2001)

Om: Kommerciel, seksuel udnyttelse af børn

Den anden verdenskongres om kommerciel, seksuel udnyttelse af børn vil finde sted i Yokohama i Japan fra den 17. til den 20. december.

Vil Kommissionen deltage i denne kongres? Hvilke holdninger og forpligtelser vil den give udtryk for som EU's bidrag til den internationale bekæmpelse af seksuel og kommerciel udnyttelse af børn, og hvordan vurderer den sin hidtidige politik?

Har den en evaluering af gennemførelsen af de handlingsplaner, der blev vedtaget på den første verdenskongres i Stockholm i 1996?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(7. januar 2002)

Kommissionen deltog i den anden verdenskongres om kommerciel seksuel udnyttelse af børn.

Dens bidrag bestod i et indlæg til plenarforsamlingen, hvori man gennemgik de aktiviteter, der er gennemført på dette område siden den første kongres i Stockholm i 1996. Gennemgangen omfattede såvel lovgivning som den bedste praksis, man er nået frem til gennem finansiering af projekter som led i EU-programmerne Daphne og STOP, der er et stort fremskridt siden den første verdenskongres.

Desuden var Kommissionen leder af en workshop for ikke-statslige organisationer (ngo'er) med henblik på at udtænke og planlægge kommende aktioner.

De aktiviteter, Kommissionen har udført, viser dens engagement i den handlingsplan, der blev udarbejdet i Stockholm. Daphne- og STOP-programmerne har driftsbudgetter for i hvert fald et par år endnu.

Kommissionen vil snarest muligt underrette det ærede medlem af Parlamentet om resultaterne af kongressen.

(2002/C 115 E/226)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3023/01
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen**

(30. oktober 2001)

Om: Kommissionens planer vedrørende anerkendelse og ombytning af hjemvendte emigranternes kørekort

Spanske emigranter, som de seneste år er vendt hjem fra Latinamerika, har store arbejdsmæssige og sociale problemer som følge af, at de ikke kan få anerkendt deres kørekort, fordi der ofte ikke findes en bilateral aftale om gensidig anerkendelse og ombytning af kørekort mellem Spanien og de lande, de vender hjem fra.

I henhold til EUs direktiv af 29. juli 1991 kan kørekort udstedt i tredjelande ikke kan ombyttes til et EU-kørekort, medmindre der findes en bilateral aftale landene imellem. Dette direktiv er gennemført i spansk lovgivning ved kongelig anordning af 30. maj 1997 om almindelige bestemmelser for førere af motorkøretøjer.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at afhjælpe problemerne med anerkendelse og ombytning af kørekort udstedt i tredjelande og dermed undgå den alvorlige skade, som påføres emigranter, der vender hjem til f.eks. Spanien, og ikke kan erhverve et dokument, der ofte er absolut nødvendigt for at kunne arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(18. december 2001)

Artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv nr. 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort⁽¹⁾ fastsætter gensidig anerkendelse af kørekort, der er udstedt af medlemsstaterne. Gensidig anerkendelse af kørekort udstedt i medlemsstaterne berettiges ved harmonisering af udstedelseskriterierne.

Kørekort der udstedes i tredjelande uden for Det Europæiske Økonomiske Område (EØS) anerkendes ikke nødvendigvis gensidigt. Selv når det drejer sig om et kørekort, der er udstedt af et tredjeland, og som anerkendes og ombyttes med et EF-kørekort af en medlemsstat, er en anden medlemsstat ikke forpligtet til at anerkende dette EF-kørekort, som er udstedt ved ombytning (som fastsat i artikel 8, stk. 6, i direktiv 91/439/EØF).

Bilateral anerkendelse af kørekort, der er udstedt i tredjelande, er den enkelte medlemsstats afgørelse. Hvis en indehaver af et EF-kørekort etablerer sit normale hjemsted i et tredjeland uden for EØS, afhænger anerkendelse af kørekortet af, at der foreligger en bilateral aftale, og det samme gælder for anerkendelse af et tredjelandets kørekort, hvis indehaveren ønsker at etablere sit normale hjemsted i en medlemsstat.

De eksisterende lister over tredjelande, hvis kørekort anerkendes på bilateralt niveau er af forskellige grunde uensartede. En sammenhængende EF-ankendelse må bygge på objektive grunde, som bl.a. for et stort antal tredjelande må omfatte en evaluering af eksamenskravene, dokumentssikkerhed og andre kørekortsrelaterede aspekter. Kommissionen er på nuværende tidspunkt ikke i stand til at udføre en sådan undersøgelse.

(¹) EFT L 237 af 24.8.1991. Denne retsakt er relevant for det europæiske økonomiske område.

(2002/C 115 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3024/01

af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen

(23. oktober 2001)

Om: Ødelæggelse af et nederlandsk slagteri i Frankrig

I det franske Fougères har franske bønder i en filial af et nederlandsk slagteri anrettet store ødelæggelser. I dette slagteri forarbejdes nederlandsk oksekød. De franske bønder har efter eget udsagn iværksat denne aktion, fordi der i Frankrig i øjeblikket importeres meget oksekød (også fra Nederlandene), selv om der i landet findes tilstrækkeligt oksekød.

Ved Kommissionen, at franske bønder har ødelagt et nederlandsk slagteri i Fougères (Frankrig)?

Hvad agter Kommissionen at gøre for at beskytte europæiske borgeres ejendomme mod nationalistiske aktioner?

Hvilke foranstaltninger foreslår Kommissionen for fremover at forhindre sådanne aktioner mod det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. december 2001)

Kommissionen er ikke blevet underrettet om ødelæggelserne i kødudskæringsvirksomheden Vivindus i Fougères. Ud over oplysningen fra det ærede medlem bør det præciseres, at på mødet den 26. oktober 2001 i Forvaltningskomitéen for Oksekød omtalte den delegerede fra Nederlandene hændelsen i Fougères og anførte, at det under hensyn til den fælles markedsordning er uacceptabelt, at producenterne i nogle franske regioner truer eller forhindrer arbejdet i slagterier eller forarbejdningsvirksomheder, der bl.a. behandler oksekød fra andre medlemsstater. Ikke desto mindre har Kommissionen ikke for øjeblikket nogen præcise oplysninger om de franske myndigheders reaktion med henblik på at bringe en ende på denne form for forkastelig adfærd.

Kommissionen fordømmer vedvarende de voldelige overgreb, som private begår mod princippet om den frie varebevægelighed, samt det forhold at de ansvarlige myndigheder i den pågældende medlemsstaterne ikke træffer de foranstaltninger til opretholdelse af den offentlige orden, der er nødvendige for at bringe disse overtrædelser til ophør.

Som bekendt har de franske myndigheders manglende vilje til at træffe de foranstaltninger til opretholdelse af den offentlige orden, der er nødvendige for at bringe denne type situation til ophør, allerede medført, at Kommissionen har indledt en overtrædelsesprocedure, og Domstolen har i dom af 9. december 1997 i sag C-265/95, Kommissionen mod Frankrig, bestemt, »at Den Franske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til de fælles markedsordninger for landbrugsprodukter og traktatens artikel 30 (der er blevet til EF-traktatens artikel 28), sammenholdt med artikel 5 (der er blevet til artikel 10), idet den havde undladt at træffe alle nødvendige og adækvate foranstaltninger med henblik på, at private aktioner ikke hindrede den frie bevægelighed for frugt og grøntsager« (Sml. I, s. 6959).

Det er relevant endvidere at minde om, at efter Det Europæiske Råd i Amsterdam den 16. og 17. juni 1997, vedtog Rådet den 7. december 1998 forordning (EF) nr. 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne⁽¹⁾, som indfører interventionsmekanismer, som Kommissionen kan benytte for at få medlemsstaterne, der alene har ansvaret for opretholdelsen af den offentlige orden, til hurtigt at gribe ind over for alvorlige hindringer af den frie varebevægelighed, som skyldes aktioner udført af privatpersoner.

I lyset af ovennævnte dom afsagt af Domstolen i sag C-265/95 og forordning (EF) nr. 2679/98 har Kommissionen rettet henvendelse til de franske myndigheder for at minde dem om de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af EF-traktatens artikel 10 (tidligere artikel 5) og artikel 28 (tidligere artikel 30) samt ovennævnte forordning, og for at opfordre dem til at træffe alle fornødne og relevante foranstaltninger til at sikre den frie varebevægelighed.

De franske myndigheder har i deres svar bekræftet, at der natten mellem den 14. og 15. oktober 2001 blev begået overgreb mod kødudskæringsvirksomheden Vivindus i Fougères. De har fremført, at sådanne uventede aktioner, der gennemføres hurtigt om natten af en gruppe beslutsomme privatpersoner, vanskeliggør en øjeblikkelig strafferetlig forfølgning fra politiets side. Først om morgenen mandag den 15. oktober 2001 kunne de franske myndigheder indlede en efterforskning og tage skridt til at sikre en genoptagelse af aktiviteterne i virksomheden Vivindus og til at afhjælpe skaderne. Præfekten i regionen Bretagne har forpligtet sig til at gøre så meget som muligt for at sikre, at virksomhederne ikke mere sættes i en tilsvarende situation.

Kommissionen vil fortsat følge situationen i Frankrig meget opmærksomt for eventuelt at aktivere en af de mekanismer, der er beskrevet ovenfor.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 12.12.1998.

(2002/C 115 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3029/01

af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(30. oktober 2001)

Om: Sikkerhedsmæssige rammer i kvarteret for Den Europæiske Unions institutioner i Bruxelles

De ansatte i Den Europæiske Unions institutioner er alt for ofte blevet udsat for voldelige røverier eller forsøg på røverier i nærheden af deres arbejdsplads i det såkaldte EU-kvarter.

Ifølge vore oplysninger blev en kvinde den 6. juni 2001 overfaldet bag ved Charlemagne-bygningen, og man forsøgte at stjæle hendes håndtaske. Kvinden blev sparket, indtil et lydsignal fra en forbigående bil skræmte overfaldsmændene. Politiet ankom til stedet, men det lykkedes ikke at fange de flygtende overfaldsmænd, da mændene ikke med sikkerhed kunne identificeres. Samme dag blev en mand overfaldet på Schuman-stationen, og overfaldsmændenes kendetegn var de samme. Inden disse begivenheder var en kvinde blevet overfaldet, og hun var blevet voldsomt sparket ved indgangen til Maelbeek-metrostationen på rue de la Loi. Navnlig kvinder og personer, der arbejder sent, er bange for at færdes i det pågældende område som følge af røverier og andre kriminelle handlinger.

1. Har Kommissionens ansvarlige instanser klart oplyst lokale sikkerhedsmyndigheder om de kriminelle handlinger, som deres medarbejdere er blevet udsat for, og samtidigt præciseret, at situationen er helt uholdbar, navnlig for Kommissionens kvindelige ansatte?

2. Har Kommissionens ansvarlige instanser redegjort for, hvordan de lokale myndigheder agter at forbedre de sikkerhedsmæssige rammer i området?
3. Hvilke konkrete foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forbedre sikkerheden for sine ansatte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. december 2001)

Kommissionens Protokol- og Sikkerhedstjeneste er bekendt med de rapporter, som det ærede medlem henviser til. I slutningen af maj og begyndelsen af juni 2001 fandt der en række voldelige overfald sted i kvarteret omkring EU-institutionerne, som blev udført af personer med det samme signalement. Blandt ofrene var også lokale forretningsdrivende.

Der var dog tale om ret isolerede begivenheder. Det fremgår af registrene, at sådanne overfald ikke er særlig hyppige i det europæiske kvarter, sammenlignet med andre kvarterer i Bruxelles og andre europæiske byer.

Kommissionens Protokol- og Sikkerhedstjeneste har regelmæssig kontakt med de belgiske retsmyndigheder og det belgiske politi, til hvem den sender oplysninger (sted, tid, beskrivelse af overfaldsmænd) om alle indberettede begivenheder, der omfatter tjenestemænd og andre ansatte i EU's institutioner eller de bygninger, de er beskæftiget i.

På denne baggrund er politiindsatsen i kvarteret blevet øget. Området fra Parc Cinquantaire til rue de la Science og fra rue Joseph II til Parc Léopold overvåges nu nærmere af politipatruljer både til fods og i biler. De to parker afpatruljeres også med regelmæssige mellemrum af beredent politi.

Kommissionens Protokol- og Sikkerhedstjeneste har ikke bemyndigelse til at gribe ind uden for Kommissionens bygninger, men den yder hjælp til personale, som udsættes for forbrydelser. I begyndelsen af 2001 afholdt tjenesten i nært samarbejde med andre EU-institutioner og de belgiske myndigheder en række forelæsninger, herunder foredrag af politiofficerer, forevisning af materiel og uddeling af oplysninger om forbrydelser og hvordan man undgår at blive offer.

Protokol- og Sikkerhedstjenesten vil som en service for personalet snart offentliggøre rådgivning om forebyggelse af kriminalitet på Kommissionens Intranet.

(2002/C 115 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3033/01

af Carlos Coelho (PPE-DE) til Kommissionen

(30. oktober 2001)

Om: Fortegnelse over tjenestemænd i Kommissionen fordelt på nationalitet og kategori

Jeg vil gerne have udleveret en fortegnelse over det samlede antal tjenestemænd, som arbejder i Kommissionen, fordelt på nationalitet og kategori.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(21. december 2001)

To tabeller over personalet pr. kategori som defineret i Vedtægten, budgetter og fortegnelse over stillinger i Kommissionen sendes direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat.

(2002/C 115 E/230)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3037/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. oktober 2001)

Om: Håndbagage i fly

Som reaktion på de forfærdelige hændelser i USA den 11. september er kontrollerne i lufthavnene også blevet skærpet i Europa. Også håndbagage bliver nu nøje undersøgt.

Mener Kommissionen ikke, at det ville være mere hensigtsmæssigt af sikkerhedsårsager at udstede et generelt forbud mod medtagelse af håndbagage i fly, således at al bagage, inklusive håndbagagen fremover skal afleveres allerede ved check-in?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. december 2001)

Den af det ærede parlamentsmedlem foreslåede foranstaltning er blevet undersøgt sammen med eksperter i luftfartssikkerhed, men har vist sig at være særdeles omstridt. Det er rigtigt, at det bliver nemmere at kontrollere passagererne, men den er diskriminerende overfor personer som ønsker — eller som skal — beholde bestemte ting inden for rækkevidde under rejsen.

Fordelene, hvad angår sikkerhed, er ikke tilstrækkelige til, at denne foranstaltning bør inkluderes i Europa-Parlamentets og Rådets forslag til forordning om fastsættelse af fælles bestemmelser om sikkerhed inden for civil luftfart⁽¹⁾, som Kommissionen sendte til Europa-Parlamentet og Rådet den 22. oktober 2001 og som er under behandling i Parlamentet.

⁽¹⁾ KOM(2001) 575 endelig udg.

(2002/C 115 E/231)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3038/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. oktober 2001)

Om: Historiebøger

Kan Kommissionen oplyse, om der findes et initiativ i retning af indholdsmæssig samordning af historiebøger til skolerne i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(3. december 2001)

Kommissionen har ikke kendskab til et sådant initiativ.

(2002/C 115 E/232)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3042/01
af Frank Vanhecke (NI) til Kommissionen**

(5. november 2001)

Om: Sprogkrav ved indsendelse af projekter til Kommissionen

I forbindelse med indsendelse af forslag til finansiel støtte inden for rammerne af Fællesskabets finansielle instrument for miljøet Life, der kan findes på hjemmesiden <http://europa.eu.int/comm/life/envir> anmodes ansøgerne om også eller udelukkende at indsende den tekniske del af deres projekt på engelsk, da eksterne eksperter deltager i evalueringen.

Dette til trods for, at det står enhver EU-borger frit for at anvende sit modersmål ved indsendelse af sådanne forslag.

Mener Kommissionen ikke, at hovedvægten på det engelske sprog udgør en form for forskelsbehandling, der diskriminerer en stor del af Unionens borgere, der ikke behersker dette sprog?

Vil Kommissionen sikre, at alle ansøgninger behandles ens, uanset på hvilket af Unionens sprog de er formuleret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. december 2001)

Kommissionen insisterer ikke på, at den tekniske beskrivelse af forslag under Life-Miljø også eller udelukkende indgives på engelsk. Den anbefaler blot, at den tekniske del af forslagene (og kun denne) også eller udelukkende udfærdiges på engelsk, fordi der deltager forskellige interne eksperter fra Kommissionen samt eksperter udefra ved vurderingen af forslagene.

Hver ansøger har ret til at forelægge sit forslag på et hvilket som helst af de officielle EU-sprog. Med henblik herpå er den komplette ansøgningsformular blevet offentliggjort på samtlige officielle sprog. Kommissionen garanterer for, at alle ansøgninger, ligegyldigt på hvilket EU-sprog de måtte være affattet, behandles på samme vis, og at der ikke sker nogen forskelsbehandling ved vurderingen af de enkelte sager (f.eks. sikres der en omfattende dækning af EU-sprogene i ekspertpanelerne).

(2002/C 115 E/233)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3045/01
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(5. november 2001)

Om: Livreddere

Har Kommissionen kendskab til den nylige britiske undersøgelse vedrørende det antal børn, der årligt drukner i svømmebassiner og i havet i EU's medlemsstater?

Vil Kommissionen i lyset af denne undersøgelse overveje at iværksætte systematiske taloplysninger i alle EU's medlemsstater?

Hvilke planer har Kommissionen om at udarbejde en forordning om anbringelse af livreddere ved offentlige svømmebassiner og på strande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. december 2001)

Kommissionen er ikke bekendt med den undersøgelse, som det ærede medlem nævner, men man indsamler de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet. Kommissionen vil meddele resultaterne af sine undersøgelser så hurtigt som muligt.

(2002/C 115 E/234)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3057/01
af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(5. november 2001)

Om: Kontrol med fremstilling og import af medicinsk udstyr

Der blev i. august 2001 konstateret 12 dødsfald i Spanien (i Valencia, Madrid og Barcelona), som noget tyder på kan tilskrives brug af dialyseapparater, der produceres af det multinationale firma Baxter og

forhandles over hele Europa. For få dage siden omtalte den europæiske presse 23 dødsfald blandt kroatiske nyrepatienter, som havde været i behandling med samme type dialyseapparat. Det multinationale firma Baxter afviser, at dødsfaldene kan sættes i forbindelse med deres filtre (Althane A-15, A-18 og A-15), selvom de som forebyggende foranstaltning har trukket dem tilbage fra det europæiske marked.

Mener Kommissionen på den baggrund, at de spanske myndigheder, både nationale og regionale, har handlet uagtsomt i denne sag, i forhold til bestemmelserne i direktiv 93/42/EØF⁽¹⁾ om medicinske anordninger, herunder især

- artikel 2, som pålægger EU-landene at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre anordningernes sikkerhed, og
- bilag I, som opstiller de krav, EU-landene skal pålægge fabrikanter eller producenter i forbindelse med design og brug af produkterne (navnlig punkt 12.7, beskyttelse mod termiske risici)?

Har den spanske regering informeret Kommissionen behørigt om sagen med Baxter-dialyseapparaterne, som foreskrevet i artikel 8 (beskyttelsesklausul) og artikel 10 (oplysninger om forhold indtruffet efter markedsføringen) i ovennævnte direktiv?

Kan Kommissionen bekræfte, at de spanske myndigheder, før de tillod anvendelse af Baxters produkter, sikrede sig, at de var udstyret med CE-mærket, og overholdt CE-overensstemmelseserklæringen?

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt at fastsætte bedre og mere omfattende regler, for korrekt fremstilling af medicinsk udstyr for såvel udstyr produceret i EF som for udstyr importeret fra tredjelande, som indeholder strengere standarder til beskyttelse af potentielle brugeres sikkerhed?

⁽¹⁾ EFT L 169 af 12.7.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(19. december 2001)

I overensstemmelse med artikel 10 i Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger underrettede de spanske myndigheder officielt Kommissionen og medlemsstaterne i september 2001 om de problemer, man var stødt på i forbindelse med det pågældende produkt. Dette gjorde det muligt for medlemsstaterne at træffe øjeblikkelige foranstaltninger med hensyn til disse produkter på deres markeder. Yderligere oplysninger blev fremsendt af de spanske myndigheder den 18. oktober 2001.

I henhold til de oplysninger, der blev givet af de spanske myndigheder, havde dette produkt været igennem de krævede procedurer vedrørende overensstemmelseserklæring og var udstyret med CE-mærket.

De spanske myndigheder bekræftede endvidere, at det endnu ikke har været muligt at fastslå nogen forbindelse mellem de spanske og kroatiske tilfælde.

De er stadig i gang med undersøgelser af de problemer, der er opstået med dialyseapparaterne, og vil meddele deres konklusioner til de øvrige medlemsstater, så snart de foreligger.

De foreløbige konklusioner af en undersøgelse, der for øjeblikket foretages hos de nationale myndigheder og andre berørte parter viser, at det gældende regelværk generelt giver en høj grad af sikkerhed. Der er fastlagt forskellige procedurer for overensstemmelseserklæringer afhængig af produkttype og de potentielle risici, der er forbundet med produktet. Endvidere rummer direktivet forskellige mekanismer, som gør det muligt for myndighederne at gribe ind, selv når produkterne er forskriftsmæssigt markedsført, hvis der rejser sig spørgsmål om sikkerheden. Kommissionen og medlemsstaterne har dog også under disse undersøgelser accepteret, at gennemførelsen af direktivet kan forbedres på visse områder. Kommissionen og medlemsstaterne har allerede taget en række initiativer i denne forbindelse.

(2002/C 115 E/235)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3059/01
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. november 2001)

Om: Afskaffelse af tilskud til opdræt af kamptyre på grundlag af ny viden

EU yder som led i Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999⁽¹⁾ af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød tilskud til opdræt af kamptyre. Hidtil blev tilskuddene begrundet med, at opdrætteren først fastlagde dyrets anvendelse, efter at præmien var blevet udbetalt. Denne begrundelse er uholdbar. Det spanske landbrugsministerium fører et officielt register med betegnelsen »Libro Genealógico de la Raza Bovina de Lidia«. Dette register indførtes den 12. marts 1990 (Boletín Oficial del Estado No. 69-21-3-90). Da der er tale om et offentligt register, har alle myndigheder adgang til det. Ethvert stykke kvæg, som skal anvendes til tyrefægtning eller til Festejos Taurinos (hvor dyrene af befolkningen i en by jages gennem gaderne og langsomt pines til døde), skal indføres i dette register. Registreringen skal senest foretages inden for de første ti dage i måneden efter den måned, hvor dyret er kommet til verden (stykke 1.2.D). Dette er et entydigt bevis på, at anvendelsen af kvæget uigenkaldeligt er lagt fast på det tidspunkt, hvor EU-præmien udbetales, dvs. normalt i alderen 9-10 måneder. Registreringen slettes først, efter at dyret er blevet dræbt under tyrefægtningen. Det pågældende dyr er således ikke blevet opdrættet med henblik på produktion af kød eller mælk. Det indebærer, at EU er blevet misinformeret i mindst elleve år. Skatteyderne i EU har således aktivt været med til at finansiere dyrplageri.

Er det ifølge Kommissionen muligt med omgående virkning at sætte en stopper for udbetalingen af tilskud til opdrættere af kamptyre på grundlag af det foreliggende entydige bevis?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. december 2001)

Ifølge EU-bestemmelserne går én af foranstaltningerne til støtte af oksekødsproducenternes indkomst ud på, at der kan ydes en »særlig præmie for handyr« for ikke-kastrerede handyr én gang fra de er ni måneder gamle. Denne præmie ydes i Spanien under overholdelse af de regionale lofter for højst 90 dyr, der overholder alderskriterierne, pr. bedrift pr. kalenderår.

Ifølge Kommissionens oplysninger er det kun meget få af de tyre, som opdrættes, der anvendes til tyrefægtning og lignende i forhold til, hvor mange dyr der går til slagtning. Det drejer sig højst om 10 % af bestanden.

Uanset i hvilken alder visse tyre udvælges til tyrefægtning og lignende, er det under alle omstændigheder klart, at de fleste af de ikke-kastrerede handyr i en besætning opdrættes til samme formål som almindelige tyre, fordi de producenter, der udvælger en procentdel af dyrene til tyrefægtning og lignende, samtidig også er oksekødsproducenter.

Som det fremgår, modtager producenterne denne særlige præmie for alle ikke-kastrerede handyr, de holder, også de dyr, der udvælges til tyrefægtning og lignende.

Kommissionen har ingen planer om at udelukke disse producenter fra de direkte betalinger ved at foreslå, at der differentieres mellem tyrene alt efter deres endelige bestemmelse.

Eftersom reglerne for den fælles markedsordning for oksekød, som gælder alt kvæg, er fastsat ved en rådsforordning, er det i sidste ende kun Rådet (landbrugsministrene), der efter forslag fra Kommissionen kan beslutte at ændre reglerne i den retning, det ærede medlem ønsker.

Som det forholder sig nu, har Kommissionen ingen planer om at forelægge et sådant forslag for Rådet.

(2002/C 115 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3062/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. november 2001)

Om: Fremme af integration af og fremtidsperspektiver for romabørn gennem et tilstrækkeligt udbud af undervisning i deres eget sprog og egen kultur

1. Er Kommissionen bekendt med, at udbuddet af undervisning i eget sprog og egen kultur til børn, der tilhører nye grupper af indvandrere, og som taler tyrkisk eller arabisk hjemme, har bidraget til, at disse børn også lærer at beherske det sprog bedre, der anvendes af flertallet af indbyggerne i deres boligområde, hvilket bidrager til integrationen af dem?
2. Er Kommissionen opmærksom på, at roma-folket lever spredt over flere stater og dermed modsat de fleste andre folk i Europa ikke råder over et eget territorium, hvilket medfører, at endnu flere EU-borgere end nu efter de nye centraleuropæiske medlemsstaters tiltrædelse vil tale et sprog, der ikke er det samme som det officielle administrations- og undervisningssprog?
3. Anser Kommissionen det forhold, at der generelt ikke gives undervisning i eget sprog og egen kultur på skoler, der helt eller for det meste underviser romabørn, som en af de mulige forklaringer på denne befolkningsgruppes dårlige undervisningsresultater og begrænsede chancer på arbejdsmarkedet?
4. Er Kommissionen desuden bekendt med, at mangelen på udbud af undervisning på eget sprog og i egen kultur i landsbyer og byområder, der for en stor del er befolket af husholdninger fra romagruppen, indtil nu af de kompetente myndigheder, navnlig i Den Slovakiske Republik, har været begrundet med, at der er tale om et sprog uden skriftsprog, som heller ikke karakteriseres af ensartet ordvalg og sætningsbygning, således at undervisning alene er mulig på landets flertalssprog?
5. Hvilken viden har Kommissionen om, hvad sprogfolk og andre berørte nu har gjort for i så høj grad som muligt at etablere en ensartet skrivemåde af romasproget, således at dette bedre kan anvendes inden for litteratur, teater og undervisning?
6. Er Kommissionen rede til at fremme, at romasproget integreres i undervisningen, som det sker i Malmø, og at dette i hvert fald sker i områder, hvor over 10 % af befolkningen er romaer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(20. december 2001)

Kommissionen noterer sig de oplysninger, det ærede medlem har forelagt, især i punkt 1-3, og minder om, at medlemsstaterne alene har ansvaret for tilrettelæggelsen af deres uddannelsesordninger, herunder undervisningens indhold.

For så vidt angår punkt 3, råder Kommissionen ikke over oplysninger om dette emne.

Spørgsmålet om undervisning i vandrende befolkningsgruppers sprog og mindretalssprogindlæring er for Kommissionen et prioriteret emne i sammenhæng med dens programmer og initiativer på uddannelsesområdet.

For så vidt angår aktionen Comenius under Socrates, finansierer Kommissionen en række projekter, der behandler mislykket skolegang og risikotruede børn, især blandt marginaliserede grupper som f.eks. Roma og Sinti. Heri indgår udvikling af undervisningsmateriale på deres respektive sprog og anvendelse af informations- og kommunikationsteknologier for at tilskynde disse grupper til at anvende deres egne sprog.

Institutioner, der beskæftiger sig med uddannelse af Roma og Sinti, deltager i projekter, som Kommissionen finansierer på områderne mellemkulturel uddannelse og uddannelse af børn af vandrende arbejdstagere, rejsende og sigøjnere.

Sprogenes sociolingvistiske situation i Roma- og Sinti-samfund er overordentlig kompleks. Sproget findes i mange varianter, som undertiden er gensidigt uforståelige, en situation, der kompliceres yderligere af fænomener i forbindelse med kontakten med større befolkningsgruppers sprog i de områder, hvor disse samfund lever. Desuden modsætter medlemmerne af disse samfund sig undertiden udvikling af en skriftlig standardversion af deres sprog og disse sprogs udbredelse til personer uden for deres samfund. Disse faktorer er hindringer, som det undertiden er vanskeligt for undervisningen at overvinde, når man i skolen ønsker at undervise i Roma- og Sinti-samfundenes sprog og kulturer.

Kommissionen er informeret om forskellige initiativer med sigte på at standardisere Roma-sproget, men den har ikke indtil nu modtaget oplysninger om, at det skulle være lykkedes at skabe en standard, der kan accepteres af samtlige Roma- og Sinti-samfund i Europa.

Inden for rammerne af Phare-programmet har Kommissionen understøttet projekter om bedre integration af Roma-børn i det normale skolemiljø og om forbedring af Roma-befolkningernes fremmøde i skolerne ved at tilskynde til undervisning i Roma-sprog og -kultur og ved at give mulighed for en ny skolegang for dem, der aldrig afsluttede deres obligatoriske skolegang. Sådanne projekter har været gennemført og gennemføres i øjeblikket i en række kandidatlande, herunder Rumænien, Bulgarien og Slovakiet.

(2002/C 115 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3070/01

af Chantal Cauquil (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. oktober 2001)

Om: Døde delfiner i EU's farvande

Flere avisartikler har beskrevet, hvordan delfiner, der tilfældigt fanges i store europæiske fiskerfartøjers trawl, mister livet. Der tales om fund af flere hundrede døde hvalfisk hvert år ved de franske og engelske kyster.

Hvalfisk er imidlertid beskyttet gennem direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den vil gøre for at få sine egne direktiver overholdt?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. november 2001)

Alle hvalarter er strengt beskyttede i henhold til Habitat-direktivet⁽¹⁾, som bl.a. tvinger medlemsstaterne til at oprette et system til kontrol med uforsætlig indfangning af og drab på disse arter. Medlemsstaterne bør i lyset af de seneste oplysninger forske yderligere eller træffe de krævede bevarelsesforanstaltninger for at sikre, at uforsætlig indfangning og drab ikke får en afgørende negativ virkning på de pågældende arter.

Hvis fællesskabsbestemmelserne overtrædes, vil Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at disse bestemmelser anvendes korrekt af medlemsstaterne.

Kommissionen er opmærksom på, at de fleste af undersøgelserne af situationen med hensyn til bevarelse af små hvaler peger på risikoen ved, at bifangster af visse arter er ved at nå op på et niveau, der kan bringe visse hvalbestandes bæredygtighed i fare. Der er stadig ikke fuldt overblik over de forskellige fiskerimetoders relative bidrag til at løse og begrænse dette problem.

Der har hidtil ikke været ret mange teorier om, hvorledes problemet med bifangster af hvaler i flydetråd finder sted, og der har derfor heller ikke været mange forslag til, hvorledes det kan begrænses.

Kommissionen vil imidlertid gerne træffe alle de nødvendige foranstaltninger til at formindske og helst helt afskaffe uforsægtligt drab på hvaler i forbindelse med fiskeriaktiviteterne. Derfor vil Generaldirektoratet for Fiskeri i samarbejde med Generaldirektoratet for Miljø afholde et møde med en undergruppe af Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri fra den 10. til den 14. december 2001 for at få et aktuelt overblik over det foreliggende materiale og finde en løsning på problemet.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

(2002/C 115 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3093/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. november 2001)

Om: Anvendelse af midler fra fællesskabsfonden for forskning og oplysning inden for tobak

Som det fremgår af oplysninger fra Generaldirektoratet for Landbrug (i den 29. årsberetning om EUGFL for 1999) er de midler, som er afsat til fællesskabsfonden for forskning og oplysning inden for tobak ikke udnyttet tilstrækkeligt. Mere konkret oplyses det, at der af de 48 717 941 euro, som er blevet tilbageholdt, kun er blevet udnyttet 11 896 872 euro.

1. Hvad er de nyeste tal for tilbageholdelse og udnyttelse af midlerne til fællesskabsfonden for forskning og oplysning inden for tobak?
2. Er der blevet godkendt nye projekter ud over de, som Kommissionen nævner i sit svar på min tidligere forespørgsel (E-0247/00 (¹))? Er der projekter, som vedrører Grækenland?

(¹) EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. december 2001)

Vedrørende det samlede beløb, der er tilbageholdt til fordel for fonden, bør det bemærkes, at der ikke er tale om en reel fond, hvortil der årligt indbetales de samlede tilbageholdelser, og hvorfra man hæver midlerne til at finansiere foranstaltningerne. I praksis iværksætter Kommissionen foranstaltninger, som finansieres over en ad hoc-budgetpost, som kaldes fællesskabsfonden for forskning og oplysning, B1-175. Bevillingerne på denne budgetpost svarer til et skøn over de reelle omkostninger i et givent regnskabsår. Kommissionen sikrer, at bevillingerne/udgifterne over denne post ikke overstiger de samlede tilbageholdelser.

Det beløb, der er opført på EF's budget (post B1-175) for 2001, er 15 000 000 EUR, hvoraf 7 500 000 EUR er afsat til forskningsdelen og 7 500 000 til informationsdelen.

I 2000 blev der udnyttet 3 073 000 EUR. Underudnyttelsen af tilbageholdelserne skyldes dels, at der ikke er iværksat nye projekter, dels at udbetalingerne sker i takt med udviklingen og kontrollen med de igangværende projekter.

a) Vedrørende projekter under forskningsdelen er der ikke iværksat nye projekter. Det forventes, at målene for fonden vil blive ændret i forbindelse med Kommissionens forslag om at forny den fælles markedsordning for tobak.

b) For projekter under informationsdelen offentliggjorde Kommissionen den 13. juni 2001 et udbud vedrørende en informationskampagne, hvis mål er at forebygge rygning blandt unge. Den 9. november 2001 mødtes det videnskabelige og tekniske udvalg under fællesskabsfonden for tobak for at bistå Kommissionen med at vælge det bedste forslag blandt de indkomne bud.

Alle projekter, der enten er færdige eller ved at blive gennemført, er af interesse for Grækenland.

(2002/C 115 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3095/01
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(13. november 2001)

Om: Prostitutionsnetværk

Der er for nylig blevet afsløret et prostitutionsnetværk i Grækenland, og derved fik offentligheden kendskab til, hvorledes sådanne netværk fungerer, hvordan de uhindret bruger annoncer i dagspressen til deres markedsføring, samt at de involverede personer opnår uhyre store profiler. Der skal gøres opmærksom på, at det i den græske presse blev oplyst, at disse kriminelle netværks »omsætning« når op på 20 mia. drachmer om året, og at udlændinge, som illegalt er kommet ind i Grækenland i samarbejde med græske forbrydere har skabt et moderne slavemarked med unge kvinder, som »importeres« til Grækenland for 300 000 til 1 mio. drachmer pr. styk, holdes indespærret i elendige lejligheder eller hotelværelser og udbydes gennem de såkaldte »lyserøde annoncer« i dagspressen.

Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre for at eliminere denne anvendelse af nedværdigende »lyserøde annoncer«? Hvilke følger mener den, disse vulgære annoncer vil kunne have på psyken hos de mindreårige, der læser dem i de aviser og tidsskrifter, som kommer ind i hvert eneste hus? Findes der en juridisk mulighed for at forbyde offentliggørelse i dagspressen af annoncer, hvis indhold er nedværdigende for kvinder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. januar 2002)

Det ærede medlem henviser til, at man for nylig har afsløret et prostitutionsnetværk i Grækenland, og at det er tilladt at annoncere for prostitution i græsk presse. Kommissionen kan hermed meddele det ærede medlem, at den ikke for øjeblikket har til hensigt at fremsætte forslag på dette område.

Da en sådan national annoncering ikke har nogen indvirkning på tværs af grænserne, er det medlemsstaterne, der afgør, hvorledes annonceringen skal reguleres i deres nationale presse. Der skal i denne forbindelse tages behørigt hensyn til beskyttelsen af mindreårige. Behovet for at regulere annoncering for at hensyn til beskyttelsen af mindreårige er blevet anerkendt af Kommissionen i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed⁽¹⁾. Ifølge dette direktiv skal medlemsstaterne foretage en sådan regulering af reklamer i tv-udsendelser fra foretagender, som hører ind under deres jurisdiktion, at reklamerne ikke kan skade mindreåriges moralske eller fysiske udvikling.

⁽¹⁾ EFT L 202 af 30.7.1997.

(2002/C 115 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3096/01
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. november 2001)

Om: Anvendelse af direktiver vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen

Kan Kommissionen oplyse, i hvilket omfang følgende direktiver overholdes i Grækenland:

- 89/391/EØF⁽¹⁾ om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet,
- 89/654/EØF⁽²⁾ om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet,

- 89/656/EØF⁽³⁾ om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet,
- 1999/92/EØF⁽⁴⁾ om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for farer hidrørende fra eksplosiv atmosfære.

Har Grækenland for hvert enkelt af de ovenfor anførte direktiver iværksat gennemførelsesforanstaltninger? Hvis ja, bliver de iværksat korrekt? Hvis nej, er proceduren for krænkelse af fællesskabslovgivningen blevet iværksat, og på hvilket stadium befinder den sig for hvert enkelt direktiv?

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 393 af 30.12.1989, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 393 af 30.12.1989, s. 18.

⁽⁴⁾ EFT L 23 af 28.1.2000, s. 57.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. januar 2002)

Direktiv 89/391/EØF⁽¹⁾, 89/654/EØF⁽²⁾ og 89/656/EØF⁽²⁾ er inkorporeret i den nationale lovgivning i Grækenland, og Kommissionen har modtaget meddelelse om gennemførelsesbestemmelserne. Den beskrevne lovgivning anses for at inkorporere Fællesskabets direktiver på en tilfredsstillende måde. I henhold til artikel 13, stk. 1, i direktiv 1999/92/EF⁽³⁾ skal medlemsstaterne gennemføre direktivet senest den 30. juni 2003, og de er derfor på ingen måde forpligtet til at vedtage gennemførelsesbestemmelser inden den dato.

Det påhviler medlemsstaterne at sikre, at de nationale sundheds- og sikkerhedsforanstaltninger, der er vedtaget med henblik på at inkorporere Fællesskabets direktiver, anvendes korrekt. Kommissionen skal i den forbindelse gøre det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at der for nylig er klaget over gennemførelsen af direktiverne om arbejdstagernes sundhed og sikkerhed i Grækenland.

Kommissionen træffer de nødvendige foranstaltninger med hensyn til denne klage og indleder i givet fald en overtrædelsesprocedure vedrørende de pågældende direktiver.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽²⁾ EFT L 393 af 30.12.1989.

⁽³⁾ EFT L 23 af 28.1.2000.

(2002/C 115 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3101/01

af Struan Stevenson (PPE-DE), Niels Busk (ELDR),
Ian Hudghton (Verts/ALE), Albert Maat (PPE-DE), Catherine Stihler (PSE),
Elspeth Attwooll (ELDR), Brigitte Langenhagen (PPE-DE),
James Nicholson (PPE-DE), Robert Sturdy (PPE-DE)
og Neil Parish (PPE-DE) til Kommissionen

(13. november 2001)

Om: Kullerfiskeri

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at forebygge enhver form for yderligere ansvarsløs ødelæggelse af bestandene af ungkuller, efter at den danske fiskeriinspektion sidste måned opdagede, at et dansk industrifiskerifartøj i en fangst på 543 tons havde landet 114 tons ungkuller?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(6. december 2001)*

Kommissionen er bekendt med det problem, som de ærede medlemmer refererer til.

I EF-bestemmelserne for fiskeri er der allerede fastsat skrappe grænser for, hvor store bifangster der må være industrifiskeriet.

Som led i det igangværende omarbejdelse af EF-forordningen om tekniske foranstaltninger⁽¹⁾ i forbindelse med genopretningsplanen for torsk i Nordsøen overvejer Kommissionen at nedsætte den tilladte andel af arter som torsk, kuller og hvilling i fangsterne af industrifisk. De nuværende bifangstgrænser for andre arter vil blive opretholdt.

Med hensyn til håndhævelsen af ovennævnte EF-bestemmelser udtager den danske fiskerikontrol stikprøver af op til 20 % af landingerne af industrifisk i Danmark. Den danske fiskerikontrol afslørede denne overtrædelse af EF-bestemmelserne og har idømt den pågældende fisker en administrativ sanktion. Han har fået inddraget sin fiskerilicens i en måned. Hvis han igen skulle overtræde bestemmelserne, vil han blive idømt endnu skrappe sanktioner.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 850/98 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer — EFT L 125 af 27.4.1998.

(2002/C 115 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3106/01**af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen***(5. november 2001)*

Om: Undersøgelse af EBA-initiativets indvirkning

Den 26. februar 2001 vedtog Rådet initiativet alt undtagen våben. Dette initiativ, som tillader fri adgang til fællesskabsmarkederne uden afgifter og kontingenter for alle produkter fra de mindst udviklede lande undtagen våben og ammunition, indebærer dog en vis risiko for producenterne i EU's yderste randområder.

Man kan således frygte, at visse producenter af ris, sukker, bananer eller rom fra de oversøiske departementer ikke længere vil være i stand til at konkurrere på lige vilkår med producenterne fra de mindst udviklede lande.

Kommissionen er opmærksom på dette problem og har i sit arbejdsprogram om en strategi for en bæredygtig udvikling i de yderste randområder af 12. juni 2001 påtaget sig i løbet af andet halvår 2001 at indlede en undersøgelse af disse bestemmelsers indvirkning.

Kan Kommissionen over for Europa-Parlamentet redegøre for, hvor langt man er nået med denne undersøgelse, og i det mindste angive referencegrundlaget for denne undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy*(27. november 2001)*

Kommissionen kan bekræfte, at undersøgelsen vedrørende partnerskabet mellem Fællesskabet og landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-EU) og initiativet »alt undtagen våben« skridet godt frem. Kommissionen håber at offentliggøre undersøgelsen i begyndelsen af 2002.

I overensstemmelse med den holdning, som Kommissionen har givet udtryk for i rapporten om foranstaltninger til gennemførelse af artikel 299, stk. 2 ⁽¹⁾, skal denne undersøgelse analysere de muligheder og spørgsmål, som de ovennævnte to instrumenter frembyder, for at danne grundlag for henstillinger til Kommissionen og regionerne i den yderste periferi. Kommissionen arbejder fortsat med en mere detaljeret beskrivelse af undersøgelseskommisioriet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 147 endelig udg.

(2002/C 115 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3109/01

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(13. november 2001)

Om: Fremgangsmåde ved tildeling af støtte fra Den Europæiske Socialfond til universiteter

ESF-støtte til studerende tildeles for øjeblikket pr. kalenderår fra januar til december, medens det akademiske år løber fra september til juli, og universiteterne ikke modtager meddelelse om støtte før oktober/november. Derfor begynder studerende, der er afhængige af denne støtte, deres studier i september med den viden, at de kun er garanteret støtte indtil december, eftersom tildeling af støtte fra januar afhænger af et heldigt udfald af ESF-udbuddet.

Gennemføres ESF-støtteordningen på samme måde i alle medlemsstater?

Agter Kommissionen at ændre denne fremgangsmåde eller tage den op til fornyet overvejelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. december 2001)

Procedurerne for tildeling af stipendier til universiteter afhænger af de forvaltende og udbetalende myndigheder i de enkelte medlemsstater, og ikke af Kommissionen. De problemer, det ærede medlem nævner, bør derfor forelægges for de ansvarlige myndigheder i den pågældende medlemsstat.

Forpligtelser vedrørende bistand i en periode på to eller flere år indgås sædvanligvis en gang om året og stipendier for flere år kan derfor tildeles i et bestemt forhold for det pågældende akademiske år.

(2002/C 115 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3118/01

af Emilia Müller (PPE-DE) til Kommissionen

(5. november 2001)

Om: Leader+

Den 14.4.2000 vedtog Kommissionen en meddelelse til medlemsstaterne om retningslinjer for det nye fællesskabsinitiativ Leader+ (2000-2006). Heri blev medlemsstaterne opfordret til at indgive deres forslag til programmer inden seks måneder efter offentliggørelsen af meddelelsen.

Den tyske delstat Bayern indsendte derfor i midten af november 2000 via Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug sit udkast til Kommissionens GD for Landbrug. Oprindeligt lovede Kommissionen at afslutte godkendelsesproceduren inden for fem måneder.

Mens de første bevillinger nu allerede er frigjort i andre europæiske regioner, er det bayriske udkast (samt formodentlig også de øvrige tyske udkast) endnu ikke blevet godkendt. Da Kommissionens godkendelse skal efterfølges af den bayriske udvælgelsesprocedure, kan de enkelte projekter derfor først gennemføres med stor forsinkelse. Dette fører til en enorm usikkerhed i forbindelse med finansiering og udvikling af de planlagte projekter.

Hvornår kan der påregnes afgørelse om, hvorvidt det indsendte udkast kan godkendes?

Hvad skyldes den betragtelige forsinkelse af afgørelsen i denne sag, mens procedurerne for længst er afsluttet i andre europæiske regioner?

Hvad sker der med bevillingerne for 2001, hvis godkendelsesproceduren ikke kan afsluttes inden årets udgang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. november 2001)

Kommissionen agter i snævert samarbejde med de bayerske myndigheder at afslutte forhandlingerne om det bayerske program så snart som muligt, således at Kommissionen kan godkende det med udgangen af 2001. De bayerske myndigheder har modtaget alle informationer med henblik på at tilpasse deres program til kravene i Kommissionens meddelelse til medlemsstaterne den 14. april 2000 om retningslinjer for fællesskabsinitiativet til udvikling af landdistrikterne (Leader+).

Kort efter godkendelsen af programmerne til udvikling af landdistrikterne i efteråret 2000, indsendte de tyske myndigheder anmodninger om ændringer af de fleste af de tyske planer for udvikling af landdistrikterne. Kommissionen fulgte de tyske myndigheders anmodning om at prioritere evalueringen og godkendelsen af ændringerne i de tyske planer for udvikling af landdistrikterne.

Hertil kommer, at der stadig er åbne spørgsmål, som skal afklares med de bayerske myndigheder om indholdet af det bayerske Leader+-program.

For de programmer, hvor alle formelle høringer og forhandlinger endnu ikke er afsluttet med udgangen af året, fortæbes fællesskabsbevillingerne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond EUGFL, Udviklingssektionen for år 2001. Den genopførelse på budgettet, der blev foretaget tidligere på året, og som gjorde det muligt at sprede bevillingerne for 2000 til de strukturfondsprogrammer, der ikke var blevet godkendt ved udgangen af 2000 over perioden 2002-2006, var noget exceptionelt, som der udtrykkeligt var hjemmel for i punkt 17 i den tværinstitutionelle aftale af 6. maj 1999. Der er ikke planlagt lignende bestemmelser for 2001.

For at sikre at det resterende bayerske Leader+ -program er gennemført i så stort omfang, at man kan undgå at miste bevillingerne, er det vigtigt, at forhandlingerne snarest muligt afsluttes, og at Kommissionen modtager en revideret endelig udgave, som fuldt ud afspejler resultaterne af de forskellige høringsprocedurer i Kommissionens tjenestegrene samt alle bilaterale forhandlinger mellem Kommissionen og de bayerske myndigheder.

(2002/C 115 E/245)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3123/01

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(14. november 2001)

Om: Direktiv 98/34 — notifikation 2001/0267/NL

Den 20. juni 2001 fremlagde de hollandske myndigheder et udkast til »Dekret fra ministeren for bolig, planlægning og miljø, der opstiller regler for kobberbaserede træbeskyttelsesmidler«, under bestemmelserne i direktiv 98/34/EF⁽¹⁾ (notifikation 2001/0267/NL). Dekretet sigter mod at forbyde import og anvendelse af træ behandlet med kobberbaserede træbeskyttelsesmidler i Holland.

I den forbindelse tillader jeg mig at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

- Er det Kommissionens opfattelse, at gennemførelsen af dekretet fra de hollandske myndigheder som beskrevet i notifikation 2001/0267/NL vil føre til, at der ikke længere kan importeres og benyttes træ behandlet med kobberbaserede træbeskyttelsesmidler i Holland?
- Opfatter Kommissionen et sådant import- og anvendelsesforbud som en handelsbarriere og dermed som værende i strid med reglerne for det indre marked?

(¹) EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. december 2001)

Notifikation 2001/0267/NL, som det ærede medlem henviser til, vedrører et forbud mod import, anvendelse og tilrådighedsstillelse af træ, som er behandlet med kobberforbindelser, kobber/kromforbindelser eller kobber/krom/arsenforbindelser til anvendelse i Nederlandene, samt oplagring med henblik på kommercielle formål på det nederlandske marked.

Tyskland, Portugal, Finland og Det Forenede Kongerige har fremsendt udførlige udtalelser om dette forslag. De nederlandske myndigheder har som følge af disse udførlige udtalelser været nødsaget til at udskyde vedtagelsen af denne tekst til den 21. december 2001. Kommissionen og Sverige har indgivet bemærkninger til de nederlandske myndigheder i henhold til artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (¹). Kommissionen har i sine bemærkninger givet udtryk for, at et sådant forbud uden tvivl kan antages at medføre en betydelig begrænsning af importen af denne type produkter, og at forslaget straks efter sin vedtagelse kan medføre hindringer for den fri bevægelighed for varer i henhold til EF-traktatens artikel 28 (tidligere artikel 30) og 30 (tidligere artikel 36).

Det skal dog understreges, at en sådan foranstaltning i visse tilfælde kan begrundes med henvisning til bydende almene hensyn, såfremt den står i rimeligt forhold til det legitime mål. Kommissionen har i sine bemærkninger gjort gældende, at en foreløbig undersøgelse af de videnskabelige oplysninger fra de nederlandske myndigheder ikke giver anledning til at acceptere de nederlandske myndigheders begrundelse for de pågældende foranstaltninger. Kommissionen har derfor anmodet de nederlandske myndigheder om at udskyde vedtagelsen af forslaget for at få mulighed for at forelægge de nederlandske myndigheders videnskabelige oplysninger for Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (CSTEE), således at denne komité kan udtale sig om det videnskabelige grundlag for det påtænkte forbud.

(¹) EFT L 204 af 21.7.1998.

(2002/C 115 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3133/01

af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(6. november 2001)

Om: Rådets forordning (EF) nr. 925/1999 om registrering og anvendelse i Fællesskabet af visse typer civile subsoniske jetflyvemaskiner

Generaladvokaten afgav den 20. september 2001 forslag til afgørelse vedrørende en præjudiciel forelæggelse om gyldigheden af artikel 2 og 3 i forordning (EF) nr. 925/1999 (¹) vedrørende begrænsning af brugen af fly i europæiske lufthavne med henblik på beskyttelse mod støj; denne forordning er baseret på designkriterier fremfor præstationskriterier, hvilket giver anledning til undren og rejser forskellige spørgsmål; designkriterier kan til forskel fra præstationskriterier ikke anvendes til at favorisere en bestemt producent af jetmotorer fremfor en anden. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den vil foreslå en ophævelse eller ændring af Rådets forordning (EF) nr. 925/1999 om registrering og anvendelse i Fællesskabet af visse typer civile subsoniske jetflyvemaskiner?

(¹) EFT L 115 af 4.5.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(6. december 2001)*

Kommissionen har kendskab til generaladvokatens udtalelse af 20. september 2001 vedrørende foreneligheden af artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EF) nr. 925/1999 af 29. april 1999 om registrering og anvendelse i Fællesskabet af visse typer civile subsoniske jettflyvemaskiner, som er blevet ombygget og omcertificeret for at opfylde normerne i bind I, del II, kapitel 3, i bilag 16 til konventionen angående international civil luftfart, tredje udgave (juli 1993)⁽¹⁾ med fællesskabsretten. Kommissionen afventer med interesse Domstolens afgørelse i denne sag.

Kommissionen agter ikke at drage nogen konklusioner, før denne afgørelse foreligger. Uafhængigt heraf vedtog Kommissionen den 28. november 2001 et udkast til direktiv om gennemførelse af den beslutning, der for nyligt er truffet af forsamlingen for Den Internationale Civile Luftfartsorganisation (ICAO) vedrørende foranstaltninger til reduktion af støj fra fly.

⁽¹⁾ EFT L 115 af 4.5.1999.

(2002/C 115 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3134/01**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen***(6. november 2001)*

Om: Følgerne af offentlig finansiering af foranstaltninger til BSE-bekæmpelse og -forebyggelse

Allerede i januar 2001 anmodede Kommissionen medlemsstaterne om oplysninger om de nationale godtgørelser af udgifter til bekæmpelse og forebyggelse af BSE, og i forbindelse med samlingen i Rådet (landbrug) den 26. februar 2001 meddelte Kommissionen, at de modtagne oplysninger herom var utilstrækkelige og af vekslende kvalitet (presseberetning af 27. februar 2001). Denne situation forblev stort set uforandret i de efterfølgende otte måneder, idet Kommissionen i sit svar på skriftlig forespørgsel E-1821/01⁽¹⁾ af 3. september 2001 atter meddelte, at den ikke var i besiddelse af fyldestgørende oplysninger herom.

Hvorfor har Kommissionen på denne baggrund endnu ikke udarbejdet en oversigt over foranstaltninger i medlemsstaterne og deres regioner, herunder evt. nødvendige politiske foranstaltninger?

I svaret på skriftlig forespørgsel E-1821/01 af 3. september 2001 udtaler Kommissionen, at længerevarende markante forskelle mellem, hvor store offentlige midler, der ydes til disse foranstaltninger, kan meget vel få indflydelse på konkurrenceforholdet mellem producenterne.

Endvidere fører de eksisterende store forskelle i den offentlige støtte til BSE-test-udgifter, forskellene i prisen på en BSE-test fra medlemsstat til medlemsstat og forskellene i den offentlige finansiering af forarbejdningen til kød- og benmel til kunstige strømme af slagtekvæg til de medlemsstater, hvor de samlede omkostninger er lavest. De samme negative konsekvenser som følge af forskelle i udgifterne til forarbejdning til kød- og benmel gælder også i svine- og fjerkræsektoren.

Er disse kunstige handelsstrømme af slagtekvæg mellem medlemsstaterne forenelige med målsætningerne i forordning (EF) nr. 1254/1999⁽²⁾ om den fælles markedsordning for oksekød, og deler Kommissionen den opfattelse, at det på baggrund af ovennævnte betragtninger af hensyn til det indre markeds korrekte funktion er absolut nødvendigt, at de nationale myndigheder og EU-myndighederne fører en overensstemmende politik med hensyn til støtten til BSE-test-udgifter og forarbejdning til kød- og benmel samt til, at registrerede BSE-test-laboratorier får tilladelse til at konkurrere med hinanden?

Hvornår vil Kommissionen træffe foranstaltninger på dette område, og hvilken løsningsmodel forestiller den sig?

⁽¹⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 113.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(6. december 2001)*

Kommissionen har i mellemtiden modtaget supplerende oplysninger om udgifterne til test for bovin spongiform encephalopati (BSE) og finansieringen af visse foranstaltninger, der er knyttet til bekæmpelsen af BSE. Disse oplysninger er for øjeblikket under evaluering. Da en del af disse oplysninger først er indgået for nylig, er denne evaluering endnu ikke afsluttet. Når det er sket, vil Kommissionen afgøre, hvilke yderligere skridt der skal tages, og i hvor høj grad en yderligere harmonisering af støtten til dækning af udgifterne til BSE-testning og forarbejdning af kød- og benmel er nødvendig. Der kan endnu ikke siges noget om, hvor lang tid der vil gå.

Kommissionen mener ikke, at der noget galt ved, at de erhvervsdrivende drager fordel af billigere slagtefaciliteter eller BSE-test i andre medlemsstater. Det er snarere en indikation for et indre marked, der fungerer. Muligheden for at benytte billigere slagterier og drage fordel af lavere udgifter til BSE-test i andre medlemsstater skulle øge det pres, der lægges på forarbejdningssektoren for at få den til at sænke priserne og blive mere konkurrencedygtig. Konkurrence mellem registrerede laboratorier for BSE-testning i EU bør være tilladt. Alt dette vil være til landbrugernes fordel og falder i tråd med målsætningen for Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød⁽¹⁾.

Hvis det ærede medlem imidlertid ligger inde med oplysninger, der viser, at ulovlig statsstøtte fordrejer handelen på tværs af grænserne, beder Kommissionen det ærede medlem give Kommissionen disse oplysninger.

I mellemtiden henledes det ærede medlems opmærksomhed på, at alle beslutninger, Kommissionen træffer om statsstøtte i forbindelse med BSE-foranstaltninger, når den pågældende medlemsstat har haft mulighed for at anmode om, at forretningshemmeligheder ikke afsløres, gøres offentligt tilgængelige på Internettet på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/droit_com/index_en.htm#aides.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 115 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3138/01**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen***(14. november 2001)*

Om: Forbud mod drivgarn i EU

Kan Kommissionen bekræfte, at det pr. 1.1.2002 er forbudt at fiske med drivgarn i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(18. december 2001)*

Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne⁽¹⁾ forbyder fra den 1. januar 2002, at der anvendes drivgarn til fiskeri efter visse arter, herunder tun, tunlignende fiskearter, sværdfisk, alle blækspruttearter og nogle pelagiske hajarter.

Fra den 1. januar 2002 vil Kommissionen tage de fornødne skridt til at kontrollere, at medlemsstaterne på passende vis håndhæver EF-bestemmelserne om forbudet mod at anvende drivgarn til fiskeri efter stærkt vandrende arter. Hvis det ikke er tilfældet, vil Kommissionen indlede en overtrædelsesprocedure over for den pågældende medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 171 af 17.6.1998.

(2002/C 115 E/249)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3139/01
af Gianfranco Dell'Alba (NI) til Kommissionen**

(14. november 2001)

Om: Rejsedagpenge til Kommissionens tjenestemænd

Rejsedagpenge til Kommissionens tjenestemænd (vedtægtens bilag VII, artikel 13) har i flere år ligget på et stort set uændret beløb, selv om der er sket en vedvarende forhøjelse af udgifterne til logi, kost og transport.

1. Kan Kommissionen redegøre for denne fastholdelse, der går ud over personale på tjenesterejse og tvinger det til at acceptere mindre passende forhold?
2. Kan Kommissionen fremsætte sammenlignende oplysninger om de rejsedagpenge, der udbetales af de største internationale organisationer (til tjenesterejser såvel i som uden for Europa), samt om de beløb, der modtages af medlemsstaternes tjenestemænd på tjenesterejse uden for deres land og de beløb, der modtages af tjenestemænd fra de øvrige fællesskabsinstitutioner (Europa-Parlamentet, Rådet osv.)?
3. Har Kommissionen overvejet, om fordelene ved fremgangsmåden med at anvende billige turistklassebilletter ikke senere mistes på grund af højere omkostninger i form af mistet tid for tjenestemanden eller restriktioner ved ændringer af billetterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(21. december 2001)

1. Rejsedagpengesatserne for tjenesterejser inden for EU blev senest ændret af Rådet i 1999 med vedtagelsen af Rådets forordning (EF, EKSF, Euratom) 620/1999 af 22. marts 1999 om tilpasning af de rejsedagpengesatser, der gælder for tjenesterejser inden for medlemsstaternes europæiske område i henhold til artikel 13 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i de Europæiske Fællesskaber.⁽¹⁾ Yderligere tilpasning forudses i forbindelse med den igangværende administrative reform. Det er blevet foreslået, at alt personale på tjenesterejse skal have den rejsedagpengesats, som for indeværende kun tildeles tjenestemandskategorierne A1-A3.

For tjenesterejser uden for EU er der sendt et udkast til ændring af de eksisterende satser til udtalelse i vedtægtsudvalget. Kommissionen håber, at der kan tages en beslutning i begyndelsen af næste år. En liste over de foreslåede satser vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

2. Lister med sammenlignelige data om rejsedagpengesatser for tjenestemænd i EU's medlemsstater, tjenestemænd i de andre EU-institutioner og personale i de største internationale organisationer vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Disse lister omfatter tjenesterejser både i og uden for EU.

3. Siden Kommissionen indgik en kontrakt med et rejsebureau i april 1999 har den haft held til at få en mere fleksibel og fordelagtig prisordning på økonomiklasse (meget få eller ingen ændrings-/afbestillingsgebyrer) til rejser midt på ugen til de hyppigste destinationer for tjenesterejser.

Foranstaltninger truffet af Kommissionen og iværksat af det udpegede rejsebureau har ført til samlede besparelser, navnlig gennem nedbringelse af varigheden af tjenesterejser og betaling af ekstra rejsedagpenge (nedbringelse i antal weekender tilbragt på tjenesterejse). Ligeledes er gebyrer ved afbestilling og/eller ændring af billetter til særlige priser og med restriktive betingelser (Apex-billetter) blevet nedbragt.

⁽¹⁾ EFT L 78 af 24.3.1999.

(2002/C 115 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3142/01**af Gary Titley (PSE) til Kommissionen**

(7. november 2001)

Om: Statsstøtteforordninger og små og mellemstore virksomheder (smv'er)

Det vil være Kommissionen bekendt, at små og mellemstore virksomheder, der ejes af en større gruppe, ifølge de nuværende statsstøtteforordninger klassificeres som store virksomheder, selv i de tilfælde hvor modergruppen behandler disse filialvirksomheder som særskilte cost/profit-centre og ofte kræver, at de selv finansierer deres investeringer. Som følge heraf er enhver form for offentlig støtte, de kan opnå, begrænset til maksimalt 100 000 EUR over en treårig periode.

Det vil ligeledes være Kommissionen bekendt, at den 11. september har forværret den globale økonomiske afmatning med deraf følgende alvorlige konsekvenser for forarbejdningsindustrien, navnlig de små og mellemstore virksomheder, i Storbritannien og i Europa som helhed.

Mener Kommissionen på baggrund heraf ikke, at den ufortøvet bør foranledige en undersøgelse af statsstøtteforordningerne, og især af disses følger for små og mellemstore virksomheder ejet af en større gruppe? Agter Kommissionen endvidere at revidere den grænse på 100 000 EUR for offentlig støtte til store virksomheder, der blev indført i 1996?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. december 2001)

Kriteriet uafhængighed er et af de vigtigste i Kommissionens definition af små og mellemstore virksomheder (SMV) ⁽¹⁾. Et selskab, der ejes eller kontrolleres af et større selskab kan ikke anses for at være en SMV, eftersom dette ejerskab eller denne kontrol betyder, at det pågældende selskab ikke lider under de handicap, særlig med hensyn til finansieringsadgang, som gælder for uafhængige SMV. Navnlig står det det større selskab frit for til enhver tid at ændre ordningerne for finansiering af investeringer for det mindre selskab.

Selv om store virksomheder ikke er berettigede til at modtage statsstøtte til investering eller jobskabelse uden for de støtteberettigede områder, forholder det sig ikke sådan, at offentlig støtte til sådanne selskaber er begrænset til 100 000 EUR over tre år. Store virksomheder er således berettigede til at modtage f.eks. regionalstøtte til investeringer i støtteberettigede områder, støtte til forskning og udvikling samt uddannelsesstøtte i overensstemmelse med de udførligt beskrevne betingelser i Kommissionens statsstøtteregler.

Den overgrænse på 100 000 EUR, det ærede medlem henviser til, er det beløb, op til hvilket offentlig støtte til en hvilken som helst enkeltvirksomhed uden for visse følsomme erhvervsgrene såsom transport og landbrug anses for ikke at udgøre statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92, stk. 1). Kommissionen tog denne grænse op til overvejelse i 2000 og besluttede ikke at forhøje den ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 107 af 30.4.1996.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001).

(2002/C 115 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3148/01**af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. november 2001)

Om: Fiskeri

Den 30. oktober blokerede franske fiskere havnen i La Rochelle og forhindrede hermed 37 spanske fiskerfartøjer i at losse. De franske myndigheder forholdt sig passive.

Udover at være en klar overtrædelse af EF-retten har denne aktion forvoldt omfattende økonomisk skade, da de omtalte fiskerfartøjer var nødt til at vende tilbage til deres havne, med tab af fiskedage til følge.

Hvilke midler foreslår Kommissionen at der anvendes, for at bringe denne type aktioner, der desværre gentages med jævne mellemrum, til ophør?

Hvilke sanktioner vil Kommissionen pålægge Frankrig, under hensyntagen til, at der er tale om gentagelsestilfælde?

Hvornår vil de relevante sanktioner blive meddelt og iværksat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. december 2001)

Ansjosfiskeriet i Biscayabugten skaber normalt en konflikt mellem på den ene side fiskerflåderne fra havnene i det spanske baskerland og andre spanske havne på atlantehavskysten, der fisker med omkredsende net, og på den anden den franske fiskerflåde, som hovedsagelig anvender flydetrawl.

Disse problemer er tidligere blevet løst på en tilfredsstillende måde for de to parter gennem dialog og samarbejde. I 1992 blev der indgået en aftale i Arcachon, »Josselin-aftalen«, der stadig er i kraft, og med hvilken der fastlagdes en adfærdskodeks for dette fiskeri. Denne aftale kan betragtes som et skridt i retning af en løsning på problemet.

Kommissionen er orienteret om de begivenheder, der fandt sted i de franske havne La Rochelle og Saint Nazaire, og er i den forbindelse til stadighed i kontakt med myndighederne i de to berørte medlemsstater. Kommissionen går efter et forlig mellem de to parter, der gør det muligt at finde en varig løsning på konflikten.

Ifølge de gældende nationale procedurer kan de spanske fiskere, der har lidt tab på grund af de franske fiskeres protestaktioner i de nævnte havne, dog kræve skadeserstatning.

Kommissionen vil imidlertid følge situationens udvikling og om nødvendigt træffe foranstaltninger, der kan sikre, at EU-lovgivningen overholdes.

(2002/C 115 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3154/01

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(14. november 2001)

Om: Brud på konkurrencelovgivningen

I forbindelse med indgåelse af glasleveringsaftaler mellem Carlsberg A/S og Ritzenhoff Cristal AG har konkurrerende virksomheder over for Kommissionen fremført, at aftalerne — som også indbefatter samarbejdspartneren J. G. Durand — er i strid med EU's konkurrencelovgivning, og underbygget disse påstande med en række bilag. I den forbindelse tillader jeg mig at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

Finder Kommissionen, at de indgåede aftaler mellem Carlsberg A/S og Ritzenhoff Cristal AG — og de dertilhørende aftaler med J. G. Durand — er i overensstemmelse med EU's konkurrencelovgivning?

Endvidere, for det tilfælde at Kommissionen mener, at der er tale om brud på EU's konkurrenceregler, hvorledes har Kommissionen da tænkt sig at bringe de ulovlige aftaler til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(7. januar 2002)*

Det eneste, Kommissionen hidtil har modtaget i den sag, som det ærede medlem henviser til, er en telefax af 5. oktober 2001. Kommissionen har anmodet om supplerende dokumentation, som den endnu ikke har modtaget. Hvis denne dokumentation skaber formodning om et muligt brud på EU's konkurrenceregler, vil Kommissionen, i det omfang det er i EU's interesse, indlede en undersøgelse for at få fastslået, om reglerne rent faktisk er blevet overtrådt. I bekræftende fald vil Kommissionen tage de nødvendige skridt til at bringe overtrædelsen til ophør.

(2002/C 115 E/253)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3158/01**af Massimo Carraro (PSE) og Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen***(14. november 2001)*

Om: Airbus

Ifølge oplysninger fra pressen har den italienske forsvarsminister, Antonio Martino, udtalt, at han ønsker at give afkald på det planlagte køb af 16 A400M-fly fra Airbus, fordi de anses for at være af »begrænset nytte«.

Kan Europa-Kommissionen også på grundlag af sine tidligere meddelelser og de øvrige europæiske institutioners holdninger redegøre for den betydning, som tilvejebringelsen af dette militære, taktiske og logistiske transportfly ville have i udviklingen af en fælles europæisk forsvarspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(21. december 2001)*

Kommissionen fremlagde sine visioner vedrørende Europas forsvarsrelaterede industrier i sine meddelelser vedtaget i 1996 og 1997 ⁽¹⁾.

Som modtræk til faldende efterspørgsel og stigende konkurrence har den europæiske forsvarsindustri indledt en omstrukturering. Det bør være tilladt Europas virksomheder at foretage de nødvendige omstruktureringer, at samarbejde eller at fusionere i tilfælde, hvor virksomhederne ligner hinanden eller kan supplere hinanden gensidigt og dermed forbedre deres konkurrenceposition. Industrien må føre an i denne proces, men medlemsstaterne og EU's institutioner bør tilstræbe oprettelsen af de rammer, der er nødvendige for et velfungerende europæisk marked for forsvarsrelateret udstyr.

Kommissionens bestræbelser går på udbudssiden ud på at fremme initiativer, der kan forme det europæiske marked for forsvarsrelateret udstyr og gøre offentlige indkøb heraf mere omkostningseffektive.

På efterspørgselssiden er medlemsstaternes og andre multilaterale organisationers rolle særligt vigtig på områder såsom tidsmæssig og indholdsmæssig harmonisering af de operationelle krav og oprettelsen af et europæisk forsvarsmaterielagentur, der kan forvalte programmer på europæisk plan.

Kommissionen ser med tilfredshed på den omstændighed, at fælles krav i stadig højere grad udmunder i fælles programmer såsom A400M. Når dette betydningsfulde europæiske program, der forener ressourcerne hos Europas største flyproducenter, iværksættes, vil det konkret medføre oprettelsen af Airbus Military Company.

Dette er i overensstemmelse med de politiske mål, der blev vedtaget på Det Europæiske Råd i Helsinki, hvor medlemsstaterne også var enige om at tilstræbe yderligere harmonisering af de militære krav og planlægningen og fremstillingen af våben, i det omfang medlemsstaterne finder det passende.

⁽¹⁾ KOM(96) 10 endelig udg. og KOM(97) 583 endelig udg.

(2002/C 115 E/254)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3161/01**af Bertel Haarder (ELDR) til Kommissionen**

(19. november 2001)

Om: Danmarks rolle i bekæmpelsen af seksuel udnyttelse af børn

1. Vil Kommissionen i lyset af den seneste afsløring i Danmark af et større internationalt netværk af pædofile med forbindelser til bl.a. Danmark, Norge og Rumænien redegøre for den internationale ring af børneporno, herunder Danmarks rolle heri?
2. Har Danmark mildere straffe for seksuelt misbrug af børn end andre lande, herunder EU's medlemsstater?
3. Danmarks straffelov opstiller krav om dobbelt strafbarhed som betingelse for strafansvar for seksuelt misbrug af børn. Er Danmark et af de eneste lande, der gør det?
4. Såfremt de to foregående spørgsmål besvares bekræftende, er dette da medvirkende til, at Danmark virker som tilflugtssted og centrum for pædofile? Er der evt. andre forhold, der er medvirkende til dette?
5. Ved den første verdenskonference om seksuel udnyttelse af børn i Stockholm i 1996 forpligtede 122 lande sig til at udarbejde en handlingsplan for bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn. Kan Kommissionen oplyse, hvilke af EU's medlemsstater, der til dags dato har levet op til denne forpligtelse? Hvad vil Kommissionen gøre ved de medlemsstater, der ikke har opfyldt forpligtelsen?
6. Hvorledes vil Kommissionen sikre, at EU-medlemsstaterne lever op til de forpligtelser, der måtte blive dem pålagt i forbindelse med den næste verdenskonference om seksuel udnyttelse af børn, som finder sted til december i Japan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(21. december 2001)

EU har handlingskompetence i forbindelse med kriminalsager i en række sektorer med en europæisk dimension, herunder seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Kompetencen er begrænset til samarbejdet mellem politiet og de retlige myndigheder og — på visse betingelser — tilnærmelse af straffelovgivningen gennem fælles definitioner, fælles regler for, hvad der er strafbart, og fælles sanktioner. Kommissionen fremsatte således i december 2000 et forslag til en rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Forslaget drejer sig om tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivning (fælles definitioner og straffe) og kommer også ind på strafferetsplejen (kompetence, retsforfølgning og beskyttelse af ofre). Det belgiske formandskab har prioriteret forslaget vedrørende seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi højt.

Kommissionen har imidlertid ingen retlig kompetence til at gribe ind i retsforfølgningen i EU's medlemsstater. Den har heller ikke kompetence til at gribe ind over for medlemsstater, som ikke lever op til deres forpligtelser i henhold til erklæringer eller deres folkeretlige forpligtelser. Den kan derfor ikke efterforske den internationale ring af børneporno, der er blevet afsløret i Danmark, med forbindelser til Norge, Rumænien og andre lande.

For nylig foretog Europol en sammenlignende undersøgelse af medlemsstaternes straffelovgivning på dette område. Undersøgelsen er ikke udtømmende med hensyn til de faktiske straffe. Kravet om dobbelt strafbarhed drøftes på nuværende tidspunkt på EU-plan i forbindelse med Kommissionens forslag til en rammeafgørelse om en europæisk arrestordre. I den forbindelse er man ved at udarbejde en positivliste over lovovertrædelser, for hvilke dette krav bør opgives. Kommissionens holdning er, at en sådan liste bør omfatte seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Kommissionen vil være repræsenteret på den anden verdenskongres mod kommerciel seksuel udnyttelse af børn, der afholdes i Yokohama den 17.-20. december 2001. Kommissionen tror på, at den anden verdenskongres vil give lejlighed til at få oplysninger om, hvad de 122 lande, herunder EU's medlemsstater, har gjort for at leve op til den forpligtelse, de har påtaget sig. Kommissionen vil fremlægge EU's vigtigste svar på problemet og de tiltag, som Europa-Kommissionen har iværksat for at opfylde sine forpligtelser i henhold til Stockholm-erklæringen og handlingsprogrammet, Agenda for Action. Kommissionen støtter fortsat det handlingsprogram, som blev vedtaget af den første verdenskongres mod kommerciel seksuel udnyttelse af børn i Stockholm i august 1996.

(2002/C 115 E/255)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3164/01
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2001)

Om: Domme for hvidvaskning af penge

1. Har Kommissionen nogen statistik over antallet af domme for hvidvaskning af penge i EU-landene?
2. Såfremt dette er tilfældet, kan Kommissionen så venligst meddele, hvor mange domme der er afsagt i EU-landene tilsammen og i hvert enkelt EU-land i løbet af de sidste ti år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(21. december 2001)

Kommissionen har ingen statistik over antallet af domme afsagt i de forskellige medlemsstater for hvidvaskning af penge. I henhold til gældende fællesskabsret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at give Kommissionen sådanne oplysninger.

(2002/C 115 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3169/01
af Sergio Berlato (UEN) til Kommissionen

(19. november 2001)

Om: Illoyal konkurrence i den europæiske akvakultursektor

Trods formodningen om, at produktionsomkostningerne i akvakultursektoren i Den Europæiske Union (og særlig i visse medlemsstater som Frankrig, Spanien, Grækenland og Italien) næsten er ens, konstateres det, at mange virksomheder i Grækenland sælger deres produkter (særlig bars og guldbraser) til priser, der uden tvivl er lavere end produktionsomkostningerne, hvilket skaber alvorlige vanskeligheder for sektoren i Den Europæiske Unions forskellige medlemsstater.

Grundene til denne markedspolitik, der uden tvivl kan betegnes som illoyal konkurrence, kan tilskrives følgende faktorer:

- I Grækenland er 30 % af de mellemstore virksomheder på vej til at gå konkurs, og de afsætter derfor deres produkter på markedet til en hvilken som helst pris for at forsøge at opnå likviditet i håbet om at overvinde den alvorlige krise.
- En række mellemstore og store virksomheder har tilsyneladende afsluttet procedurerne for at komme ind på børsen, og de skal derfor udvise en stigende omsætning. For at sikre adgangen for de børsregistrerede virksomheders repræsentanter er regnskaberne tilsyneladende i de seneste år blevet justeret med henblik på at udvise stor fortjeneste og dermed få aktiekurserne til at stige, selv om denne fremgangsmåde i den seneste tid har vist sig at virke mod hensigten og har tvunget virksomhederne til at øge deres omsætning for at få regnskaberne til at stemme.

Kommissionen opfordres på denne baggrund til at kontrollere, om forudsætningerne er til stede for en hurtig intervention, der kan mindske de alvorlige skader, som de græske virksomheders handelspolitik medfører for sektoren i alle Den Europæiske Unions medlemsstater og særlig i Italien.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. december 2001)

Kommissionen er bekendt med, at gennemsnitsmarkedspriserne for opdrættede bars og guldbrassen mærkbart er faldet i løbet af 2001 i alle de medlemsstater, der er betydelige producenter og forbrugere af disse fisk.

Kommissionen har haft møde herom med repræsentanterne for EF's akvakulturproducenter, der mener, at dette prisfald skyldes en række faktorer, bl.a. visse virksomheders finansielle vanskeligheder. Strategier, der kan betragtes som forsøg på bevidst at fordreje konkurrencevilkårene, har ikke kunnet konstateres.

Kommissionen mener, at der stadig er mange muligheder for at forbedre bars- og sølvbrassenproducenternes afsætningsstrukturer i EF. På disse møder har den derfor opfordret producenterne til at sørge for at tilpasse disse strukturer til moderne marketing.

(2002/C 115 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3173/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. november 2001)

Om: Kommissionsmedlemmers erhvervelse af forhåndsviden om en tjenestelig undersøgelse af mulige uregelmæssigheder

I slutningen af august er der tjenesteligt i Kommissionen indledt en omfattende og grundig undersøgelse — jf. skriftlig forespørgsel E-2315/01 ⁽¹⁾ af Bart Staes og undertegnede — på grund af tegn på uregelmæssigheder i Kommissionens tjenestegrene. Denne meget fortrolige undersøgelse er nu genstand for en udredning foretaget af OLAF og enheden for disciplinære spørgsmål. Anser Kommissionen det for korrekt, hvis et af dens medlemmer på forhånd ønsker at råde over en kopi af dette notat, og dette endog inden de kompetente tjenestegrene har foretaget de nødvendige verificerende handlinger?

Hvorledes påtænker Kommissionen, for det tilfælde, at et af dens medlemmer faktisk har anmodet om og modtaget forudgående orientering om denne tjenestelige undersøgelse, at undgå, at data, der vedrører kommissionsmedlemmers eller tjenestemænds handlinger, på forhånd kommer til at cirkulere via medlemmers kabinetter, eller at medlemmer allerede på forhånd kan forsvare sig mod fortolkninger af hændelser, der eventuelt kan være negative for dem?

Kan Kommissionen oplyse, om et af dens medlemmer faktisk har anmodet om og modtaget forhåndsuplysninger om denne tjenestelige undersøgelse, og om det pågældende medlem også nævnes ved navn i den pågældende undersøgelse?

⁽¹⁾ EFT C 93 E af 18.4.2002, s. 106.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(19. december 2001)

I modsætning til hvad det ærede medlem anfører i sin forespørgsel, er det omtalte memorandum ikke resultatet af en »officiel undersøgelse«. Og som forfatteren til undersøgelsen har erkendt, er der tale om en sag, der indeholder påstande om mulige uregelmæssigheder, udarbejdet af en tjenestemand fra Kommissionen, der udfører sin pligt til at rapportere om sådanne uregelmæssigheder. Sagen gennemgås grundigt af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og den specialiserede enhed under Kommissionens generaldirektorat for personale og administration.

Som det fremgår af forespørgslen, var det ærede medlem et af otte medlemmer, der skrev til både næstformanden for Kommissionen med ansvar for personale og administration og til kommissæren med ansvar for OLAF den 11. juli 2001 for at anmode dem om at sikre, at forfatteren til memorandummet fik tilladelse til at færdiggøre dette dokument. I sit brev fastslog det ærede medlem, at forfatteren til memorandummet mente, at det ville være forkert ikke at give kommissærerne med ansvar for OLAF og personale og administration mulighed for at sætte sig ind i disse sager og behandle de rejste problemer. Det ærede medlem syntes at være enig heri og sagde, at han var sikker på, at forfatterens eneste formål var at give disse kommissærer mulighed for at finde en varig løsning på problemerne, og at rapporten kunne vise sig at være vigtig for kommissærerne i deres forsøg på at finde en varig løsning på de pågældende problemer. På denne baggrund vil det ærede medlem nok være enig i, at kommissæren nødvendigvis måtte informeres om udviklingen for at kunne sætte sig ind i disse sager og behandle de rejste problemer.

Behovet for oplysninger forstærkes af, at det i henhold til Kommissionens beslutning af januar 1998 om udøvelse af de beføjelser, som personalevedtægten tillægger ansættelsesmyndigheden, er kommissæren med ansvar for personale og administration, der er ansvarlig for ansættelsen af visse højtstående embedsmænd og derfor også for enhver beslutning i forbindelse med eventuelle disciplinære foranstaltninger vedrørende disse. Når der fremkommer beskyldninger mod embedsmænd, får kommissæren derfor nødvendigvis automatisk de relevante oplysninger, og det sker således ikke på grund af en anmodning eller som følge af forsøg på eller hensigt om at påberåbe sig førstet.

Da alt relevant materiale tilstilles OLAF, og da OLAF's undersøgelser af materialet — i henhold til forordningen af 1999 og Kommissionens gennemførelsesbeslutning — foregår uafhængigt af enhver person eller organisation, så hverken er eller kan kommissæren eller nogen anden person være i en sådan position, at han kan tiltage sig eller på anden vis gribe ind i undersøgelsen eller de henstillinger, der måtte være resultatet af den. Derudover ville ingen kommissær bringe sig i en sådan position.

Både generaldirektøren for personale og administration og direktøren for OLAF er bekendt med navnene på de meget få personer, der har et eksemplar af memorandummet, og disse personers besiddelse af et eksemplar nødvendiggøres og er fuldt berettiget af hensyn til deres særlige opgaver. Kommissionen afviser på det skarpeste antydninger om, at nogen af dens medlemmer eller disses medarbejdere skulle forsøge at afsløre oplysninger indeholdt i dette dokument eller på anden måde skade undersøgelsen. Der er derfor ikke grundlag for en sådan påstand eller indblanding.

Der vil blive taget beslutning om eventuelle formelle undersøgelser på tilbørlig vis, når indholdet af memorandummet er blevet kontrolleret af OLAF og generaldirektoratet for personale og administration.

(2002/C 115 E/258)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3202/01
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(20. november 2001)

Om: Genopretning af luftfartsindustrien efter terrorangrebene den 11. september

Hvilke meldinger har Kommissionen fået fra luftfartsindustrien om tilbagegangen efter terrorangrebene den 11. september?

Overvejer Kommissionen at vedtage en pakke af foranstaltninger til støtte for denne industri?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(9. januar 2002)

Kommissionen har fra kilder i industrien fået oplysninger om virkningen af terroristangrebene den 11. september 2001 på de enkelte flyfabrikanter, navnlig i forbindelse med nedgangen i lufttrafikken.

Kommissionen har ikke til hensigt at indføre nogen speciel pakke af foranstaltninger til støtte for flyindustrien som følge af disse angreb, og den har heller ikke modtaget anmodninger fra repræsentanter for flyindustrien om en sådan pakke. Kommissionen minder imidlertid om, at det er af stor betydning at skabe økonomiske og politiske rammer for at fremme denne industrigrens konkurrenceevne. I denne sammenhæng blev der, inden den aktuelle nedgang i fly- og lufttransportsektoren, nedsat en rådgivende gruppe om flyindustrien under betegnelsen »STAR 21«, som har deltagelse fra interesserede medlemmer af Kommissionen, EU's FUSP-repræsentant, nøglepersoner fra flyindustrien samt medlemmer af Parlamentet. Gruppen, der forventes at fremkomme med sin første beretning i første halvår 2002, vil foretage en analyse af, hvorvidt de aktuelle politiske og lovgivningsmæssige rammer for flyindustrien i Europa er passende, sætte fokus på mangler og fremsætte forslag om yderligere forbedringer.

(2002/C 115 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3203/01**af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen**

(20. november 2001)

Om: Overdragelse af virksomhedsgren fra firmaet Ericsson til gruppen El.Man

- Inden salget af virksomheden Pagani indledte Ericsson i årene 1995-97 en fase, som arbejdstagerne kaldte »den salgsforberedende fase«.
- I juni 1998 meddelte Ericsson fagforeningerne, at det ville adskille de to produktionsanlæg. Anlægget for printplader fik navnet PCB SpA, mens monteringsvirksomheden blev betegnet PBA SpA, og straks efter skulle der ske en overdragelse af de to virksomhedsgrene.
- I januar 1999 blev PCB SpA efter seks måneders forhandlinger solgt til gruppen El.Man i Corropoli.
- Som følge af manglende investeringer fra Ericsson var den nye virksomhed stillet over for en næsten forældet anlægs- og maskinpark, som udgjorde en alvorlig risiko ikke blot for produktionen, men også for arbejdstagernes sundhed.
- I den tekniske plan og i de undertegnede fagforeningsaftaler indgik større investeringer og bedre garantier end dem, der nu blev tilbudt af de to virksomheder.
- I handelsaftalen garanterede Ericsson, at det indtil den 31.12.2000 ville dække eventuelle økonomiske tab, mens fagforeningsaftalerne garanterede, at beskæftigelsesniveauet ville blive opretholdt i fem år.
- Firmaet Ericsson har ignoreret de forskellige krav fra de lokale fagforeninger om nedsættelse af og intervention fra et udvalg, der skulle kontrollere overholdelsen af den tekniske plan og af de indgåede aftaler.
- Det har ikke kontrolleret, at de produkter, der blev bestilt hos PBA SpA, for printpladernes vedkommende blev produceret i PCB SpA.
- Det har næsten helt nulstillet sine ordrer siden marts 2001, hvilket har ført til en konflikt mellem de lokale fagforeninger og PCB SpA om sidstnævntes krav om ekstraordinære og ordinære udbetalinger af supplerende arbejdsløshedsunderstøttelse i modstrid med fagforeningsaftalerne.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at afhjælpe de ovennævnte omstændigheders negative følger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(17. januar 2002)*

Det ærede medlem nævner, at Ericsson ikke har holdt sine løfter om investeringer og opretholdelse af beskæftigelsen, men disse forhold hører ikke ind under fællesskabsretten.

Det er således de nationale myndigheder, der skal vurdere følgerne af den beskrevne situation og fastslå parternes eventuelle ansvar.

(2002/C 115 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3253/01**af Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen***(16. november 2001)*

Om: Rudko Kawczynski, aktiv i romabevægelsen

Har Kommissionen kendskab til, at de tyske myndigheder den 19. november i år vil tilbageholde Rudko Kawczynski, som er aktiv i romabevægelsen, på grund af dennes deltagelse i en demonstration til fordel for menneskerettighederne i 1990?

Vil Kommissionen anmode de tyske myndigheder om at undlade tilbageholdelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(20. december 2001)*

Kommissionen ønsker at oplyse det ærede medlem, at det er medlemsstaterne, der først og fremmest er ansvarlige og har beføjelserne, når det gælder strafferetlige indgreb og retssystemet.

Hverken EU-traktaten eller EF-traktaten indeholder således bestemmelser, der giver Kommissionen mulighed for at skride ind for at hindre en medlemsstat i at foretage anholdelse af en person på dens område.

Ifølge de foreliggende oplysninger falder den sag, som det ærede medlem nævner, ikke inden for fællesskabsrettens anvendelsesområde. Det er derfor ikke Kommissionens opgave at tage stilling til sagen.

Vi erindrer dog om, at hvis den berørte person mener, at hans grundlæggende rettigheder er blevet krænket, kan han anlægge sag ved de nationale domstole, og efter at have udtømt sine muligheder dér kan han få sin sag prøvet ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol, hvis der er blevet begået en overtrædelse af den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

(2002/C 115 E/261)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3259/01**af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen***(23. november 2001)*

Om: Anvendelse af det occitanske sprog under de olympiske vintersportslege i Torino i 2006

»Chambra Economica Europèa Dels Païses Occitans — CHAMBRA D'OC« har anmodet de kompetente institutionelle organer om at støtte det forslag, der var fremsat i lov nr. 482/99 om bestemmelser til beskyttelse af historiske sproglige mindretal, og som var rettet til komiteen for afholdelsen af de XX olympiske vintersportslege i Torino i 2006, for at man ved denne lejlighed skulle gennemføre den pågældende lov og anvende det occitanske sprog i alle officielle forbindelser og særlig ved åbningsceremonien for legene.

Det occitanske sprog, som et af de store europæiske folk udtrykker sig på, er udbredt i tre europæiske lande, nemlig Italien (Padania), Frankrig og Spanien, og det tales i de occitanske dale (Valli Occitane), hvori vintersportslegene i 2006 finder sted.

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage, også på grundlag af det europæiske charter om mindretalssprog, for at det retmæssige krav fra den occitansktalende befolkning efterkommes af komiteen for afholdelse af vintersportslegene i Torino i 2006 (TOROC)? Ville et positivt resultat ikke være af stor symbolsk værdi som udtryk for EU's anerkendelse og konkrete beskyttelse af alle europæiske mindretalssprog?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(20. december 2001)

Kommissionen lykønsker regionen Piemonte med, at den har fået overdraget at afholde De Olympiske Vintersportslege i 2006, og er ikke i tvivl om, at regionen vil kunne udnytte denne enestående lejlighed til at gøre verden bekendt med dette charmerende område i Europas hjerte og dets særlige kulturelle forhold.

Det europæiske charter om regionale sprog og mindretalssprog er en tekst, der er udarbejdet af Europa-Rådet og forelagt til ratifikation for de europæiske stater, der er medlem af Europa-Rådet. Hvis Italien endnu ikke har undertegnet charteret, har landet dog i hvert fald ladet sig inspirere af det til udarbejdelsen lov nr. 482/99 om beskyttelse af historiske sproglige mindretal.

Unionen har hverken på dette område eller på det sportslige område den nødvendige konkrete kompetence til at tage initiativer som det, det ærede medlem ønsker.

(2002/C 115 E/262)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3263/01

af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. november 2001)

Om: Fællesskabsfonden for råttobak

Rådets forordning (EF) nr. 1636/98⁽¹⁾ omfattede en ændring af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 2075/92⁽²⁾ for så vidt angår bestemmelserne om fællesskabsfonden for tobak. Tilbageholdelsen forhøjedes til 2 % af præmien, og der gennemførtes en udvidelse af de områder, som fonden finansierer foranstaltninger på.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke aktiviteter og projekter, der er finansieret af fonden efter ikrafttrædelsen af forordning (EØF) nr. 2075/92 indtil ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1636/98, samt hvilke beløb der er bevilget hertil? Kan Kommissionen oplyse, om alle de bevilgede midler er udnyttet, og hvilke der eventuelt ikke er brugt? Kan Kommissionen oplyse, om der er foretaget undersøgelser om råttobakproducenternes muligheder for at omstille sig til andre afgrøder, herunder hvilke beløb der er afsat, samt tidspunktet for projekternes gennemførelse og formidlingen af resultaterne til de nationale myndigheder?

⁽¹⁾ EFT L 210 af 28.7.1998, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 70.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. december 2001)

Kommissionen ønsker at oplyse det ærede medlem om følgende:

Siden oprettelsen af fællesskabsfonden for tobak i henhold til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 2075/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for råttobak⁽¹⁾ indtil ikrafttrædelse af Rådets forordning (EF) nr. 1636/98 af 20. juli 1998 om ændring af forordning (EØF) nr. 2075/92 om den fælles markedsordning for råttobak⁽²⁾ har Kommissionen to gange i henholdsvis 1994 og 1996 indkaldt forslag til at af fondens afsnit — forskning og information.

For afsnittet om »forskning« drejer det sig om følgende projekter:

Første indkaldelse af forslag

(i euro)

		fællesskabsbidrag
94/T/12	Optimale dyrkningsmetoder for flue-cured sorter med tidlig modning og lavt nikotin- og tjæreindhold	1 240 957
94/T/19-24	Produktion af burley-tobak med lavere indhold af kvælstofnitrater, nikotin og tjære	2 716 165
94/T/22	Miljøvenlige dyrkningsmetoder: reduktion af anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler og af rester af disse i tobakken	1 955 690
	I alt	5 912 812

Anden indkaldelse af forslag

(i euro)

		fællesskabsbidrag
96/T/18	Bekæmpelse af skadedyr og tobaksvirus ved hjælp af miljøvenlige teknologier	1 757 816
96/T/24	Undersøgelsen af forekomsten af frø i jorden med henblik på at reducere anvendelsen af herbicider	362 522
96/T/35	Kontrol med og mindske af indholdet af tungmetaller i tobak	1 846 258
96/T/55	Saltholdighedens virkning på tobakkens vækst, fysiologi, udbytte og kvalitet	672 669
96/T/66	Mindske af pesticidrester i tobak ved hjælp af »Float-systemet«	812 088
96/T/67	Reduktion af indholdet af uønskede forbindelser i tobak ved hjælp af en regulering af kvælstofgødningen	1 077 055
	I alt	6 528 408

18 projekter under afsnittet om »information« er blevet finansieret af fonden efter to indkaldelser af forslag. Der er tale om følgende projekter:

Første indkaldelse af forslag

(i euro)

		Fællesskabsbidrag
96/IT/13	En omfattende rammemetode til forebyggelse af rygning på europæisk plan for 1995-2000	3 185 000
96/IT/26	Et undervisningsmodul om tobak (sekundærskoler) med henblik på udgivelse, offentliggørelse og forskning i Bruxelles (Belgien) og Baskerlandet (Spanien)	107 230
96/IT/28	At gøre hospitalerne røgfri: et særligt uddannelseskursus for sygeplejesker	121 555
96/IT/33	Forbedring af de unges viden om skadelige virkninger af tobak i forbindelse med behandling af en lang række andre helbredsproblemer inden for rammerne af kvartalsoffentliggørelser og et tidsskrift med titlen »Helseferie« (Vacances Santé) udgivet af foreningen »Første generation uden tobak« (Première génération sans tabac)	153 599
96/IT/36	Børn fortæller om, hvorfor de ryger	515 549
96/IT/37	Undersøgelse af virkningen af et femårigt differentieret program til information om rygning og sundhedsuddannelse for unge i fire sammenlignelige kommuner i Birmingham (Det Forenede Kongerige)	252 436

		Fællesskabsbidrag
96/IT/40	Genanvendelse i andre medlemsstater af en multimediekampagne til forebyggelse af rygning hos unge med udgangspunkt i to case studies: gennemførelse, evaluering og retningslinjer	345 644
96/IT/44	Røgfrit land	603 199
96/IT/55	Kvindetidsskrifter og tobak i Europa	60 000
96/IT/57	Udvikling og gennemførelse flere steder af en multimediestrategi for at forebygge rygning blandt sydeuropæiske unge	150 000
96/IT/73	Aktion til bekæmpelse af rygning blandt medicinstuderende: sammenlignende undersøgelse	50 000
	I alt	5 544 212

Anden indkaldelse af forslag

(i euro)

		Fællesskabsbidrag
97/IT/2	Udgivelse og selektiv distribuering af et nyhedsbrev om forebyggelse af rygning i Frankrig, Italien, Spanien og Portugal	1 031 536
97/IT/3	Ansatte i sundhedssektoren og uddannelse af befolkningen til bekæmpelse af tobaksmisbrug	20 000
97/IT/5	Tobakkens verden: et omfattende program til forebyggelse og afvænning for 13-18-årige skoleelever	856 300
97/IT/12	Skoler, internet og ikke-rygning	434 415
97/IT/33	Quit and win: Internationalt program for tobaksafvænning	327 100
97/IT/37	Resultatet af anvendelse af specielt uddannet sygeplejepersonale ved tobaksafvænning i hospitalsmiljø	127 551
97/IT/53	Unge og tobak: europæiske koordinerede mediakampagner	5 101 177
	I alt	7 898 079

Hvad angår de ikke anvendte beløb, bør det noteres, at der ikke er tale om en reel fond, som hvert år får tilført provenuet af tilbageholdelserne, og hvorfra der udtages midler til foranstaltningernes finansiering. I praksis iværksætter Kommissionen foranstaltninger, der finansieres over en ad hoc-budgetpost »Fællesskabsfonden for Tobak (B1-175)«. Bevillingerne på denne post svarer til skønnet over de reelle udgifter, der skal afholdes i et givet budgetår. Kommissionen holder øje med, at bevillingerne/udgifterne vedrørende denne post ikke overstiger tilbageholdelsesprovenuet.

Der findes ingen undersøgelser af mulighederne for omskoling af tobaksproducenterne til andre afgrøder, som kan finansieres af fonden. Derimod vil resultaterne af forskningsprojekterne blive fordelt til de interesserede sektorer.

Da det drejer sig om de nye foranstaltninger, der skal iværksættes efter godkendelsen af den nye gennemførelsesforordning⁽¹⁾, og det drejer sig om informationsafsnittet, har Kommissionen den 13. juni 2001 offentliggjort et udbud vedrørende en kommunikationskampagne, der har til formål at forebygge tobaksmisbrug hos unge. Den 9. november 2001 mødtes den videnskabelige og tekniske komité i Fællesskabets tobaksfond for at bistå Kommissionen med at foretage en optimal udvælgelse af de indsendte tilbud.

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 210 af 28.7.1998.

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1648/2000 af 25. juli 2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2075/92, for så vidt angår fællesskabsfonden for tobak og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2427/93 — EFT L 189 af 27.7.2000.

(2002/C 115 E/263)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3268/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(23. november 2001)

Om: Den europæiske konvention om erstatning til ofre for voldsforbrydelser

Den europæiske konvention om erstatning til ofre for voldsforbrydelser trådte i kraft i 1988. Grækenland er et af de få lande i Den Europæiske Union, der, selvom det har underskrevet konventionen, ikke har sat den i kraft og ikke har nogen ordning for statslig erstatning til ofre for voldsforbrydelser, hvilket er et af denne konventions grundlæggende mål.

Eftersom Grækenland har underskrevet den ovennævnte konvention, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Kan ofre for voldsforbrydelser i henhold til konventionen kræve erstatning, selvom der ikke er indført nogen ordning for erstatning fra staten?
2. Agter Kommissionen at kræve, at EU-medlemslandene eller -ansøgerlandene, at de ratificerer denne konvention og sætter den i kraft?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af António Vitorino

(8. januar 2002)

Undertegnelse som sådan af den konvention, det ærede medlem henviser til, giver ikke ofre for voldsforbrydelser mulighed for at ansøge om statslig erstatning.

I 1999 forelagde Kommissionen Rådet, Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en meddelelse om ofre for kriminalitet i Den Europæiske Union — overvejelser om standarder og tiltag⁽¹⁾. En af henstillingerne i meddelelsen gik på alle medlemsstaternes ratificering af den pågældende konvention.

Med hensyn til dækning til ofre fra forbyrderens side kræves det i Rådets rammeafgørelse af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med de strafferetlige procedurer, at ofre for kriminalitet under den strafferetlige procedure skal have ret til en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden.

I den forbindelse ønsker Kommissionen også at henlede det ærede medlems opmærksomhed på den nylig vedtagne grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser⁽²⁾. Heri bebudes der en offentlig høring om, hvilke foranstaltninger der kan træffes på fællesskabsplan til forbedring af mulighederne for ofre for forbrydelser for at opnå statslig erstatning. De mulige foranstaltninger, der omhandles i grønbogen, omfatter fastsættelse af en mindstestandard for statslig erstatning i Unionen og fremme af adgangen til statslig erstatning i grænseoverskridende situationer. Efter analyse af bemærkningerne til grønbogen vil Kommissionen vurdere muligheden af at fremsætte et forslag til retsakt i løbet af 2002.

⁽¹⁾ KOM(1999) 349 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 536 endelig udg.

(2002/C 115 E/264)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3274/01
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen**

(20. november 2001)

Om: Akvakulturudviklingsplaner i Irland

Den irske regering har meddelt, at den vil yde midler på over 73 mio. euro til udvikling af akvakultur under den nationale udviklingsplan 2000-2006. Som svar på en tidligere skriftlig forespørgsel af 30. marts 2001 fremførte Kommissionen, at ca. 25 mio. euro ydes af EU via FIUF inden for de operationelle programmer for samme periode.

Kommissionen har også fremsendt åbningsskrivelser til den irske regering for brud på EU-lovgivningen, for så vidt angår udvikling af akvakultur i særligt udvalgte bevaringsområder og særligt beskyttede områder, f.eks. Lough Swilly og Trawbreaga Bay i Donegal og Kenmare Bay i Co Kerry.

Den irske minister med ansvar for den landskabelige arv, Sile de Valera, gentog for nylig, at regeringen ikke havde til hensigt at foretage en VVM eller basisundersøgelse med henblik på at evaluere virkningerne af uhæmmet akvakulturudvikling i Lough Swilly-regionen.

Hvorledes forener Kommissionen disse to forhold, og vil den overveje at suspendere midler til denne udvikling via FIUF med henblik på at sikre, at den ikke indirekte bidrager til yderligere ødelæggelse af miljøområder af fællesskabsbetydning?

Vil Kommissionen bistå Lough Swilly-kampagnegruppen med at finansiere en basisundersøgelse og på hvilken måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. december 2001)

Der ydes støtte til akvakulturudviklingen i Irland i henhold til regionalprogrammerne for South-East (SE) og Border Midland og West (BMW). Loch Swilly-området hører til sidstnævnte region.

Akvakulturudviklingsprogrammet er en underforanstaltning under foranstaltningen for fiskerihavne, gaeltach/øhavne og akvakultur, der hører til de prioriterede foranstaltninger for lokale virksomheder.

De samlede udgifter til akvakulturunderforanstaltningen under BMW-programmet er på 46,28 millioner EUR, hvoraf 16,07 millioner EUR finansieres af det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF).

Ifølge den nationale udviklingsplan for Irland skal EU-medfinansierede udgifter i henhold til artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ til enhver tid være forenelige med EU's politikker vedrørende miljø, ligestilling, konkurrenceregler og offentlige udbud. Disse horisontale spørgsmål bruges også til at fastlægge mere detaljerede kriterier for udvælgelse af projekter som beskrevet i hvert programtillæg.

Hvad angår akvakulturforanstaltningen under BMW-regionalprogramtillægget fremgår det, at projekterne udvælges i henhold til lovbestemmelserne om udstedelse af licens og planlægning og i henhold til EU-reglerne om fattigdomsbekæmpelse, udvikling af landdistrikterne, beskyttelse af miljøet og ligestilling mellem mænd og kvinder.

Ifølge BMW-regionalprogramtillægget bør akvakulturforanstaltningen endvidere have positiv indvirkning på miljøet, da projekterne udvælges efter, om de er i overensstemmelse med programplanlægningen, herunder vurderingen af virkningerne på miljøet (VVM) og EU-reglerne.

Bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽²⁾, ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽³⁾, omfatter intensivt fiskeopdræt. Det drejer sig om projekter, med hensyn til hvilke medlemsstaterne ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde eller grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten skal afgøre, om projektet skal vurderes i henhold til artikel 5 til 10 i samme direktiv.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforsanstaltninger for fiskeriet⁽⁴⁾ skal initiativtagerne til projekter vedrørende intensivt fiskeopdræt, når de ansøger om offentlig støtte, sende forvaltningsmyndigheden de oplysninger, der er foreskrevet i bilag IV til direktiv 85/337/EØF. Forvaltningsmyndigheden afgør, om

projektet skal vurderes i henhold til direktivets artikel 5 til 10. Ydes der offentlig støtte, er omkostningerne ved indsamlingen af oplysninger vedrørende miljøvirkningerne og de eventuelle udgifter til vurderingen støtteberettigede under FIUF.

Derfor kan der kun ydes støtte fra FIUF til et projekt vedrørende intensivt fiskeopdræt, når dets miljøvirkninger er blevet behørigt vurderet.

Det ærede medlem gøres også opmærksom på, at medlemsstaterne har pligt til at sikre sig, at akvakulturprojekter og -aktiviteter overholder kravene i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾ og Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾. De indeholder bl.a. krav om, at alle planer eller projekter, der i væsentlig grad kan påvirke lokaliteter, der er beskyttet i henhold til nævnte direktiver, skal vurderes.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽³⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽⁴⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

⁽⁵⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁶⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 115 E/265)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3279/01

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(26. november 2001)

Om: Fritagelsesordning for medicinudgifter

I Det Forenede Kongerige er personer, der lider af visse sygdomme (som f.eks. sukkersyge) fritaget for medicinudgifter.

Imidlertid gælder denne undtagelse kun for nogle sygdomme, men ikke for andre. Således må personer, der lider af middelhavsanæmi og seglcelleanæmi selv betale udgifterne til medicin.

Den britiske lægeforening (British Medical Association — BMA) har erklæret, at denne situation er uretfærdig og bør ændres. Den britiske regering har imidlertid nægtet at ændre loven.

Kan Kommissionen oplyse, om dette spørgsmål er omfattet af fællesskabsbestemmelserne?

Er det i benægtende fald Kommissionens hensigt at lovgive på området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. januar 2002)

Det skal indledningsvis anføres, at i henhold til retspraksis kan fællesskabslovgivningen ikke begrænse medlemsstaternes beføjelser til at organisere deres socialsikringsordninger.

Da der ikke er foretaget en indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne på fællesskabsplan, afgør lovgivningen i de enkelte medlemsstater for det første betingelserne for ret eller pligt til at være forsikret inden for en socialsikringsordning og for det andet betingelserne for støtteberettigelse.

Da der ikke findes fællesskabslovgivning om udgifter i forbindelse med receptpligtig medicin, hører reglerne om godtgørelse eller gratis medicinsk behandling ind under medlemsstaternes ansvarsområde. Kommissionen har ikke til hensigt at fremsætte forslag til lovgivning på dette område.

(2002/C 115 E/266)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3289/01
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(27. november 2001)

Om: Støtte til tobaksproducenter

Hvilke beløb er der blevet allokeret til tobaksproduktionen i hvert af de sidste ti år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. december 2001)

De samlede EU-tobakspræmier, der blev udbetalt til producenterne i de sidste ti EUGFL-regnskabsår, der løber fra den 16. oktober »n« til den 15. oktober »n+1«, er anført nedenfor:

- 1991: 1 330 mio. ECU
- 1992: 1 233 mio. ECU
- 1993: 1 165 mio. ECU
- 1994: 1 057 mio. ECU
- 1995: 993 mio. ECU
- 1996: 1 026 mio. ECU
- 1997: 998 mio. ECU
- 1998: 870 mio. ECU
- 1999: 908 mio. EUR
- 2000: 988 mio. EUR

(2002/C 115 E/267)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3292/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. november 2001)

Om: Eventuel forskelsbehandling af kvinder ved udformningen af den svenske arbejdsskadeforsikring

Ifølge oplysninger i pressen i oktober 1999 havde Kommissionen besluttet at undersøge, om Sverige udøver forskelsbehandling af kvinder ved udformningen af arbejdsskadeforsikringen. Arbejdstagerorganisationen Tjänstemännens Centralorganisation (TCO) havde klaget herover til Kommissionen. Derefter krævede Kommissionen, at den svenske regering udtalte sig om klagen fra TCO. Til gengæld bad Kommissionen også TCO om at præcisere sine synspunkter.

Kritikken gik på to områder:

1. For det første den metode, som anvendes til beregning af erstatningen. Det er TCO's opfattelse, at kvinder med deltidsarbejde stilles ringere på dette punkt, især de, som vælger nedsat arbejdstid for at passe børn.
2. For det andet kriterierne for, hvad der skal opfattes som en arbejdsskade. Her udelades skader, som netop kvinder ofte rammes af. 70 % af de personer, hvis skader i Sverige anerkendes som arbejdsskader, er mænd.

Kan Kommissionen gøre rede for, hvad der er sket i denne sag, og om den er blevet afsluttet på en måde, som er tilfredsstillende for alle de involverede parter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(17. januar 2002)*

Kommissionen bekræfter over for det ærede parlamentsmedlem, at den har modtaget en klage, som sætter spørgsmålstegn ved, om den svenske arbejdsskadeforsikring er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Ifølge klageren indebærer dels de nye bevisregler (baseret på formodninger), som sigter mod, at en ulykke eller sygdom skal anerkendes som en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, dels beregningsmetoden for erstatning, som afhænger af arbejdstagerens fuldtids- eller deltidsbeskæftigelse på ulykkestidspunktet, en indirekte forskelsbehandling af kvindelige arbejdstagere.

Kommissionen er i færd med at undersøge klagens indhold på grundlag af den gældende fællesskabsret, dvs. Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring⁽¹⁾, og Domstolens retspraksis på dette område.

Kommissionen skal ikke undlade at orientere det ærede parlamentsmedlem om resultatet af den igangværende undersøgelse af denne klage, når samtlige nærmere undersøgelser og høringer af alle berørte parter er behørigt afsluttet.

⁽¹⁾ EFT L 6 af 10.1.1979.

(2002/C 115 E/268)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3294/01**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen***(28. november 2001)*

Om: Sveriges undtagelser med hensyn til foder

Den 31. december 1997 udløb ti svenske undtagelser på foderområdet. Med hensyn til otte af disse undtagelser blev lovgivningen justeret mellem Fællesskabet og Sverige. De to andre — om farvestoffer og etoxyquin — blev fortsat behandlet i bl.a. Kommissionens stående komité for foder, sidst der blev givet oplysninger herom (i begyndelsen af 1999).

Kan Kommissionen gøre rede for, hvad der sket i disse tilfælde? Er Fællesskabets lovgivning blevet tilpasset til den svenske, eller gælder undtagelsen fortsat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(16. januar 2002)*

Sverige meddelte Den Stående Foderstofkomité af 20.-21. oktober 1997, at landet havde til hensigt at ophæve den undtagelse, som det fik i forbindelse med tiltrædelsen, med hensyn til restriktionerne for anvendelse af karotenoid og xanthofyl som farvestoffer i foder til fjerkræ og kombinationen af myresyre og antioxidant ethoxyquin.

Kommissionen blev senere informeret skriftligt om, at tilladelsen til anvendelse af disse to tilsætningsstoffer til foder i Sverige var blevet gennemført ved Statens Jordbruksverks formelle beslutning af 18. september 1997 i form af en ændring til de svenske retsforskrifter om foderstoffer (SJVFS 1997:134).

De to grupper af tilsætningsstoffer kan derfor anvendes i Sverige i overensstemmelse med de betingelser, der har eksisteret på fællesskabsniveau siden den 1. januar 1998.

(2002/C 115 E/269)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3301/01**af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. november 2001)

Om: Harmonisering af gasflasker

En gruppe, som faktisk bevæger sig mellem de forskellige EU-lande er turisterne i campingvogne og autocampere. Turismen er jo også prioriteret i Unionen, bl.a. for at øge beskæftigelsen.

Men der findes i EU ingen ensartede bestemmelser, der sikrer, at ejerne af campingvogne eller autocampere kan bytte sig til en fyldt gasflaske mod aflevering af den tomme. Hvert enkelt land har forskellige former for materiel og tilslutninger til gasflaskerne, hvilket medfører, at f.eks. svenske campingturister har problemer med at være i udlandet i længere tid.

Problemet burde være det samme for alle mobile hjem i hele Europa, hvis borgerne ønsker at rejse som turister.

Har Kommissionen set nærmere på behovet for en EU-harmoniseret gasflaske som supplement til de forskellige nationale typer i de enkelte lande, som passer til samtlige tilslutninger, og som kan byttes på benzintanke og andre steder overalt på det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. januar 2002)

Den gældende fællesskabsret vedrørende de gasflasker, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, omfatter de væsentlige krav, som først og fremmest har med brugernes sikkerhed at gøre. Den gældende fællesskabsret omfatter endnu ikke formen af gasflaskernes tilslutninger.

Et eventuelt initiativ med hensyn til tilslutningernes kompatibilitet på europæisk niveau kræver en forudgående, grundig undersøgelse af problemerne med manglende tilslutninger og deres følger for det indre marked, for derved at foretage en evaluering af nødvendigheden af et fællesskabsinitiativ.

(2002/C 115 E/270)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3304/01**af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. november 2001)

Om: Salmonella i kød importeret til Sverige

Af 72 indførte kødpartier fra EU-lande fandt Livsmedelsverket (levnedsmiddelstyrelsen) salmonella i hvert ottende. I svinekød var det i hvert fjerde til trods for, at kødet skal være garanteret smittefrit. Af 14 analyserede bakteriestammer i det smittede kød viste de 12 sig at være resistente mod alle antibiotika, og to var modstandsstærke mod seks typer af antibiotika.

Resultatet fremgår af Livsmedelsverkets rapport Garantiprojekt 2000. Af de 72 partier, der blev taget prøver af, var de 29 oksekød, 24 svinekød og 19 fjerkrækød. Af svinekødet viste det sig, at godt og vel hvert fjerde parti indeholdt salmonella, og det samme gjaldt to partier fjerkrækød. Det meste svinekød med salmonella var fra Tyskland. Af ti undersøgte partier var de fem smittede trods kontrollen. Livsmedelsverket har også gennemgået dokumenterne for 532 kødpartier, som var omfattet af salmonellagarantien, for at se, om EU-bestemmelserne var overholdt. For 83 pct. vedkommende var certifikaterne korrekte. Det

svenske Livsmedelsverk konstaterer, at kendskabet til de særlige svenske regler for salmonella i højere grad må udbredes i EU, og at salmonella kan findes i partier trods korrekte certifikater. Det var måske en mulighed at returnere kødpartier fra »notoriske syndere«, hvis der mangler certifikater, eller de er fejlagtige.

Kravet i EU må være, at 100 % af det kød, der importeres til Sverige, skal have korrekte certifikater. Hvad vil Kommissionen gøre for at sikre, at det bliver tilfældet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(24. januar 2002)

Som svar på spørgsmålet fra det ærede parlamentsmedlem ønsker Kommissionen at påpege, at de svenske levnedsmiddelkontrolmyndigheder (»Livsmedelsverket«) ikke har gjort Kommissionen opmærksom på rapporten »garantiprojekt 2000«, som der henvises til. En mulighed ville være, at Kommissionen orienterede medlemsstaterne om resultaterne af de svenske myndigheders overvågning på grundlag af officielle, udtømmende oplysninger.

De svenske myndigheder er berettiget til som led i håndhævelsen af de supplerende garantier, som de har fået i forbindelse med tiltrædelsestraktaten, at føre en vis kontrol med de kødpartier, som de modtager fra andre medlemsstater, under overholdelse af bestemmelserne i direktiv 89/662/EØF⁽¹⁾. Ud over den bilaterale kontakt mellem medlemsstaterne og de svenske myndigheder holder sidstnævnte Kommissionen orienteret — via Fællesskabets telematiske system til hurtig varsling på levnedsmiddelområdet — om, hvorvidt de finder kontamineret partier, og om, hvilke forholdsregler de har taget. Kommissionen videregiver straks oplysningerne til de øvrige medlemsstater. I tilfælde af gentagne problemer med samme oprindelse kan Kommissionen foretage en særlig opfølgning og kræve forbedringer. Om nødvendigt kan Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret anmodes om at foretage et kontrolbesøg.

Kommissionen udvikler tiltag for at mindske risikoen for salmonellose hos mennesker med oprindelse i levnedsmidler. Den vedtog den 1. august 2001 en rapport og to forslag, der er blevet forelagt Rådet og Europa-Parlamentet, og som har til formål at styrke forebyggelsen og overvågningen af zoonoser⁽²⁾. Der er blevet fremsat et forslag til forordning, hvori Fællesskabets målsætninger vedrørende reduktion af forekomsten i dyrepopulationer og eventuelt i andre stadier i fødevarekæden fastlægges. Efter en overgangsperiode træder visse begrænsninger vedrørende markedsføringen af æg og fjerkrækød i kraft.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 395 af 30.12.1989).

⁽²⁾ KOM(2001) 452 endelig udg. (rapporten); EFT C 304 E af 30.10.2001 (forslagene).

(2002/C 115 E/271)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3309/01

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(28. november 2001)

Om: Fejl og forsømmelser inden for de græske socialforsikringsorganisationer

I den græske ombudsmands årsberetning for 2000 fastslås det, at fejl og forsømmelser er et meget udbredt fænomen inden for socialforsikringsorganisationerne, hvilket skaber alvorlige problemer, hvad angår proceduren for udbetaling af pensioner, især når der er tale om pensionsrettigheder, der er optjent enten i Grækenland eller, hvad der ofte er tilfældet, i andre EU-lande.

Disse forsinkelser har medført, at en stor gruppe af borgere — hovedsagelig græske indvandrere og vandrende arbejdstagere — berøves retten til officielt at gå på pension inden for en rimelig frist, hvilket også er en form for indirekte hindring af arbejdstagernes frie bevægelighed, som er et af Den Europæiske Unions grundlæggende mål.

1. Har Kommissionen konstateret lignende tilfælde af fejl og forsømmelser inden for de græske forsikringsorganisationer, som har haft indflydelse på arbejdstagernes frie bevægelighed inden for Den Europæiske Union?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at Grækenland overholder fællesskabslovgivningen på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. januar 2002)

Kommissionen har faktisk modtaget flere klager fra forskellige EU-borgere med anmodning om at få løst et bestemt problem med tilkendelse af visse sociale fordele, navnlig visse familieydelse, på grundlag af nationalitet. Efter at have gennemgået klagerne anmodede Kommissionen Domstolen om at stadfæste, at Grækenland havde overtrådt fællesskabsretten ved i kraft af retsforskrifter eller administrativ praksis at udelukke arbejdstagere fra de øvrige medlemsstater på grund af nationalitet. Domstolen dømte ved sin dom af 29. oktober 1998 (i sag C-185/96 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik) Grækenland for traktatbrud, idet den stadfæstede, at landet ikke havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten.

Efter afsigelsen af denne dom har de græske myndigheder ændret bestemmelserne på dette område.

Kommissionen har ikke kendskab til andre eksempler på dårlig forvaltning i socialsikringsorganer i Grækenland i de tilfælde, som det ærede parlamentsmedlem refererer til.

(2002/C 115 E/272)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3320/01

af Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Kommissionen

(22. november 2001)

Om: Anerkendelse af eksamensbeviser i medicin i Den Europæiske Union

Kommissionen er ikke uvidende om, at Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater i de senere år er stødt på store problemer i forbindelse med anerkendelse af eksamensbeviser i medicin, der er erhvervet i Østeuropa, herunder i Rusland.

Kommissionen bedes oplyse: Kan en statsborger i Den Europæiske Union, der har erhvervet et eksamensbevis som læge i Østeuropa (Polen, Rusland), og som har en bekræftelse udstedt af undervisningsministeriet i en medlemsstat på, at hans universitetsuddannelse er anerkendt som ligestillet, automatisk få anerkendt sin universitetsuddannelse i EU's øvrige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. december 2001)

EF-Domstolen har allerede flere gange behandlet spørgsmålet om eksamensbeviser, som EU-borgere har erhvervet uden for Det Europæiske Økonomiske Område. Det gælder særlig indehavere af eksamensbeviser under de såkaldte sektordirektiver, herunder lægedirektivet, Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser⁽¹⁾.

Domstolen fastslog således i »Haim I«-sagen, »[...] at en medlemsstats anerkendelse af kvalifikationsbeviser, der er udstedt i tredjeland, ikke forpligter de øvrige medlemsstater, heller ikke selv om disse eksamensbeviser er blevet anerkendt som ligestillet i en eller flere medlemsstater«⁽²⁾. Værtslandet skal dog undersøge, om »den pågældendes hidtidige faglige erfaring [...] i en anden medlemsstat, [...] opfylder de krav til faglig erfaring, der stilles i nævnte lovgivning«.

Domstolen har i en nyere dom præciseret værtslandets forpligtelser efter EF-traktaten. Den fastslog således i Hocsman-sagen⁽³⁾, at »traktatens artikel 52 (nu efter ændring artikel 43) skal fortolkes således, at når en fællesskabsstatsborger [...] indgiver en ansøgning om tilladelse til at udøve et erhverv, hvortil adgangen ifølge national ret er betinget af, at ansøgeren har et eksamensbevis eller erhvervsmæssige kvalifikationer

eller perioder med erhvervs erfaring, er myndighederne i medlemsstaten forpligtet til at tage hensyn til samtlige eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, herunder den pågældendes relevante erfaring, idet de skal foretage en sammenligning mellem på den ene side den kompetence, der er dokumenteret ved disse kvalifikationsbeviser og denne erfaring, og på den anden side de krav om kundskaber og kvalifikationer, der stilles ifølge national ret.»

Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/19/EF af 14. maj 2001 om ændring af Rådets direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF om den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser og om ændring af Rådets direktiv 77/452/EØF, 77/453/EØF, 78/686/EØF, 78/687/EØF, 78/1026/EØF, 78/1027/EØF, 80/154/EØF, 80/155/EØF, 85/384/EØF, 85/432/EØF, 85/433/EØF og 93/16/EØF om følgende erhverv: sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, arkitekter, farmaceuter og læger⁽¹⁾, som medlemsstaterne skal gennemføre i national ret senest den 1. januar 2003, er der indsat en artikel 42c i direktiv 93/16/EF. Den nye artikel lyder som følger: »Medlemsstaterne gennemgår eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for dette direktivs område, som den pågældende har erhvervet uden for Den Europæiske Union i de tilfælde, hvor disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er blevet anerkendt i en medlemsstat, tillige med uddannelse og/eller erhvervs erfaring opnået i en medlemsstat. Medlemsstatens beslutning skal bekendtgøres senest tre måneder efter, at den pågældende har forelagt den fuldt dokumenterede ansøgning«. Værtslandet skal i øvrigt begrunde sin beslutning, og den vandrende arbejdstager kan indbringe medlemsstatens beslutning for domstolene i henhold til national lovgivning. Ved at indsatte disse forpligtelser i direktivet har Fællesskabets lovgiver ydet et betydeligt bidrag til retssikkerheden i de situationer, det ærede medlem beskriver.

⁽¹⁾ EFT L 165 af 7.7.1993.

⁽²⁾ Sag C-319/92 (HAIM I).

⁽³⁾ Sag C-238/98 (Hocsmann).

⁽⁴⁾ EFT L 206 af 31.7.2001.

(2002/C 115 E/273)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3323/01

af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. november 2001)

Om: Forslag til ændringer i forordningen om veterinærmedicinske produkter

Forslag til ændringer i forordningen om veterinærmedicinske produkter i Den Europæiske Union (ændring 2001 — artikel 67, litra b) ville indebære væsentlige ændringer for personer, der er beskæftiget i landbruget. En bestemt bestemmelse ville betyde, at alle lægemidler til kvæg og heste bliver receptpligtige.

Jeg er enig i, at sådanne lægemidler bør reguleres, men erkender Kommissionen, at et sådant forslag ville få meget alvorlige konsekvenser for flertallet af de personer, der handler med landbrugsvarer i Det Forende Kongerige, og ville indebære ekstra omkostninger for landbrugerne, som ville blive tvunget til udelukkende at henvende sig til dyrlæger? Mener Kommissionen, at gennemførelsen af dette forslag kunne føre til et sort marked for veterinærmedicinske produkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(15. januar 2002)

Kommissionen henviser det ærede medlem til dens svar på skriftlig forespørgsel E-2913/01 af David Bowe⁽¹⁾.

Hvad angår udlevering af veterinærmedicinske produkter, ønsker Kommissionen at understrege, at dens forslag om at ændre lægemiddellovgivningen kun vedrører bestemmelserne om receptudstedelse. Kommissionen mener ikke at dens forslag om, at der kræves en recept udstedt af en dyrlæge, inden der kan udleveres »veterinærlægemidler til fødevarerproducerende dyr«, udgør en væsentlig ændring af den

nuværende situation i EU. Faktisk kræves der allerede nu recept for et betydeligt antal kategorier af veterinærlægemidler, og det pågældende forslag sigter mod at erstatte det nugældende krav om recept for »de produkter, for hvilke dyrlægen skal træffe særlige forholdsregler for at undgå unødvendige risici for forbrugere af fødevarer hidrørende fra behandlede dyr«.

Der er ikke foreslået nogen ændringer af de eksisterende fællesskabsregler om detaildistribution af veterinærlægemidler. Alle detaildistributører skal være i besiddelse af en tilladelse. Men distributions-systemet er afhængig af lovgivningen i medlemsstaterne. Afhængigt af de gældende nationale regler sælges veterinærlægemidler eventuelt også af farmaceuter eller andre personer, som har tilladelse hertil, ved forelæggelse af en behørigt udstedt recept.

Kommissionen er derfor ikke enig i den opfattelse, at dens forslag nødvendigvis vil betyde, at visse kategorier af detailhandlere udelukkes, eller at der opstår ekstra omkostninger for landbrugere. Der vil desuden blive gennemført passende kontrolforanstaltninger og sanktioner for at forebygge et sort marked for veterinærmedicinske produkter.

(¹) EFT C 93 E af 18.4.2002, s. 209.

(2002/C 115 E/274)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3330/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. november 2001)

Om: Tildeling af EU-støtte

Den multinationale virksomhed ROHDE — Sociedade Industrial de Calçado Luso-Alema, Lda., som er hjemmehørende i Santa Maria da Feira i Portugal, har planer om at begrænse arbejdsydelsen ved at indstille arbejdet på bestemte dage. 832 arbejdstagere er omfattet af foranstaltningen, som de protesterer imod.

Virksomheden angiver et fald i ordrerne som grund, men forlanger fortsat en meget intensiv arbejdsindsats og opretholder tilskyndelsespræmier.

Kommissionen bedes derfor oplyse, om virksomheden har modtaget midler fra EU. Hvis svaret er ja, ønskes der oplysninger om størrelsen og tildelingstidspunktet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(24. januar 2002)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at virksomheden »ROHDE- Sociedade Industrial de Calçado Luso-Alemã« ikke har modtaget midler fra EU gennem Den Europæiske Socialfond.

Derimod har selskabet ROHDE opnået medfinansiering fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til 4 forskellige projekter: et i forbindelse med EU-initiativet Retex og de øvrige i forbindelse med delprogrammet Industri under programmet for modernisering af den økonomiske struktur i Portugal inden for fællesskabsstøtterammen for programmeringsperioden 1994-1999. Den samlede offentlige udgift til disse fire projekter er på 666 947 EUR og fællesskabsbidraget på 502 390 EUR.

(2002/C 115 E/275)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3340/01
af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen

(27. november 2001)

Om: Lukning af Wärtsilä

Den finske Wärtsilä-koncern har besluttet at lukke sin nederlandske afdeling i Zwolle (Nederlandene) i 2002, hvormed 700 medarbejdere umiddelbart afskediges, men 1 000 personer indirekte risikerer at miste

deres arbejdsplads. Wärtsilä begrundet sin beslutning med, at virksomheden vil koncentrere sin produktion i bl.a. Trieste i Italien, hvor vilkårene for produktion skulle være bedre. Dette sker på trods af, at virksomheden for kort tid siden investerede flere millioner i Zwolle.

Har Kommissionen kendskab til, om der eventuelt direkte eller indirekte er blevet udbetalt statsstøtte fra regionale eller nationale italienske myndigheder til afdelingen i Trieste, og vil Kommissionen indlede en grundig undersøgelse af dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(21. december 2001)

Kommissionen har ingen oplysninger om, at de italienske myndigheder skulle have planer om at yde statsstøtte til virksomheden Wärtsilä eller allerede har gjort.

Under alle omstændigheder forholder det sig dog således, at afdelingerne tilhørende virksomhedens italienske datterselskab ligger i et område (San Dorligo della Valle — Trieste), hvor der må ydes statsstøtte med regionalt sigte i overensstemmelse med undtagelsesbestemmelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra c).

Ved sin beslutning af 20. juni 2001 angående det italienske regionalstøttekort godkendte Kommissionen støtte på op til 8 % af investeringsbeløbet udtrykt i nettosubventionsækvivalent (NSÆ) ⁽¹⁾.

Derfor kan Italien helt lovligt, uden forudgående anmeldelse af hver enkelt sag og på basis af en af landets støtteordninger, yde regionalstøtte med en støtteintensitet på maks. 8 % i nettosubventionsækvivalent (NSÆ). Støtten kan ydes, så længe støttebeløbet eller investeringsbeløbet ikke overstiger 50 mio. EUR. Overskrider denne tærskel, skal de italienske myndigheder forhåndsanmelde støtten til Kommissionen, jf. de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter ⁽²⁾.

Kommissionen vil henvende sig til de italienske myndigheder for at få verificeret, om virksomheden har modtaget ulovlig støtte, der overskrider den godkendte tærskel.

⁽¹⁾ For en definition af begrebet nettosubventionsækvivalent henvises der til retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (EFT C 74 af 10.3.1998).

⁽²⁾ EFT C 107 af 7.4.1998.

(2002/C 115 E/276)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3344/01

af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(3. december 2001)

Om: Hvervet som bjergfører

Hvervet som bjergfører, der er opstået sammen med den egentlige alpinisme i de europæiske bjerge, og som i tidens løb har udviklet sig sideløbende med den stadig større benyttelse af højlandet, er allerede blevet nævnt i de gældende europæiske bestemmelser om erhvervsgrupper og fri bevægelighed for arbejdstagere inden for Fællesskabet. Den internationale erhvervssammenslutning (den internationale forening af bjergførere) har for længe siden udarbejdet et fælles oplæg for uddannelsens minimumsniveau, som også for at sikre kundernes tillid til bjergføreren fastslår de tekniske krav i forbindelse med bjergbestigning og det konkrete kendskab til bjergområderne, der særlig af sikkerhedshensyn er nødvendige.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at tage ved en fornyet behandling af de pågældende direktiver for at fastslå de særlige kendetegn ved hvervet som bjergfører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(14. januar 2002)*

Kommissionen kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at den netop har afsluttet en rådføring med de faglige sammenslutninger med henblik på at indhente deres meninger om udarbejdelsen af et nyt direktiv vedrørende anerkendelse af eksamensbeviser. Den har i denne forbindelse modtaget svar fra den europæiske kommission for bjergførere (Commission européenne des Accompagnateurs en Montagne) og fra den franske sammenslutning af bjergførere (Syndicat National français des Guides de Montagne). Aktuelt er Kommissionen i færd med at analysere resultaterne af rådføringen og udarbejde forslag. I henhold til den vedtagne tidsplan vil Kommissionen træffe en beslutning inden topmødet i Barcelona i foråret 2002.

*(2002/C 115 E/277)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3353/01****af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen***(5. december 2001)*

Om: Direkte tildeling af projekter i Grækenland

Ifølge offentliggørelser i den græske presse har de græske myndigheder besluttet at indgå aftale med den spanske arkitekt Santiago Calatrava om projekter til samlede omkostninger på 4,1 mia. drakmer. Disse projekter skal udføres i det område, der omgiver Athens olympiske stadion, idet en del af arbejdet skal udføres på selve stadion, og S-banen skal forbindes med den kommende forstadsjernbane.

Fællesskabets direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾ om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler foreskriver offentligt udbud af sådanne projekter og tillader kun direkte tildeling i undtagelsestilfælde, herunder f.eks. i forbindelse med store naturkatastrofer, hvis den pågældende tjenesteydelse kun kan leveres af en enkelt person, eller når den er forbundet med beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Det forbløffende i denne sag er, at hverken den ene eller den anden bestemmelse i fællesskabsdirektivet synes at berettige til, at disse projekter direkte er blevet tildelt Calatrava, mens dusinvis af andre højt kvalificerede arkitekter fra hele Europa er blevet udelukket fra at deltage i den udbudsprocedure, som de græske myndigheder under normale omstændigheder burde have bekendtgjort og fulgt på behørig vis.

Har Kommissionen kendskab til det ovenstående tilfælde? Er der efter Kommissionens mening tale om overtrædelse af fællesskabslovgivningen? Hvis ja, hvilken procedure agter Kommissionen at følge, og hvilke sanktioner agter den eventuelt at iværksætte mod Grækenland?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(16. januar 2002)*

Kommissionen kan meddele det ærede parlamentsmedlem, at den er bekendt med, at den spanske arkitekt Santiago Calatrava ved direkte procedure, uden offentliggørelse af udbud, har fået tildelt arbejder i forbindelse med en række undersøgelser som led i forberedelserne til De Olympiske Lege i Athen i 2004.

Kommissionen har allerede formelt anmodet de græske myndigheder om oplysninger og forklaringer om dette emne. I deres svar bekræftede de græske myndigheder det skete og har begrundet deres beslutning med de undtagelser, der er anført i artikel 11, stk. 3b, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler samt artikel 20, stk. 2c, i Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽¹⁾. I henhold til de pågældende bestemmelser kan ordregiverne anvende en procedure uden forudgående udbud, hvis aftalen af kunstneriske grunde kun kan overdrages til en bestemt tjenesteyder.

Kommissionen er i færd med at bedømme de græske myndigheders svar. Kommissionen kan derfor i øjeblikket ikke oplyse det ærede parlamentsmedlem, hvordan der vil blive fulgt op på denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993.

(2002/C 115 E/278)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3355/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(6. december 2001)

Om: Elendige hygieeneforhold på det centrale kødmarked Rendi i Grækenland

I sit svar på min forespørgsel E-2566/01 ⁽¹⁾ erklærer Kommissionen, at den undersøger hygiejneforholdene på det centrale kødmarked Rendi i Grækenland.

Hvilke konklusioner er Kommissionen nået frem til, og hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe med henblik på at forbedre hygiejneforholdene på det ovennævnte kødmarked?

⁽¹⁾ Se side 122.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(24. januar 2002)

Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor har planlagt et kontrolbesøg på det centrale kødmarked Rentis i januar 2002.

Der vil blive udarbejdet en inspektionsrapport, som fremsendes til de græske myndigheder, jf. Kommissionens beslutning 98/139/EF af 4. februar 1998 om visse regler for veterinærkontrol på stedet foretaget af Kommissionens eksperter i medlemsstaterne ⁽¹⁾. Den sammenfattende rapport sendes også til Parlamentet og offentliggøres på internettet på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/index_da.html.

Den endelige rapport gennemgås af de berørte tjenestegrene i Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse, der tager stilling til, hvilke forholdsregler der bør tages i den konkrete situation.

⁽¹⁾ EFT L 38 af 12.2.1998.

(2002/C 115 E/279)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3434/01
af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. december 2001)

Om: Fabrikanter af lammende eller bedøvende våben anvender CE-mærket

I februar 2001 blev det afsløret i en rapport fra Amnesty International, »Stamp out Torture«, at der stadig blev anvendt elektrochokanordninger til at tortere eller mishandle folk i fængsler, interneringscentre og politistationer i mindst 76 lande i verden. Endnu mere foruroligende var afsløringen af, at fabrikanter af lammende eller bedøvende våben annoncerer med, at deres produkter har fået CE-mærket.

Kommissionen bedes derfor

- gøre rede for, efter hvilken fremgangsmåde CE-mærket tildeles, og hvilket medlem af Kommissionen der er ansvarlig for dette område,
- forklare Europa-Parlamentet, hvor mange fabrikanter af lammende eller bedøvende våben der anvender CE-mærket på deres produkter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(31. januar 2002)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2783/01 fra Glyn Ford ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 81 E af 4.4.2002, s. 209.

(2002/C 115 E/280)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3491/01**af Jean Lambert (Verts/ALE) til Kommissionen***(8. januar 2002)*

Om: CE-standardmærker og stun-våben

Stun-våben anvendes hyppigt rundt omkring i verden som led i umenneskelige og nedværdigende torturmetoder, som udgør alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne. Ifølge en rapport fra Amnesty International er elektriske chokanordninger siden 1990 blevet brugt til at tortere eller mishandle folk i fængsler, forvaringscentre og politistationer i mindst 76 lande overalt i verden.

Det forlyder, at visse producenter af stun-våben reklamerer med, at deres produkter er blevet »tildelt« det europæiske CE-standardmærke. På en forespørgsel vedrørende disse mærker svarede Europa-Kommissionen, at den ikke havde nogen oplysninger om gyldigheden af Teh Huangs (det berørte selskab i dette tilfælde) CE-standardmærke eller om eventuelt salg af Teh Huangs produkter inden for Den Europæiske Unions område (e-mail til Amnesty International, Irland, dateret 26. februar 2001).

I denne forbindelse er jeg bekymret over, at EU-medlemsstaterne faktisk tillader producenterne af stun-våben at bruge Europa-Kommissionens CE-»sikkerheds«mærker på deres stun-stave som et salgsincitament.

- Kan Kommissionen redegøre for, hvilken procedure der følges, når de europæiske CE-standardmærker tildeles?
- Hvor mange producenter af stun-våben bruger CE-standardmærker på deres produkter?
- Er det muligt, at visse producenter af stun-våben bruger CE-mærker uden tilladelse, og i bekræftende fald, hvad kan Kommissionen gøre ved det?
- Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe for at forhindre producenter af stun-våben i at anvende CE-mærkerne til at fremme salget af deres produkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(31. januar 2002)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2783/01 fra Ford ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 81 E af 4.4.2002, s. 209.

(2002/C 115 E/281)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3591/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. januar 2002)

Om: Virksomheden Luís Elvas og tekstil- og beklædningssektoren i Portugal

Virksomheden Luís Elvas, LDA (Confecções Montebela), som er beliggende i Belmonte i et område i det indre Portugal, hvor der kun er få beskæftigelsesmuligheder, også i industrien, befinder sig i en vanskelig situation. Virksomheden har på nuværende tidspunkt 200 beskæftigede, men antallet var tidligere 300.

Efter omfattende investeringer for ca. fem år siden, gennemgik virksomheden en vanskelig periode på grund af en uinddrivelig gæld på 150 mio. escudos, som skyldtes, at nogle af virksomhedens kunder i Frankrig og Det Forenede kongerige var gået konkurs.

Den nuværende situation med konkurrence fra tredjelande inden for den problemfyldte tekstil- og beklædningssektor er med til at forværre situationen, hvad der sætter spørgsmålstegn ved, om virksomheden kan overleve med alle de konsekvenser, som det vil få for beskæftigelsessituationen — de fleste ansatte er kvinder — og for udviklingen af dette område i det indre af Portugal.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

- hvilken støtte er der fra EU blevet ydet til virksomheden?
- hvilken støtte påtænker kommissionen at yde til de virksomheder i tekstil- og beklædningssektoren, som er berørt af Unionens to-sidede aftaler med tredjelande?
- hvordan forventer Kommissionen at støtte de små og mellemstore virksomheder, især inden for følsomme sektorer som tekstilbranchen, der har uinddrivelige fordringer i andre EU-lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(5. februar 2002)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2002/C 115 E/282)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0204/02
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. januar 2002)

Om: Elektrochokudstyr

Det fremgår af en rapport fra Amnesty International, der blev offentliggjort sidste år, at der anvendes kemisk teknologi og elektrochokteknologi til tortur i 76 lande. Der findes ingen kontrol med eller evaluering af denne form for udstyr. Menneskerettighedsorganisationer, medicinske eksperter og fængselspersonale har stillet spørgsmålstegn ved dette udstyrs sikkerhed. Det er kommet frem, at visse fabrikanter af disse produkter har fået CE-mærkning og anvender denne som et salgsargument.

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange af de firmaer, som fremstiller disse produkter, der har fået CE-mærkning i de sidste fem år, samt hvad de hedder, og forklare, ud fra hvilken procedure CE-mærket gives til sådanne produkter?

Kan Kommissionen ligeledes oplyse, om både ofrets og brugerens sikkerhed garanteres, og mener Kommissionen ikke, at der bør indføres yderligere regler med stram eksportkontrol og et evaluerings- og overvågningssystem som led i CE-mærkningsprocessen for at holde opsyn med firmaernes eksportpolitik og forhindre sådanne grove overtrædelser af menneskerettighederne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(8. februar 2002)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2783/01 fra Ford ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 81 E af 4.4.2002, s. 209.
